

MANONMANIAM SUNDARANAR UNIVERSITY
DIRECTORATE OF DISTANCE & CONTINUING EDUCATION
TIRUNELVELI – 627 012, TAMILNADU

M.A. – TAMIL

இக்கால இலக்கியம்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

தொலைதூரத் தொடர்கல்வி இயக்ககம்

திருநெல்வேலி – 627017

தமிழ்நாடு

இக்கால இலக்கியம்

அலகு -1	<p>பாடநூல் : பாரதியார் – கனவு (சுயசரிதை)</p> <p>பாரதிதாசனின் புரட்சிக்கவி</p>
அலகு - 2	<p>தெரிவு செய்த பாடப்பகுதிகள் : ந. பிச்சமூர்த்தி (ந. பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள் : காதல், பெண்டிக்கடை நாரணன், பிரமிள் (பிரமிள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள், எல்லை, காவியம், குமிழிகள்) ஞானக்கூத்தன் (அன்று வேறு கிழமை, கீழவெண்மணி, தோழர் மோசிகீரனார்) நா. கமாராசன் (காகிதப்பூக்கள், விலை மகளிர்), அப்துல் ரகுமான் (நேயர் விருப்பம், மண், ஆலாபனை, போட்டி) மீரா (குக்கூ, 1, 3, 14, 15, 16, 18, 24, 28, 34, 41), இன்குலாப் (ஒவ்வொரு புல்லையும் பெயர் சொல்லி அழைப்பேன், ஒவ்வொரு புல்லையும், மிச்சமிருக்கும் ஒரிரு தளிர்கள்), ஈரோடு தமிழன்பன் (மாற்று மனிதம் அம்மாவும் மல்லிகையும், திசை கடக்கும் சிறகுகள், கருணை மறவர் தந்தை பெரியார்), சிற்பி (கண்ணாடிச் சிறகுகள் ஒரு பறவை, மின் துளிகள் – 5, கற்றது கைம்மண்அளவு), மு.மேத்தா (கண்ணீர்ப் பூக்கள், மரங்கள், வாழைமரத்தின் சபதம்), வைரமுத்து(இந்தப் பூக்கள் விற்பனைக்கல்ல, ஐந்து பெரிது ஆறு சிறிது, மருத்துவ அறிக்கை), மனுஷ்யபுத்திரன் (இதற்கு முன்பும் இதற்குப் பிறகும், எல்லாவற்றையும் சரி செய்யலாம், ஊழியின் தினங்கள், ஊழியின் தினங்கள் – 20), சுகிர்தராணி (காமத்திப்பூ, வாழ்தல் நிமித்தம், இரவுக்குறி), புதுக்கவிதைத் தளத்தில் வெவ்வேறு போக்குகளில் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர்களான புவியரசு, த. பழமலய், தேவதேவன், அபி, கல்யாண்ஜி, கலாப்ரியா, அறிவுமதி, சேரன், க்ருஷாங்கினி, இளம்பிறை, பெருந்தேவி, சல்மா, கனிமொழி, மாலதி, மைத்ரி, குட்டி ரேவதி, என்.டி. ராஜ்குமார், இசை. ந. முத்துக்குமார், கபிலன், யுகபாரதி, யவனிகாஸ்ரீராம்,</p>

	<p>பச்சியப்பன், போகன் சங்கர் உள்ளிட்டோரைப் புதுக்கவிதை வரலாற்று நூல்களின் வாயிலாகவும் திறனாய்வு நூல்களின் வாயிலாகவும் 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' முதலிய புதுக்கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களின் வாயிலாகவும், பொதுநிலையில் அறிமுகம் செய்தல்.</p>
இயல் - 3	<p style="text-align: center;">சிறுகதைகள்</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. புதுமைப்பித்தன் - செல்லம்மாள் 2. கு.ப. ராஜகோபாலன் - கனகாம்பரம் 3. கு. அழகிரிசாமி - ராஜா வந்திருக்கிறார் 4. கி. ராஜநாராயணன் - கதவு 5. ஜெயகாந்தன் - முன் நிலவும் பின் பனியும் 6. சுந்தரராமசாமி - பிரசாதம் 7. அசோகமித்திரன் - புலிக் கலைஞன் 8. பிரபஞ்சன் - அப்பாவின் வேஷ்டி 9. சோ. தர்மன் - சோக வனம் 10. செல்லாத பணம் நாவலில் பெண்களின் வாழ்வு
இயல் - 4	<p>உ.வே. சாமிநாதையர் கடிதக் கருவூலம் (5 கடிதங்கள் - தெரிவு செய்யப்பட்டவை) நாடகம் - சந்திரஹரி - பம்மல் சம்மந்தனார்</p>
இயல் - 5	<p>அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகள் (தெரிவு செய்யப்பட்டவை) அக்கிச் சிறகுகள் - அப்துல் கலாம் ஏ.பி.ஜெ</p>

அலகு - 1

பாரதியாரின் சுயசரிதை

1. கனவு

வாழ்வு முற்றும் கனவெனக் கூறிய

மறைவ லோர்தம் உரைபிழை யன்றுகாண்,

தாழ்வு பெற்ற புலித்தலக் கோலங்கள்

சரத மன்றெனல் யானும் அறிகுவேன்,

பாழ்க டந்த பரநிலை யென்றவர்

பகரும் அந்நிலை பார்த்திலன், பார்மிசை

ஊழ்க டந்து வருவதும் ஒன்றுண்டோ?

உண்மை தன்னிலோர் பாதி யுணர்ந்திட்டேன்.

தெளிவுரை

வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு கனவு போன்றது என்று வேத விற்பனர்கள் உரைத்த மொழிகள் பிழையானவை அல்ல. தாழ்வடைந்துள்ள இந்தப் பூமியில் காண்கின்ற காட்சிகள் அனைத்தும் நிலையானவை அல்ல என்பதை நானும் அறிவேன். வெட்ட வெளியையும் கடந்திருக்கின்ற மேலான இறைநிலைதான் மெய்யானது என்று அந்த மறைவல்லுனர்கள் உரைக்கின்ற உண்மையான நிலையை நான் இன்னும் இந்த உலகில் கண்டறிந்தேன் இல்லை. ஊழ்வினையைக் கடக்கும் வலிமையானது ஒன்று உண்டோ? மெய்ப்பொருளில் ஒரு பகுதியை மட்டும் தான் நான் இதுகாறும் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

க-ரை : வாழ்க்கை என்பது ஒரு கனவு போன்றது. உறங்கும் போது தோன்றி விழிக்கும் போது மறைந்து விடுவது. அதுபோல வாழ்க்கையும் தோன்றி மறையும் கனவைப் போன்றது என்று வேதம் கற்றுணர்ந்த ஞானியர்கள் உரைக்கின்றனர். இதனைத்தான் "பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போனதுவே" என்றார் பட்டினத்துப் பிள்ளை. திருவள்ளுவரும்

”உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு” (குறள் 399) என்கிறார். பாழ் எனப்படும் வெட்ட வெளியான இறைநிலையை யாரும் அறிந்தவர் இல்லை. இந்த உண்மையில் ஒரு பகுதியை மட்டும்தான் அறிவேன் என்கிறார் பாரதியார். ”கற்றது கைம்மண்ணளவு” என்பது ஒளவையார் வாக்கு.

மாயை பொய்யெனல் முற்றிலும் கண்டனள்,

மற்றும் இந்தப் பிரமத் தியல்பினை

ஆய நல்லருள் பெற்றிலன், தன்னுடை

அறிவி னுக்குப் புலப்பட லின்றியே

தேய மீதேவ ரோசொலுஞ் சொல்லினைச்

செம்மை யென்று மனத்திடைக் கொள்வதாம்

தீய பக்தி யியற்கையும் வாய்திலேன்,

சிறிது காலம் பொறுத்தினுங் காண்பமே.

தெ-ரை : ”எல்லாம் மாயை எல்லாம் பொய்” என்று ஞானிகள் கூறியதை நானும் முழுவதுமாக உணர்ந்து கொண்டேன். எனினும் இந்தப் பிரம்மத்தின் இயல்பினை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கான திருவருளின் துணையினைப் பெறாதவனாக இருக்கிறேன். எதனையும் என்னுடைய அறிவின் துணை கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கிறேன். அவ்வாறு இன்றி, பூமியில் யாரோ சொன்னார் என்பதை உண்மை என்று என் உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளும் மூட பக்தியின் இயல்பு என்னிடம் இல்லை. சிறிது காலம் பொறுத்திருந்தேனும் நானாகவே உண்மை நிலையினை அறிந்து கொள்வேன்.

க-ரை : இந்த உலகில் உள்ள எல்லாமும் மாயை. அவை நிலையற்றவை. நீர்க்குமிழிபோல தோன்றி சற்று நேரத்தில் மறைவதைப் போல வாழ்க்கையும் தோன்றி கொஞ்ச காலத்தில் மறைந்து போவது தான். அதனால் அதுவும் மாயை என்றனர். அதுவே பொய் என்றும் சொல்லிப் போயினர். உலகில் உள்ளவை எல்லாம் பொய் என்பதால் உலகமும் பொய்யென்றாகிறது. உலகம் உண்மையான இருப்பு கொண்டதன்று என்று கூறும் சித்தாந்தம் இங்கு

உரைக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். பிறர் சொன்னார் என்பதற்காக நம்பாமல் தானே ஆராய்ந்து உண்மை காண வேண்டும் என்கின்றார்.

உலகெ லாமொர் பெருங்கன வஃதுளே

உண்டு றங்கியி டர்செய்து செத்திடும்

கலக மாண்டப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்

கனவி லுங்கன வாகும், இதனிடே

சிலதி னங்கள் உயிர்க்கமு தாகியயே

செப்பு தற்கரி தாகம யக்குமால்,

திலக வாணுத லார்தரு மையாந்

தெய்வி கக்கன வன்னது வாழ்கவே.

தெ-ரை : உலகம் முழுவதுமே ஒரு பெரிய கனவு போன்ற காட்சிதான். அப்படிப்பட்ட கனவு உலகத்திற்குள் உண்ணுவதும் உறங்குவதும் துன்பம் செய்வதுமாக வாழ்ந்து பின்னர் செத்துப்போகும் அமைதியற்றது இந்த மனிதப்பூச்சிகளின் வாழ்க்கை. அது கனவுக்குள் காண்கின்ற மற்றொரு கனவாகவே அமையும். அதனிடையே, சிலகாலம் அமுதம் போல் இனிக்கும் பெண்கள் அளிக்கின்ற ஆசையாகிய தெய்வீகக் கனவு ஒன்று வரும். அது எடுத்துக்கூறு முடியாத மயக்கம் தருவதாக அமையும். அத்தகைய தெய்வீகக் கனவு வாழ்வதாக. அக்கனவினால்தான் கொஞ்சநாளேனும் நம்பிக்கையோடு உயிர்வாழ்கின்ற நிலை அமைகிறது.

க-ரை : உலகம் ஒரு மாயை என்று மேலே சொன்னவர் இங்கு அதனை ஓர் பெருங்கனவு என்கிறார். அதனை கனவுக்குள் தோன்றும் மற்றோர் கனவு, நீண்ட நேரக் கனவு என்கின்றார். அந்தக் கனவினிடையே ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய அழகிய பெண்கள் தரும் ஆசையாகிய மயக்கந்தரும் அமுதமானது சிறிது காலம் நம்பிக்கையோடு வாழ்கின்ற மனிதப் பூச்சிகளின் நிலையாகும். பெண்கள் என்னும் அமுதக் கலசத்தால்தான் மனித வாழ்க்கை கொஞ்ச நாளேனும் நடைபெறுகின்ற நிலையை நல்குகின்றது எனலாம்.

குயில் பாட்டிலும் பெண்ணை "ஆசைக்கடலின் அமுதமடா" என்று கூறும் நிலையைக் காண்கிறோம்.

ஆண்டோர் பத்தினில் ஆடியும் ஓடியும்

ஆறு குட்டையின் நீச்சினும் பேச்சினும்

ஈண்டு பன்மரத் தேறியி றங்கியும்

என்னொ டொத்த சிறியர் இருப்பரால்

வேண்டு தந்தை விதிப்பினுக் கஞ்சியான்

வீதி யாட்டங்க ளேதினுங் கூடிவேன்.

தூண்டு நூற்கணத்தோடு தனியனாய்த்

தோழ மைபிறி தின்றி வருந்தினேன்.

தெ-ரை: என்னுடைய பத்து வயதுப் பருவத்தில் என்னோடு ஒத்த பருவத்தினர்கள் சேர்ந்து ஆடியும், ஓடியும், ஆறுகளிலும், குளங்களிலும் நீந்தியும் விளையாடுவார்கள். பேசிக் கலந்துரையாடி மகிழ்வர். இங்குள்ள நெருக்கமான மரக் கூட்டங்களில் ஏறியும், இறங்கியும் விளையாடுவர். ஆனால் நான் மட்டும் விருப்பத்திற்குரிய என் தந்தையின் கட்டளைக்குப் பயந்து தெருவில் நடக்கும் விளையாட்டுகள் எதிலும் கலந்து கொள்ளவில்லை. அறிவைத் தூண்டுகின்ற நல்ல நூல்களின் திரளுடன் தனியனாக நண்பர்கள் துணை ஏதுமின்றி வருந்திக் கொண்டிருந்தேன்.

க-ரை : ஒத்த வயதுடைய சிறுவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஆடியும், ஓடியும், ஆற்றிலும் குளத்திலும் நீந்தியும், கேலி கிண்டலாகப் பேசியும், நெருக்கமான மரங்களில் ஏறியும் இறங்கியும் விளையாடி மகிழும் போது, பாரதி மட்டும் தந்தையாரின் கட்டளைக்கு உட்பட்டு எந்தவிதமான விளையாட்டுகளிலும் கலந்து கொள்ளாமல் புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். இதன் விளைவாகத் தான் பின்னர் பாப்பாக்களுக்காக "ஓடி விளையாடு பாப்பா" என்று பாப்பாப்பாட்டு பாடினாரோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அன்ன போழ்தினி லுற்ற கனவினை

அந்த மிழ்ச்சொலில் எவ்வணம் சொல்லுகேன்?

சொன்ன தீங்கன வங்குத் துயிலிடைத்

தோய்ந்த தன்று நனவிடைத் தோய்ந்ததால்,

மென்ன டைக்கனி யின்சொற் கருவிழி

மேனி யெங்கும் நறுமலர் வீசிய

கன்னி யென்றுறு தெய்வத மொன்றனைக்

கண்டு காதல் வெறியிற் கலந்தனன்.

தெ-ரை : அந்தப் பருவத்தில் நான் கண்ட கனவினை எப்படி நான் அழகிய தமிழ்ச் சொல்களால் எடுத்துரைப்பேனோ? நான் சொல்லிய அந்த இனிய கனவானது அப்போது உறக்கத்தில் வந்தது அன்று. அது விழித்திருக்கும் போதே தோன்றிய கனவாகும். மென்மை தோய்ந்த இதமான நடையழகும், கனியைப் பிழிந்து வடித்தெடுத்த இனிய சாறு போன்ற பேச்சழகும், கன்னங்கரிய விழியழகும், பூவின் நறுமணம் வீசும் உடலழகும் கொண்டு கன்னிப்பெண் என்று காட்சியளிக்கின்ற ஒரு தேவதையைக் கண்டு நான் காதல் ஆவேசத்தில் கலந்து விட்டேன்.

க-ரை: மேலே சொன்ன விளையாட்டுப் பருவத்தில் விழிப்பு நிலையில் ஒரு கனவு காண்கிறார் பாரதி. விழிப்பு நிலையில் கனவை கற்பனை என்றும் சொல்லலாம். அப்போது அவர் கண்ட காட்சியை வருணனை செய்கிறார். அன்னம் போன்ற மென்மை பொருந்திய நடையழகு, கனிகளைப் பிழிந்து வடித்தெடுத்த சாறு போன்ற இனிய பேச்சழகு, கன்னங்கரிய விழியழகு மணமும், மதுவும் பொருந்திய மலர்களின் மணம் பூசப்பெற்றதைப் போன்ற உடலழகு – இவற்றைக் கொண்டிருக்கும் பருவ மங்கை ஒருத்தியைக் கண்டு அவள் மீது கொண்ட காதல் வெறியில் மூழ்கினேன் என்கிறார். 'அடுத்த பாடலில்' ஒன்பதாய பிராயத்தள்' என்பார்.

'விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா விந்தையடா

ஆசைக்கடலின் அமுதமடா! அற்புதத்தின்

தேசமடா! பெண்மை தான் தெய்வீகமாங் காட்சியடா!

என்பார் குயில் பாட்டில். இதனை மேல் சிந்தனையோடு ஒப்பு நோக்கிக் காணலாம். இது முதல் 20 முடிய பிள்ளைக் காதல் என்பர்.

"ஒன்ப தாயபி ராயத்த ளென்விழிக்

கோது காதைச் சகுந்தலை யொத்தனள்"

என்ப தார்க்கும் வியப்பினை நல்குமால்

என்செய் கேன்ப ழியென்மிசை யுண்டுகொல்?

அன்பெ னும்பெரு வெள்ளம் இழுக்குமேல்

அதனை யாவர் பிழைத்திட வல்லரே?

முன்பு மாமுனி வோர்த்மை வென்றவில்

முன்ன ரேழைக் குழந்தையென் செய்வனே.

தெ-ரை : ஒன்பது வயதுடைய பருவத்தினள் என் கண்களுக்கு அவள் புகழ்பெற்ற காவியத் தலைவியான சகுந்தலையைப் போலத் தெரிந்தாள். இந்தச் செய்தியானது யாருக்கும் வியப்பினைத் தருவதாகவே இருக்கும். என்றாலும் என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என் மீது பழி சொல்வார்களோ! காதல் என்னும் பெருவெள்ளம் இழுத்துக்கொண்டு போனால் அதனிடம் இருந்து தப்பிப் பிழைத்திட வல்லவர் தாம் யாரோ? பண்டைக்காலத்தில் பெரிய பெரிய முனிவர்களையும், ரிஷிகளையும் தோல்வியுறச் செய்த மன்மதன் வில்லுக்கு எதிரே எளியவனான சிறுபிள்ளை நான் என்ன செய்ய முடியும்?

க-ரை : மேலே அழகு தேவதையாகத் தெரிந்த மங்கையின் வயது ஒன்பது. இவர் வயதோ பத்து. பிள்ளைக்காதல் என்பது வியப்புதான் என்றாலும் காதல் என்பது யாரிடமும் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வருவதன்று. அது காலம் வயது, சாதி, சமயம், வசதி, வாய்ப்புக்களைப் பார்த்து வருவதன்று. எனவே அதனைப் பழிப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. முற்றத்துறந்த

முனிவர்களையே மன்மதனின் காதல் வில் தோல்வியுறச் செய்தது என்றால் சிறுபிள்ளையின் நிலை எத்தகையது. இதிலிருந்து பாரதியார் காலத்தில் குழந்தைத் திருமணம், பாலர் விவாகம் இருந்திருக்கும் எனக் கருதலாம்.

வயது முற்றிய பின்னுறு காதலே

மாசு டைத்தது தெய்விக மன்றுகாண்

இயலு புன்மை யிடலினுக் கின்பெனும்

எண்ண முஞ்சிறி தேன்றதக் காதலாம்,

நயமி குந்தனி மானத மாமணம்

நண்ணு பாலர் தமக்குரித் தாமன்றோ?

கயல்வி முச்சிறு மானினைக் காணநான்

காம னம்புகள் என்னுயிர் கண்டவே.

தெ-ரை : வயது முதிர்ந்த பின் வருகின்ற காதலில் தான் மனக்குற்றம் கலந்துள்ளது. அந்தக் காதல் தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தியது அன்று. இழிவாகக் கருதப்படும் உடலுக்கு இன்பம் பெறுவதாகிய எண்ணம் கலந்ததாக அந்தக் காதல் அமையும். நயம் மிகுந்ததும் இணை இல்லாததும் ஆகிய உள்ளம் கலந்த காதல் சிறுபிள்ளைகளுக்கு உரியது அன்றோ? மீன் போன்ற கண்களையும் மான் போன்ற அந்தச் சிறுமங்கையையும் நான் பார்த்த போது மன்மதனின் மலர்க்கணைகள் என் உயிரை ஊடுருவிப் பதம் பார்த்தனவே.

க-ரை : சிறுவர்களுடைய காதல் என்பது கள்ளங் கபடம் அற்றது. அது உள்ளப் பூர்வமானது. வயது முதிர்ந்த பின் ஏற்படும் காதல் தான் உடல் இன்பத்தைத் தேடும். சிறுமை படைத்தது. கள்ளங்கபட மற்ற சிறுவராயிருந்த போது தோன்றியது தெய்வீகக்காதல். மீன் போன்ற கண்களும் மான் போன்ற சாயலும் உடைய அந்தச் சிறு பெண்ணை உள்ளம் திறந்த கண்களோடு பார்த்த போது மலர்க்கணைகளால் மன்மதன் அவர் நெஞ்சைத் துளைத்து உயிரைத் தேடின. உயிரைக் கண்டு பதம் பார்த்தன. உள்ளத்தோடு உள்ளம் சேர்கின்ற

போது ஏற்படுவது உண்மைக்காதல். அதுதான் தெய்வீகக் காதல். அன்பின் பிணைப்பால் ஏற்படுவது.

கனகன் மைந்தன், குமர குருபரன்

கனியும் ஞானசம் பந்தன், துருவன்மற்

றெனையர் பாலர் கடவுளர் மீதுதாம்

எண்ணில் பக்திகொண் டின்னுயிர் வாட்டினோர்

மனதி லேபிறந் தோன்மன முண்ணுவோன்

மதன தேவனுக் கென்னுயிர் நல்கினன்,

முனமு ரைத்தவர் வான்புகழ் பெற்றனர்,

மூட னேன்பெற்ற தோதுவன் பின்னரே

தெ-ரை : கனகன் எனப்படும் இரணியாசுரனின் ஒரே மகனான பிரகலாதன், குமரகுருபரன், கனிந்த மனமுடைய திருஞான சம்பந்தர், துருவன் போன்ற சிறுவர்களாகிய எத்தனையோ பேர் கடவுள்கள் மீது அளப்பரிய பக்தி கொண்டு தமது இன்னுயிரை வருத்தியுள்ளனர். திருமாலின் மனத்தில் பிறந்தவனும் மனிதர்களின் மனங்களை உண்ணுபவனும் ஆகிய மன்மத தேவனுக்கு நான், என்னுடைய இன்னுயிரைக் கொடுத்துள்ளேன். நான் முன்னர் உரைத்த சிறுவர்கள் எல்லாரும் வானளாவும் பெருங்கீர்த்தி பெற்றனர். அறிவில்லாத சிறுவனாகிய நான் அடைந்ததை பின்னர் கூறுவேன்.

க-ரை : மன்மதனைத் திருமாலின் மானச புத்திரன் என்பர். அவன் திருமாலின் மனத்திலிருந்து பிறந்தான் என்பது புராணக்கூற்று. மனத்திலிருந்து பிறந்தவன் மன்மதன், சித்தத்திலிருந்து பிறந்தவன் என்பதால் சித்தஜன் என்னும் பெயரும் அவனுக்கு உண்டு பிரகலாதன், குமரகுருபரன், திருஞானசம்பந்தன், துருவன் போன்ற சிறுவர்களை அவன் மலர்க்கணைகளால் வருத்தினதைப் போல சிவனாகிய என்னுடைய உயிரையும் அவன் வருத்தினான் என்பதாம்.

நீரெடுத்து வருவதற் கவள்மணி

நித்தி லப்புன் னகைச்சுடர் வீசிடப்

போரெடுத்து வருமதன் முன்செலப்

போகும் வேளை யதற்குத் தினந்தொறும்

வேரெடுத்துச் சுதந்திர நற்பயிர்

வீழ்ந்தி டச்செய்தல் வேண்டிய மன்னர்தம்

சீரெடுத்த புலையியற் சாரர்கள்

தேச பக்தர் வரவினைக் காத்தல்போல்.

தெ-ரை: ஊர்ப்புறத்திலுள்ள நீர்நிலையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காக அவள் ஒளி வீசும் முத்துப்போன்ற புன்னகையை வீசியபடி தினமும் செல்வாள். அப்போது காதல் போர் நடத்த வருகின்ற மன்மதன் அவளுக்கு முன்னால் செல்வான். அப்படி அவள் போகும்போது அவளைப் பார்ப்பதற்காக, விடுதலையாகிய சிறந்த நற்பயிரை வேரொடு பிடுங்கிச் சிதைத்திட விரும்பும் அரசர்களுடைய ஒற்றர்கள் தேசபக்தர்களுடைய வரவினை மறைமுகமாகக் கண்காணிப்பதற்காகக் காத்திருப்பதைப்போல நானும் காத்திருப்பேன்.

க-ரை : காதல் தேவதை ஊர்க்குளத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துவரச் செல்லும் போது அழகிய புன்னகை முத்தை உதிர்த்துச் செல்கிறாள். அவளுக்கு முன்பாக மன்மதன் செல்கிறான். அவளைப் பார்ப்பதற்காக அவர் காத்திருக்கிறார். அது எப்படி இருந்தது தெரியுமா? சுதந்திரப் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த போது சுதந்திரப் பயிரை வேரொடு பிடுங்கி அதனை அழிக்க விரும்பும் அரசர்கள் தேசப்பக்தர்களின் வருகையை மறைந்திருந்து கண்காணிப்பதற்காகக் காத்திருந்ததைப்போல அவரும் காத்திருந்தார்.

காத்தி ருந்தவள் போம்வழி முற்றிலும்

கண்கள் பின்னழ கார்ந்து களித்திட

யாத்த தேருருளைப்படு மேழைதான்

யாண்டு தேர்செலு மாங்கிழுப் புற்றெனக்

கோத்த சிந்தையோ டேகி யதில்மகிழ்

கொண்டு நாட்கள் பலகழித் திட்டனன்,

பூத்த ஜோதி வதனம் திரும்புமேல்

புலனழிந்தொரு புத்துயி ரெய்துவேன்.

தெ-ரை : காத்திருந்து காத்திருந்து அவள் போகும் வழியெங்கும் அவள் பின்னாலே சென்று கண்களால் அவளுடைய பின்னழகைக் கண்டு கண்டு சுவைத்து மகிழ்வேன். நன்றாக வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு தேரின் போகும் இடமெல்லாம் இழுக்கப்படுதலைப் போல அவளின் வசம் பிணைக்கப்பட்ட மனத்தை உடையவனாய் அவள் போகும் இடம் எல்லாம் அவள் பின்னாலேயே சென்றேன். அதில் மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய்ப் பல நாட்களைக் கழித்தேன். பூத்து ஒளி வீசும் மலரைப் போன்ற முகம் என் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தால், நான் புலன் உணர்வை இழந்து அழித்து புதிய உயிர் பெற்றவன் ஆவேன்.

க-ரை : காதலி செல்லும் இடமெல்லாம் அவள் பின்னாலே சென்று அவள் பின்னழகைக் கண்டு சுவைத்தேன். தேர் உருளையில் கட்டப்பெற்ற ஒருவன் அத்தேர் செல்லும் இடமெல்லாம் இழுத்துச் செல்லப்படுவதைப் போல அவள் செல்லும் இடமெல்லாம் நான் அலைந்து திரிந்தேன். அப்படி பல நாட்களைக் கழித்தேன். மலர்ந்து ஒளிவீசும் முகத்தை என்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தால் நான் புலனுணர்வை இழந்த பரவச நிலையில் புதிய உயிரைப் பெறுகின்றேன் என்கிறார். இது காதல் படுத்தும் பாடல்லவா!

புலங்க ளோடு கரணமும் ஆவியும்

போந்து நின்ற விருப்புடன் மானிடன்

நலங்க ளேது விரும்புவன் அங்கவை

நண்ணு றப்பெறல் திண்ணம தாமென

இலங்கு நூலுணர் ஞானியர் கூறுவர்,

யானும் மற்றது மெய்யெனத் தேர்ந்துளேன்

விலங்கி யற்கை யிலையெனில் யாமெலாம்

விரும்பு மட்டினில் விண்ணுற லாகுமே.

தெ-ரை : ஐந்து புலன்களோடு மனத்தொடும் உயிர்ரொடும் கலந்து நிலைபெற்ற ஆர்வத்துடன் இருக்கும் மனிதன் அடையக்கருதிய அனைத்தையும் அடைவது உறுதி இதனை விளங்கு புகழ் நூல்களைக் கற்றறிந்து தெளிவடைந்த மெய்யறிவுடையோரும் கூறுவர். நானும் அது உண்மைதான் என உணர்ந்துள்ளேன். நம்மிடமுள்ள விலங்குத் தன்மை முற்றிலும் நீங்கிவிட்டால் நாம் அனைவரும் விரும்பும் அளவிற்கு விண்ணுலக நன்மைகளைப் பெற்று உய்யலாகும்.

க-ரை : புலங்கள் - ஐம்புலன்கள், அவை பார்த்தல் - கண், கேட்டல் - செவி, முகர்த்தல் - மூக்கு, சுவைத்தல் - நா, தொடுதல் - மெய், கண், செவி, மூக்கு, வாய், மெய் என்பன. இந்த ஐந்து புலன்கள் தாம் மனிதனின் ஆசையைத் தூண்டி இச்சைகளில் செலுத்திச் செயல்படச் செய்கின்றன. அவற்றுடன் மனமும், உயிரும் கலந்து விட்டால் நினைத்ததை அடையலாம். இதனைத்தான்,

எண்ணியர் எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்

திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.

(குறள் 666)

என்னும் குறளுடன் ஒப்பிடலாம். விலங்குக் குணங்களை விடுத்து மேலான மனித குணத்துடன் செயல்படும் அளவுக்கு நன்மைகள் பெறலாம் என்பது இதன் கருத்து. முயற்சியின் அளவே உயர்ச்சி என்க.

"வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத் தனையது உயர்வு"

(குறள் 595)

என்பது திருக்குறள்

சூழ மாய வுலகினிற் காணுறுந்

தோற்றம் யாவையும் மானத மாகுமால்,

ஆழு நெஞ்சகத் தாசையின் றுள்ளதேல்,

அதனு டைப்பொருள் நாளை விளைந்திடும்,

தாழு முள்ளத்தர், சோர்வினர், ஆடுபோல்

தாவித் தாவிப் பலபொருள் நாடுவோர்,

வீழு மோரிடை யூற்றினுக் கஞ்சுவோர்,

விரும்பும் யாவும் பெறாரிவர் தாமன்றே,

தெ-ரை : நம்மைச் சுற்றியுள்ள இந்தப் பொய்யான உலகத்தில் நாம் பார்க்கின்ற காட்சிகள் யாவும் நம்முடைய மனத்தில் தோன்றுகின்ற எண்ணங்களின் வெளிப்பாடே ஆகும். ஆழமான அடிமனத்தில் இன்று ஆசை தோன்றுமானல், அந்த ஆசைக்குரிய பொருள் நாளைக்கு வெளிப்படையாக விளைந்துவிடும். தாழ்ந்த மனப்பான்மை உள்ளவர்கள் மனத்தளர்ச்சி உடையவர்களாக இருப்பார்கள். உறுதியான சிந்தனை இல்லாதவர்கள் ஆட்டினைப் போல் தாவித்தாவி ஒன்றின் மீதும் பற்றின்றி பல செயல்களின் மீது ஆசைப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள. அவர்கள் இடையில் வருகின்ற துன்பங்களைக் கண்டு பயப்படுவார்கள். இத்தகையவர்கள் தாம் விரும்புகின்றவற்றைப் பெற முடியாதவர்கள் ஆவார்கள்.

க-ரை : இந்த உலகம் பொய்யானது. இங்கு காணுகின்ற காட்சிகள் யாவும் அவரவர் எண்ணப்படியே தோன்றும். அடிமனத்தில் கொள்ளும் உறுதியான ஆசை அதற்கான பொருளை கட்டாயம் விளைவிக்கும். அதாவது ஆசைப்பட்டதன் பயனை அனுபவிப்பார்கள். தாழ்ந்த உள்ளம், மனத்தளர்ச்சி, ஆடு போல் தாவும் இயல்பினர் இடையில் வரும் துன்பத்திற்கு அஞ்சுபவர் ஆகிய இயல்பினையுடையவர்கள் விரும்பும் யாவற்றையும் அடைய முடியாதவர்கள் ஆவர்.

விதியை நோவர் தம் நண்பரைத் தூற்றுவர்

வெகுளி பொங்கிப் பகைவரை நிந்திப்பர்

சதிகள் செய்வர் பொய்ச் சாத்திரம் பேசுவர்

சாத கங்கள் புரட்டுவர் பொய்மைசேர்

மதியி னிற்புலை நாத்திகங் கூறுவர்

மாய்ந்தி டாத நிறைந்த விருப்பமே

கதிகள் யாவும் தருமென லோர்ந்திடார்,

கண்ணி லாதவர் போலத் திகைப்பர்காண்.

தெ-ரை : விரும்பியதை அடையமுடியாதவர்கள் அதற்கான காரணத்தை உணராமல் தங்கள் தலைவிதியை நொந்து கொள்வார்கள். கூட இருக்கும் நண்பர்களைப் பழிப்பார்கள். மிகுந்த கோபங்கொண்டு பகைவர்களைக் குறை கூறுவர். வஞ்சகத்திட்டங்கள் தீட்டுவர். பொய்ம்மையான, போலியான சாத்திரங்களை உரைப்பார்கள். தங்கள் சாதகங்களைப் புரட்டிச் சோதிடம் பார்ப்பார்கள். தமது பொய்யான அறிவைக் கொண்டு இழிவான நாத்திகம் பேசுவார்கள். அழிந்திடாத முழுமையான இடைவிடாத ஆசைதான் நற்கதிகள் எல்லாவற்றையும் அளிக்கும் என்பதை ஆய்ந்தறிய மாட்டார்கள். அவர்கள் பார்வையற்றவர் போல பரிதவிப்பார்கள்.

க-ரை : விரும்பி எதிர்பார்த்ததை அடைய முடியாதவர்கள் அதற்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து அறிய மாட்டார்கள். மாறாகத் தம் மதியை நொந்து கொள்வர். விதியென ஊழை நினைந்து வருந்துவர். நண்பர்களைப் பழிப்பர். சினங்கொண்டு பகைவரைக் குறை கூறுவர். வஞ்சகத் திட்டங்கள் வகுப்பர். பொய்யான சாத்திரங்களைப் பேசித்திரிவர். எதிர்காலம் பற்றி தெரிந்து கொள்ள தமது சாதகங்களைப் புரட்டிப் பலன் குறிப்பர். பொய்யான அறிவினால் இழிவான எதிர்வாதமாகிய நாத்திகம் பேசுவர். நாத்திகம் என்பது இறை மறுப்பு எதிர்வாதம் செய்தல். எதன் மீதும் நம்பிக்கை அற்றவர்கள். ஆசையே அனைத்துக்கும் காரணம் என அறியாமல் பரிதவிப்பர். ஆசையே துன்பத்திற்குக்காரணம் என்பது பௌத்தம்.

கன்னி மீதுறு காதலின் ஏழையேன்

கவலை யுற்றனன் கோடியென் சொல்லுகேன்?

பன்னி யாயிரங் கூறினும் பக்தியின்

பான்மை நன்கு பகர்ந்திட லாகுமோ?

முன்னி வான்கொம்பிற் றேனுக் குமுன்றதோர்

முடவன் கால்கள் முழுமை கொண்டாலென

என்னி யன்றுமற் றெங்ஙனம் வாய்ந்ததோ?

என்னி டத்தவள் இங்கிதம் பூண்டதே!

தெ-ரை : அந்த இளங் கன்னியின் மீது கொண்ட காதலினால் எளியவனான நான் கோடிக்கணக்கிலான கவலைகளுக்கு ஆளானேன். அதனைப் பற்றி என்ன சொல்லுவது? திரும்பத் திரும்ப ஆயிரம் முறை சொன்னாலும் பக்தியின் இயல்பை முழுவதுமாக உரைத்திடல் ஆகுமோ!

உயர்ந்த மரக்கிளையில் இருக்கும் கொம்புத்தேனை நினைத்து வருந்திய முடிவன் ஒருவன் இரு கால்களும் பெற்றதைப் போன்று அடைந்த மகிழ்ச்சியைப்போல அந்தக் கன்னி என்னிடம் அன்பு கொண்ட போது என்ன நடந்தது? எப்படி நடந்தது என்று அறிய முடியாத நிலையை அடைந்தேன்.

க-ரை : எத்தனை சொல்களால் எத்தனை முறை உரைத்தாலும் பக்தியின் தன்மையை முழுவதுமாக உரைத்திட இயலாது. அதுபோல அந்த இளங்கன்னி என்மீது கொண்ட காதலின் இயல்பை எப்படி எடுத்துரைப்பது என்பதாம்.

அவள் என்மீது அன்பு செலுத்திய போது உயர்ந்த மரக்கிளையில் இருந்த கொம்புத்தேனை நினைந்து வருந்திய முடவன் இரு கால்களையும் முழுமையாகப் பெற்று மகிழ்ந்ததைப் போன்று அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியும் இருந்தது என்கிறார் பாரதியார்.

"காத லென்பதும் ஓர்வயின் நிற்குமேல்

கடலில் வந்த கடுவினை யொக்குமால்,

ஏத மின்றி யிருபுடைத் தாமெனில்,

இன்ன மிர்தும் இணைசொல லாகுமோ?

ஓதொ ணாத பெருந்தவம் கூடினோர்

*உம்பர் வாழ்வினை யெள்ளிடும் வாழ்வினோர்,
மாத ரார்மிசை தாமுறுங் காதலை*

மற்ற வர்தரப் பெற்றிடும் மாந்தரே.

தெ-ரை : காதல் என்னும் இனிய உணர்வு ஒரு பக்கமாக நிற்கும் ஒருதலைக் காதல் ஆக அமையுமானால் அது பாற்கடலில் தோன்றிய விடத்தைப்போல் துன்பம் தரக்கூடியதாகும். குற்றம் இல்லாமல் இருவர் பக்கத்திலும் சமநிலையில் இருக்கும் என்றால் அதற்கு இனிய அமுதத்தையும் அந்த இனிமைக்கு ஒப்புமை கூற முடியாது. உரைக்க முடியாத பெருந்தவத்தின் பயனை அடைந்தவர்கள் மற்றும் தேவர் உலகப் பெருஞ்சுக வாழ்வை எளிமையாக்கிவிடக் கூடிய உயர்ந்த வாழ்வினை அடைந்தவர்கள் எல்லோரும் மங்கையர் மீது காதல் கொண்டும் பதிலாக அவர்களுடைய காதலைப் பெற்றவருமான ஆண்கள்தாம்.

க-ரை : ஒரு பக்கக் காதல் (கைக்கிளை) ஆக இருந்தால் அது பாற்கடலில் தூன்றிய ஆலகால விஷமாகிய கொடிய நஞ்சைப் போன்றது. மாறாக இருவர் பக்கமும் சமமாக இருந்தால் அது பாற்கடலில் தோன்றிய இனிய அமிர்தத்தைப் போன்றதாகும். தேவர் உலக வாழ்வையும் மிஞ்சக்கூடிய பெருந்தவத்தினை உடையவரும் தாம் பெண்கள் மீது கொண்ட காதலுக்குப் பதிலாக அவர்களுடைய காதலையும் பெறுபவர் ஆண்கள் தாமே.

மொய்க்கும் மேகத்தின் வாடிய மாமதி

மூடு வெம்பனிக் கீழுறு மென்மலர்,

கைக்கும் வேம்பு கலந்திடு செய்யபால்,

காட்சி யற்ற கவினுறு நீள்விழி

பொய்க்கி னைத்து வருந்திய மெய்யரோ,

பொன்ன னாரருள் பூண்டில ராமெனில்

கைக்கி னைப்பெயர் கொண்ட பெருந்துயர்க்

காத லஃது கருதவுந் தீயதால்.

தெ-ரை : முகில் கூட்டத்தினிடையே ஒளி மழுங்கிக் காணப்படும் அழகு பொருந்திய நிலவைப்போல பொலிவிழந்து, கடுமையான பனிப்படலத்தால் மூடப்பட்டு மறைந்திருப்பதால் அழகு இழந்து காணப்படும் மென்மையான பூவைப்போல, கசக்கின்ற வேப்பங்காய் சேரும் போது சிறந்த பாலானது சுவையற்றுப் போவது போல, காதல் கொண்ட ஆண்கள் காதல் கொண்ட பெண்ணிடமிருந்து பதில் காதல் கருணையைப் பெறாவிடில் அது கைக்கிளை என்னும் ஒருதலைக் காதலானது, துன்பந் தருவதாகும். அது பார்வையற்ற நீண்ட அழகிய விழிகளைப் போன்றது. பொய்ம்மைக்கு இடங்கொடுத்து ஒதுங்கித் துன்பப்படுகின்ற மெய்ம்மையைப் போன்றதாகும். அத்தகைய காதலைப்பற்றி நினைத்துப் பார்த்தால் கூட அது நெருப்புச் சுடுவதைப்போல தீமை பயப்பதாகும்.

க-ரை : காதலர், காதலியின் பதில் கருணையைப் பெறாவிடில் அது ஒருதலைக் காதலான கைக்கிளை ஆகும். அது மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட நிலவைப் போன்றது. பனியால் மூடப்பட்ட மலரைப் போன்றது. கசக்கின்ற வேப்பங்காய் கலந்த பால் போன்றது. பொய்ம்மைக்கு இடங்கொடுத்து ஒதுங்கி நின்று துன்பப்படுகின்ற மெய்ம்மையைப் போன்றது அத்தகைய காதல் நெருப்பைப் போன்று தீமை பயப்பது.

தேவர் மன்னன் மிடிமையைப் பாடல்போல்

தத்தீய கைக்கிளை யானெவன் பாடுதல்?

ஆவல் கொண்ட அரும் பெற்றற் கன்னிதான்

அன்பெ னக்கங் களித்திட லாயினள்,

பாவம் தீமை, பழியெதுந் தேர்ந்திடோம்,

பண்டைத் தேவ யுகத்து மனிதர்போல்

காவல் கட்டு விதிவழக் கென்றிடுங்

கயவர் செய்திக ளேதும், அறிந்திலோம்.

தெ-ரை : தேவர் உலக செல்வ வேந்தனான தேவேந்திரனின் வறுமையைப் பற்றிப் பாடுவதைப்போல, தீமையை நல்கும் கொடிய கைக்கிளைக் காதலைப் பற்றி நான் ஏன் பாட வேண்டும். நான் விருப்பங்கொண்ட, கிடைப்பதற்கரியவளான அந்தக் கன்னிதான் என்மீது அன்பு காட்டலானாள். பாவம், தீமை, செல்கின்ற வழி ஆகியவற்றைப் பற்றி எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை. பண்டைக்காலத்தில் தேவயுக காலம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது வாழ்ந்த மனிதர்களைப் போல காவல், கட்டுப்பாடு, நியதி, வழக்கமுறை என்னும் வஞ்சகர்களின் நடைமுறைகள் எதனையும் அறியாதவர்களாக மகிழ்வுடனிருந்தோம்.

க-ரை : கைக்கிளை பற்றிப் பாடுவதானது செல்வச் செழிப்பில் மகிழ்கின்ற தேவேந்திரனின் வறுமையைப் பற்றிப் பாடுவது போலாம். என்னே கவிஞனின் உளவியல் பார்வை. அவர் விரும்பிய கன்னிதான் அன்பைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறாள். அதனால் பண்டைய தேவ யுகத்தில் கவலை ஏதுமின்றி தேவர்கள் போல் வாழ்ந்த நிலையை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் காதலின் அருமையை உணர்த்துகிறார். காதல் உள்ளப்பூர்வமாக நிகழ்வதால் பழிபாவம் தீமை வழக்கங்கள் வஞ்சக மனிதச் செயல்கள் ஏதும் அறியாது என்பதாம்.

கான கத்தில் இரண்டு பறவைகள்

காத லுற்றது போலவும்! ஆங்ஙனே

வான கத்தில் இயக்க ரியக்கியர்

மையல் கொண்டு மயக்குதல் போலவும்

ஊன கத்த துவட்டுறும் அன்புதான்

ஒன்று மின்றி உயிர்களில் ஒன்றியே

தேன கத்த மணிமொழி யாளொடு

தெய்வ நாட்கள் சிவகழித் தேனரோ.

தெ-ரை : காட்டில் இரண்டு பறவைகள் காதல் கொண்டது போலவும், விண்ணுலகில் கந்தர்வ இனத்தைச் சார்ந்த ஆண்களும், பெண்களும் ஒருவருக்கொருவர் மயக்கம் கொண்டிருப்பது போலவும், நாங்கள் உயிரால் இருவரும் ஒன்றிவிட்டோம். அந்த அன்புறு காதலில் உடலளவிலான தெவிட்டிப்போகும் வகையிலான ஆசை சிறிதளவும் இல்லை. தேனினும், இனிய அழகிய மொழிகள் பேசுகின்ற அவளோடு சில தினங்களைத் தெய்வ நாட்களாகக் கழித்தேன்.

க-ரை : கானகத்தில் இரண்டு பறவைகள், அன்றில் பறவைகள் காதல் கொண்டு களித்திருப்பதைப் போல, விண்ணுலகில் கந்தர்வப் பெண்களும், ஆண்களும் ஆசையால் மயங்கிக் கிடப்பதைப்போல தங்குதடையற்ற, கட்டுப்பாடற்ற உடலாசை இன்றி உயிரளவில் ஒன்றிய நிலையில் தேனினும் இனிய மொழி பேசும் அந்தக் கன்னியோடு கழித்த சில நாட்கள் தெய்வீக மயமாக இருந்தது என்கிறார். உண்மையான காதல் என்பது களங்கமற்றது. கவலையற்றது. புறவுலகச் சூழலை மறந்த தெய்வீக நிலை புனித அன்பின் புதிய ஒளி – அதுவே மாசிலாக் காதல் நேசத்தில் பூத்த நிசக்காதல்.

ஆதி ரைத்திரு நாளொன்றிற் சங்கரன்

ஆல யத்தொரு மண்டபந் தன்னில்யான்

சோதி மானொடு தன்னந் தனியனாய்ச்

சொற்க ளாடி யிருப்ப மற்றங்கவள்

பாதி பேசி மறைந்துபின் தோன்றித்தன்

பங்க யக்கையில் மைகொணர்ந்தே, ஒரு

சேதி! நெற்றியில் பொட்டுவைப் பேன்' என்றாள்

திலக மிட்டனள், செய்கை யழிந்தனன்.

தெ-ரை : ஒரு திருவாதிரை நாள். சிவசங்கரன் கோயில் மண்டபம். அங்கு அந்தப் பொலிவுடைய மான் போன்ற மங்கையுடன் தனியனாக அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது இடையிலேயே அவள் எங்கோ மறைந்து

போனாள். போனவள் மீண்டும் திரும்பி வந்தாள். அங்கே அவள் கைகளில் மை கொண்டு வந்தாள். ஒரு சேதி என்று சொல்லி நெற்றியில் பொட்டு வைத்து விடுவேன் என்றாள். அவ்வாறே பொட்டும் வைத்தனள். அவ்வளவிலேயே நான் தன்னுணர்வை முற்றிலும் இழந்தவனாகிவிட்டேன்.

க-ரை : ஆதிரை நாள் என்பது சிவபெருமானுக்கு உகந்த நாள். அவனை ஆதிரையான் என்றும் திருவாதிரையான் என்றும் அழைத்தல் வழக்கம். திருவாதிரைத்திருநாள் அவனுக்கு உகந்த திருநாள். அதற்கொப்பவே இங்கு ஆதிரை நாளில் சிவன் கோயிலில் இருந்ததாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

சோதிமான் – சோதி என்பதைப் பொலிவு என்றும், ஒளி என்றும் கூடர் என்றும் கொள்ளலாம். அதற்குத் தெய்வீக அழகு என்பது சிறப்பு. இங்கு சோதிமான் என்பது பருவ எழில் மங்கையைக் குறிக்கிறது. பொலிவும் வளரும் எழிலும், ஒளி பொருந்திய முகமும் மருட்சி கொண்ட கூர்மையான வேல்விழிகளும் உடைய மங்கையைக் குறித்தது.

நெற்றியில் பொட்டு வைப்பேன் என்றாள். திலதம் இட்டனள். பின்னாளில் பாரதி தனது நெற்றியில் ஒளி பொருந்திய வட்ட வடிவ குங்குமப் பொட்டு வைத்துக்கொள்ளும் நிலைக்கான முன்னோட்டமாகக் கொள்ளலாம்.

என்னை யீன்றெனக் கைந்து பிராயத்தில்

ஏங்க விட்டுவிண் ணெய்திய தாய்தனை

முன்னை யீன்றவன் செந்தமிழ்ச் செய்யுளால்

மூன்று போழ்துஞ் சிவனடி யேத்துவோன்.

அன்ன வன்தவப் பூசனை தீர்ந்தபின்

அருச்சனைப்படு தேமலர் கொண்டுயான்

பொன்னை யென்னுயிர் தன்னை யணுகலும்

பூவை புன்னகை நன்மலர் பூப்பள்காண்.

தெ-ரை : என்னைப் பெற்றெடுத்த அன்னை எனக்கு ஐந்து வயது நடந்து கொண்டிருக்கும் போது என்னை அழுது ஏங்கித் தவிக்குமாறு விட்டு விட்டு

இறைவனடியைச் சேர்ந்தனர். அவளை முன்பு பெற்றவரான எனது தாத்தா செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் உள்ளம் உருகப்பாடி மூன்று வேளைகளில் தினமும் சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தொழுவவர் ஆவார். தொழுகையின்போது மலர்களைச் சொரிந்து மலர் வழிபாடு (அருச்சனை) செய்வார். அவருடைய தவம் போன்ற வழிபாடு நிறைவடைந்த பின்பு அவர் வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய தேன் நிறைந்த மலர்களை நான் எடுத்துக் கொள்வேன். அவ்வாறு எடுத்துக்கொண்ட பூவுடன் பொன்னைப் போன்றவளும் என் உயிராக இருப்பவளும் ஆகிய அந்த எழில் மங்கையைச் சென்று சந்திப்பேன். நான் மலர்ந்த பூவோடு அருகில் செல்லும்போது அவளோ புன்னகைப் பூவைப் பூத்த வண்ணம் இருப்பாள்.

க-ரை : பாரதியாருக்கு ஐந்து வயதாகும் போது அவருடைய அன்னையார் மறைந்துவிட்டார். பின்னர் தந்தையால் வளர்க்கப்பட்டார். பாட்டனார் ஆதரவும் இருந்தது. பாட்டனார் குடும்பம் முப்போதும் சிவனைத் தொழும் வைதிகக் குடும்பம் என அறியலாம். தாத்தா வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய தேன் நிறைந்த மலரை எடுத்துக் காதலிக்குக் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டு செல்லும் போது அவளோ புன்னகைப் பூவைப் பூத்திருப்பாள் என்பதாம். பூப்பள் என்பதால் பூத்திருப்பவள் ஆவாள். பிள்ளைக் காதல் என்றாலும் அவள் பூப்படைந்தவள், வாழ்க்கைத் தகுதியைப் பெற்றவள் என்னும் குறிப்பும் அடங்கி இருத்தலைக் காணலாம்.

நெல்லையூர் சென்றவ் லுணர் கலைத்திறன்

நேரு மாறெனை எந்தை பணித்தனன்,

புல்லை யுண்கென வாளரிச் சேயினைப்

போக்கல் போலவும், ஊன்விலை வாணிகம்

நல்ல தென்றொரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை

நாடு விப்பது போலவும், எந்தைதான்

அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை

ஆரி யர்க்கிங் கருவருப் பாவதை.

தெ-ரை : திருநெல்வேலி நகருக்குச் சென்று அந்த ஆங்கிலேயர் கல்வியைக் கற்குமாறு என் தந்தை என்னைப் பணிந்தார். அவ்வாறு பணித்தது வலிமை வாய்ந்த சிங்கக் குட்டியைப் பார்த்து புல்லை உண்க என்று சொல்லித் துரத்துவது போலவும், இறைச்சியை விற்று வாணிகம் செய்வது சிறந்த தொழிலாகும் என்று சொல்லி ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவனை அதில் ஈடுபடுத்துவதைப் போலவும் இருந்தது. அவ்வாறு கற்கச் செய்கின்ற ஆங்கிலக் கல்வியானது மிகுந்த துன்பத்தைத் தரக்கூடியதும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாத அறிவை மழுங்கச் செய்கின்றதும், நம்மை மண்கட்டிகளாக மாற்றுகின்றதாகவும் இருக்கும். அக்கல்வி சான்றோர்க்கு மிகுந்த அருவருப்பை ஊட்டுவதாக இருக்கும் (குளகம்)

க-ரை : பாரதியைத் திருநெல்வேலி நகரத்திற்குச் சென்று ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்குமாறு கட்டளையிட்டார் தந்தை. அது இந்த நாட்டுக்குரிய கல்வி அன்று. அது வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாது. அது நம்மை மண்பொம்மைகளாக்கும், நம்மை சான்றோர்க்கு வெறுப்பை ஊட்டுவதாக இருக்கும் என்றெல்லாம் ஆங்கிலக் கல்வியின் தாழ்வைச் சுட்டுகிறார். ஆங்கிலக் கல்வி அரசாங்க எழுத்தர்களை – அடிமைப் பணியாளர்களை உருவாக்கும் என்னும் இன்றைய சிந்தனையை அன்றே பாரதி உதிர்த்திருப்பதைக் காணலாம்.

நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர் தாதர்கள்

நாயெ னத்திரி யொற்றர் உணவினைப்

பெரிதெனக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்

பேடி யர்பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்

கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடுங்

கலைப யில்கென என்னை விடுத்தனன்

அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்துமில்

வற்பர் கல்வியில் நெஞ்சு பொருந்துமோ?

தெ-ரை : ஆங்கிலக் கல்வி என்பது நரியைப் போன்ற இழிவான உயிர்களைப் போன்ற அரசு பணியாளர்களும், அடிமைகளும் நாய்களைப் போல அலைந்து திரிகின்ற தூதர்களும், வயிறு வளர்ப்பதையே பெரிதாகக் கருதி தங்கள் ஆன்மாவை விற்கின்ற பேடிகளும், பிறரைப் போலியாகப் புகழ்ந்து அடிமைப் பிழைப்பு நடத்துபவர்களும் ஆகிய இவ்வகையான கீழ்மக்கள் பயின்றிடும் கல்வி. அத்தகைய கல்வியைப் பயில்க என்று சொல்லி என்னை எனது தந்தையார் அனுப்பி வைத்தார்.

அருமை மிகவும் பொருந்திய மயில் போன்ற அந்த மங்கையைப் பிரிந்துபோய் அந்த அற்பர்களின் கல்வியைக் கற்பதற்கு மனம் ஒருப்படுமோ? ஒருப்படாது என்க.

க-ரை : ஆங்கிலக் கல்வியின் தாழ்வை மேலே சொன்னவர் அதனை யார் யார் கற்பார்கள், யார் யாருக்குப் பயன்படும் என்று பட்டியல் இடுகிறார். நரியை உவமையாகச் சொல்வதால் அரசுப் பணியாளர்கள் நரியைப் போல சூழ்ச்சிகளும், தந்திரங்களும் செய்பவர் என்கிறார். இதனைப் "படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினால் போவான் போவான் ஐயோவென்று போவான்" என்று புதிய கோணங்கியில் பாடுவார்.

வேவு பார்ப்பவர்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்திருக்காமல் நாய் போல அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தவாறு மோப்பம் பிடித்தலைப் போல செயல்படுபவர் என்பதால் நாயுடன் ஒப்பிடப்பட்டார்.

கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயில்வர் பின்

கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்,

அணிசெய் காவியம் ஆயிரங் கற்கினும்

ஆழ்ந்தி ருக்கும் கவியுளம் காண்கிலார்

வணிக மும்பொருள் நூலும் பிதற்றுவார்,

வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார்

துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்

சொல்லு வாரெட் டுணைப்பயன் கண்டிலார்.

தெ-ரை : வானவியல் கணிதத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் படித்த பின்னும் மேகங்கள் உலவுகின்ற வானத்திலுள்ள எந்த ஒரு விண்மீனைப் பற்றியும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வது இல்லை. அணிநயம் கலந்த காப்பியங்களை ஆயிரக்கணக்கான முறைகள் படித்திருந்தாலும் அந்தக் காப்பியத்தில் பொதிந்துள்ள கவிஞரின் உணர்வுகளை, ஆழ்மன எண்ணங்களை அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். வணிகவியல் பற்றியும் பொருளாதார நிலை பற்றியும் மிகவும் தெரிந்தவர் போல உளறுவார்கள். ஆனால் தாங்கள் வாழும் தேசத்தில் உள்ள பொருள்கள் கொள்ளை போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை கேட்டும் அறியமாட்டார்கள். தாங்கள் கற்கத் துணிந்த ஆயிரக்கணக்கான சாத்திரங்களின் பெயர்களைச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அந்தச் சாத்திரத்தின் உட்பொருளை எள்ளளவுகூடத் தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

க-ரை : பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வானவியல் கல்வியினைக் கற்றாலும், விண்மீனின் இயல்பை அறிந்து கொள்ள மாட்டார். ஆங்கிலக் கல்வி எழுத்தாளர்களை (குமஸ்தாக்களை) உருவாக்குமேயன்றி அறிவுக் கூர்மையை வளர்க்க உதவாது. வானத்தில் காணப்படும் எண்ணற்ற விண்மீன்களின் நிலையைப் பற்றி இன்னுங் கூடத் தெளிவான அறிவுபெறவில்லை. மற்றொரு கவிதையில் "வானை அளப்போம்" என்று கூறுவார் எனினும் வானத்தின் நிலையை அறிந்து முடிவு கூறுவாரில்லை.

அழகுத்தோரணங்கள் கொட்டிக்கிடக்கும் காப்பியங்களை ஆயிரக்கணக்கான முறைகள் படித்தாலும் அதனுள்ளே புதைந்து கிடக்கும் கவிஞர்களின் உள்ளுணர்வுகளை, எண்ணங்களை அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கான காவியங்களைப் படித்தல் என்பதை விட

ஒரே காப்பியத்தை ஆயிரக்கணக்கான முறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தாலும் அதில் புதைந்திருக்கும் கவிஞன் உள்ளத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாது எனக் கொள்வதே நயமானது.

வணிகவியலும் பொருளாதார நுட்பங்களும் படித்து எல்லாம் தெரிந்தவர்களைப் போல உளறுவார்கள். ஆனால் சொந்த நாட்டின் பொருள் வளம் கொள்ளை போவதை, சுரண்டப்படுவதைப் பிறர் வாயிலாகவேனும் கேட்டும் அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

இன்றைய பள்ளிக்கல்வி முதல் ஆராய்ச்சிக் கல்வி வரைக்கும் இதுதானே இயல்பாக உள்ளது. "எட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது" என்பது சிந்தனைக்குரியது. அனுபவக் கல்வி முறையும், பட்டறிவும் தான் உண்மையான கல்வி என்பது பாரதியார் கருத்து எனக் கருதலாம்.

கம்ப னென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்

காளி தாசன் கவிதை புனைந்ததும்

உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீனையும்

ஓர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்

நம்ப ருந்திற லோடொரு பாணினி

ஞால மீதில் இலக்கணங் கண்டதும்

இம்பர் வாழ்வின் இறுதி கண்டுண்மையின்

இயல்பு ணர்த்திய சங்கரன் ஏற்றமும்,

தெ-ரை : கம்பன் என்றொரு ஒப்பற்ற மனிதர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதும், காளிதாசன் தோன்றி கவிதைகள் புனைந்தான் என்பதும், மேலே வானத்தில் உள்ள கோள்களையும், விண்மீன்களையும் ஆராய்ந்து வறையறை செய்து கூறிய வானியல் அறிஞர் பாஸ்கரன் மாட்சி என்பதும், நம்புதற்கரிதான ஆற்றலுடைய பாணினி தோன்றி வடமொழியில் இலக்கணம் கண்டார் என்பதும் இவ்வுலக வாழ்வின் இறுதி நோக்கம் என்ன என்பதை உணர்ந்து

மெய்ஞ்ஞானத்தின் தன்மையை எடுத்துரைத்தார் ஆதிசங்கரர் என்பதும் (ஆங்கிலக் கல்வியால் இயலாது என்பதாம்) குளகம்.

க -ரை : கம்பன் என்றொரு மானிடன் - தமிழில் கம்பராமாயணத்தை எழுதியவர் கம்பர். உலகத்தில் இவரைப் போன்ற ஒரு கவிஞர் கிடையாது. கவிச்சக்கரவர்த்தி என அழைக்கப்படுபவர். "கம்பன் இசைத்த கவியெலாம் நான்" என்றும் "கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்" என்றும் பாரதியாரால் பெருமைப்படுத்தப் பெற்றவர்.

காளிதாசன் என்பவன் சமஸ்கிருதத்தில் காப்பியங்கள் எழுதியவர். கம்பரைப் போல் மதிக்கப்படுபவர். சாகுந்தலம் என்பது அவருடைய புகழ் பெற்ற நாடகக் காப்பியம் வானத்து கோள்களையும், மீன்களையும் ஆராய்ந்து வரையறுத்துச் சொன்ன இந்திய வானியல் அறிஞர் பாசுகரன்.

பாணினி சமஸ்கிருதத்தில் இலக்கணம் எழுதியவர். இவருக்குப் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தோன்றிய தொல்காப்பியர் தமிழில் வாழ்க்கை இலக்கணம் வகுத்தவர் என்பதை பாரதி அறிந்திலையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆதிசங்கரர் வாழ்க்கையின் பயன் மெய்ஞ்ஞானம் பெறுதல் என்னும் உண்மையை உரைத்தவர். அத்துவைத ஞானி அறுவகை சமயங்களை வரையறுத்துக் தந்தவர்.

சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்,

தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்

பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய, சோழர்கள்

பார ளித்துத், தர்மம் வளர்த்ததும்,

பேர ருட்குடர் வாஸ்கொண் டசோகனார்

பிழைப டாது புவித்தலங் காத்ததும்,

வீரர் வாழ்த்த மிலேச்சர்தந் தீயகோல்

வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்

தெ-ரை : சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தைப் பாடியதும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவள்ளுவர் உலகப்பொதுமறையாகிய திருக்குறள் இயற்றினார் என்பதுவும், பாரில் நற்புகழ் பெற்றவர்களான பாண்டியர்களும், சோழர்களும் புவி ஆட்சிச் செய்து அறம் தழைக்கச் செய்ததும், பெருங்கருணை உணர்வையே ஒளிவிடும் வாளாயுதமாகக் கொண்டு அசோகர் தவறு நேராமல் இப்பூமியை அரசாட்சிச் செய்ததுவும், வீரமறவர்கள் போற்றிட வெற்றி பொருந்திய சிவாஜி அன்னியர்களின் கொடிய ஆட்சியை வீழ்த்தி வெற்றி வாகை சூடினார் என்பதுவும் வெறும் ஆங்கில ஏட்டுக்கல்வியால் முடியாது என்பதாம்.

க-ரை : சேர அரசமரபினைச் சார்ந்த இளங்கோ அடிகள் தமிழ் மொழியின் முதலாவதாகியதும் முத்தமிழாயதுமான சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றினார். விண்ணுலகத்துடன் மண்ணுலகமும் போற்றும் உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளைத் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த திருவள்ளுவர் இயற்றினார். பாண்டியர்களும், சோழர்களும் உலகப்புகழ் பெற ஆட்சி செய்தவர்கள். அகிம்சை என்னும் பெரிய கருணையான வாளாயுதத்தால் அசோகர் இந்தப் பூமியை ஆண்டார். அன்னியர் கொடுங்கோலரை வீழ்த்தி விரசிவாஜி மறவர்கள் போற்ற ஆட்சி செய்தார். இவையெல்லாம் இந்தியப் பெருநாட்டின் இணையிலாச் சிறப்புகள் என்பதை பாரதி உலகிற்குப் பறைசாற்றுகிறார்.

அன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதத்

தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்,

முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்

மூண்டி ருக்குமிந் நாளின் இகழ்ச்சியும்

பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்

பேடிக் கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்,

என்ன கூறிமற் றெங்ஙன் உணர்த்துவேன்

இங்கி வர்க்கென துள்ளம் எரிவதே!

தெ-ரை : மேற்சொன்ன விவரங்கள் அனைத்தையும் அறியாதர்களாய் பாரதத்தில் ஆங்கிலக்கல்விக் கற்று கொடுக்கும் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் செல்கின்றனர். இவர்கள் பண்டைக் காலத்தில் நம் பாரதநாடு பெற்றிருந்த போற்றுதற்குரிய இழிவுகளையும் இனி மேல் நாடு அடையப் போகும் தன்மைகளையும், அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோழைத்தனமான ஆங்கிலக் கல்வி கற்று துன்பப்படுகின்ற பைத்தியக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் ஏக்கத்தால் எரிந்து கொண்டிருப்பதை எதனைச் சொல்லி எப்படி நான் தெரியப்படுத்துவேன்?

க-ரை : பண்டைக்காலத்தில் நாடு அடைந்திருந்த பெருமைகளையும், இப்போது நாடு அடைந்து கொண்டிருக்கின்ற இழிவுகளையும், இனிமேல் நாடு அடையப் போகின்ற தன்மையையும் அறியமாட்டாமல் கோழைத்தனமான ஆங்கிலக் கல்வியினைக் கற்க ஆங்கிலக் கல்விக் கூடத்திற்குள் பைத்தியக்காரர்களாக நுழைகின்றார்களே என எனது உள்ளம் இரங்கித் தவிக்கின்றதே என்று பாரதியார் வேதனைபடுகின்றார்.

சூதி லாத வுளத்தினன் எந்தைதான்!

சூழ்ந்தெ னக்கு நலஞ்செயல் நாடியே

ஏதி லார்தருங் கல்விப் படுகுழி

ஏறி யுய்தற் கரிய கொடும்பிலம்,

தீதி யன்ற மயக்கமும் ஐயமும்

செய்கை யாவினும் மேயசி ரத்தையும்

வாதும் பொய்ம்மையும் என்றவி லங்கினம்

வாழும் வெங்குகைக் கென்னை வழங்கினன்.

தெ-ரை : சூதுவாதினை அறியாத உள்ளம் கொண்டவரான எனது தந்தை சிந்தித்துப் பார்த்து எனக்கு நன்மை செய்வதாக விரும்பி ஆங்கிலக் கல்விக் கூடாகிய அந்த நரகக் குகைக்குள் அனுப்பி வைத்தார். அன்னியர்களாகிய

ஆங்கிலேயர் பயிற்றுவிக்கும் கல்வியானது நாம் அறியாமல் வீழ்கின்ற பெரும் பள்ளத்தைப் போன்றது. மேலே ஏறித் தப்ப முடியாத கொடிய பாதாளத்தைப் போன்றது. தீமை பொருந்திய மயக்கமும், சந்தேகமும், செயல்களில் அனைத்திலும் காட்டப்பட வேண்டிய தீவிரமும், வீண் விவாதங்களும், பொய்ம்மையும் ஆகிய விலங்குகள் வசிக்கின்ற கொடுமை பொருந்திய குகையைப் போன்றது அந்த ஆங்கிலக் கல்வி.

க-ரை : செய்கை யாவினும் மேய சிந்தை – ஆங்கிலக் கல்வி முறையானது மனிதர்களை எல்லா செயல்களிலும் நிதானம் கெட்டுப் பொறுமை இழந்து தீவிரமாகச் செயல்பட வைக்கும் மனத்தை நல்கும்.

ஆங்கிலக் கல்வி வீண் விவாதத்தை வளர்க்க உதவும் பொய்ம்மை நிறைந்தது. விலங்குத்தன்மை நல்குவது. அத்தகைய கல்விக் கூடமானது விலங்குகள் வாழும் கொடிய குகையைப் போன்றது. அது கொடிய பள்ளம் போன்றது. மேலே ஏறி உயிர்பிழைக்க முடியாத கொடிய பாதாளம் போன்றது என்கிறார்.

ஐய ரென்றும் துரையென்றும் மற்றெனக்

காங்கி லக்கலை யென்றொன் றுணர்த்திய

பொய்ய ருக்கிது கூறுவன் கேட்பிரால்,

பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கிநான்

மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட

வீறி ழந்தென துள்ளம் நொய் தாகிட

ஐயம் விஞ்சிச் சுதந்திரம் நீங்கியென்

அறிவு, வாரித் துரும்பென் றலைந்ததால்,

தெ-ரை : ஐயர் என்ற பெயரிலும் துரையென்ற பெயரிலும் எனக்கு ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்பித்த பொய்யர்களுக்கு இதனைக் கூறுகின்றேன். கேட்பீராக! காலம் முழுவதையும் நீங்கள் கற்பித்த பாடங்களில் போக்கிவிட்டு அதனால் உடல் சோர்ந்து போனேன். என் கண்கள் குழி விழுந்தது போல் ஆகிவிட்டன.

தெம்பு அற்றுவிட்டது. என் மனம் நலிந்து பலவீனம் அடைந்து விட்டது. சந்தேகங்களே மிகுதி ஆயின. சுதந்திரம் பறிபோனது. என் அறிவானது அலைகடல் துரும்பைப் போல் அலைகழிக்கப்பட்டது.

க-ரை : ஆங்கிலக்கல்வியினைக் கற்பிப்பவரை பொய்யர் என்கின்றார். ஆங்கிலக்கல்வி கற்பதனால் நேரம் முழுதும் வீணாகப் போகிறது. உடல் தளர்கிறது. கண்களில் குழிவிழுகின்றன. சக்தி இழக்கிறது. உள்ளம் மெலிந்து பலவீனப்படுகிறது. சந்தேகங்கள் மிகுதியாகின்றன, என் சுதந்திரம் பறிபோனது. அறிவானது அலைகடல் துரும்பைப் போல் அலைக்கழிந்தது – சஞ்சலத்திற்கு உள்ளானது என்று ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதனால் ஏற்படும் தீமைகளைப் பட்டியல் இடுகின்றனர் பாரதியார்.

*செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது,
தீதெ னக்குப்பல் லாயிரஞ் சேர்ந்தன,
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி வேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்!
சிலமுன் செய்நல் வினைப்பய னாலும்நந்
தேவி பாரதத் தன்னை யருளினுமு
அலைவு றுத்துநும் பேரிருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறு பிழைத்ததே!*

தெ-ரை : ஆங்கிலக் கல்வி கற்கச் சென்றதால் என் தந்தைக்குச் செலவு ஓர் ஆயிரமானது. அதனால் எனக்கு ஏற்பட்ட தீமைகளோ பல்லாயிரம் ஆயின. எள்ளளவு நன்மையைக்கூட நான் காணவில்லை. இது உண்மை என்று நாற்பதாயிரம் கோயில்களில் என்னால் சத்தியம் செய்து கூற முடியும். நான் முற்பிறப்புகளில் செய்த புண்ணிய வினைப்பயன்களாலும், நம் பாரததேவி அன்னையின் அருளாலும் அலைக்கழிக்கின்ற ஆங்கிலக் கல்வியாகிய பெரிய இருளில் விழுந்து அழிந்துப் போகாமல் எப்படியோ ஓரளவு தப்பிப் பிழைத்து விட்டேன்.

க-ரை : ஆங்கிலக் கல்வி கற்க அனுப்பியதால் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட செலவு ஓர் ஆயிரம் வரை இருக்கலாம். ஆனால் அதனால் அடைந்த தீமைகள் பல ஆயிரங்கள் சேர்ந்தன. அக்கல்வியால் எள்ளளவு பயன்கூட ஏற்படவில்லை என்பதை நாற்பதாயிரம் கோயில்களில் சென்று சத்தியம் செய்து உரைப்பேன். எனினும் முன்பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தாலும் என் இறைவியாகிய பாரத அன்னையின் அருளாலும் ஓரளவு தப்பிப் பிழைத்தேன் என்கிறார் பாரதியார். அவருக்கே அந்த நிலை என்றால் மற்றவர்க்கு...!

மணம்

நினைக்க நெஞ்ச முருகும், பிறர்க்கிதை

நிகழ்ந்த நாநனி கூசு மதன்றியே

எனைத்திங் கெண்ணி வருந்தியும் இவ்விடர்

யாங்ஙன் மாற்றுவ தென்பதும் ஓர்ந்திலம்?

அனைத்தொர் செய்திமற் றேதெனிற் கூறுவேன்,

அம்ம! மாக்கள் மணமெனுஞ் செய்தியே

வினைத்தொ டர்களில் மானுட வாழ்க்கையுள்

மேவு மிம்மணம் போற்பிறி தின்றரோ!

தெ-ரை : மீளவும் நினைத்துப் பார்க்கும் போது மணம் உருகிவிடுகிறது. மற்றவரிடம் இதனை எடுத்துச் சொல்வதென்றால் நா மிகவும் கூசுகிறது. அதுமட்டுமன்றி, எவ்வளவுதான் சிந்தித்துப் பார்த்து வருந்தினாலும், அந்த வருத்தத்திற்கான பரிகாரம் என்ன என்பது குறித்தும் என்னால் அறிய முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்வு எது என்று கேட்பீர்களாயின் சொல்லுகிறேன். அம்மாவோ! அது இழிமக்களாகிய நாம் செய்கின்ற திருமணம் என்னும் நிகழ்வுதான். மனித வாழ்க்கையில் நடைபெறும் தொடர்ச்சியான காரியங்களில் இந்தத் திருமணத்தைப் போல வேறு எதுவும் இல்லை.

க-ரை : மனித வாழ்க்கை என்னும் சங்கிலித் தொடரில் தொடர்ந்து நடைபெறும் ஒரு செயல் என்பது திருமணம். அது அறிவற்ற இழிமக்களால் செய்யப்படும் ஒரு காரியம் என்கின்றார். அதாவது பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்யும் திருமணத்தை இழி மக்கள் செயல் என்கின்றார். காதலிப்பது ஒன்றையே, காதல் திருமணத்தையே மேலானதாக மதிக்கிறார் பாரதியார். அதனால்தான், "காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து அவன் காரியம்யாவினும் கை கொடுத்து" என்கின்றார். குயில்பாட்டில் அதனை விளக்கவும் செய்கின்றார்.

வீடு றாவணம் யாப்பதை வீடென்பார்,

மிகவி ழிந்தபொருளைப் பொருளென்பார்,

நாடுங் காலொர் மணமற்ற செய்கையை

நல்ல தோர்மண மாமென நாட்டுவார்

கூடு மாயிற் பிரம சரியங்கொள்,

கூடு கின்றில தென்னிற் பிழைகள் செய்து

ஈட ழிந்து நரக வழிச்செல்வாய்,

யாது செய்யினு இம்மணம் செய்யல்காண்.

தெ-ரை : வீடு பேறு என்னும் முக்தி நிலைக்கு இடமளிக்காமல் பந்த பாசங்களில் கட்டுண்டு கிடப்பதற்காகக் கட்டப்படும் இல்லத்தை வீடு என்று சொல்கிறார்கள். மிகவும் இழிவான பொருள்களை, பயன்படுத்தத் தகாத பொருள்களை நல்ல பொருள் என்கிறார்கள். அவ்வாறே ஆராய்ந்து பார்த்தால் எந்த ஒரு மணமும் இன்பமும் இல்லாத திருமணச் செயலை சொல்வது முடிந்தால் பிரமசரியத்தை மேற்கொள். அது முடியாவிட்டால் தவறான காரியங்களை செய்து மானம் கெட்டு நரக வழியில் கூட வேண்டுமானால் செல், இந்த வகையான திருமணத்தை மட்டும் செய்து கொள்ளாதே.

க-ரை : வீடு – வீடுபேறு – முக்தி, வீடுறாவணம் – வீடுபேறு அடையா வண்ணம், யாப்பதை வீடென்பார் – பந்த பாசத்தில் ஈடுபட்டு உலகியல் வாழ்க்கையில் உழல்வதற்காகக் கட்டப்படும் இல்லத்தை வீடு என்கிறார்கள்.

பற்றறுத்து முக்தியடைவதை வீடு என்று சொல்வதற்கு மாறாகப் பந்தபாசத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பதற்காகக் கட்டும் இல்லத்தை வீடு என்கின்றனர். மிகவும் இழிவான பயன்படுத்த முடியாத பொருள்களையே மேலான பொருள்கள் என்கின்றனர். அதுபோல மனத்துக்கு பயன்படுத்த முடியாத பொருள்களையே மேலான பொருள்கள் என்கின்றனர். அதுபோல மனத்துக்கு இன்பமளிக்கும் காதல் திருமணத்துக்குப் பதிலாக ஏனைய திருமணங்களையே சிறந்தவை என நிலை நாட்டுகின்றனர். அப்படியொரு திருமணத்தைச் செய்வதைக் காட்டிலும் பிரமசாரியாகவே இருந்து விடலாம் என்னும் முரண் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

வசிட்டனுக்கும் இராமற்கும் பின்னொரு

வள்ளு வர்க்கும் வாய்த்திட்ட மாதர்போல்

பசித்தொ ராயிரம் ஆண்டு தவஞ்செய்து

பார்க்கினும் பெறல் சால வரிதுகாண்.

புசிப்ப தும்பரின் நல்லமு தென்றெணிப்

புலையர் விற்றிடும் கள்ளுண லாகுமோ?

அகத்தர் சொல்வது கேட்கலிர் காளையீர்

ஆண்மை வேண்டின் மணஞ் செய்தல் ஓம்புமின்

தெ-ரை : வசிட்ட முனிவர்க்கும், இராம பிராணுக்கும், திருவள்ளுவருக்கும் நல்ல மனைவிமார் வாய்த்ததைப் போல் நல்ல மனைவி அமைதல் என்பது பசியோடு ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்வதைக் காட்டிலும் அரிதானதாகும். வானுலகத் தேவாமிர்தத்தை உண்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு கீழ்மக்கள் விற்கின்ற கள்ளை உண்ணுதலைப் போல சிறந்த இல்லறத்தில் ஈடுபடப் போகிறோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு நல்லெண்ணம் இல்லாதவர் ஏற்பாடு செய்கின்ற திருமணத்தை ஏற்காதீர். இளைஞர்களே, நீங்கள் ஆண்மைப் பண்பில் நிலைத்திருக்க விரும்பினால் காதல் மணத்தை

மேற்கொள்ளுங்கள். (நல்ல மனமற்றோர் ஏற்பாடு செய்கின்ற ஒவ்வாத திருமணத்தைத் தவிர்த்து விடுங்கள் என்பதாம்).

க-ரை : வசிட்ட முனிவருக்கு அருந்ததி மனைவியாக வாய்த்தது போலவும், இராமபிரானுக்குச் சீதை மனைவியாக வாய்த்ததைப் போலவும், பின் வந்த திருவள்ளுவருக்கு வாசுகி மனைவியாக வாய்த்ததைப் போலவும் நல்ல மனைவி அமைவது பசியுடன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்வதை விடவும் மிகவும் சிறந்தது என்கிறார்.

நல்ல மனமற்றோர், தூய மனம் இல்லாதவர் (அசுத்தர்) ஏற்பாடு செய்யும் திருமணத்தை ஏற்காதீர் என்பது 'நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்' என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் ஒம்புமின் என்பது இப்படி எதிர் பொருளில் வந்துள்ளதைக் காண்க. நேர் பொருளில் காதல் திருமணத்தை மேற்கொள்க என்பதாம். ஒம்புமின் - மேற்கொள் என்பது நேர்பொருள், தவிர்த்து விடுக என்பது எதிர்பொருள். காதல் மணம் கொள்க, ஒவ்வாத ஏற்பாட்டு மணம் கொள்ளற்க என்பதாம்.

"வேறு தேயத் தெவரெது செய்யினும்

வீழ்ச்சி பெற்றவிப் பரத நாட்டினில்

ஊறழிந்து பிணமென வாழுமில்

ஆனம் நீக்க விரும்பும் இளையர்தாம்

கூறு மெந்தத் துயர்கள் விளையினும்

கோடி மக்கள் பழிவந்து சூழினும்

நீறு பட்டவிப் பாழஞ்செயல் மட்டினும்

நெஞ்சத் தாலும் நினைப்ப தொழிகவே.

தெ-ரை : மற்ற நாடுகளில் யார் எதை வேண்டுமானாலும் செய்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனால் வீழ்ந்து கிடக்கும் பாரத நாட்டில் உணர்வற்றவராய் பிணத்தைப் போல் வாழ வேண்டிய இழிவைப் போக்க எண்ணும் இளைஞர்களே! சொல்லப்படுகின்ற எந்தத் துயரம் வந்து சூழ்ந்தாலும், தூசு

படிந்த துகள் மண்ணைப் போன்ற செயலாகிய திருமணம் செய்துகொள்வதை மனத்தளவில் கூடச் சிந்திக்காமல் விட்டுவிடுங்கள். அதனால் கோடிக்கணக்கான மக்களின், பழிவந்து - புறக்கணிப்பு வந்து, சூழினும் - சேர்ந்தாலும், நீறு - மாசு படிந்த துகள் மண் - புழுதிமண், பட்ட - போன்ற, பாழஞ்செயல் - திருமணம் என்னும் பாழான செயல், நெஞ்சத்தாலும் - மனத்தாலும், ஒழிகவே - விட்டுவிடுக.

க-ரை : பிறநாடுகளில் யார் எதைச் சொன்னாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படக் கூடாது. வீழ்ந்து கிடக்கும் பாரத நாட்டின் இழிவைப் போக்க விரும்பும் இளைஞர்களே உங்கள் ஆண்மையை இழக்காமல் நாட்டுணர்வு மேலோங்கியிருந்ததால் புழுதி மண்ணைப்போல் மிதிக்கப்படுகின்ற திருமணம் என்னும் பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள் என்கின்றனர். திருமண பந்தத்தால் உறவுகளின் பந்த பாசத்தால் நாட்டுணர்வு மங்கும். மறப்பண்பு சிதையும், உயிர் அச்சம் ஏற்படும். சுதந்திர உணர்வு தளரும். அதனால் நாட்டுக்காகப் போராடும் இளைஞர்களே திருமணம் என்னும் இழி செயலை மட்டும் செய்யாதீர்கள் என்கிறார்.

பால ருந்து மதலையர் தம்மையே

பாத கக்கொடும் பாதகப் பாதகர்

மூலத் தோடு குலங்கெடல் நாடிய

மூட மூடநிர் மூடுப் புலையர்தாம்,

கோல மாக மணத்திடைக் கூட்டுமிக்

கொலையெ னுஞ்செய லொன்றினை யுள்ளவும்

சால வின்னுமோ ராயிரம் ஆண்டிலர்

தாத ராகி அழிகெனத் தோன்றுமே!

தெ-ரை : பால் மணம் மாறாத இளம் குழந்தைகளை ஆரவாரமாகக் கூடித் திருமணப் பந்தத்தில் ஈடுபடுத்தும் கொலை செய்தலைப் போன்ற கொடிய செயலில் தள்ளுகின்றனர். அவர்கள் பாதங்களில் எல்லாம் கொடிய

பாதகங்களைச் செய்யும் கொடியவர். மனித இனம் வேரோடு அழிந்து போக விரும்புகிற அடிமுட்டாள்களாகிற கீழ்மக்கள். அவர்கள் செய்விக்கும் இந்தக் குழந்தைத் திருமணத்தைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கும்போது இந்தக் கொலைப்பாதக மூடமக்கள் இன்னும் ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் அடிமைகளாகக் கிடந்து அழிந்து போகட்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

க-ரை : பிள்ளைத் திருமணம் அல்லது பால்ய விவாகம் செய்து வைப்பவர்களை மனித இனத்தை வேரோடு அழிக்க எண்ணும் பாவங்களில் எல்லாம் கொடிய பாவத்தைச் செய்யும் பாதகர்களில் எல்லாம் பாதகரான மிகுதியும் இழிவானவர் என்று இகழ்ந்துரைக்கின்றார். குழந்தைத் திருமணம் செய்விப்பதைக் கொலைத்தொழிலுக்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றார். அதனை நினைத்தால் ஆத்திரம் அடங்கவில்லையாதலால் அத்தகைய பாதகச் செயல்புரியும் இழிந்த முட்டாள்கள் இன்னும் ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் அடிமைகளாகக் கிடந்து அழிந்து போகட்டும் எனக் கருதுவது தெரிகிறது. ஆண், பெண் திருமணத்தைப் பருவ மனம் ஒத்த புனிதமானதாகப் பாரதியார் கருதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது.

ஆங்கொர் கன்னியைப் பத்துப் பிராயத்தில்

ஆழ நெஞ்சிடை யூன்றி வணங்கினன்,

ஈங்கொர் கன்னியைப் பன்னிரண் டாண்டனுள்

எந்தை வந்து மணம்புரி வித்தனன்,

தீங்கு மற்றிதி லுண்டென் றறிந்தவன்

செயலெ திர்க்குந் திறனில னாயினேன்

ஓங்கு காதற் றழலெவ் வளவென்றன்

உளமெ ரித்துள தென்பதுங் கண்டிலேன்.

தெ-ரை : பத்து வயதில் ஒரு பருவ மங்கையை நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிய வைத்து ஆசையுடன் காதல் வழிபாடு செய்தவன் நான். இப்போது பன்னிரண்டு வயதிற்குள் மற்றொரு பெண்ணை என் தந்தை எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டார். இந்தத் திருமணத்தால் தீங்கு நேரிடும்

என நான் அறிந்திருந்த போதிலும் அதனை எதிர்த்துத் தடுத்து நிறுத்தும் திறமை அற்றவன் ஆகினேன். ஓங்கி வளரும் காதல் என்னும் நெருப்பானது எவ்வளவு தூரத்திற்கு என் உள்ளத்தை எரித்துள்ளது என்பதையும் சரிவர நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

க-ரை : பத்து வயதில் ஈடு இணையற்ற ஒரு கன்னியை எண்ணி அதனை ஆழமாக நெஞ்சில் பதித்துக் காதல் வழிபாடு செய்து வந்தார். ஆனால் அந்தக் காதல் ஈடேறவில்லை. இப்போது பன்னிரண்டு வயதில் மற்றொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைத்தார் தந்தை. ஆனால் அதனை எதிர்த்துத் தடுக்கும் திறமை இல்லை. தன்னுடைய உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் காதலாகிய நெருப்பு எவ்வளவு தூரம் தனது உள்ளத்தை எரித்துள்ளது என்பதையும் அறிந்து கொள்ளும் திறம் தனக்கில்லை என்று மனம் புழுங்குகின்றார். அவருடைய உண்மையான காதல் நிறைவேறவில்லை என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

மற்றொர் பெண்ணை மணஞ்செய்த போழ்துமுன்

மாத ராளிடைக் கொண்டதொர் காதல்தான்

நிற்றல் வேண்டு மெனவுளத் தெண்ணிலேன்,

நினைவை யேயிம் மணத்திற் செலுத்திலேன்,

முற்றொ டர்பினில் உண்மை யிருந்ததால்

மூண்ட பின்னதொர் கேளியென் றெண்ணினேன்

கற்றுங் கேட்டும் அறிவு முதிருமுன்

காதலொன்று கடமையொன் றாயின!

தெ-ரை : வேறொரு பெண்ணை நான் திருமணம் செய்து கொண்ட போது முன்பு காதலித்த பெண்ணிடமுள்ள காதல் உணர்வானது தொடரக்கூடாது என்று என் நெஞ்சம் நினைக்கவில்லை. என்னுடைய நினைவை எல்லாம் இந்தத் திருமணத்தில் நான் ஈடுபடுத்தவில்லை. முற்பிறவித் தொடர்பில் ஏதோ உண்மை இருந்ததால்தான் இந்தப் புதுப்பெண்ணுடன் இப்பிறப்பில் திருமணம்

என்றொரு வேடிக்கை விளைந்திருக்கிறது என்று நான் நினைத்தேன். கற்றல் அறிவும் கேட்டல் அறிவும் பெற்று என் அறிவு முதிர்ச்சியடையும் முன்பு காதல் செய்தது ஒரு பெண்ணிடம் இல்லறக் கடமை ஏற்றது மற்றொரு பெண்ணிடம் என்று ஆகிவிட்டது.

க-ரை : முதலில் ஒரு பெண்ணை காதலித்தார். பின்பு இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்னர் வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைக்கிறார் தந்தை. இன்னொரு பெண்ணை திருமணம் செய்யும் நிலையில் இருந்தாலும் காதலித்த பெண்ணின் நினைவு தொடரக் கூடாது என்ற அறிவில்லை. கற்றலறிவும் கேட்டலறிவும் பெற்று முதிர்ச்சியடையுமுன்பு வேறொரு பெண்ணுடன் திருமணம் நடைபெறுகிறது. ஒரு வேளை திருமணம் நடைபெறும் பெண்ணுடன் முற்பிறப்பில் ஏதேனும் உண்மையில் ஒரு தொடர்பு இருந்திருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றுவதாகக் கூறுவது சிந்தனைக்கு உரியது. மறுபிறப்பு எண்ணம் இங்கு வலிமை பெறுவதைக் காணலாம்.

மதனன் செய்யும் மயக்க மொருவயின்,

மாக்கள் செய்யும் பிணிப்புமற் றோர்வயின்

இதனிற் பன்னிரண் டாட்டை யிளைஞனுக்

கென்ன வேண்டும் இடர்க்குறு சூழ்ச்சி தான்?

அதனி லுண்மையொ டார்ந்திடல் சாலுமென்று

அறம்வி திப்பதும் அப்பொழு தோர்ந்திலேன்.

தெ-ரை : மன்மதன் கொடுக்கின்ற காதல் மயக்கம் ஒரு புறம். இழிகுணம் படைத்த மக்கள் செய்து வைக்கின்ற திருமண பந்தம் ஒருபுறம். இவ்வாறிருக்க பன்னிரண்டு வயது இளைஞனின் துன்பத்திற்கு வேண்டிய காரணம் இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? எதுவாக இருந்தாலும் கடமை என ஒன்று வந்துவிட்டால் எப்பாடுபட்டாவது, எதனையும் செய்தாவது அந்தக் கடமையில் மனப்பூர்வமாகப் பொருந்திச் செல்வதே நல்லது என்று அறநூல்கள் உரைப்பதையும் அந்த வயதில் நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

க-ரை : மன்மதன் கொடுக்கும் காதல் மயக்கம் ஒரு பக்கம். இழிகுணம் படைத்த மக்கள் செய்து வைக்கும் திருமண பந்தம் ஒரு பக்கம். பன்னிரண்டு வயது இளைஞனுக்கு இதைவிட வேறு துன்பம் என்ன வேண்டும்? கடமை என ஒன்று வந்துவிட்டால் எப்பாடுபட்டேனும் மனப்பூர்வமாக அதில் பொருந்துவதே அறநூல்கள் உரைக்கும் உயர்ந்த அறமாகும் என்பதை அப்போது நான் அறிந்திருக்கவில்லை. கடமை – காதல் வேறுபாடு அறியாத வயது. அறநூல்கள் பற்றி அறிந்திருக்கும் பருவமும் இல்லை. எனினும் காதலை விடக் கடமை முக்கியம் என்பது உணர்த்தப்படுதல் காண்க.

சாத்தி ரங்கள் கிரியைகள் பூசைகள்

சகுன மந்திரத் தாலி மணியெலாம்

யாத்தெ னைக்கொலை செய்தன ரல்லது

யாது தர்ம் முறையெனல் காட்டிலர்

தீத்தி றன்கொள் அறிவற்ற பொய்ச்செயல்

செய்து மற்றவை ஞான நெறியென்பர்,

மூத்த வர்வெறும் வேடத்தின் நிற்குங்கால்

மூடப் பிள்ளை அறமெவண் ஓர்வதே?

தெ-ரை : சாத்திர விதிமுறைகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள், நிமித்தங்கள், மந்திரம், தாலி, மணியோசை போன்ற எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக இணைத்து என்னைச் சாகடித்தார்களே தவிர அறநெறி எதுவென எனக்கு அவர்கள் உணர்த்தவில்லை. தீயத் தன்மைகள் பொருந்திய, அறிவுக்குப் பொருந்தாத போலியான செயல்களைச் செய்து, பின்னர் அவற்றை எல்லாம் ஞானநெறி என்று சொல்லுவார்கள். வயதில் மூத்தவர்கள் பொருளற்ற வேடங்களை உண்மை என்று ஏற்று நிற்கும் போது அறியாத சிறுவனாகிய நான் அறநெறிகளை எப்படி உணர முடியும்?

க-ரை : திருமணத்தின் போது பல்வேறு சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் என்று சொல்லிச் சாகடிக்கிறார்களே தவிர அறநெறிகளைச் சொல்லி வாழ்க்கைக்கு

வேண்டிய நல்லவற்றை எடுத்துச் சொல்லி உணர்த்தவில்லை. மாறாக அறிவுக்குப் பொருந்தாதவற்றை எல்லாம் ஞானநெறி என்றும் நேயநெறி என்றும் சொல்லி வயதில் பெரியவர்கள் அர்த்தமற்ற வேடங்களை உண்மை என்று நம்பி நிற்கும் போது சிறுவனாகிய நான் அறத்தை உணர்த்துவது எப்படி? தேவையற்ற சடங்கு முறைகள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவதில்லை என உணர்த்தப்படுகிறது.

தந்தை வறுமை எய்திடல்

ஈங்கி தற்கிடை யெந்தை பெருந்துயர்

எய்தி நின்றனன், தீய வறுமையான்,

ஓங்கி நின்ற பெருஞ்செல்வம் யாவையும்

ஊணர் செய்த சதியில் இழந்தனன்,

பாங்கில் நின்று புகழ்ச்சிகள் பேசிய

பண்டை நண்பர்கள் கைநெகிழ்ந் தேகினர்,

வாங்கி யுய்ந்த கிளைஞரும் தாதரும்

வாழ்வு தேய்ந்தபின் யாது மதிப்பரோ?

தெ-ரை : இஃது இவ்வாறிக்க, இதற்கிடையிலே என் தந்தை கொடிய வறுமையால் பெருந்துயரத்திற்கு ஆளானார். பெருகியிருந்த அளவற்ற பெருஞ்செல்வம் அனைத்தையும் ஆங்கிலேயர் செய்த சூழ்ச்சியால் இழந்துவிட்டார். அருகில் நின்று புகழ்மொழியில் பேசிய முன் நாளைய நண்பர்கள் என் தந்தையைக் கைகழுவிச் சென்று விட்டனர். உதவிகள் பெற்று உயர்ந்த உறவினர்களும், பணியாளர்களும் நம் வாழ்வு மங்கிப் போய் விட்டால் நம்மை மதித்துப் போற்றுவார்களா?

க-ரை : இடையிலே ஆங்கிலேயர் செய்த சூழ்ச்சியால் பெருகி இருந்த அளவற்ற செல்வங்களை இழந்து கொடிய வறுமையில் வாடினார் தந்தையார். பக்கத்தில் நின்று புகழ்மொழிகள் கூறி இச்சகம் பேசி நின்ற முந்தைய நண்பர்கள் தந்தையாரைக் கை கழுவி விட்டுச் சென்று விட்டனர். உதவிகள் பெற்று

உயர்ந்த உறவினர்களும் கைகட்டிச் சேவகம் செய்த பணியாளர்களும் வளவாழ்க்கை மங்கியதால் மதிக்காதவர்கள் ஆயினர். செல்வம் இருந்தால் சொந்தங்கள் நாடி வரும் செல்வம் இழந்தால் பந்தமும் ஓடிவிடும். 'பணம் பத்தும் செய்யும்' என்பார்கள் அல்லவா?

பார்ப்பனக்குலங் கெட்டழி வெய்திய

பாழடைந்த கலியுக மாதலால்

வேர்ப்ப வேர்ப்ப பொருள் செய்வ தொன்றையே

மேன்மை கொண்ட தொழிலெனக் கொண்டனன்,

ஆர்ப்பு மிஞ்சப் பலப்பல வாணிகம்

ஆற்றி மிக்க பொருள் செய்து வாழ்ந்தனன்,

நீர்ப்ப ஞ்சிறு புற்புத மாமது

நீங்க வேயுளங் குன்றித் தளர்ந்தனன்.

தெ-ரை : பார்ப்பனர் இனம் முறை தவறி கெட்டு அழிவு எய்திவிட்ட கேடு கெட்ட கலியுகம் ஆதலால் வேர்வை சிந்தப் பொருள் திரட்டுவதை மட்டுமே உயர்வான கடமையாக என் தந்தை கடைப்பிடித்தார். ஆரவாரம் மிகுந்த நிலையில் பல்வேறு வாணிபங்களைச் செய்து பெருஞ்செல்வம் சேர்த்து வாழ்ந்தார். நீரில் தோன்றும் சிறிய குமிழியைப் போன்ற நிலையற்ற அந்தச் செல்வம் முழுதும் பறிபோனதால் ஊக்கம் இழந்து சோர்ந்து போய்விட்டார்.

க-ரை : பார்ப்பனக்குலம் தமது ஓதுதல் தொழிலை விட்டு கெட்டழிந்து போனதால் வியர்க்க வாணிபம் செய்து பொருள் திரட்டினார். ஆரவாரத்துடன் பல வாணிபங்கள் செய்து பெருஞ்செல்வத்தைத் திரட்டினார். இனத்திற்கான தொழிலை விட்டு மாற்றுத் தொழில் செய்து பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியும் அதனைப் பாதுகாக்கும் முறை அறியாமல் ஆங்கிலேயரின் சூழ்ச்சிக்கு இலக்காகி, நீரில் தோன்றும் சிறு குமிழி விரைவில் மறைதலைப் போன்று அவர் ஈட்டிய செல்வம் அனைத்தையும் இழந்து வறுமையடைந்தார். செல்வம்

நிலையற்றது. அது நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழிந்து போகும் என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

தீய மாய வுலகிடை யொன்றினில்

சிந்தை செய்து விடாயுறுங் காலதை

வாய டங்க மேன்மேலும் பருகினும்

மாயத் தாகம் தவிர்வது கண்டிலம்

நேய முற்றது வந்து மிகமிக

நித்த லும்அதற் காசை வளருமால்

காய முள்ள வரையுங் கிடைப்பினும்

கயவர் மாய்வது காய்ந்த உளங்கொண்டே.

தெ-ரை : தீமைகள் நிறைந்த மாயமான இந்த உலகத்தில் ஏதாவது ஒன்றன்மீது ஆசை ஏற்பட்டு, அதைப்பற்றி நாம் ஏக்கம் கொண்டிருக்கும்போது அது கிடைக்கப்பெற்று புலன்களால் அதனை மேலும் மேலும் நுகர்ந்தாலும் கூட நமக்கு அதன் மீதுள்ள ஆசையானது தணிந்துவிடுவதில்லை. ஆசைப்பட்டது மேலும் மேலும் ஏராளமாகக் கிடைக்கப் பெற்றாலும் நாள்தோறும் அதன் மீது உள்ள ஆசை வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும். இந்த உடல் நிலைத்திருக்கும் வரையிலும் கூட நாம் நினைத்தவை எல்லாம் நம் வசமாகிக் கொண்டே இருந்தாலும் கீழ்மக்கள் நிறைவடையாத மனம் உடையவர்களாகவே மாண்டு போவர்.

க-ரை : இந்த உலகம் மாயம் நிறைந்தது. பொய்ம்மையானது. இந்த உலகத்தில் நாம் ஒன்றன் மீது ஆசைக்கொண்டு அதைப்பெற்று அனைத்துப் புலன்களாலும் மேலும் மேலும் துய்த்தாலும் கூட ஆசை அடங்குவதில்லை விரும்பியது ஏராளமாகக் கிடைத்தாலும், ஆசை தணியாமல் பெருகிக் கொண்டே இருக்கும். உடல் நிலைத்திருக்கும் வரை நாம் நினைத்ததெல்லாம் நம் வசமாகிக் கொண்டே இருந்தாலும் மனம் நிறைவடையாமல்

ஏக்கத்தோடேயே மடிந்து போவார்கள். "ஆசைப்படப்பட ஆய்வருந்துன்பம்" என்பார்கள். ஆசைக்கு எப்போதும் அளவில்லை. ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்னும் புத்தர்பிரான் கூற்றை உணர்க.

"ஆசைக் கோரள வில்லை விடயத்துள்

ஆழ்ந்த பின்னங் கமைதியுண் டாமென

மோசம் போகலிர் என்றிடித் தோதிய

மோனி தாளிணை முப்பொழு தேத்துவாம்.

தேசத் தார்புகழ் நுண்ணறி வோடுதான்

திண்மை விஞ்சிய நெஞ்சின னாயினும்

நாசக் காசினில் ஆசையை நாட்டினன்

நல்லன் எந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.

தெ-ரை : ஆசைக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. ஆசைப்பட்டதை அடைந்து துய்த்தபின் ஆசை தணிந்துவிடும் என்று எண்ணி ஏமாந்து விடாதீர்கள் (முன்பாடலில் சொல்லியதைப் போல) அனுபவிக்க அனுபவிக்க ஆசை பெருகிக் கொண்டே இருக்கும் என்று அறிவுறுத்திக் கூறிய ஞானியான தாயுமானவ சுவாமிகளின் இரு திருவடிகளையும் மூன்று வேளைகளிலும் போற்றுவோமாக! தேசத்திலுள்ளோர் புகழ்ந்து கூறிய அறிவுக் கூர்மையும் மிகவும் உறுதியான இதயமும் கொண்டவராய் என் தந்தையர் இருந்த போதும் அழிகின்ற செல்வத்தில் ஆசையை வைத்ததனால் நல்லவராகிய என் தந்தை துன்பக்கடலில் வீழ்ந்தார்.

க-ரை : ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்பது புத்தர் கூற்று. "ஆசைக்கோர் அளவில்லை, அகிலமெலாம் கட்டி ஆளினும் கடல் மீதிலே ஆணை செலவே விரும்புவார்" என்பது தாயுமானவர் கூற்று. அதனால் தான் நல்லவராகவும், மன உறுதி உடையவராகவும் இருந்த தந்தையார் பணத்தின் மீது வைத்த ஆசையினால் வறுமையுற்று அழிந்து போனார் என்பதாம்.

பொருட்பெருமை

"பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல" கென்றநம்

புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்

பொருளி லார்கின மில்லை துணையில்லை

பொழுதெ லாமிடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்

பொருள் லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்,

போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்

மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்,

மாமகட் கிங்கொர் ஊன முரைத்திலன்.

தெ-ரை : பொருள் செல்வம் இல்லாதவர்களுக்கு இவ்வுலக இன்பங்கள் இல்லை என்று நம் புலவர் திருவள்ளுவர் சொல்லியது வாய்மை மொழியேயாகும். பொருளில்லார்க்குச் சுற்றத்தார் இல்லை. பொருளிலார்க்கு நண்பர்களும் இல்லை. எப்போதும் துன்ப வெள்ளம் வந்து மோதிக்கொண்டே இருக்கும். ஆகவே பொருள் இல்லாதவரின் முதல் கடமை அதனை ஈட்டுதலே ஆகும். நான் பழி கூறுவதெல்லாம் பணத்தையே பெரிதாகக் கொண்டு அதற்காக ஏக்கம் கொண்டு உயிரை விடும் அறிவில்லாதவர்களையே தவிர செல்வத்தின் மீது எந்தக் குறையும் கூறவில்லை.

க-ரை : "பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு" (குறள் 247) என்பது திருக்குறள். பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை. சுற்றம் இல்லை. நட்பு இல்லை. எப்போதும் துன்பம் வந்து மோதிக்கொண்டே இருக்கும். எனவே செல்வம் இல்லாதவரின் முதல் கடமை அதனை ஈட்டுதலே. அதே நேரத்தில் பணத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு ஏங்கித் தவித்தல் கூடாது என்பதே. பேராசை பெரு நஷ்டம். செல்வத்தின் மீது குறையில்லை. அதனைத் தேடி அலைபவரே குறையுடையவர்.

அறமொன் றேதரும் மெய்யின்பம் என்றநல்

லறிஞர் தம்மை அனுதினம் போற்றுவேன்

பிறவி ரும்பி உலகினில் யான்பட்ட

*பீழை எத்தனை கோடி! நினைக்கவும்
திறனழிந்தென் மனமுடை வெய்துமால்,
தேசத் துள்ள இளைஞர் அறிமினோ!
அறமொன் றேதரும் மெய்யின்பம், ஆதலால்
அறனை யேதுணை யென்றுகொண் டுய்திரால்.*

தெ-ரை : அறம் மட்டுமே உண்மையான இன்பத்தைத் தரும் என்று கூறிய சிறந்த சான்றோரை எந்நாளும் நான் போற்றுவேன். அறம் அல்லாத பிறவற்றின் மீது ஆசைப்பட்டு நான் அடைந்த துன்பங்கள் எத்தனை கோடி என்பேன். அதனை நினைத்துப் பார்த்தால்கூட ஆற்றல் குறைந்து ஊக்கம் குன்றிப் போகிறது. எனவே நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களே அறிந்து கொள்ளுங்கள். இந்த உலகில் உண்மையான இன்பத்தை அறம் மட்டுமே தரும். ஆகையால் அறம் செய்தலையே தக்கத் துணையாக ஏற்றுக் கொண்டு உய்வு அடைவீர்களாக, நற்கதி அடைவீர்களாக.

க-ரை : உலகில் அறம் ஒன்று தான் நிலையான உண்மையான இன்பத்தைத் தரும். "அறத்தான் வருவது இன்பம்" (குறள் 39) என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு. அறம் அல்லாதவற்றை, அறவழியில் வராதவற்றால் துன்பங்களே மிகுதியாகும். பீழை - என்பது தொடர்ந்து மிகுதியாக வருந்துன்பம், எத்தனை கோடி - என்பது அளவற்றவை எனப்பொருள் தரும். எய்துதல் - அடைதல் - தன் வினையால் செய்தின்றவரே பயனை அடைகின்றார் என்பதாம். உய்திரால் என்பது பிறவினையாக மேன்மை அடையுங்கள், நற்கதி பெறுங்கள் என்று வழிகாட்டுவதாக அமைவது. ஆகவே இன்று இளைஞர்கள் செய்ய வேண்டுவது அறம், பெற வேண்டுவது உண்மையான இன்பமும் மனநிறைவும் என்க.

வெய்ய கர்மப் பயன்களின் நொந்துதான்

மெய்யு ணர்ந்திட லாகுமென்றாக்கிய

தெய்வ மேயிது நீதி யெனினும்நின்

திருவ ருட்குப் பொருந்திய தாகுமோ?

ஐய கோ!சிறி துண்மை விளங்குமுன்,

ஆவி நையத் துயருறல் வேண்டுமே!

பையப் பையவொர் ஆமைகுன் றேறல்போல்

பாருளோர் உண்மை கண்டிவண் உய்வரால்.

தெ-ரை: தெய்வமே! கொடிய வினைப்பயன்களை அனுபவித்து வேதனைப்பட்டுதான் உண்மையை உணர்ந்திட முடியும் என்ற நிலையை ஆக்கி வைத்திருக்கின்றாய். இது நீதிதான். என்றாலும் உன்னுடைய அருள் திறத்து இது அடுக்குமோ? ஐயகோ! சிறிதளவு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பாகவோ உயிர் வருந்தித் துன்பப்படுதல் வேண்டுமே! மெல்ல மெல்ல ஆமையொன்று மலை மீது ஏறுவதைப் போல் இவ்வுலகினர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் உண்மையை அறிந்து கொண்டு நற்கதி அடைகிறார்கள்.

க-ரை : கொடிய வினைப்பயனை அனுபவித்துத்தான் உண்மையை உணர வேண்டும் என்பது தெய்வ நியதி, எனினும் தெய்வ அருளுக்கு அது பொருத்தமாகுமா? ஆகாது. அதனால் தான் வினைப்பயன் என்று அறிந்தாலும் அதனைத் தீர்க்க, அதன் கடினத்தன்மையைக் குறைக்க தெய்வத்திற்கு அருள் உண்டு என்று நம்பி தெய்வத்தை வணங்குகிறோம். பரிகாரங்களைச் செய்கிறோம். வினைப்பயனாக இருந்தாலும் தெய்வம் அதனைத் தீர்த்து வைக்கும் என்ற நம்பிக்கைதான் மனிதகுலத்தை வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையை உடனே உணர முடியாது என்பதால் ஆமையொன்று மலைமீது மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து சென்று ஏறுவதைப் போல படிப்படியாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதாம். "வித்து முளைக்கும் தன்மை போல்" என்று பிறவிடத்தும் கூறுவார்.

தந்தை போயினள் பாழ்மிடி சூழ்ந்தது,

தரணி மீதினில் அஞ்சலென் பாரிலர்.

சிந்தை யில்தெளி வில்லை, உடலினில்

திறனு மில்லை, உரனுளத் தில்லையால்,

மந்தர் பாற்பொருள் போக்கிப் பயின்றதாம்

மடமைக் கல்வியில் மண்ணும் பயனிலை.

எந்த மார்க்கமும் தோற்றில தென்செய்கேன்?

ஏன்பி றந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே?

தெ-ரை : தந்தை மறைந்தார். கொடிய வறுமை வந்து குடும்பத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அஞ்சாதே என்று இப்பூமியில் கூறுவார் யாரும் இல்லை. உள்ளத்தில் தெளிவில்லை. உடலில் வலிமையும் இல்லை. மனத்திலும் ஊக்கம் இல்லை. இந்த மனிதர்களிடையே பொருள் செலவழித்துப் படித்த மூடத்தனமான கல்வியால் மண்ணளவும் பயன் இல்லை. எனக்கு எந்த வழியும் தோன்றவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? துயரம் நிறைந்த இந்த நாட்டிலே ஏன் தான் பிறந்தேனோ?

க-ரை : தாயார் ஏற்கனவே மறைந்து விட்டார். இப்போது தந்தை மறைந்தார். தந்தையார் மறைந்தபின் குடும்பத்தில் கொடிய வறுமை தொற்றிக் கொண்டது. மனத்தில் தெளிவில்லை. உடலில் தெம்பு இல்லை. உள்ளத்தில் ஊக்கம் இல்லை. பொருளைச் செலவழித்துப் படித்த ஆங்கிலக்கல்வியால் மண்ணளவு கூட பயன் ஏற்படவில்லை. அது இந்த நாட்டின் இயல்புக்கேற்ப, இங்குள்ள மக்களின் தேவையறிந்து வழங்கப்பட்ட வாழ்க்கைக் கல்வியாக, சிந்திக்கும் ஆற்றலை வளர்க்கும் கல்வியாக இருக்கவில்லை. மாறாக ஆங்கிலேயரிடம் பேசவும் அவருக்கு வேண்டியதை எழுதிக்கொடுக்கவும் ஆன தகவல் கல்வியாக, எழுத்தர்களை உருவாக்கும் கல்வியாக இருந்தது. எனவே அதனை மூடக்கல்வி என்றனர். இன்றைக்கும் சிந்திக்கும் ஆற்றலை வளர்க்கும் கல்வியாகக் கண்டுபிடிப்புகளை நிகழ்த்தும் கல்வியாக அவரவர் தாய்மொழிக் கல்வியே இருப்பதைக் காணலாம்.

உலகெ லாமொர் பெருங்கன வஃதுளே

உண்டு றங்கி இடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவி னுங்கன வாகும், இதற்குநான்
பலநி னைந்து வருந்தியிங் கென்பயன்?
பண்டு போனதை எண்ணி யென்னாவது?
சிலதி னங்கள் இருந்து மறைவதில்
சிந்தை செய்தெவன் செத்திடு வானடா!

தெ-ரை : உலகம் முழுவதுமே ஒரு பெரிய கனவுதான். அந்த உலகத்திற்குள் உண்பதும் உறங்குவதும் பிறருக்குத் துன்பமிழைப்பதும் ஆக வாழ்ந்து, பிறகு செத்தொழியும் அமைதியற்ற மானிடப் பூச்சிகளின் வாழ்க்கையானது கனவுக்குள் காண்கின்ற மற்றொரு கனவு காண்பதாகத்தான் அமையும். இத்தகைய வாழ்க்கைக்காகப் பலவாறு நினைத்து வருந்துவதால் என்ன பயனும் இல்லை. முன்பு கழிந்ததையெல்லாம் நினைத்துப் பார்ப்பதால் என்ன பயனும் இல்லை. சில நாள் இங்கே வாழ்ந்து விட்டு மறைந்து போகிறோம். இத்தகைய நிலையற்ற வாழ்வில் பலவிதமாகச் சிந்தித்துக் குழப்பமடைந்து தினம் தினம் செத்துக் கொண்டிருப்பதேனோ!

க-ரை : உலக வாழ்க்கை என்பது ஒரு பெரிய கனவைப் போன்றது. கனவு போன்ற இந்த வாழ்க்கையில் உண்டு உறங்கித் துன்புற்று வாழும் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கை ஆகுமா. சில நாள் வாழ்க்கையிலும் அமைதியற்று இழிபிறவிகளான பூச்சிகளைப் போன்று வாழ்வதும் ஒரு வாழ்வாகுமா? இதற்குள் பலப்பல நினைத்து துன்புற்று வாழ்வதால் என்ன பயன்? நீரில் தோன்றி மறையும் குமிழியைப் போல தோன்றி சில நாள் வாழ்ந்து பின் மறைந்து போகும் வாழ்வை நினைத்து வருந்திச் சாவதுவா? வாழ்க்கை நிலையற்றது என்பதாம்.

ஞான முந்தூற வும்பெற் றிலாதவர்

நானி லத்துத் துயரன்றிக் காண்கிலர்,

போன தற்கு வருந்திலன் மெய்த்தவப்
புலமை யோனது வானத் தொளிருமோர்
மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
வீச லொக்கு மெனவை மறக்கிலேன்,
ஆன தாவ தனைத்தையுஞ் செய்ததோர்
அன்னை யே! இனி யேனும் அருள்வையால்.

தெ-ரை : மெய்ஞ்ஞானமும் துறவு மனமும் அடையப் பெறாதவர்கள் இந்தவுலகத்தில் துன்பத்தையல்லாமல் வேறு எதனையும் காணமுடியாது. கழிந்து போனவற்றிற்காக நான் வருந்தவில்லை. அவ்வாறு நடந்து முடிந்தவற்றுக்காகக் கவலை கொள்வது என்பது, வானத்தில் சுடர்விடுகின்ற விண்மீனைப் பிடித்திட எண்ணி தூண்டில் போடுவது போல பொருளற்ற செயலாகும் என்று உண்மைத்தவம் உடைய அறிஞன் ஒருவன் சொன்னதை நான் மறக்கமாட்டேன். நடந்தது நடப்பது நடக்கப்போவது என அனைத்தையும் முறைப்படிச் செய்து நிறைவேற்றுகின்ற அன்னை பராசக்தியே, இனிமேலாவது எனக்கு அருள்புரிவாயாக.

க-ரை : மெய்ப்பொருளை அறியும் அறிவையும், உலகப்பற்றினையும் விட்ட துறவு மனமும் உடையவரே துன்பமின்றி வாழ்வார். ஏனையொர் துன்பத்தில் உழல்வார்.

கழிந்து போனதை நினைத்து வருந்தக்கூடாது. அது எதுபோல என்றால் வானத்தில் ஒளிரும் விண்மீனை விரும்பி அதனைப்பிடிக்க தூண்டிலை வீசுவதைப் போன்றதாகும்.

நடந்தது - நடப்பது - நடக்கப்போவது அனைத்தையும் அறிந்து இயக்குகின்ற அன்னை பராசக்தியே இனிமேலாவது எனக்கு அருள் செய்ய மாட்டாயா என விண்ணப்பம் செய்கின்றார் கவிஞர்.

வேறுஅறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே உறுதி,
அகத்திலே அன்பினோர் வெள்ளம்,

பொறிகளின் மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலாம் நினதுபே ரருளின்
நெறியிலே நாட்டம் கரும யோகத்தில்
நிலைத்திடல் என்றிவை யருளாய்
குறிகுண மேதும் இல்லதாய் அனைத்தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே!

தெ-ரை : அறிவிலே தெளிவான நிலை, நெஞ்சத்திலே ஊக்கம், உள்ளத்தில் அன்பு வெள்ளம் பாய்தல், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி ஆளுதல், எப்போதும் உனது பெருங்கருணை நெறியிலே மனத்தைச் செலுத்துதல், கருமயோகத்தில் இருந்து பிறழாது இருத்தல் ஆகிய இவற்றை எல்லாம், உருவம் குணம் என்று எதுவும் இல்லாததாகவும் அதே நேரத்தில் உலகில் உள்ள எல்லாவுமாகவும் உள்ள ஒப்பற்ற பரம்பொருளாகிய அன்னையே எனக்கு அருள்வாயாக.

க-ரை : நிறைவாக, அன்னை பராசக்தியிடம் தனக்கு வேண்டியவற்றை அருளும்படி வேண்டுகின்றார். தெளிவான அறிவு, உறுதியான மனம், அன்பு உள்ளம், ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஆளும் தன்மை, எப்பொழுதும் கருணை மார்க்கத்தில் நின்றல், கர்மயோகத்தில் நிலைநிறுத்தல் என இவற்றையெல்லாம் அருள வேண்டும் என அன்னையிடம் வேண்டி நின்றார்.

பாரதிதாசனின் புரட்சிக்கவி

முன்னுரை

வடமொழியிலுள்ள பில்ஹணீயத்தைத் தழுவி புரட்சிக் கவிஞரால் எழுதப்பட்ட கவிதையே 'புரட்சிக் கவி' ஆகும். இக்காவியத்தின் பெயரும், கருத்துமே பாரதிதாசனார்க்குப் 'புரட்சிக்கவி' என்ற பெயரைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

கம்பருவம் வில்லிபுத்தூராரும் தங்கள் கவிதையைத் தேக்கி வைக்க இதிகாசங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது போல், இவரும் தமது கவிதை ஒளியைப்

பாய்ச்சி வைக்க ஒரு வட மொழிக் கதையைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். ஆனால், கவிதையைப் படிக்கும் போதே, படித்து முடித்துவிட்டு நினைத்திருந்து நெஞ்சம் இனிக்கும் போதோ, இது வேறொரு கதையின் தழுவல் என்னும் எண்ணமே வருவதில்லை. தமிழில் குளித்துத் தமிழ் மயமாகிவிட்டது.

கதைச் சுருக்கம்

அமுதவல்லியின் கற்றல் விருப்பம்

அரசன் மகள் அமுதவல்லி, தமிழ்க்கவிதை இலக்கணம் கற்க விரும்புகின்றாள். அவளுக்கு 'யாப்பெருங்கலம்' கற்பிக்க ஆசிரியனாக அமர்த்தப்படுகின்றான் உதாரன் என்ற இளைஞன். இளமையும், அழகும் வாய்ந்த இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காணாதவாறு நடுவே ஒரு திரையிட்டு விடுகின்றான் அரசன். 'உதாரன் கண்ணில்லாதவன் என்றும், குமுதவல்லி 'பெருநோயாளி' என்றும் கூறி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காணாதவாறு செய்து விடுகின்றன. கல்விப் பயிற்சி தொடங்குகிறது.

பா இலக்கணம் பயிலுதல்

பூஞ்சோலை நடுவே பொன்மேடையில் பா இலக்கணம் பயிலுகிறான் பருவ மங்கை. யாப்பு, அணி, யாப்புக்குரிய அனுபவம் அறிவித்து, ஆக மூரூ சித்திர, வித்தார கவி நான்கும் செப்பும் வகை சொல்கிறான் உதாரன். ஒருநாள் முழுமதியின் ஒளியினிலே தன்னை மறந்து முத்து முத்தாய்த் தமிழ்க் கவிதை பொழிந்து உதாரன் நிற்க, கன்னங்கள் அமுதூர அதனைச் செவிமடுக்கும் அமுதவல்லியின் உள்ளத்தே ஐயம் முளைக்கிறது. 'நிலவை அழகாகப் பாடும் இவனுக்கு விழி இல்லையா? இதில் ஏதோ சூது உள்ளது' என எழுந்து திரையைக் கிழிக்கிறாள். 'சாதுரியச் சொல் உதாரனை அவன் தாமரைக் கண்ணொடும் காண்கிறான்.

காதல் அரும்பியது

அவனும் அவளைக் கண்டு வியப்படைகிறான். இருவரும் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதை அறிகின்றனர். 'சீரழகே தீந்தமிழே, உனை என் கண்ணைத்

திரையிட்டு மறைத்தார்கள்' எனக் கூறி அன்பு மழை பொழிகிறான் உதாரன்.
இருவரிடையிலும் காதல் செழித்து வளர்கிறது.

மன்னன் மகளின் காதலை அறிகிறான்

அமுதவல்லியின் தோழியர் வந்து அரசனிடம், மன்னவனே உள்ளருமை மங்கை அமுதவல்லி தன்னை உதாரனுக்குத் தத்தம் புரிந்தாளோ? – காதல் எனும் இன்பக் கடலில் குளித்து விட்ட மாதிரியாய் தோன்றுகிறான் என்று சொல்ல மன்னவன் உண்மையறிய வேண்டுமென்று கன்னிமாடத்தருகே இருளில் மறைத்து பார்க்கிறான்.

"வந்த உதாரன்எழில் மங்கைக்குக் கைலாகு

தந்து, தமிழில் தனிக் காதலைக் கலந்து

பேசினதும் காத்திருந்த பொன்னரசி வேல்விழியை

வீசினதும், முத்தும் விளைத்த நடைமுறையும்"

காண்கின்றான். மண்டையிலே ஆயிரந்தேள் மாட்டியது போல் மனம் உளைகின்றான் மன்னன்.

தந்திரமும் மரண தண்டனையும்

தந்திரத்தால் ஆகாத தொன்றில்லை என உணர்ந்த அரசன், மறுநாள் விடியலிலே வாளிலே விஷம் பூசி வைத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு, உதாரனை இழுத்து வருமாறு சேவகரை ஏவுகிறான். உற்றதை அறிந்து ஊரார் அங்கே கடிவிட உதாரனை நோக்கி மன்னவன்.

'கொற்றவன் பெற்ற குலக்கொடியைக் கவி

கற்க உண்டால் விடுத்தேன் – அப

குற்றம் புரிந்தனையா இல்லையா – இதை

மட்டும் உரைத்து விடு'

என வினவ உதாரனோ

"மாமயில் கண்டு மகிழ்ந்தாடும் முகில்

வார்க்கும் மழை நாடா – குற்றம்

ஆம் என்று நீயுரைத்தால் குற்றமே! குற்றம்

அன்றெனில் அவ்விதமே!

கோமகள் என்னைக் குரையிரந்தாள் – அவன்

கொள்ளை வனப்பினிலே – எனைக்

காமனும் தள்ளிடம் காலிடற்றுக்

கவிழ்ந்த வண்ணம் வீழ்ந் தேன்!

என்றுரைக்க அரசன் அடங்காச் சினம் கொண்டான். 'அரசனின் புதல்வி அவள் – எனில் அயலவனிடம் மனம் அடைதலுண்டோ' எனக் கேட்டு, கொலைஞர்களை அழைத்து சிலையிடை இவனை வைத்தே – சிரச்சேதம் புரிந்திடுக' எனக் கட்டளையிடும் வேளையிலே செய்தியறிந்த அமுதவல்லி மின்னலே அங்கு வருகின்றாள்.

அச்சம் துறந்த தலையீடு

அரச குடும்பத்தின் காதல் அரச குடும்பத்தில் அல்லவா படர வேண்டும்? சாதியின் எல்லை தாண்டிக் காதல் போகலாமா? போக விட முடியுமா? என சாதியுமைப்பைச் சுட்டிக் காட்டி அரசன் பேசுவதைப் பாரதிதாசன் காட்டுகிறார் இங்கே.

'உன் குடிக்கு ஊறிழைத்தான் உதாரன் எனில்

ஊர்மக்க ளிடம்அதை உரைத்தல் கடன்'

என்று அரசனிடம் அச்சமின்றிக் கூறுகிறாள் அமுதவல்லி. சேவகர்களிடம் நாயை இழுத்துப் புறம் விடுவீர் மன்னன் ஆணையிட,

"சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்

தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர்ந்தல் வேண்டும்"

என அமுதவல்லி எதிர்க்க அவையினிலே அசைவில்லை. பேச்சுமில்லை, அச்சடித்து பதுமைகள் போல் அனைவரும் இருக்கின்றனர். பாரதத்தில் பாஞ்சாலிக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி கண்டு அவையினர் அமைதி காத்த காட்சியை இங்கு ஒப்பு நோக்கி உணரலாம்.

இருவருக்கும் மரண தண்டனை

அவ்வளவுதான், கனன்று எழுகிறான் காவலன்! அவன் ஆட்சியையும் கொலை தண்டத்தையுமல்லவா ஏளனம் செய்கிறாள் மகன்! "கொண்டுபோ இருவரையும், கொலைத்தண்டம் இருவருக்கும்" என்று முடித்து விடுகின்றாள். அவனுக்கு எதைப் பற்றியும் கவலை இல்லை. அவன் நாம் வருணத்தின் காவலன். சாவில் ஒன்றுபட அமுதவல்லி மகிழ்கிறாள்.

இருவருக்கும் கொலைத்தண்டம் என்று கேட்ட அமுதவல்லியின் உள்ளத்திலோ கொள்ளை மகிழ்ச்சி உதாரனிடம்

'எவையும் நமைப் பிரிக்கவில்லை

இன்பம் கண்டோம்

இறப்பதிலும் ஒன்றானோம்"

எனப் பெருமிதம் கொள்கிறான். உள்ளம் இரண்டும் ஒன்றான பின், ஒன்றாக வாழ்வதில் மட்டுமல்ல ஒன்றாக மாள்வதிலும் இன்பமே காண்பது நிறைவுடைய காதல்.

"இம்மை மாறி மறுமையா யிலும்

நீயாகியர் என் கணவனை

யானா கியர் நின் நெஞ்சு

நேர்பலவே!"

எனக் கூறும் குறுந்தொகைத் தமிழ்ப் பெண்ணைக் கவிஞர் இங்கு நமக்கு நினைவுப்படுத்துகிறார்.

"ஆக்கம் தேக்கிய அழகுத் தோள்களுக்குச் சொந்தக்காரர் நீங்கள். கொலைக்களத்தில் 'கடைசியாகச் சில பேச்சுப்பேசுடுக' என அதிகாரி பகர "தன்னையடைந்த தையலைக் காக்க - வேண்டும்" என்னும் சான்றாண்மைக் கடமை உணர்ச்சியில் நிற்கும் உதாரன் நினைவில் காதலி மட்டுமல்ல, தமிழ்நாடும், நாட்டு மக்கள் நலனும் சுழல்கின்றன. எதிரே பார்க்கின்றான். 'அலை கடல் போல் வீடு பூட்டி நாட்டார்கள் அனைவருமே மக்கள் நலனும்

சுழல்கின்றன. எதிரே பார்க்கின்றான். 'அலைகடல் போல் வீடு பூட்டி நாட்டார்கள் அனைவருமே வந்திருந்தார்கள்' மக்கள் கூட்டம், உழைக்கும் மக்கள், ஆளுவோர்க்கு ஆட்பட்டிருந்தது ஆக்கம் தேக்கும் மக்கள் கூட்டம். "காடு கொன்று நாடு கண்டவர்கள் நீங்கள், நெற்சேர உழுது உழுது பயன் விளைவித்தவர்கள் நீங்கள். கல்லும் மலையும் பிளந்து கனிகள் வெட்டிக் கருவியெல்லாம் செய்து தந்தவர்கள் நீங்கள். முத்தெடுக்க மணியெடுக்க மூச்சடக்கியவர்கள் நீங்கள், பச்சை ரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டை வளமிக்க நாடாக்கியவர்கள் நீங்கள். ஆமாம் ஆக்கமெல்லாம் தேக்கிய அழகுத்தோள் உங்கள் தூள்" ஆனால்

இன்று உங்கள் நிலை என்ன? ஒரு துரும்பும் எடுத்துப் போட்டிராத மன்னன் நிலை என்ன? அவன் புலி வேஷம் போடுகின்றான். பொது மக்களாகிய உங்கட்குப் புல்லளவு மதிப்பேனும் தருகின்றானா? இல்லை.

தனி மனிதனுக்கா வாத்துசம்

அரசனுக்கும் எனக்கும் ஒரு வழக்கு உண்டாயிற்று. மற்றவர் வழக்கை விசாரித்து நீதி வழங்க வேண்டிய மன்னனே என் வழக்கிற்கு வாதியான படியால், இந்த வழக்கைப் பொதுமக்களாகிய நீங்கள் தான் விசாரிக்க வேண்டும் என்றேன். மன்னன் ஒப்பவில்லை. தானே விசாரித்து, எங்கள் இருவருக்கும் மரண தண்டனை என்றான். இதோ சாவதற்காக இங்கே இருவரும் வந்து நிற்கிறோம்.

'ஒரு மனிதன் தேவைக்கே இந்த தேசம்

உண்டென்றால் அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றாம்'

உங்களுக்கு ஏற்படாது என்பதற்கு என்ன உறுதி உள்ளது?

காதல் குற்றமா?

தன் மகளுக்குக் கவிதை கற்றுத் தரும்படி மன்னன் எனைக் கேட்டுக் கொண்டதால், நான் அவளுக்குத் தமிழ் கற்பித்தேன். தமிழ் கற்கும் போதே இந்தப் பொன்மகள் என்னைக் காதல் எந்திரத்தால் புலன் மாற்றிப்

போட்டுவிட்டாள். நானும் ஒப்பிவிட்டேன். அவளைக் காதலித்தது குற்றமெனில் நான் சாகிறேன். கவலை இல்லை. ஆனால்.....

'என்றன்

எழுதாத சித்திரம் போல் இருக்கு மிந்த

மன்னுடன் வெட்டப் படுவோர் மாபழிக்கு

மனநடுக்கங் கொள்ளுகின்றேன்'

தமிழ் வாழ்வுக்கா சாவுக்கா?

இந்நாட்டை ஆளப் பிறந்த இளவரசி அவள். அவள் சாகலாமா? எண்ணவே நடுங்குகின்றது என் நெஞ்சம். அவள் மரணத்திற்கு அவள் என்மேல் கொண்ட காதல் காரணம். அந்தக் காதலுக்குத் தமிழ் காரணம். அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ். என் ஆவி அழிவதற்குக் காரணமாயிருந்ததென்று தமிழ்ச் சமுதாயம் நினைத்திடுமோ? ஐயகோ! என் தாய் மொழிக்குப் பழி வந்தால் என்னால் சகிக்க முடியுமா? உம்மை ஒன்று வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாசில்லாத உயர் தமிழை உயிர் என்று கொண்டு பேணுங்கள்.

நாட்டைக் குடியரசாக்க வேண்டுமென்ற அமுதவல்லி

இதோ, மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு உங்கள் முன் நிற்கும் மன்னன் மகள், தன் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்நாட்டைக் குடியரசாக்க வேண்டும். உங்களுக்கெல்லாம் ஆட்சி உரிமை தர வேண்டும் என நினைத்திருந்தான். அவளைக் காப்பாற்றுங்கள்.

"சிரம் அறுத்தல் வேந்தனுக்குப் பொழுது போக்கும்

சிறியகதை! நமக்கெல்லாம் உயிரின் வாதை!"

ஏழையான் இறுதியாக உங்களை வணங்கி விடைபெறுகிறேன் என மொழிந்து கத்தியின் கீழ்த் தலைகுனிந்து நிற்கின்றான் உதாரன்.

புரட்சிக்கவி உதாரன்

உதாரன் ஆற்றிய உரையினைக் கேட்ட மக்கள் சிந்தித்தார். ஊமையாக இருந்த மக்கள் உணர்ச்சி பெற்றார். கொலையாளி கையினின்று கொடுவாளைப் பறித்தார்! அவர் செயல்கொடிது என்றார். புரட்சி விளைந்தது, முடியாட்சி மறைந்து குடியாட்சி மலர்ந்தது. கவிஞன் உதாரன் புரட்சிக்கவி எனப் போற்றப்பட்டான்.

காவியத்தின் நடை வெற்றி

குறுங்காவியமான புரட்சிக்கவியின் வெற்றிக்கு அதில் அமைந்துள்ள இனிய சந்தத்துடன் கூடிய எளிய பாடல்களே முதற்காரணமாகும். ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அகவலியில் தொடங்கும் கதை. நிலா வருணையின் போது பெருவிதமான எண்சீர் விருத்தத்துடன் தொடர்ந்து, இறுதியில் உதாரன் விதவிதமாய் வினாக்களைத் தொடுக்கும் போது விருத்தத்தாலேயே செழிக்கிறது.

உதாரன் – அமுதவல்லி சந்திப்பு பஃறொடை வெண்பாவில் அமைந்து இனிமை பாய்கிறது.

"வேல் விழியால் என்றன்

விலாப் புறத்தைக் கொத்தாதே!

பால்போல் மொழியால்

பதைக்க உயிர் வாங்காதே!"

என்ற பகுதியில் சந்தம் நாடோடிப் பாடல்களை நினைவூட்டுகின்றது. "இன்னதொன்று கேளாயோ" அமுதவல்லி என உதாரன் விளிப்பதும், 'அத்தருணம் அந்த அமுதவல்லி ஏது சொல்வாள்' எனத் தொடர்வதும் அல்லி அரசாணி மாலை, மதுரை வீரன் கதை ஆகியவற்றை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

இதில் வரும் நிலா வருணனை உயர்ந்த கற்பனையுடன் கூடிய இடமாகப் பொலிகிறது. அதுவரைச் சிந்து கண்ணியாகப் பயின்று வந்த கதை. எண்சீர் விருத்தமாக மாறி நம் எண்ணத்தில் பதிந்து விடுகிறது.

"..... வானச்

சோலையிலே புத்த தனிப்

பூவோ நீதான்!

சொக்க வெள்ளிப் பாற்குடமோ!

அமுத ஊற்றோ?

காலை வந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக்

கனல்மாறிக் குளிரடைந்த

ஒளிப் பிழம்போ"

எனும் பாடல் வரிகளும்

"காரிருளால் சூரியன் தான்

மறைவ துண்டோ?

கறைச் சேற்றால் தாமரையின்

வாசம் போமோ?

பேரெதிர்ப்பால் உண்மைதான்

இன்மை யாமோ?.....

பிறர் சூழ்ச்சி செந்தமிழை

அழிப்ப துண்டோ?"

எனும் கேள்விக் கணைகளும் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றன.

மணிக்குலம், கண்ணாடிக் கன்னம், பாளைச் சிரிப்பு, ஆணிப் பொன்மேனி, கட்டாணிமுத்து, காதல் நெருப்பு, மின்னற்குலம் கொஞ்ச தமிழ்த்தேன் என அடுத்தடுத்து வரும் சொற்றொடர்கள் கவிதைக்கு மெருகூட்டுகின்றன.

இனிமை மிக்க எளிய உரையாடல்கள், அழகிய வருணனைகள், ஏற்றத்தாழ்வு சமுதாயத்தில் மோதும் மோதல்கள், உதாரனின் புரட்சி மிக்க கருத்து வீச்சு இவையனைத்தும் 'புரட்சிக்கவி'யை ஒரு புதுமைப் படைப்பாகப் பொலிவடையச் செய்கின்றன எனலாம்.

அலகு - 2

ந. பிச்சமூர்த்தி

சிறுகதைகள், 'பிசஷு' என்ற புனைபெயரில் கவிதைகள், 'ரேவதி' என்ற புனைபெயரில் இலக்கியக் கட்டுரைகள் சென்ற கால நூற்றாண்டு காலமாக எழுதிவரும், முன் வரிசைப் படைப்பாளிகளில் ஒருவரான பிச்சமூர்த்தி தஞ்சை ஜில்லாவில் 1900ல் கும்பகோணத்தில் பிறந்தவர். 'பதினெட்டாம் பெருக்கு' 'மோஹினி' 'ஜம்பரும் வேஷ்டியும்' சிறுகதைத் தொகுதிகளும் 'காவி' என்ற நாடகமும் அவருடையவை வெளியாகி இருக்கின்றன. 'மாயமான்' என்ற நாடகமும் வசன கவிதைகள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் வர இருக்கிறது. தற்போது சென்னையில் நவ இந்தியா' தினசரியில் உதவி ஆசிரியராக இருக்கிறார்.

கவிஞர் நபிச்சமூர்த்தி.

காதல்

”எண்ணாத நாள் ஒன்றில்

வந்தார் –

கோடை மழைபோல்

காட்டாற்று வெள்ளம்போல்

வீடெங்கும் குப்பைகூளம்

எங்கிலும் கந்தல் துணிகள்

முகம் எங்கிலும் வேர்வை

கைஎங்கும் சமையல் மணம்

எங்கும் இல்லநெடி

சிறு புகைச்சல்,

ஒட்டடை

வேளை பார்த்தா

நாதர் வந்தார்?

அசடானேன்.

கேட்பது அல்ல காதல்

தருவதுதான் என்று

தரையில் அமர்ந்தார்

என்னைக் கானேன்.”

கவிதையின் விளக்கம்

நகாதலியாகக் கற்பனை செய்து பிச்சமுர்த்தி அவர்கள் தன்னைக். தன் வீட்டு வழியாகச் செல்லும் காதலனைக் .பாடிய கவிதை இது தன் வீட்டிற்கு அழைத்து அவரோடு காதல் மொழி பேச .காணுகின்றாள் காதலி காதலன் .விரும்பி காதலனை அழைக்கின்றாள்“நாளை வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் செல்கின்றான் மறுநாள் தன் இல்லத்தைத் . தூய்மைப்படுத்திவிட்டு, தன்னையும் அழகுபடுத்திக் கொண்டு காதலனின் வரவிற்காகக் காத்திருக்கின்றாள் காதலி.காதலன் அன்று வரவில்லை .

ஆனால், கோடையில் வரும் மழைபோல, காட்டாற்றில் வரும் வெள்ளம் போல எதிர்பாராத நாள் அன்று காதலன் வீட்டிற்கு வந்து நிற்கின்றான்அன்று . எங்கும் கந்தல் .து வீடெங்கும் குப்பைக் கூளங்கள் நிறைந்திருக்கின்றனபார்த் காதலியின் முகம் முழுவதும் வியர்வை வழிந்து .துணிகள் சிதறிக் கிடக்கின்றன வீட்டின் .கைகளில் சமையல் மணம் கழந்திருந்தது .கொண்டிருந்தது இயல்பான நிலையே எங்கும் காட்சியாக இருந்ததுல் சமையல் செய்தமையா . ஆங்காங்கு சில ஒட்டடைகளும் .வீடெங்கும் சிறு புகைச்சல் ஏற்பட்டது .இருந்தன

இந்த நேரத்தில்தானா தன் காதலர் வர வேண்டும் என்று தவிக்கின்றாள் காதலிஎன்ன செய்வதென்று அறியாது ., ஏதும் செய்ய மறந்து நின்றிருந்தாள் . ஆனால் வந்தவரோ, “கேட்டுப் பெறுவதல்ல காதலன் காதல்தருவதுதா .” என்று கூறி வீட்டின் நிலைமையைக் கருத்தில் கொள்ளாது தரையில்

அமர்ந்தார் அவருடைய காதலில் கரைந்து போனவளாய் ., தன்னையே தொலைத்தவளாய் நின்றாள் காதலி.

உட்பொருள்

தேடும்போது கிடைக்காது, எதிர்பாராத நிலையில் கிடைக்கும் ஆன்மக் காதலால் உண்டாகும் இன்பத்தை இக்கவிதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது . நம் மனம் என்னும் இல்லம் எத்தகைய அழுக்குடன் இருந்தாலும் அன்பைத் தாங்கி நிற்கும் ஆன்மாவைத் தேடியே இறைவன் நம்மை ஆட்கொள்வார் என்ற

இறைத் தத்துவம் இக்கவிதையில் கூறப்படுகின்றது . “என்னைக் காணேன்” என்ற தொடர், “தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கெட்டாள்” என்ற நாவுக்கரசரின் ஆன்மக் காதலை நமக்கு நினைவுப்படுத்துகின்றது.

கவிஞர் ஞானக்கூத்தனின் கவிதை தொகுப்பு

கவிஞர் ஞானக்கூத்தனின் அன்று வேறு கிழமை கவிதைத் தொகுப்புப் பற்றி எழுத்தாளர் சுஜாதா அவர்கள் அக்டோபர் 1973 கணையாழியின் கடைசிப் பக்கங்களில்... அழகாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட 'அன்று வேறு கிழமை'யில் ஞானக்கூத்தனின் திறமையை முழுமையாகப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. ஞானக்கூத்தனின் கவிதைகள் யாப்புடன் அமைந்தவை (மேலாகப் பார்த்தால் இது தெரியாது) எண்சீர், அறுசீர், கலிவிருத்தங்களில் அமைந்தவை. இஷ்டத்திற்குச் சில வேளைகளில் விஷயம் தெரிந்த ஒருவரின் உயர் நிலையிலிருந்து சந்தங்களைக் கலக்கிறார். கிடைப்பது ஞானக்கூத்தனுக்கே உரித்தான ஓர் அமைப்பு. ஆனால் யாப்புடன் இன்றைய தின நவீன விஷயங்களைச் சொல்ல முடியும் என்பதை மறுபடி மறுபடி நிரூபித்திருக்கிறார். இதன் மூலம் யாப்பை மீறிப் புதுக்கவிதை எழுதும் முதல் தகுதியை இவர் சுலபமாகப் பெறுகிறார். இது இவர் துருப்புச் சீட்டு வைத்திருக்கிறார். இன்னும் உபயோகிக்கவில்லை. கால வழி அமைதி” என்கிற கவிதையகத் தொகுப்பில் சிறந்த கவிதையாக நான் சொல்வேன். இந்தக் கவிதையைத் துல்லியமாக எண்சீர் விருத்தமாகப் படிக்கலாம்.

அதைவிட ஒலிப்பெருக்கி அலறும் பொதுக்கூட்ட இரைச்சலின் பின்னணியில் ஒரு அரசியல் வாதியின் கயமை நிறைந்த கட்டைக் குரலில் படிக்கலாம். படிக்க வேண்டும். ஞானக்கூத்தனின் உவமைகையில் எது எதற்கு உவமையாகப் போகிறது என்கிற ஆச்சரியம்

உதாரணங்கள்

மணி அறியாப் பள்ளிகளில் மணியாக

உதவும் தண்டவாளத்துண்டு

பாரதி இல்லாத நாட்டில் லோகல் கவிஞன்

எழுதக் குவிந்த கை – குன்று

(மணிக்கட்டுப் பக்கம் சகதி)

தையற்காரன் புறக்கணித்த துணித் துண்டுகள் – பூக்கள்

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் கொடி – நீலம்

இவர் சொல்லும் விஷயங்களிலும் இதே எதிர்பார்க்க முடியாத ஆச்சர்யங்கள்,

தாலாட்டின் முதல் வரிக்கே தூங்கி விடும் குழந்தை

சங்க கால அரசாங்கத்தில் தூங்கிய மோசிகீரனார்

தொடர் சங்கிலியாய்க் குரைக்கும் நாய்கள்,

'இத்துடன் என் திருவிளையாடல் முற்றும்' என்று அப்பீலை அனுமதிக்காத சிவபெருமான்.

அம்மா சொல்லும் கவி ததும்பும் பொய்கள்

(முறத் தவிட்டுக்காக உன்னை வாங்கினேன்)

உட்கார்ந்தால் ஆள் மறையும் முந்திரிக்கொல்லை

(உட்கார்கிறார்கள் நாட்டாண்மைக்காரனும் செங்கமலமும்)

வகுப்புக் வரும் எலும்புக்கூடு

(மன்னார் சாமி ஆணியிலே அதைப் பொருத்து)

மெலிதாக புன்னகைக்க வைக்கும் கவிதைகளின் நடுவில் திடீரென்று ஒரு

காஃப்கா படித்த சித்தர், போல மாறுகிறார்

(தொழு நோயாளிகள் தவளைகள்)

யாப்புடன் எழுதுவதால் சில சமயங்களில் வரிகள் அனாவசியமாக நீண்டு விடுகின்றன.

உதாரணமாக 'யெதிர்ரெதிர் உலகங்க'ளில் (பதினெட்டு வரிகள்) கடைசி மூன்று வரிகளில்தான் விஷயத்திற்கு வருகிறார். ஆனால் பெரும்பாலும் சொல் அமைப்புகளும் சிக்கனமாகவே இருக்கின்றன.

ஞானக்கூத்தனைப் பாகுபடுத்துவது கஷ்டம். அவர் வரிகளை ரசிப்பதும், அவற்றில் நம்மையே கண்டு

என்று அப்பீலை அனுமதிக்காத

சிவபெருமான்,

அம்மா சொல்லும் கவி ததும்பும்

பொய்கள் (முறத் தவிட்டுக்காக உன்னை

வாங்கினேன்),

உட்கார்ந்தால் ஆள் மறையும் முந்திரிக்

கொல்லை (உட்கார்கிறார்கள் நாட்டாண்மைக்காரணும் செங்கமலமும்)

வகுப்புக்கு வரும் எலும்புக்கூடு

(மன்னார் சாமி ஆணியிலே அதைப் பொருத்து)

மெலிதாக புன்னகைக்க வைக்கும் கவிதைகளின் நடுவில் திடீரென்று

ஒரு காஃப்கா படித்த சித்தர் போல மாறுகிறார்.

(தொழு நோயாளிகள் தவளைகள்)

யாப்புடன் எழுதுவதால் சில சமயங்களில் வரிகள் அனாவசியமாக நீண்டுவிடுகின்றன.

உதாரணமாக, 'யெதிர்ரெதிர் உலகங்க'ளில் (பதினெட்டு வரிகள்) கடைசி மூன்று வரிகளில் தான் விஷயத்திற்கு வருகிறார். ஆனால் பெரும்பாலும் சொற்களும், சொல் அமைப்புகளும் சிக்கனமாகவே இருக்கின்றன.

ஞானக்கூத்தனைப் பாகுபடுத்துவது கஷ்டம். அவர் வரிகளை
ரசிப்பதும், அவற்றில் நம்மையே கண்டுபிடிப்பதும் சுலபம்.

அக்டோபர் 1973 கணையாழியின் கடைசிப் பக்கங்களில் சுஜாதா
பிரமிள்

பிரமிள் (ஏப்ரல்)20, 1939 - சனவரி 6, 1997) என்ற பெயரில் எழுதிய
தருமு சிவராம், இலங்கையில் பிறந்தவர்தமிழின் .தமிழகத்து எழுத்தாளர் .
முதன்மையான கவிஞர், விமர்சகர், சிறுகதையாசிரியர், ஓவியர்புதுக்கவிதை .
முன்னோடிகளுள் முக்கியமான ஒருவராக இவர் கருதப்படுகிறார்இவர் .
ரன்பானுசந்தி, அரூப் சீவராம், பிரமிள் போன்ற பல புனைபெயர்களில்
எழுதினார். அடிக்கடி தம் பெயரை மாற்றிப் புதுப்பித்துக் கொண்டேயிருந்தவர் .
ஆன்மிகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர். இவரது ஆன்மீக ஈடுபாடு,
இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கும் மேலானதாக இருந்து வந்திருக்கிறது . 'படிமக்
கவிஞர்' என்றும் 'ஆன்மீகக் கவிஞர்' என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்ட இவரது
கவித்துவம், இரண்டாயிரமாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் தனித்துயர்ந்து
நிற்பதாகும். ஓவியம், சிற்பம், நாடகம், மொழியாக்கம், விமர்சனக்கட்டுரைகள்
என விரிந்த தளங்களில் இயங்கிய பிரமிள், நவீன தமிழ் இலக்கியம் குறித்துக்
கூர்மையான விமர்சனமும் அவதானிப்பும் கொண்டவர்.

"கவிதைக் கோட்பாடுகளும் பாரதி கலையும்என்ற தலைப்பில் "
பாரதியை மதிப்பீடு செய்து மிகச் சிறந்த கட்டுரை ஒன்றை எழுத்துவில்
மைசூரிலிருந்து .எழுதினார்வெளிவரும் ஆங்கிலப் பத்திரிகை, கேரளக்
கருத்தரங்கில் படித்த தமிழ்க்கவிதை பற்றிய இவரது கட்டுரை ஒன்றைக் கேட்டு
வாங்கி வெளியிட்டது. தொடக்கத்தில் எழுத்துஇதழும் இடையில் -
கொல்லிப்பாவை இதழும் இறுதியில் லயம் பத்திரிகையும் இவருக்கு
முதன்மையான படைப்புக் களம் அமைத்துத் தந்தனபிரமிளின் .
.ளியீடுகளாகவே பிரசுரம் பெற்றனபெரும்பாலான நூல்கள் லயம் வெ
பிரமிள் கவிதைகள்

காவியம்

சிறகிலிருந்து பிரிந்த
இறகு ஒன்று
காற்றின்
தீராத பக்கங்களில்
ஒரு பறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது.

குமிழிகள்

இன்னும்
உடையாத ஒரு
நீர்க் குமிழி
நதியில் ஜீவிக்க
நழுவுகிறது
கைப்பிடியளவு
கடலாய் இதழ்விரிய
உடைகிறது
மலர் மொக்கு

எல்லை

கருகித்தான் விறகு
தீயாகும்
அதிராத தந்தி
இசைக்குமா?
ஆனாலும்
அதிர்கிற தந்தியில்
தூசி குந்தாது.
கொசு

நெருப்பில் மொய்க்காது

அப்துல்ரகுமானின் 'நேயர் விருப்பம்' கவிதையில் சமுதாயச் சிந்தனை

உழைப்பின் மகத்துவம்

இன்றைய சமுதாயத்தில் உழைக்காமல் சிறப்பான நிலையை அடைய வேண்டும் என்று பலர் பகல் கனவு கண்டு ஏமாற்றம் அடைகின்றனர் அப்படி . பட்டவர்களுக்கு உழைப்பின் சிறப்பையும், உழைப்பின் வாயிலாக வரும் வெற்றி தான் நிலையான மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கும் என்று நேயர் விருப்பத்தில் 'மண்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் வரும் கவிதை தொகுப்பு எடுத்துரைக்கிறது.

“நீங்கள் என்னைக்

காலால் மிதிக்கிறபோது

பெருமை அடைகிறேன்

ஆனால் என்னில்

பிச்சைப் பாத்திரம் செய்து

கையில் ஏந்துகிற போது

நான் அவமானப்படுத்தப்படுகிறேன்” (நேயர் விருப்பம், ப.14)

எனும் கவிதையில் சமுதாயத்தில் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துப் பிச்சை எடுக்காமல், அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் உழைத்து வாழ வேண்டும் என்ற நயமிக்க கருத்தினைக் கூறுயிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

“என்னை ஆள விரும்புகிறவனை

நான் வெறுக்கிறேன்

என்னில் ஆக்க விரும்புகிறவனை

நான் காதலிக்கிறேன்” (நேயர் விருப்பம், ப.14.)

உழைப்பின் சிறப்பையும், மகத்துவத்தையும் எதார்த்தமாக கூறியுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

முத்தம்

“காதல் சபையில்

பேச்சுக்கு எதிராக நிறைவேறும்

நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம்” (நேயர் விருப்பம், ப.94.)

தாஜ்மஹால்

“பெண்டளையால் இயன்ற வெண்பா” (நேயர் விருப்பம், ப.93.)

தீக்கோழி

“கரைவரை வந்து பின்

திரும்பும் அலைகள் போல்

என்வரை வந்துபின்

மீளும் உன் பார்வைகள்!” (நேயர் விருப்பம், ப.87.)

‘கண்ணோடு கண்ணிணை நோக்கின்’ எனும் வள்ளுவர் கூறுவது போல, ஒரு பெண்ணின் காதல் பார்வை ஆண்மகனின் உள்ளத்தில் புகுந்து இன்பத்தை ஏற்படுத்துவதையும், அப்பார்வை அமையும் விதத்தினை மேலே கூறிய கவிதையில் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

திருமணம் பற்றிய எண்ணம்

காதலுக்குப் பின் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் கை கூடுவது இல்லற வாழ்வான திருமணம் அத்திருமண வாழ்வு நரகவாழ்வில் அமையாமல் . சொர்க்க வாழ்வில் அமைய வேண்டும் என்பதைக் கூறியுள்ளார்.

“திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில்

நிச்சயிக்கப் படமாட்டாது

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தை

நிச்சயிக்கும்” (நேயர் விருப்பம், ப.62.)

ஓர் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் திருமண உறவு என்பது சொர்க்க வாழ்வையே உருவாக்க வேண்டும் என்று எதார்த்தமாகக் கூறியிருப்பது போற்றுதலுக்குரியதாகும். அதே நேரத்தில் ஒரு திருமணம் எவ்வாறு இருக்கக் . அதை .கூடாது என்பதனையும் பதிவு செய்துள்ளார்,

“தாலிக் கயிறு ஒரு

ஆயுள் தண்டனையின்

கழுத்து விலங்காகாது!

திரவப் பெண்மைக்குத்

திடப்பொருள் கிண்ணமாய்

ஆண்மை இருக்குமங்கே!” (நேயர் விருப்பம், ப.63.)

என்ற கவிதையடியின் வழியே உணரலாம்மேலும் ., வளரும் நாடுகளில் நாட்டை உயர்த்தப் பொருளாதாரம் வளர்வதைப் போல, இங்கே அதற்கு மாறாக இந்திய நாட்டில் பெண்களை வீழ்த்த வரதட்சணை வளமாக வளர்வதைக் கண்டிக்கும் நோக்கில் ஆண்களுக்குக் சவுக்கடி கொடுத்துள்ளதாக அமைத்துள்ளார்.

“மணம் என்றால் பணம் கேட்கும்

ஆண்விபச்சாரத்தை

பிரம்மச் சாரியத்தால்

தண்டிக்கும் நீதியுண்டு!” (நேயர் விருப்பம், ப.63.)

கடவுள் கொடுத்த குறுகிய கால வாழ்நாளில் நிலையில்லா வரதட்சணைக் கேட்பதை விட்டுவிட்டுத் தன் இல்லற மனைவியுடன் இனிமையாக வாழ ஆண்கள் உணர வேண்டும்.

ஒப்பில்லாத சமுதாயம்

சமுதாயத்திலும், நாட்டிலும் காணப்படும் பலவித இன்னல்களை எளிமையான மொழிநடையில் வருத்தத்துடனும், வேதனையுடனும் கூறியுள்ளார்.

“பொருளியல் அறிஞர்கள்

புத்தகத்தில் காட்டும்

பூலோக சொர்க்கம்” (நேயர் விருப்பம், ப.56)

“அரசியல் வாதிகளின்

அலுக்காத வாக்குறுதி” (நேயர் விருப்பம், ப.56)

“நல்லதொரு சமுதாயம்

நாம் காண வேண்டும்

அதற்காக

எட்ட முடியாத

இலட்சியங்கள் தேவையில்லை” (நேயர் விருப்பம், ப.57)

நாகுறிப்புகள் - காமராசனின் . 1942-ல் தேனி மாவட்டத்தில் தபா . மீனாட்சிபுரத்தில் நாச்சிமுத்து, இலட்சுமி அம்பாள் தம்பதியினருக்குப் பிறந்தார். 1964-ல் ஆண்டில் மதுரை தியாகராசர் கலைக் கல்லூரி மாணவராக இருந்தபோது நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு காலில் விலங்கிடப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர்முதுக .லைப் பட்டம் பெற்ற இவர், உத்தமபாளையம் ஹாஜி கருத்த ராவுத்தர் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுறையாளராகவும், தமிழ்நாடு அரசு தலைமைச் செயலகத்தில் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் அதிகாரியாகவும் பணியாற்றியவர்.பின்னர் . ஆரால்.ஜி.எம், 'பல்லாண்டு வாழ்க' படத்தில் தினரப்படப் பாடலாசிரியராக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, பணியிலிருந்து விலகி, முழு நேர எழுத்தாளரானார். எம்ஆரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்தின் கதர் வாரியத் து.ஜி.ணைத் தலைவராக இருந்தார். அ.க.மு.தி., தி.க.மு., ஆர்எஸ் எனப் பல முகாம்கள் .எஸ். மாறினாலும், மாறாத தமிழ்ப் பற்று இவருடைய அனடயாளமாக இருந்தது . அதனால்தான் கனலஞரிடமும் எம் ஆரிடமும்.ஜி.ஜெயலலிதாவிடமும் அவரால் பதவிகளும் விருதுகளும் பெற முடிந்தது .1991-ல் தமிழ்நாட்டு இயல் இசை நாடக மன்றத்தின் உறுப்பினராக ஜெயலலிதாவால் நியமிக்கப்பட்டவர்.

காகிதப்பூக்கள்

காலமழைத்தூறலிலே

களையாய் ப் பிறெப்பெடுத்தோம்

தாய்ப்பாலின் சரித்திரத்தில்

சதுராடும் புதிரானோம்
விதை வளர்த்த முள்ளானோம்
விளக்கின் இருளானோம்
சதைவளர்க்கும்பிணம் நாங்கள்
சாவின் சிரிப்புகள்
மூங்கையொரு பாட்டிசைக்க
முடவனதை எழுதிவைக்க
முடவன்கை எழுதியதை
முழுக்குருடர் படித்ததுண்டோ?
மூங்கையின் பாட்டானோம்
முடவன் கை எழுத்தானோம்
முழுக்குருடர் படிக்கின்றார்
சந்திப்பிழை போன்ற
சந்திப்பிழை நாங்கள்
காலத்தின் பேரேட்டைக்
கடவுள் திருத்தட்டும்
தலை மீது பூவைப்போம்
தாரணியோர்கல்லறையில்
பூவைத்தல்முறைதானே?
பூத்தஉயிர்க் கல்லறைகள் நாங்கள்
தாய்ப்பெண்ணோமூல்லைப்பூ
தனிமலடி தாழம்பூ
வாய்ப்பந்தல் போடுகின்ற நாங்கள்
காகிதப் பூக்கள்
ஒவ்வொரு புல்லையும் பெயர் சொல்லி அழைப்பேன்

கவிஞர் இன்குலாப்

ஒவ்வொரு புல்லையும் பெயர் சொல்லி அழைப்பேன்

பறவைகளோடு எல்லை கடப்பேன்
பெயர் தெரியாத கல்லையும் மண்ணையும்
எனக்குத் தெரிந்த சொல்லால் விளிப்பேன்
நீளும் கைகளில் தோழமை தொடரும்
நீளாத கையிலும் நெஞ்சம் படரும்
எனக்கு வேண்டும் உலகம் ஓர்கடலாய்
உலகுக்கு வேண்டும் நானும் ஓர்துளியாய்
கூவும் குயிலும் கரையும் காகமும்
விரியும் எனது கைகளில் அடையும்
போதியின் நிழலும் சிலுவையும் பிறையும்
பொங்கும் சமத்துவப் புனலில் கரையும்
எந்த மூலையில் விசும்பல் என்றாலும்
என்செவிகளிலே எதிரொலி கேட்கும்
கூண்டில் மோதும் சிறகுகளோடு
எனது சிறகிலும் குருதியின் கோடு!
சமயம் கடந்த மானுடம் கூடும்
சுவரில்லாத சமவெளிதோறும்
குறிகளில்லாத முகங்களில் விழிப்பேன்
மனிதம் என்றொரு பாடலை இசைப்பேன்.

கவிதையின் விளக்கம்

இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதும், பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்காமல் இருப்பதும், துன்பப்படும் உயிர்களைக் காப்பதும், சாதி, மதம், இனம் என்ற பேதமைகளை நீக்கி ஒன்றுபட்டு வாழ்வதும், சமத்துவ உலகைப் படைப்பதுமே மனிதம் ஆகும் என்ற கருத்தை இக்கவிதையின் வழி

எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர்ஆகையால் தன் .னைப் பறவையாக, மரமாக, கடலாக உருவகப்படுத்திக் கொள்கின்றார்.

புல்லைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பேன்

பரந்துபட்ட இவ்வுலகத்தில் உள்ள உயிரினங்கள் யாவும் ஏதோ ஒரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றவே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனபுல் உயிரினம் ., அளவில் சிறியது எனினும், புல் உள்ள இடமே உயிரினங்கள் வாழத் தகுதியுள்ள இடமாகும்ஆகவே ., மனிதர்களை எவ்வாறு பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றேனோ அதுபோல, உலகம் இயங்கக் காரணமாக இருக்கும் ஒவ்வொரு புல்லையும் நான் பெயர் சொல்லி அழைத்து மகிழ்வேன்.

பறவைகளோடு எல்லை கடப்பேன்

மனம் விரும்பிய திசையெல்லாம் பறந்து, திரிந்து, எல்லைகளைக் கடந்து, தம் வாழ்வின் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் இயல்புடையவை பறவைகள்அப்பறவைகள் போன்று மனிதர்களை இனம் . பிரிக்கும் சாதி, இனம், மதம், மொழி என்ற எல்லைகளைக் கடந்து, மனித குலத்திற்குப் பயனுள்ள மனிதனாக வாழ்ந்து என் படைப்பின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற விரும்புகின்றேன்.

கல்லுக்கும் மண்ணுக்கும் பெயரிடுவேன்

கற்களும் மணல்பரப்புகளும் இவ்வுலகம் நிற்காமல் இயங்கத் துணை புரிகின்றனஅவற்றை மகிழ்வுடன் காத்து அக்கல்லுக்கும் மண்ணுக்கும் நான் .

.விரும்பிய பெயர் சூட்டி மகிழ்வேன்

தோழமை கொள்வேன்

இவ்வுலகில் மனித உயிரினம் தவிர வேறு எந்த உயிரினங்களும் வேற்றுமை கொண்டு வாழ்வதில்லைஅவற்றைப்போல நானும் அனைத்து . .மக்களிடமும் வேற்றுமை பாராது நட்பு கொள்ள விரும்புகின்றேன் தோழமையோடு நீளுகின்ற என் கரங்களை ஏற்றுக் கொள்பவர்களிடம் அன்பு

என்னை விரும்பாதவர்களிடம் என் பாசத்தையும் .பாராட்டுவேன், பரிவையும் பகிர்ந்து கொள்வேன்.

கடலில் நான் ஒரு துளியாவேன்

கடல் ஓயாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும் இயல்புடையதுஅது . தன்னிடத்து வரும் .எண்ணற்ற உயிரினங்களின் புகலிடமாக விளங்குகின்றது நன்மையோ, தீமையோ அனைத்தையும் தனக்குள் அடக்கும் வல்லமை கொண்டதுஆகையால் ., இந்த உலகமே எனக்குக் கடலாக மாற வேண்டும் . உலகுக்கு நன்மை பயக்கும் செயல்களைச் செய்து அந்தக் கடலில் நானும் ஒரு .துளியாக இணைய வேண்டும்

மரமாவேன்

உயிரினங்கள் வாழவும், அவற்றைப் பசியாற்றவும் வல்லவை மரங்கள் . கூவுகின்ற குயிலும், கரைக்கின்ற காகமும் வேற்றுமை பாராது எவ்வாறு ஒரே மரத்தில் இளைப்பாறுகின்றனவோ, அதுபோல மனிதர்களிடத்து எவ்வித வேற்றுமையும் பாராது, நானும் விருப்பு வெறுப்பின்றி செயல்படவே விரும்புகின்றேன் .

சமத்துவப்புனல்

போதி மரத்தினடியில் ஞானம் பெற்ற புத்தனும், சிலுவையின் நிழலில் இளைப்பாறும் கிறித்துவனும், பிறையின் ஒளியில் வாழ்கின்ற இசுலாமியனும் சமத்துவம் என்ற கடலில் கரைந்து ஒன்றாக வேண்டும்.

எவ்வுயிரும் தம்முயிரே

எவ்வுயிரையும் தம் உயிர்போல் எண்ணுபவனே இந்த உலகில் வாழத் தகுதியுள்ளவன் ஆவான்எங்கு மனிதர்கள் துன்பப்படுகின்றனரோ ., எங்கு மனிதர்கள் வாழ முடியாமல் தத்தளிக்கின்றனரோ, அங்கெல்லாம் எம் உதவிக்கரங்கள் நீள வேண்டும்.

கூண்டில் அடைப்பட்ட பறவைகள் கூண்டைவிட்டு வெளியேற முயற்சிக்கும்போது சிறகுகள் முறிந்து குருதி வழிய துன்பப்படும்ஆனால் .

கூண்டை உடைத்து வெளியே வந்துவிட்டால், அந்த வலிகள் யாவும் நீங்கிச் சுதந்திரக் காற்றை மகிழ்வோடு சுவாசிக்கும்அதுபோல ., மனிதனாகப் பிறந்த யாவரும் தனக்குத் துன்பம் விளைவிக்கின்ற சூழ்நிலைகளில் இருந்து வெளியேற முயற்சிக்கும்போது காயங்கள் ஏற்படினும், வெற்றியுடன் வாழலாம் என்ற தத்துவத்தை அப் பறவைகளிடம் இருந்து கற்றுக்கொண்டேன்அதனால் . எனது சிறகிலும் குருதியின் கோடு படிந்திருக்கின்றது.

சமயம் கடந்த மானுடம்

புற்களைப்போல, பறவைகள்போல, மரங்களைப்போல, கடலைப்போல வாழ்ந்து காட்டுவேன்கோவில் .சமத்துவ உலகைப் படைப்பேன் ., தேவாலயம், மசூதி என்ற சுவர்கள் இல்லாத சமவெளிகளில், மதத்தை, இனத்தைக் குறிக்கின்ற அடையாளங்கள் ஏதும் இல்லாத முகங்களில் விழிப்பேன் . அப்போது மனிதம் என்றொரு பாடலை இசைத்து மகிழ்வேன் என்று இக்கவிதையின் மூலமாக .கூறுகின்றார் கவிஞர், சமத்துவ உலகைக் காண விரும்பிய கவிஞரின் கனவை அறியமுடிகின்றது.

முப்பதினாயிரம் கண்களுள்ள தும்பி கவிஞர் சிற்பி கவிதைகள்

வானம்பாடி கவிதை இயக்கத்தில் உச்சம் தொட்டவர் கவிஞர் சிற்பி. மரபிலும், புதுமையிலும் வேருன்றி கவிதை படைப்பவர். பெருங்கவிஞர்கள் ஒரு கட்டத்தில் படைப்பிலிருந்து விலகிவிடுவார்கள். மாறாக, கவிஞர் சிற்பி தன்னைக் கவிதைகள் வழியே புதுப்பித்துக்கொள்கிறவராக இருக்கிறார். காரணம் சமகால உணர்வும், எதிர்கால அக்கறையும் அவரிடம் நிரம்ப உண்டு. தமிழில் வரும் நவீன எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்து வாசிப்பவராகவும் அவர் இருக்கிறார். படைப்பின் ஊற்றுக் கண்களை உற்றுக் கவனிப்பதாலேயே அவரின் படைப்புகள் சீர்இளமை கொண்டு விளங்குகின்றன.

“ஒரு நல்ல கவிதை சூரியனைப்போல் தகதகக்கவும், பவள மல்லிகைப் பூப்போல் தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்ளவும், கம்பங்கூழ் போல் சாரம் ததும்பவும் தவறுவதில்லை. அது எந்தக் காலத்தில் பிறந்திருந் தாலும்”

என்று கூறும் சிற்பி, 2012-இல் வெளிவந்த 'நீலக்குருவி'க்குப் பிறகு தற்போது, 'கண்ணாடிச் சிறகுகள்' ஒரு பறவை'யைத் தந்துள்ளார். உரைநடை நூல்களும், இராமானுஜர் காவியம் போன்ற பெருநூல்களும் படைத்திருந்தாலும் 'நிலவுப்பூ(1963)'வின் தொடர்ச்சியை இத்தொகுப்பிலும் காணமுடிகின்றது.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் பெரும்பாலும் சூழலியம் சார்ந்து இயங்குகின்றன. பின் காலனிய நாடுகளில் மனிதமும், இயற்கையும் வதைபட்டதை எழுதும் பசுமை எழுத்துக்கள் மிகுதி. தமிழ்ச் சூழலில் இவ்வித சூழலிய எழுத்துக்கள் மிகக்குறைவு. இயற்கையி லிருந்து முளைத்துத் திளைத்தவை தமிழின் பண்டையக் கவிதைகள். திணை வெளிதானே நம் அகமும், புறமும். நிலத்தை, நீரை, காட்டை, கானுயிர்களை, வானுயிர் களை இக்கவிதைகளில் கவிஞர் சிற்பி மனிதன் முன் நிறுத்தி கேள்வி கேட்கிறார். அறிவியலும், அறவியலும், உயிரிரக்கமும் கூட்டுச் சேர்ந்து கவிச்சொற்களாகி யுள்ளன. எளிமையும் நுட்பமும் கூடிய அழகியல் சிற்பி யுடையது. இக்கவிதைகளிலும் இவையே மெருகூட்டு கின்றன.

காட்டின் அழகை விரித்துச் செல்லும் 'அது ஒரு காடு' இயற்கையைக் கொண்டாடுகின்றது. இறுதியில்,

காட்டு மரக்கிளை வெட்டியோர் மனிதன் / கோடரி செய்தான் / காலம் செலச்செலக் கோடரி பெருகி / காடுகள் அழியும் / பாட்டு மணிக் குரல் கேட்டு நடந்த / நதிகள் தொலையும் / பஞ்சம் தஞ்சையின் முகவரி கேட்டு / வயலில் திரியும் / சீட்டுக் கிழிந்து செதுக்கிய மலைகள் / கப்பலில் ஏறும் / சின்னப் போத்தலில் கங்கை காவிரி / வாழ்க்கை அடங்கும் / மீட்டும் அடிமை யுகமொன்று பிறக்கும் / அறிகுறி தோன்றும் / விலை போய்விட்ட / மனிதரின் நாடு / அது ஒருகாடு!

காடுகள் அழித்த நாடு காடாகவும், விலங்குகள் அழித்த மனிதன் விலங்காகவும் மாறி நிற்பதை மிக அருமையாகப் பதிவு செய்கிறார். 'ஒரு

சிங்கவால் குரங்கின் மரணத்துக்'காகப் பதைபதைக்கிறார் கவிஞர் ஒரு கவிதையில். மரக்கட்டிலில் தூக்கமின்றித் தவிக்கிறார், காரணம் 'வனதேவதை' குடியிருந்த மரமாம் அது. கட்டிலை ஒதுக்கித் தரையில் படுத்துறங்குகிறார் ஒரு கவிதையில். 'கடைசிமரம்' ஒரு கவிதையில் தன் இதயத்தால் அழுகிறது. 'காட்டின் கனவான்' என யானையை உச்சு முகர்கிறது ஒரு கவிதை. "ஆதி இயற்கையான கடலின் / திமிங்கிலத்துக்குப் போட்டியாய் / பூமி படைத்துக் கொண்டது / யானையை" என்கிறார் கவிஞர். 'கண்ணாடிச் சிறகள்ள ஒரு பறவை'யில் அதிசயப் பறவையின் அழகில் மூழ்கித் திளைக்கிறார். "வானத்து நீலத்தை / வைரக் கீறலெனக் கிழித்தபடி / அத்திமர அடர்த்திக்குள் பறந்து / கம்பிக் கால் மறைய / அமர்ந்து கொண்டது அப்பறவை" என்றும் "தும்பிச் சிறகைப் பெரிதாக்கிக் / காஞ்சிப் பட்டாய்த் தகதகக்கும் / கண்ணாடிச் சிறகுகள்" என்றும் காட்சிதரும் பறவை, மறுநாள் புன்னைமரத்தடியில் சடலமாகக் கிடக்கிறது. "எல்லையற்ற பேரழகுக்கும் / இறுதி உண்டு உண்டென்னும் / இயற்கை விதி / வென்றதோ?" என மனசு கனக்க கவிதை முடிகிறது.

பறந்து செல்லும் 'தும்பி'யைப் பார்த்து "அதன் இரண்டு கண்களில் முப்பதினாயிரம் சிறு கண்கள்" என வியக்கிறார் கவிஞர். 'ஆதிவாசி'யை இப்படி அறிமுகப்படுத்துகிறார். "காட்டுக் கொடிகளென / நரம்புகள் புடைத்த கால்களில் / உறைந்திருக்கின்றன / ராஜநாகத்தின் துடிப்பும் / மலை அணிலின் துள்ளலும் / கருஞ்சிறுத்தையின் பதுங்கலும்" என்றும், "மூக்கு நுனியில் / முந்நூறு வாசனைகளை / வேறு வேறாய்த் தரம் பிரிக்கும் / சோதனைச்சாலை" என்றும் கூறி, "மலசன், காடன், வேடன் / எல்லாம் நீங்கள் இட்ட / பெயர்கள்... நீங்கள் அறிவீர்களா / கானுயிர் அனைத்துக்கும் / பெயர் வைத்த பெரிய மனிதன் அவனென்று?" என்பதாக ஆக்கி வைத்திருக்கும் பொதுச்சமூகத்தின் புத்தியில் அறைகிறது கவிதை.

இன்னொரு கவிதை மொரீஷியஸ் தீவில் காணாமல் போன 'டோடோ பறவை'க்காகவும், அப்பறவை அருகியதால், சந்ததியின்றி அழிந்து வரும் 'கல்வாரா' மரங்களுக்காகவும், கண்ணீர் விடுகிறது. கவிஞரின் பார்வைகள் இயற்கையை மரிமரி இரசிக்கவும் செய்கின்றன. பச்சைப் பாம்பு 'கண்கொத்தி' என அம்மா சொல்ல, 'உன் அழகு கண்ணைக் கொத்தும் என்பதல்லவா உண்மை?' என கவிஞர் மறுமொழி தருவது இரசிக்கத்தக்கது. இதே போல 'காந்தள்' பூவை சங்கப்புலவர்கள் பாடியவற்றை வரிசைக்கட்டி சொல்லி, கார்த்திகைப்பூவை 'கண்வலிப்பூ' எனும் போது மனம் வலிக்கிறது என்கிறார்.

இப்படி இயற்கை உயிர்களை, அவற்றின் இருப்பை, இன்மை அழிவை பல கவிதைகளில் கவிஞர் உயிர்ப்புடன் தருகின்றார். இயற்கைச் சமநிலை காப்பதும், பல்லுயிர் ஒம்பலும் இன்றையத் தேவைகள். சூழல் காப்பில் ஈடுபடாவிட்டால் மனிதர்களுக்கான நிலமே சூன்யமாகும் ஆபத்து. மலைகளை, ஆறுகளை, மணல்வெளியை, நிலத்தை, நீரை, வனத்தை, காட்டுயிர்களைக் காப்பதே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் முதன்மைச் சவால்.

முன்பொரு கவிதையில் காவிரியை - 'நெல் வயல்களின் பச்சை ரத்தம்' என்கிறார். இத்தொகுப்பில் நீரை 'உயிரின் சங்கிலி' என்கிறார்.

“குழாயின் விளிம்பில் / முத்துச்சொட்டாய்த் / திரண்டது ஒருதுளி,
அதனுள் / உற்றுப்பார்த்தேன் / பாடி நகர்ந்து வரும் / ஒருநதி. பாறைமேல்
விழுந்து / வைரச்சிதறலாய் / விழும் ஓர் அருவி. உச்சி மலை மடிப்பில் /
சோலைக்குள் / ஒளிந்திருக்கும் ஈரம். ஆதித்தாவரமான / புல்லிதழில் / தயங்கி
நிற்கும் நீர்மணி. மேலே / கண்ணுக்குத் தெரியாமல் / முகடுகளில்

உராயும் / முகில் எங்கோ / தொலை தூரத்தில் / எல்லைகளுக்கப்பால் /
அலைபாயும் கடல். மீண்டும் பார்த்தேன் / இல்லை நீர்த்துளி / உயிரின்
சங்கிலி.” அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்ற வள்ளுவரின், வாடிய பயிரில்

உயிரைக்கண்ட வள்ளலாரின் உயிர் இரக்கப்பண்பின் நீட்சியாய் விரிகிறது கவிஞர் உள்ளம்.

கவிஞன் காலத்தின் மனசாட்சி. வாழும் காலத்தின் நிழலை தன் கவிதைகளில் ஒட்டிவைக்கிறான் கவிஞன். கவிஞர் சிற்பியும் தன் நெஞ்சை உலுக்கிய சிலவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளார். காதலால் நிகழ்த்தப்படும் சாதலை, ஆணவக் கொலைகளை - கள்ள மௌனங்கள் எனக் கண்டிக்கிறார். பெண்ணைக் கற்பென்றும், நீதியென்றும் காவு கொள்ளும் ஆணிய அநீதியை 'கல்லெறிகாதை' எனும் கதைக்கவிதையில் தோலுரிக்கிறார். 'முட்டைகள் நிரம்பிய கூடை'யில் வெடிகுண்டு கலாச்சாரத்திற்கு எதிராக வெடிக்கிறார். சந்தக் கவியிசையில் 'தெரியாத வைகளின் இதிகாசம்' எனத் தமிழ்நாட்டின் கீழ்மைகளைப் பந்திவைக்கிறார். நாள்தோறும் வந்து விழும் செய்தி களின் தீ நாக்குகளால் இவரின் 'காலைத் தேநீர் இரத்த மாகிறது'. இன்னொரு கவிதை பிணஅறை 'காவலாளி' வழி நடப்புச் சமூகத்தின் கோர முகத்தைச் சுட்டிச் செல்கிறது. 'மனிதன்' என்னும் கவிதை "தானும் சுழன்று / ஞாயிறையும் சுற்றிவரும் / பூமிபோல் / தன்னையும் அழித்து / மண்ணையும் அழிக்கக் / காத்திருக்கிறான் / மனிதன்... என்று விசனப்பட்டு, 'மனிதனா இவன்? / பூமியைத் தின்னும் / பூச்சி / சீச்சீ... சீச்சீ..." என மதிப்பிழந்த மனிதனுக்காக வேதனைப்படுகிறது. மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொருளாசை, புகழாசை களில் தன்னிலை தாமும் மனிதக் கீழ்மைகளைத் தன் கவிதைகளில் கூர்மையாகக் கவிஞர் சிற்பி பதிவு செய்கிறார். இப்படிச் சமூகத்தைச் சாடும் அதே வேளை, விழ விழ எழும் நம்பிக்கைத் தெறிப்புகளையும் மனிதர்களுக்கு தன் கவிதை வழியே வழங்கிச்செல்கிறார். காதலுக்காக காதலையே ஈகை செய்த நாட்டில், சக உயிரியான பெண்ணின் முகத்தில் ஆஸிட் ஊற்றும் அசிங்கத்தை விமர்சிப்பதோடு, அப்படிப் பாதிக்கப்பட்ட பெண் 'நானும் வாழ்வேன்' எனக் கூறுவது போல ஒரு கவிதை படைத்துள்ளது நம்பிக்கை ஊற்று.

வாழ்க்கை பற்றிய தேடல்தான் எல்லாமுமாக அமையும். கவிப்பார்வை வாழ்க்கை குறித்த வழமையான சிந்தனைகளைக் குறுக்கீடு செய்யும். விடுதலை என்பதுதான் இறுதி நிலை. உணர்வுப் பின்னலில், அறிவுத் தேட்டத்தில், மனித மனதின் நுட்பங்களை படைப்பாளிகளால் எளிதில் கண்டடைய முடியும். கவிஞர் சிற்பியும் அப்படியாகச் சில கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். 'தேடும் சொற்கள்' கவிதையில்

சொற்கள் துரத்திக் கொண்டே வருகின்றன. ஆற்றுநீர் அழைப்பாக, தென்னந்தோகை கூவலாக, கோயில் கலசமாக, பெருமூச்சாக, ஓலமாக... தும்பிகள் மாதிரி எங்கும் சொற்கள்... சலனமற்றுப் போகிறான் மனிதன். அதேபோல 'அந்நியன்' கவிதையில் தெருவில் உண்ணுமிடத்தில், மேடையில், நடையில், படுக்கை அறையில்... என எங்கும், 'எப்போதும் / என்பின்னால் / யாரோ வருகிறார்கள்' எனப் பதைக்கிறார். 'முடிவு' என்றொரு கவிதை, வாழ்க்கை முடிவின் குறியீடாக அமைகிறது. நாய் பற்றிய தமிழ்க் கவிதைகளில் சிற்பியும் ஒரு நல்ல நாயைப் படைத்துவிடுகிறார். 'தொலைந்து போன நாய் கவிதையில் 'தருமனோடு வானகம் போன / அந்த நாய் / அகப்படுமா என அலைந்து சலிக்கிறேன்' எனக் கவிதையை முடிக்கிறார். கிராமத்து மனிதர்கள் பலர் மடிந்து போகிறார்கள். பால்ய நினைவுகள். வேறிச்சோடிக்கிடக்கிறது தெரு. 'இன்மையின் இருப்பு' வெறுமையாய் மனதைத் தகிக்கிறது ஒரு கவிதையில். முகம் இல்லா மனிதனின் 'முகவரி', அந்நியத்தை வெளிப்படுத்தும் 'இறந்த காலம்' ஆகிய கவிதைகளும் ஆழ்மனத் தேடலாக அமைகின்றன.

இவை வாழ்விலிருந்து வாழ்வின் பொருளைத் தேடும் கவிதைகள். மனித உறவுகள் சிதிலமடைந்து வருகின்றன. மனித உணர்வுகளைவிடப் பொருள் மதிப்பு கூடிவிட்டது. மனிதன் சமூகத்தில், குடும்பத்தில் ஏன் தனக்குத்தானே அந்நியமாகிப் போகிறான். இந்த நிலைகள் கவிஞரின் கவித்தெறிப்புகளாக வந்து விழுகின்றன. முகம், முகவரி, அடையாளங்கள் இழந்த மனிதன் வெறும்

சரக்காக - சக்கையாக மரிப் போவதை - மக்கட்பண்புகளற்று மரம் போல்வராவதை இதைவிட எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

கவிதை என்றால் இலக்கியத்தின் அரசி. முதலில் கவிதையாக அது இருக்க வேண்டும். பின்னர்தான் கவிதையில் என்ன இருக்கிறது? எனப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி அழகு மிளிரும் சில கவிதைகளும் இத் தொகுப்பில், பாவேந்தரால் அடையாளங் காட்டப் பட்டவர் சிற்பி. அழகின் சிரிப்புபோல, ஒரு அற்புதக் கவிதை 'புல்லின் கதை'. "ஒருதுளி நீர் / சிறுபிடி மண் / உயிர்ப்பேன் அதில் / என்றது புல். புல்லிதழ் நுனி / போதும் இனி / குந்தும் இடம் / என்றது பனி.

அட்டா பணி / அடங்கிடச் சுகம் / ஒடுங்குவேன் நான் / என்றது வான். வெண்பனிச் சிறை / விழுந்தது வான் / விடுவிப்பேன் நான் / என்றது கதிர். ஒன்றில் ஒன்று / ஒன்றுக்குள் ஒன்று / ஒன்றினைத் தின்று / வாழும் மற்றொன்று! விளக்கங்கள் தேவைப்படாத அமிழ்தக் கவிதை இது.

முரண்கள் எப்போதும் அழகுதான். "வானத்தை / நீலக்குடை என்றதும் / விஞ்ஞானி சிரித்தான். வைரத்தை / நிலக்கரி என்றதும் கவிஞன் சிரித்தான்" என்பதில் இதை உணரலாம்.

இன்னொரு கவிதை: தலைப்பு 'ஓய்வு'

இந்த மணல் வெளியில் / நிழலுக்கு / ஒரு மரமில்லை. நாளெல்லாம் / வெயில் பருகும் / தாகம் / நட்சத்திரங்கள் / உரையாடும் இரவில் / ஒட்டுக் கேட்டு / மனப் புழுக்கம் / ஆறும் மணல் துகள்கள் / வண்ணத் துணுக்குகளாய் / ஓயாமல் சிறகடிக்கும் / கடல் பறவைகள் / எங்கே போய் / ஓய்வெடுக்கும்?

இப்படி அழகியலை நளிநமாகச் சிற்பி படைத்து விடுகிறார்.

'ஹைக்கூ' வடிவத்தில் அதிகம் ஈடுபாடு இல்லாதவர் சிற்பி. இத்தொகுப்பில் 'மின் துளிர்கள்' என்னும் தலைப்பில் குறுங்கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

பவளமல்லிகை வேரில் / பதுங்கிய தவளைக்கு / நித்தமும் பூ மழை /
நாய்கள் துரத்திக் குரைக்க / ஓடுபவனின் நிழல் / இன்னொரு நாய் / ஆளரவம்
அற்ற சாலை / பாவம் பிள்ளையார் / சூரைத்தேங்காய்க்கு ஏங்கி / மணல்
தோண்டிய / படுகுழிகளில் கிடக்கிறது / ஆற்றின் சடலம் / தப்பித்தால்
பட்டுப்பூச்சி / அகப்பட்டால் / பட்டுப்புடவை.

இப்படி அழகும், அமைதியும் நிரம்பி கவிதைகள் சிலிர்க்கின்றன.

படைப்பு அனுபவம் எழுத்தின் அடர்த்தியில் தெரியும். கவிஞர் சிற்பியின்
நீண்ட அனுபவம் இக் கவிதைகளில் முதிர்ச்சியாக வெளிப்படுகின்றன.
அவருக்கே உரித்தான சொற்சேர்க்கைகள், இசை யழகுகள், சொல்முறைகள்,
விளையாட்டுக்கள், விசாரணைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன.
இயற்கை, உயிர்கள், சூழல் காப்பு ஆகிய தடங்களில் பயணிக்கும் கவிதைகள்
தமிழ்ச் சூழலிய இலக்கிய வகைமை வளர்ச்சிக்கு உரமாகும்.

கண்ணாடிச் சிறகுகள் ஒரு பறவை.

"கண்ணீர்ப் பூக்கள் கிடைத்தது எப்படி?" - மு.மேத்தா பிறந்த தின சிறப்புப்
பகிர்வு

"உஷாவாய்ப் பிறந்திருந்தால்

ஓடிப் பிழைத்திருப்பேன்...

உஷா உதுப்பாய்ப் பிறந்திருந்தால்

பாடிப் பிழைத்திருப்பேன்...

யாரையும் நாடிப்

பிழைக்கத் தெரியாததால்

வாடிப் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!"

பெண்ணின் வலியைப் பெண் எழுதுவதே சரி! : சுகிர்தராணி பேட்டி

ராணிப்பேட்டை மாவட்டம் லாலாபேட்டையைச் சேர்ந்த சுகிர்தராணி,
அடிப்படையில் தமிழாசிரியர். `கைப்பிடித்து என் கவிதை கேள்', `இரவு

மிருகம்', `அவளை மொழிபெயர்த்தல்', `தீண்டப்படாத முத்தம்', `காமத்திப்பூ',
`இப்படிக்கு ஏவாள்' ஆகியவை இவரது படைப்புகள். இவரது கவிதைகள்
உடலரசியலோடு சமகால அரசியலைப் பேசும். தலித் விடுதலை, பெண்
விடுதலை இரண்டையும் மையமாகக் கொண்டு இயங்குவது இவரது கவிதைச்
செயல்பாடு.

பெண் படைப்பாளிகளில் நீங்கள் உட்பட பலரும் உடலை மையமிட்டே எழுதுவதன் நோக்கம்

பெண்ணுடல் புனிதமல்ல; ஆணின் உடலைப் போன்றதுதான் அது. பெண்ணுடலைப் பற்றி ஆண்கள் எழுதும்போது வராத பதற்றம் பெண்கள் எழுதினால் மட்டும் ஏன் வருகிறது? பாலியல் வல்லுறவு, உழைப்புச் சுரண்டல், சாதிய அடக்குமுறை எனப் பலவற்றுக்கும் பெண்ணின் உடலே களமாக இருக்கும்போது அதைப் பற்றி எழுதுவதில் தவறு என்ன? நாடு முழுவதும் பெண்களின் உடல் சிதைக்கப்படும்போது வேறு எதைப் பற்றி எழுதுவது? பாலியல் உணர்வை எழுதுவதற்கும், பாலின பேதத்தை எழுதுவதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ளாதவர்கள்தான் உடலைப் பற்றி எழுதுவதைப் பாலியல் இச்சையைப் பற்றி எழுதுவதாகப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். உடலரசியல் பேசும் கவிதைகள் இன்று வெகுஜன இதழ்களில் வெளியிடப்படும் அளவுக்கு நிலைமை மாறியிருக்கிறது. இன்னும் மாற வேண்டும்.

படைப்புலகில் பெண் என்பது பெருமிதமாக பின்னோக்கி இழுப்பதன் காரணம்

தமிழ் இலக்கணத்தில் வரும் ஐம்பால் வகையில் முதலில் ஆண்பால்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. அப்படித்தான் நாம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம். அதனால்தான், ஆண் எழுத்து முதல் தரமானது என்றும், பெண் எழுத்து இரண்டாம் தரமானது என்றும் இப்போதும் பலர் நம்புகிறார்கள். அதற்காக, பெண் என்கிற அடையாளத்தைக் கைவிட முடியாது. காரணம், ஒரு பெண் எழுதுவது என்பது ஓர் அரசியல் செயல்பாடு. தனக்கான வெளியைக் கண்டடைவதற்கான கூட்டுச் செயல்பாடு. இந்தியாவில் இருக்கிற 65 கோடிப் பெண்களுக்கும் 65 கோடிக் கதைகள் இருக்கும். பெண்ணின் வலியை, தன்னுணர்வை ஆண் எழுதுவதைவிடப் பெண் எழுதுவதுதான் சரியாக இருக்கும். அந்த எழுத்து ஆண் மனத்தையும், ஆழ்மனத்தில் ஆணாதிக்கம்

நிறைந்திருக்கும் பெண் மனத்தையும் தொந்தரவு செய்கிறபோது, அதற்கு எதிர்மறை விமர்சனம்தானே கிடைக்கும்? அதில் சாதியமும் சேர்ந்துகொண்டால் சொல்லத் தேவையே இல்லை.

சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளைத் தொடர்ச்சியாகப் பதிவுசெய்துவருவது

மறு உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதால் பெண்ணும் இயற்கையும் ஒன்று. பெண்ணுக்கும் இயற்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கட்டாந்தரையில் குடிசையைப் போட்டுக்கொடுத்தால் அதைச் சுற்றி இயற்கைச் சூழலை அமைக்கிறவள் பெண்தான். பெண்ணுடலைப் பேசுகிற அதே வேளையில், இயற்கை சீரழிக்கப்படுவதையும் பேச வேண்டும். எல்லா அரசியல் செயல்பாடுகளும் பெண்ணை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பாதிக்கிறபோது அவற்றை எழுதுவது ஒருவகையில் கடமையும் கூட. மலையை வெட்டிக் கனிமங்கள் எடுக்கிறோமே, மலையை நம்மால் உற்பத்தி செய்ய முடியுமா? மலைக்கு விதை ஏது? மக்களுக்கு எதிரான அதிகாரத்தின் செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் தொடர்ந்து எழுதத்தான் வேண்டும்.

நீங்கள் எழுத வந்த காலத்துக்கும் இப்போதைய சூழலுக்குமான மாற்றங்கள்

அனைத்துத் தளங்களிலும் நல்ல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. நான் படித்தபோது எங்கள் ஊரிலிருந்து மூன்று பெண்கள்தான் பதினோராம் வகுப்புப் படிக்க நகரத்துக்குச் சென்றோம். அதில் நான் மட்டுமே பன்னிரண்டாம் வகுப்பை நிறைவுசெய்தேன். இன்று ஏராளமான பெண்கள் படிக்க வருகிறார்கள். உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகரித்திருக்கிறது. பொருளாதாரத் தன்னிறைவு ஓரளவுக்குச் சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. திருநர்கள் குறித்த சமூகத்தின் பார்வை மாறியிருக்கிறது. 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் எழுத வந்தபோது, பெண்ணியம் குறித்து எழுதியவர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். இன்று அப்படியல்ல. அவர்களும் சமூக அரசியல், பொருளாதாரம் போன்றவை குறித்து எழுதினால் இன்னும் நல்லது.

பெண்களின் பொதுச் செயல்பாடுகளுக்காக எழும் எதிர்மறை விமர்சனங்கள்

2,000 ஆண்டுகளின் அழுத்தம் அது. இப்போது 50 ஆண்டுகளாகத்தானே இங்கே பாலினச் சமத்துவம் குறித்துப் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறோம்? அதற்குள் மாற்றம் நிகழ்ந்துவிடாதுதானே? தவிர, பொதுவெளியில் இயங்கும் பெண்ணை முடக்கிப்போட ஆண்கள் கைக்கொள்ளும் முதல் ஆயுதம் அந்தப் பெண்ணின் நடத்தையைச் சிதைப்பதுதான். பெண்கள் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கடந்துபோகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எல்லா நேரமும் அது சாத்தியப்படுவதில்லை. பொதுவெளியில் இயங்கும் பெண்கள் மீது சமூக ஊடகங்களின் வழியாக ஆண்கள் செலுத்தும் வன்முறை மோசமானது. அதை எதிர்கொள்ள அந்தப் பெண்களுக்குத் துணைநிற்க வேண்டும். உரையாடலும் களப்பணியும் அதற்கு அவசியம்.

புவியரசு வாழ்க்கைக் குறிப்பு

புவியரசு உடுமலைப்பேட்டைக்கு அருகிலுள்ள லிங்கவநாயக்கன் புதூர் கிராமத்தில் சுப்பையா என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தவர் இவரது இயற்பெயர் . ஜெகநாதன் என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தையின் தமிழாக்கம் தான் .ஜெகநாதன் .சு இவரது பெற் .புவியரசாகும்றோர் கிராமத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்து கோயம்புத்தூரில் வசித்தனர் இவர் இடைநிலை பட்டத்தைக் கோயம்புத்தூர் . அரசு கலைக் கல்லூரியிலும் தமிழ் வித்வான் பட்டத்தைப் பேரூர் தமிழ்க் இவர் .கல்லூரியிலும் பெற்றார் 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார் இவரது பட .ைப்புகள் 1952லிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்தன . திராவிடக் கட்சிகளுக்கு .இவர் அரசியல் ரீதியாக ஒரு மார்க்சிசவாதி இவர் தமிழ்மொழியைத் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக்குவதற்கு .எதிரானவர் நடந்த போராட்டங்களிலும் எல்லைப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு சிறை சிறிதுகாலம் மட் .சென்றவர்டும் இயங்கிய வானம்பாடி இலக்கிய இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் இவரும் ஒருவர்தனது இலக்கியப் .

பயணத்தில் 80க்கும் மேற்பட்ட படைப்புகளைத் தந்துள்ளார் ஷேக்ஸ்பியர் ., கலில் கிப்ரான், உமர் கய்யாம், ஓஷோ, ஃபியோடார் டாஸ்டோவ்ஸ்கி மற்றும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் ஆகியோரின் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார் இவரது சில கவிதைகள் ஆங்கிலம் ., உருசிய, அங்கேரி மற்றும் சிங்கள மொழிகளிலும் இந்திய மொழிகளான மலையாளம், கன்னடம் மற்றும் இந்தியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன இவரது கவிதை .

புரட்சிக்காரன் 2007ல் மொழிபெயர்ப்புக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது இக்கவிதை காஜி நஸ்ருல் இஸ்லாம் எழுதிய தி ரெவலூஷனரி என்ற . இவரது கவிதைத் தொகுப்பான .கவிதையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும் கையொப்பம் 2009ன் தமிழுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது தமிழ் .

ஆசிரியர்களுக்கு முறையான பயிற்சி அளிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அறக்கட்டளையானது, புவியரசு வளர்ச்சி மையம் என இவரது பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. தற்சமயம் இவர் கோயம்புத்தூரில் வசித்து வருகிறார் .

பழமலய்

பழமலய், பிப்ரவரி 3, 1943 அன்று, விழுப்புரம் அருகே உள்ள குழுமூரில், தங்கவேல் படையாட்சி-குஞ்சம்மாள் இணையருக்குப் பிறந்தார். தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். தமிழில் படிமமில்லாத வெற்றுக்கவிதை என்னும் வடிவை முன்னெடுத்த கவிஞர் என அறியப்படுகிறார். பழமலய் பேராசிரியர் கல்யாணியுடன் இணைந்து நெம்புகோல் இயக்கம் என்னும் அமைப்பைத் தொடங்கி தெருமுனைக் கூட்டங்கள், வீதி நாடகங்கள், கவியரங்குகள் ஆகியவற்றை நடத்தினார்.

பழமலய் கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி நகர்களில் பணியாற்றும்போது இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். மக்கள் போர் குழு என்னும் அமைப்பின் ஆதரவாளராகப் பணியாற்றினார். தொழிற்சங்கப்போராட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டிருந்தார். தர்மபுரியில் பணியாற்றும்போது இன்குலாப் , அ. மார்க்ஸ் , ஆர்.சிவக்குமார், பிரம்மராஜன்

ஆகியோரின் தொடர்பால் இலக்கிய ஆர்வம் அடைந்தார். பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்த்திருத்தத்தினால் கவரப்பட்டு 'பழமலய்' என்று தன் பெயரை மாற்றி வைத்துக் கொண்டார்.

பழமலய் முதலில் மரபுக்கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் யாப்பு, ஓசைநயம், படிமங்கள் ஆகியவை இல்லாத வெற்றுக்கவிதை (Plain Poetry) என்னும் பாணியில் கவிதைகளை எழுதினார். தமிழில் அந்த வடிவை முன்னெடுத்தவர் என அறியப்பட்டார். முதல் கவிதைத் தொகுப்பு 'சனங்களின் கதை' 1985ல் வெளிவந்தது. கோவை ஞானி , பிரம்மராஜன் உள்ளிட்ட விமர்சகர்கள் அத்தொகுப்பை ஒரு புதியதொடக்கமாக வரவேற்றனர். சுஜாதா அத்தொகுப்பை பொது வாசகர்களுக்காக அறிமுகம் செய்தார். தன் கவிதைகளை இனவரைவியல் கவிதைகள் (மானுடவியல் பண்பாட்டுச் சித்தரிப்புத்தன்மை கொண்டவை) என பழமலய் வரையறை செய்தார். பழமலய் கவிதைகள் மலையாளம், இந்தி, ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

தமிழக அரசு தமிழ் வளர்ச்சித் துறை வழங்கிய கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் விருது, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் ஒருங்கிணைத்த பன்னாட்டு மாநாட்டில் வழங்கப்பட்ட வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது ஆகியவற்றைப் பெற்றார்.

தேவதேவன்

கைவல்யம் தூத்துக்குடியில் [மே 5 1948](#) ஆம் ஆண்டு பிச்சுமணி பாப்பாத்தி தம்பதியினருக்குப் பிறந்தார். [ஈ. வெ. ராமசாமி](#) இவருக்குக் கைவல்யம் என்றப் பெயரை இட்டார். தேவதேவன் என்ற புனைப்பெயரால் அறியப்பட்ட பிச்சுமணி கைவல்யம் ஒரு நவீனத் தமிழ் கவிஞர் ஆவார். பிச்சுமணி கைவல்யம் என்றப் பெயரில் கதைகளையும் எழுதி வருகின்றார். இவர் எழுதிய "தேவதேவன் கவிதைகள்" எனும் நூல் தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் 2005 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூல்களில் புதுக்கவிதை

எனும் வகைப்பாட்டில் பரி தேவதேவனைப் பற்றி ஜெயமோகன் முழுமையான திறனாய்வு நூல் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். நவீனத்துவத்திற்குப் பின் தமிழ்க் கவிதை-தேவதேவனை முன்வைத்து என்ற அந்நூல் கவிதா பதிப்பகத்தால் 1998 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது.

தமிழினி வெளியீடாக ஜெ.ப்ரான்ஸிஸ் கிருபா இயக்கத்தில் தேவதேவனைப்பற்றி யாதும் ஊரே யாதும் கேளிர் என்ற செய்திப்படம் 2007 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சு பெற்றிருக்கிறது.

விஷ்ணுபுரம் விருது, திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்க விருது, லில்லி தேவசிகாமணி விருது, தேவமகள் அறக்கட்டளை விருது, தமிழக அரசின் தமிழ்வளர்ச்சிக்கழக விருது, விளக்கு விருது, தூத்துக்குடி சாராள் - ராஜபாண்டியன் வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனை விருது ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றார்.

தேவதேவன் கவிதைகள் எளிய சிக்கலில்லாத மொழிநடையைக் கொண்டவை. இயற்கைசார்ந்த படிமங்களை உள்ளொடுங்கிய தத்துவ நோக்குடன் சொல்பவை. அவரது சிறந்த கவிதைகளில் மென்மையான இசை ஒழுங்கு காணப்படும். நவீன வாழ்க்கையின் அழகின்மையையும் இலக்கின்மையையும் விமர்சிக்கும் தேவதேவன் இயற்கையின் பேரழகையும் அதன் சாரமான கருணையையும் மீண்டும் மீண்டும் முன்வைக்கிறார். கவிதைக்கு புற அரசியல் தேவையில்லை, கவிதை தன்னளவிலேயே அரசியல்செயல்பாடுதான் என்று வாதிடும் தேவதேவன் தமிழக தலித்துக்கள் மீது தொடுக்கப்படும் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மிகுந்த உணர்ச்சிப் பங்குடன் கண்டனக் கவிதைகளை எழுதியுள்ளார்.

அபி (ஹபிபுல்லா)

இவர் ஜனவரி)22, 1942) தமிழின் நவீனக் கவிஞர்களுள் ஒருவர் . வழக்கமான .தமிழில் அருப கவிதையை படைத்த முன்னோடிக் கவிஞர்

பருண்மை படிமங்களை விட, நுட்பமான அரூப படிமங்கள் வழியாக காலம், வெளி, மனித இருப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றிய அடிப்படையான தத்துவக் கேள்விகளை கவிதையில் எழுப்பிக்கொண்டவர். அபி முன்பு மதுரை மாவட்டத்தின் பகுதியாக இருந்த போடிநாயக்கனூரில் தற்போது தேனி) ஜனவரி (மாவட்டம்22, 1942 அன்று பிறந்தார் .கா.இவரது தந்தை அ . தாயார் .பீர்முகம்மது போடிநாயக்கனூரில் பலசரக்கு வியாபாரம் செய்தார் .பாத்திமா பீபி -1965ல் கல்லூரி மாணவனாக இருந்தபோது மதுரையில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். கல்லூரியில் பேராசிரியராக பணியாற்றியபோது ஆசிரியர் இயக்கப் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டு சிறை சென்றிருக்கிறார்.

அபியின் பிற தொகுதிகளான அந்தர நடை 1979-ஆம் ஆண்டு அன்னம் பதிப்பகத்தின் வெளியிடாக வந்தது மூன்றாம் தொகுதி . 'என்ற ஒன்று' 1988-ல் அன்னம் பதிப்பகத்தின் வெளியிடாக வந்ததுஇது அன்னம் பதிப்பகத்தின் . நூறாவது புத்தகமாகும் வெளிவராதிருந்த . 'மாலை மற்றும் சில கவிதைகள்' என்னும் தொகுப்பை உள்ளிட்ட 'அபி கவிதைகள்' என்னும் மொத்தத் தொகுப்பு முதலில் கலைஞன் பதிப்பகத்தாலும்)2003), பின்னர் அடையாளம் பதிப்பகத்தாலும்)2009, 2019) வெளியிடப்பட்டது.

அபியின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் கலீல் ஜிப்ரான், தாகூர் பாதிப்பு இருந்ததுஅபி தன் சுய அனுபவப் .இந்த பாதிப்புகள் மிக விரைவில் விலகின . பெருவெளியின் இருளும் ஒளியுமே தன் படைப்பை வழிநடத்த போதுமானவை .ந்ததாக தன் பரிணாமத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்என்று உணர் மொத்தத்தில் அவர் ஓரளவு உறுதியாக தமக்கான பாதிப்பு என சங்க இலக்கியத்தை குறிப்பிடவும் விரும்புகிறார்.

ஐரோப்பியக் கவிஞர்களில் வாஸ்கோ போபா, பால் செலான் போன்றோரை விரும்பி படித்தார்திய அக தமிழில் தன் இயல்பிற்குப் பொருந் .

ரா மற்றும் மௌனி .ச.நோக்கிற்கு முன்னோடியாக இருந்தவர்கள் லா .என்கிறார்

கவிக்கோ விருது)2004), கவிக்கணம் விருது)2004), கவிஞர் தேவமகன் அறக்கட்டளை விருது)2008), சிற்பி அறக்கட்டளை விருது)2011), விஷ்ணுபுரம் இலக்கிய விருது)2019), கலைஞர் பொற்கிழி விருது)2021) ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றார். அபிக்கு விஷ்ணுபுரம் விருது வழங்கப்பட்டதை ஒட்டி 2019-ல் எடுக்கப்பட்ட ஆவணப்படம் அந்தரநடைவினோத் .பி.கெ . .இயக்கியிருந்தார்

கல்யாண்ஜி

இவரின் இயற் பெயர் எஸ்கல்யாணசுந்தர.ம். இவர் பிறந்த ஊர் திருநெல்வேலி. வண்ணதாசன் என்ற புனைப்பெயரில் சிறுகதைகளும், கல்யாண் ஜி என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகளும் எழுதுகிறார். இவர் தந்தையும் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றவர்இவரது தந்தை இலக்கியவாதி . சிவசங்கரன் ஆவார் .க .தி. இவர் இயற்றிய நாவல் சின்னு முதல் சின்னு வரை.

புலரி, முன்பின்,ஆதி, அந்நியமற்ற நதி, இன்று ஒன்று நன்று, கல்யாண்ஜி கவிதைகள், மணலிலுள்ள ஆறு, மூன்றாவது ஆகியவை இவரின் கவிதை தொகுப்புகள் ஆகும். இவரது 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை நூலுக்காக இந்திய அரசின் 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது கிடைத்தது.

இவர் பெற்ற விருதுகள் விஷ்ணுபுரம் விருது, கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் எனும் அமைப்பு தமிழ் இலக்கியத்திற்கான வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதினை இவருக்கு வழங்கியது, தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மதிப்புறு முனைவர் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளது.

கலாப்ரியா

இவரின் இயற்பெயர் திசோமசுந்தரம்.சு. ஆகும். இவரது பெற்றோர் கந்தசாமி, சண்முகவடிவு ஆவார். இவர் பிறந்த ஊர் திருநெல்வேலி ஆகும். இவர் குற்றாலத்தில் மூன்று முறை கவிதைப் பட்டறைகள் நடத்தியவர். “நிறைய புதுக்கவிதைகள் பழசும் இல்லாத புதுசும் இல்லாத அலி கவிதைகளாக இருக்கின்றனஆனால் கலாப்ரியாவின் கவிதைகள் . கவிதைகள் அல்லது பெண் பிள்ளைக்கவிதைகள் ஆண்பிள்ளைக்” என தி.ஜானகிராமனால் பாராட்டப்பட்டவர்.

அறிஞர் அண்ணாவின் இரங்கல் கூட்டத்திற்காக முதன்முதலில் கவிதை எழுதிய சோமசுந்தரம் (இரங்கற்பா), வண்ணநிலவனின் கையெழுத்து இதழான பொருநையில் கவிதை எழுதும் போது தனக்குத் தானே ‘கலாப்ரியா’ என்று பெயர் சூட்டிக்கொண்டார்.

தமிழக அரசின் கலைமாமணி விருது, கவிஞர் சிற்பி இலக்கியவிருது ஜஸ்டிஸ் விகிருஷ்ணய்யர் விருது .ஆர் ., மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம், நெல்லை சிறந்த கட்டுரைத் தொகுப்பு – நினைவின் தாழ்வாரங்கள் – விகடன் விருது, மற்றும் சுஜாதா விருது)2010), கண்ணதாசன் இலக்கியவிருது – கோவை – 2012, திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க விருது, கவிஞர் தேவமகள் இலக்கிய விருது, கவிதைக்கணம் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, கலைஞர் மு கருணாநி பொற்கிழி விருது.- 2017, திருச்சி எஸ்வி பள்ளி .ஆர். வழங்கும் “அறிஞர் போற்றுதும்” விருது -2017, அந்திமழை பதிப்பகம் வழங்கும் ‘கலைஞன் போற்றுதும் விருது -2017, திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பில் பட்டயம் மற்றும் ஒரு லட்சம் ரூபாய் அடங்கிய மனோன்மணியம் சுந்தரனார் விருது, கோவை விஜயா பதிப்பக வாசகர் வட்டம் வழங்கும் பட்டயம் மற்றும் ஒரு லட்சம் அடங்கிய “ஜெயகாந்தன் விருது” – 2018 ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

அறிவுமதி

அறிவுமதி, புகழ் பெற்ற தமிழ்க் கவிஞரும் பரவலாக அறியப்படும் தமிழ்த் திரைப்பட பாடலாசிரியரும் ஆவார். அறிவுமதியின் இயற்பெயர் 'மதியழகன்'. தனது நண்பர் 'அறிவழகன்' பெயரையும், தனது பெயரையும் சேர்த்து 'அறிவுமதி' என்று வைத்துக்கொண்டார். இவர் வி.ருத்தாசலம் நகருக்கு அருகில் உள்ள சுசான்று) சின்னப்பிள்ளை -கீணனூரில் கேசவன். சுப்பிரமணியனின். இரெ' அறிவுமதி கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு -' என்னும் நூல் (சிதம்பரம் அண்ணாமலை .இணையருக்கு மகனாகப் பிறந்தார் இவரின் தமிழ் .பல்கலைகழகத்தில் முதுகலை பட்டம் பெற்றவர் இலக்கியத்தின் மீது இருந்த விருப்பத்தைக் கண்டு கவிஞர் மீரா கவிஞர் அப்துல் ரகுமானிடம் அறிமுகப்படுத்தினார். மறைந்த திரைப்பட இயக்குநர் . பாலுமகேந்திராவின் ஏழு படங்களுக்கு உதவி இயக்குநராக .யாற்றியுள்ளார்பணி

அவர் தனது வாழ்க்கையை கவிஞர் அப்துல் ரகுமானிடமிருந்து தொடங்கினார், அவரிடமிருந்து ஹைக்கூ கவிதைகள் எழுதும் கலையை கற்றுக்கொண்டார் .

பாக்யராஜின் உதவி இயக்குநராக நான்கு திரைப்படங்களில் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார் உதவி பின்னர் பாலு மகேந்திராவுடன் .

இயக்குநராக சேர்ந்தார், அவருடன் ஒன்பது படங்களில் பணியாற்றினார் . பாலு மகேந்திராவுக்கு உதவுவதற்காக பாலா என்ற ஒரு புதிய முகத்தை அறிமுகப்படுத்திய அவர் , இயக்குநராக தனது புதிய திட்டத்தைத் தொடங்கினார். அவர் முதலில் உள்ளேன் அய்யாவுடன் இயக்குநராக . இருந்தார் அறிமுகமாக, இருப்பினும் படம் நிறுத்தப்பட்டது. அவர் உதவி . இயக்குநராக மீண்டும் இணைந்து பாரதிராஜாவின் புது நெல்லு புது நாத்து .மற்றும் கிழக்குச்சீமையிலே போன்ற படங்களுக்கு வேலை செய்தார்

இறுதியில் அவர் தனது முதல் படமான சிறைச்சாலை திரைப்படத்தில் கவும் பாடலஉரையாடல் எழுத்தாளராசிரியராகவும் மாறுகிறார்.

உருத்திரமூர்த்தி சேரன் யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் பிறந்த ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தகுந்த கவிஞர்களில் ஒருவர்ஈழத்தின் நவீன கவிதையின் .
.முதல்வரான மஹாகவியின் மகன்1972-இல் இவரது முதலாவது கவிதை பிரசுரமாகியது எனினும் .70-களின் பிற்பகுதியில்தான் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கினார் .கவியரசன் என்ற பெயரிலும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார் . சிறுகதைகளும் எழுதிவரும் இவர், இலக்கிய விமர்சன ஈடுபாடும் உள்ளவர் . பலருடைய நூல்கள் இவரது அட்டை .ஓவியத்துறையிலும் ஆர்வமுடையவர் .ஓவியத்துடன் வெளிவந்துள்ளன

உ. சேரன்

உருத்திரமூர்த்தி சேரன் யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் பிறந்த ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தகுந்த கவிஞர்களில் ஒருவர்ஈழத்தின் நவீன கவிதையின் . இல் இவரது முதலாவது கவிதை -1972 .முதல்வரான மஹாகவியின் மகன் -70 எனினும் .பிரசுரமாகியதுகளின் பிற்பகுதியில்தான் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கினார்கவியரசன் என . ிற பெயரிலும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார் . சிறுகதைகளும் எழுதிவரும் இவர், இலக்கிய விமர்சன ஈடுபாடும் உள்ளவர் . பலருடைய நூல்கள் இவரது அட்டை .ஓவியத்துறையிலும் ஆர்வமுடையவர் இவரது கவிதைகள் சிங்களம் .ஓவியத்துடன் வெளிவந்துள்ளன, ஆங்கிலம், ஜேர்மன், டச்சு ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளனகனடா ., யோர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் . கனடாவின் வின்சர் பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகவியல், மானுடவியல்துறை பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார் .ஓகுருப்பு அவர்களின் .வி.என். நினைவாக வழங்கப்படும் ஓஎன்வி சர்வதேசஇலக்கிய விருது)ONV International Literary Award), 2016 விருது பெற்றுள்ளார்.

க்ருஷாங்கினி

க்ருஷாங்கினி நவம்பர் :பிறப்பு) (பிருந்தா நாகராஜன்)20, 1948) தமிழ்க்கவிஞர், எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர்ஓவியம் ., இசை, நடனம் குறித்த ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதினார்பெண்ணெழுத்து பற்றிய ஆய்வுகளும் . உலகாளாவிய பெண் கவிஞர்களின் .அமைப்புப் பணிகளும் மேற்கொண்டார் படைப்புகளை'பறத்தல், அதன் சுதந்திரம்' என்ற பெயரில் தொகுத்து, வெளியிட்டார் .பிருந்தா க்ருஷாங்கினி என்ற பெயரில் சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் எழுதினார் முதல் சிறுகதை 'புஷ்பித்தல்' -1982கணையாழியில் வெளிவந்ததுதொடர்ந்து தீபம்., கணையாழி, ஞானரதம், ராகம், சுபமங்களா, நவீன விருட்சம், புதிய பார்வை, சுந்தர சுகன், கனவு, அரும்பு, தமிழ் முரசு கதைகளும் போன்ற இதழ்களில் அவரது (சிங்கப்பூர்), கவிதைகளும் வெளிவந்தனஇந்தியா டுடே ., கல்கி, ஆனந்த விகடன், குமுதம், தினமணி கதிர் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் இவருடைய கவிதைகள் வெளிவந்தன.

க்ருஷாங்கினியின் ஓவியம், நடனம், இலக்கியம் தொடர்பான பல விமரிசனக் கட்டுரைகள் தினமணி, சுதேசமித்திரன், நுண்கலை டு தமிழ் நா) ஓவியம், நுண்கலை குழுதினகரன் போன்ற வாராந்திர இதழ்களிலும் (இவரது சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்து மாணவர்கள் .தொடர்ந்து வெளிவந்தன 'ஆய்வியல் நிறைஞர்' பட்டம் பெற்றுள்ளனர்.

தமிழ் வளர்ச்சித் துறை சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான 2-ஆம் பரிசு)2000, சமகாலப் புள்ளிகள் சிறுகதைத் தொகுதிக்காக(, புதுப்புனல் விருது)2011), தேவமகள் அறக்கட்டளையின் கவிச்சிறகு விருது)2002, கானல் சதுரம் கவிதைத் தொகுதிக்காக(, தஞ்சை பிரகாஷ் நினைவு ஆளுமை விருது)2018) ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றார்.

இளம்பிறை

இளம்பிறை)About this soundஒலிப்பு உதவி)தகவல்இலங்கை ((, கொழும்பிலிருந்து 1960-70-களில் மாதந்தோறும் வெளிவந்த ஒரு இதழாகும் . இவ்விதழ் இலங்கை இசுலாமிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஒரு இலங்கையில் பல இசுலாமிய .குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினை வகித்துள்ளது எழுத்தாளர்களை உருவாக்குவதில் இது கூடிய பங்களிப்பினை .வழங்கியுள்ளது

'எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியர் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்' என்ற திருக்குறளை முழக்கமாகக் கொண்டு வெளிவந்தது இதன் . 1969ஆம் ஆண்டு மீலாத் மலரில் ஈழத்து இஸ்லாமிய இதழ்களைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்று வெளிவந்தது. கவிதைகள், சிறுகதைகள், புதினங்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டரைகள், நூலாய்வுகள், கேள்வி பதில், வாசகர் கருத்து போன்ற பல்சுவை அம்சங்களை இது தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது.

சல்மா

சல்மா)Salma) ஒரு தமிழ்ப் பெண் கவிஞர் மற்றும் அரசியல்வாதிஇவர் . இவர் தொண்ணூறுகளின் .திருச்சி மாவட்டம் துவரங்குறிச்சியில் பிறந்தார் இறுதியில் எழுதத்தொடங்கினார்சலீம்ஜாஃபர் ., முஹம்மதுநதீம் என இரண்டு புதல்வர்களைக் கொண்ட சல்மா பொன்னாம்பட்டிதுவரங்குறிச்சி பேரூராட்சித் தலைவராகவும் இருந்துள்ளார் .2006ல் மருங்காபுரி தொகுதியில் தி .க.மு. இவர் பல கவிதை .இழந்தார் சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றிவாய்ப்பை நூல்களை எழுதியுள்ளார்பின்னர் தமிழ்நாடு சமூகநல வாரிய தலைவியாக ., கவிஞர் சல்மா நியமனம் செய்யப்பட்டார்].1] திவில் மகளிர்அணி .க.மு. .பிரச்சாரக்குழு செயலாளராக பணியாற்றி வருகிறார்

இவரின் கவிதை தொகுப்புகள் ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும், பச்சை தேவதையும் ஆகும். இவர் இயற்றிய புதினங்கள் இரண்டாம் ஜாமங்களின் கதை மனாமியங்கள் ஆகும்.

கனிமொழி

கனிமொழி கருணாநிதி)Kanimozhi Karunanidhi, பிறப்பு :5 ஜனவரி 1968) திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அரசியல்வாதி ஆவார் . தற்போது17வது மக்களவையின் உறுப்பினராக உள்ளார்அதற்கு முன்புவரை . அவர்மாநிலங்களவை உறுப்பினராக இருந்தார்இவர் தமிழக அரசியல் . கருணாநிதியின் மூன்றாவது மனைவியின் மகள் ஆவார் .தலைவர் மு இதழியல், இலக்கியத் துறைகளிலும் கனிமொழிக்கு ஆர்வம் இருந்து வந்திருக்கின்றது. வையின் உறுப்பினராக ஜூலை இந்திய மாநிலங்கள் 2007 தேர்வுசெய்யப்பட்ட இவரதுபதவிக்காலம் .ம் ஆண்டு முடிவடைந்தது2013 இல் மீண்டும் மாநிலங்களவையின் 2013 இரண்டாவது முறையாக ஆம் ஆண்டு நடந்த 2019 பின்னர் .உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் இந்திய மக்களவைத் தேர்தலில், தூத்துக்குடி தொகுதியிலிருந்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சார்பில் போட்டியிட்டு, இந்திய நாடாளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஆர்வம் கொண்ட இவர்[சான்று தேவை], பல இலக்கிய கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்இந்திய முன்னாள் நிதி . கார்த்திக் சிதம்பரத்துடன் இணைந்து கருத்து சிதம்பரத்தின் மகன் .அமைச்சர் ப எனும் இணைய தளத்தை நடத்தி வருகிறார்.

தி இந்து நாளிதழில் துணை ஆசிரியராக தொடக்க காலத்தில் பணியாற்றினார்தமிழ் முரசு ., குங்குமம் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் பணியாற்றிய இவர் 2007ஆம் ஆண்டு சென்னை சங்கமம் என்னும் கலை, பண்பாட்டு நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளராக இயங்கினார்ஈ .மு இனப்

படுகொலைக்கு எதிராக அவ்வப்பொழுது குரல் கொடுத்து வந்த கனிமொழி, குறும்படம் இயக்குவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர்திராவிட முன்னேற்றக் . கழகத்தின் உயர்நிலை செயல்திட்டக்குழுவில் உறுப்பினராக உள்ளார் . கழகத்தின் கலை இலக்கிய பகுத்தறிவு பேரவை திராவிட முன்னேற்றக் க தலைவராகவும் உள்ளார் .

மாலதி மைத்ரி

மாலதி மைத்ரி)Malathi Maithri)(பிறப்பு 1968) என்பவர் இந்திய எழுத்தாளர், ஆர்வலர் மற்றும் பெண்ணியவாதி ஆவார்.இவர் சமகால தமிழ் . [இலக்கியத்தில் சிறந்த கவிஞராக அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்]1] மைத்ரி, புதுச்சேரி அரசின் விருது, திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்க விருது மற்றும் கவிதைக்கான மாநில விருது ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளார்].2] இவர் அனகு எனும் (பெண்) இந்நிறுவனம் நெஜீரிய .வெளியீட்டு நிறுவனத்தினை நிறுவியுள்ளார் ரெட் பாப்பி மற்றும் நாம் எழுத்தாளர் சிமாமந்த நாகொசி அதிச்சியின் பர்பிள் அனைவரும் பெண்ணியவாதிகளாக இருக்க வேண்டும் போன்ற படைப்புகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சங்கராபரணி)2001), நீரின்றி அமையாது உலகு)2003), நீலி)2005), எனது மதுக்குடுவை)2012), முள்கம்பிகளால் கூடு பின்னும் பறவை)2017), கடல் ஒரு நீலச்சொல்)2019) என்பவை இவரது கவிதைத் தொகுதிகள்பேய் .

மொழிபெரும் கவிதை தொகுப்பு)2022) வெளி வந்துள்ளதுவிடுதலையை .) எழுதுதல்2004), நம் தந்தையரைக் கொல்வதெப்படி)2008), வெட்டவெளி சிறை)2014),மர்லின் மன்றோக்கள்)2022) என்பவை இவரது கட்டுரை நூல்கள்) பறத்தல் அதன் சுதந்திரம் .2004) மற்றும் அணங்கு)2005) நூல்களின் தொகுப்பாசிரியர்அணங்கு தமிழில் முதல் பெண்ணிய இதழ் மற்றும் . .பதிப்பகத்தை உருவாக்கியவர்

குட்டி ரேவதி

குட்டி ரேவதி (Kutti Revathi) இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த சென்னையை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட ஒரு பெண் கவிஞர் ஆவார்.[1] சித்த மருத்துவரான இவர் பாடலாசிரியர், பெண்ணிய ஆர்வலர், திரைப்பட இயக்குநர் மற்றும் மருத்துவர் என பன்முகங்களுடனும் சமகாலத்தில் எழுதிவரும் பெண் படைப்பாளிகளுள் கவனிக்கத்தக்க ஒருவராகவும் இயங்கிவருகிறார். கவித்துவமும் சிந்தனைத் தெளிவும் நிறைந்தவர். இவர் மூன்று கவிதை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். பெண்களுக்கான இலக்கிய காலாண்டு இதழான பணிக்குடம் என்ற முதல் தமிழ் பெண்ணிய இதழின் ஆசிரியராகவும் உள்ளார். இவ்விதழில் பெண்ணிலக்கியவாதிகளின் படைப்புகளே அதிகம் வெளியிடப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பல இலக்கிய சந்திப்புகள் மற்றும் சக மாணவர்களின் கவிதைத் தொகுப்புகளை மதிப்பாய்வு செய்தபின்னரே தனது சொந்த படைப்புகளில் சிலவற்றை குட்டி ரேவதி உருவாக்கத் தொடங்கினார்.

தலித் பெண்ணியம் என்பதை சித்தாந்த வடிவில் கட்டமைப்பதும் களப்பணிக்குச் செயல்படுத்துவதும் தான் இந்தியாவில் பெண்களின் உரிமைகளை முழுமையான வடிவில் பெற்றுத் தரும் என்று நம்புபவர். சாதிய மறுப்பும் ஒழிப்பும் தான் பெண்ணுடலை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்கும் என்ற உணர்வுடன் தலித் பெண்ணியத்தைத் தனக்கேயான மொழியில் சித்தாந்தப்படுத்தி வருபவர். இதற்கு தமிழகத்தில் உருவெடுத்த பெண் கவிஞர்களின் 'உடல் அரசியல்' மொழியும் எழுச்சியும் முக்கியமான பங்களிப்பு என்கிறார். சிற்றிதழ் இயக்கம் மற்றும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியம் வழி உருவெடுத்தவர். இந்நூற்றாண்டின் முக்கியமான பெண்ணியச் செயல்பாடு என்பது தனித்த பெண்ணியச் சிந்தனைகளைக் கட்டிப் படிமங்களாக பரிணமிக்கச் செய்தலே என்ற தன் தீவிர நம்பிக்கையின் படி முழுமூச்சாக ஆவணப்படத்துறையிலும் திரைப்படத்துறையிலும்

இயங்கிவருபவர். சிறகு என்ற ஒரு திரைப்படத்தையும் குட்டி ரேவதி இயக்கியுள்ளார்.

நா. முத்துக்குமார்

நா. முத்துக்குமார் (Na. Muthukumar; 12 சூலை 1975 – 14 ஆகத்து 2016), தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழ் திரைப்படப் பாடலாசிரியரும் கவிஞரும் ஆவார். பல்லேலக்கா, என் காதல் சொல்ல, ஒரு கல் ஒரு கண்ணாடி ஆகியவை இவரின் பாடல்களுள் சில. தங்க மீன்கள், சைவம் திரைப்படப் பாடல்களுக்காக தேசிய விருது பெற்றவர். காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள கன்னிகாபுரத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர். நான்கு வயதில் தாயை இழந்தவர். சிறு வயதில் இருந்தே புத்தகங்களை உலகமாகக் கொண்டார். இவர் எழுதிய தூர் என்ற கவிதையே முதுகலையில் இவருக்குப் பாடமாக இருந்தது. பின்னர் "தமிழ்த் திரைப்படப் பாடல்கள் 1990 முதல் 2000 வரை" என்ற தலைப்பில் ஆய்வுசெய்து முனைவர் பட்டமும் பெற்றார்.

கபிலன்

கபிலன் (பிறப்பு: மே 16, 1977) என்பவர் பரவலாக அறியப்படும் தமிழ்த் திரைப்படப் பாடலாசிரியரும், கவிஞரும், நடிகரும் ஆவார். புதுச்சேரியில் பிறந்த இவர் 2000ஆம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியிலிருந்து திரைப்படங்களுக்கும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பாடல்கள் எழுதத் தொடங்கினார். 2014 ஆம் ஆண்டைய யான் திரைப்படத்திற்கு இவர் எழுதிய "ஆத்தங்கர ஓரத்தில்" பாடலுக்காக சிறந்த பாடலாசிரியருக்கான விஜய் விருதை பெற்றிருக்கிறார்.

யுகபாரதி

யுகபாரதி (Yugabharathi) ஒரு தமிழ்க் கவிஞரும் திரைப்படப் பாடலாசிரியரும் ஆவார். இவரின் இயற்பெயர் பிரேம்குமாராகும்.[1] இவர் 1990 களின் முற்பகுதியில் பத்திரிகைகளில் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கியபோது, சிறந்த தமிழ்க் கவிஞரான சுப்பிரமணிய பாரதியின்

நினைவாக "யுகபாரதி" என்ற புனைப்பெயரைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். கணையாழி இதழில் பொறுப்பாசிரியராகவும், ராஜரிஷி இதழில் உதவியாசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.

ஆனந்தம் திரைப்படத்தில் "பல்லாங்குழியின் வட்டம் பார்த்தேன்" என்ற பாடலை எழுதியதில் பாடலாசிரியராக அறிமுகமானார். இவர் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் திரைப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

யவனிகா ஸ்ரீராம்

யவனிகா ஸ்ரீராம் (பிறப்பு: 1962) தமிழகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரும், கவிஞரும் ஆவார். அத்தோடு விமர்சகராகவும், கட்டுரை மற்றும் சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் அறியப்படுகிறார். தமிழில் அரசியல் மற்றும் பாலுமை சார்ந்த கவிதைகள் எழுதுபவர். தமிழ்நாட்டின் பல கல்லூரிகளில் நவீன கவிதைகள் பற்றி வகுப்பெடுக்கிறார்.

கவிஞர் பச்சியப்பன்

தமிழ்நாடு, திருவண்ணாமலை மாவட்டம் , பெரிய அய்யம்பாளையம் என்ற கிராமத்தில் 25. 6 . 1968 இல் பிறந்தவர். ராஜவேல் கவுண்டர் மணி அம்மாள் ஆகியோரின் புதல்வர் ஆவார். சென்னையில் அரசு கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர். உனக்குப் பிறகான நாட்களில், கல்லால மரம் , மழை பூத்த முந்தானை, வேட்கையில் எரியும் பெருங்காடு, ஆகிய கவிதை நூல்களும் பாரதியின் புதுவை வாழ்க்கை, தும்பிகள் மரணமுறும் காலம், மண்ணில் எங்கும் நீரோட்டம் என்ற கட்டுரை நூல்களும் தம்பி நான் ஏது செய்வேனடா என்ற நேர்காணல் நூலும் எழுதியவர். கவிஞர் சிற்பி விருது, எஸ்பிஐ விருது, திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க விருது, ஏர்வாடி ராதாகிருஷ்ணன் கவிதை உறவு விருது, ஆகிய விருதுகளை கவிதை நூல்களுக்காக பெற்றவர். வீரப்பன் கதையான சந்தனக்காடு என்ற தொலைக்காட்சி தொடருக்கும் ஈழம் என்ற தொலைக்காட்சித் தொடருக்கும் தலைப்பு பாடல் எழுதியவர். மகிழ்ச்சி என்ற திரைப்படத்தில் பாடல்

எழுதியுள்ளார். பல்வேறு தொலைக்காட்சித் தொடர்களுக்கு பாடல் எழுதியுள்ளார் .

போகன் சங்கர்

போகன் சங்கர் (பிறப்பு: மே 19, 1972) தமிழில் எழுதி வரும் கவிஞர், எழுத்தாளர். திருநெல்வேலியில் பிறந்து வளர்ந்தவர் நாகர்கோயிலில் வசிக்கிறார். சுயஎள்ளலும், உணர்ச்சிகளை மிதமாக வெளிப்படுத்தும் தன்மையும் அகத்தேடலும் கொண்ட கவிதைகளுக்காகப் புகழ்பெற்றவர். எரிவதும் அணைவதும் ஒன்றே', 'தடித்த கண்ணாடி போட்ட பூனை', 'நெடுஞ்சாலையை மேயும் புள்', 'சிறிய எண்கள் உறங்கும் அறை', 'வெறுங்கால் பாதை', 'திரிபுகால ஞானி' என்ற தொகுப்புகளில் கவிதைத்தொகுப்புகள் வெளியிட்டுள்ளார். 'கிருஷ்ணனின் ஆயிரம் நாமங்கள்', 'போக புத்தகம்', 'திகிரி', 'மர்ம காரியம்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளியிட்டுள்ளார்.

போகன் சங்கரின் புனைவுலகில் பூனை எனும் உருவகம் முக்கியமானது. அறிவுஜீவியும் ஆணவம் கொண்டதுமான ஒரு பூனை திரும்பத் திரும்ப வரும் கதாபாத்திரம். பாருக்குட்டி என்னும் நடுவயது பாலியல்தொழிலாளர் அவருடைய புனைவுக்கதாபாத்திரமாக பல குறிப்புகளில் வருகிறார். பாருக்குட்டி விவேகமும் கசப்பு கலந்த விலக்கமும் கொண்டவராக வெளிப்படுகிறார்.

குக்கூ (குயில் மீண்டும் கூவுகிறது)

மீரா

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் ஒரு பனிக்கால மௌனத்திற்கு பிறகு மீரா மீண்டும் குயிலாகிக் 'குக்கூ' என்று கூவியிருப்பது மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

மீராவின் கவிதைகளைத் தமிழ்நாட்டுக் காலவுணர்வைக் காட்டும் மானிகள் என்றே கூறலாம்.

அவருடைய தொடக்கக் கால கவிதைகள், அப்போது கிளர்ந்தெழுந்த தமிழின உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்தன.

அப்போது அவர் எழுதிய,

தெருவோரச் சாக்கடையில்

வருமா தெப்பம்?

என்ற வரி அறிஞர் அண்ணாவால் 'திராவிட நாடு' ஏட்டில்

மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டு பாராட்டப்பட்டது.

பின்னர் அவர் எழுதிய கவிதைகள், அக்காலத் தமிழ்க் கவிஞர்களின் சமூக உணர்வையும், பொதுவுடைமை நாட்டத்தையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

ஆனால் மீராவுக்கென்று ஒரு தனித்தன்மை உண்டு. அதனாலேயே இந்த வெள்ளங்களில் கரைந்து போகாமல் அவர் கரையேறிவிடுகிறார்.

திராவிட இயக்கங்கள் நாற்காலியில் அமர்ந்து காலிழந்து போன போது அவர் அந்த இயக்க ஈடுபாட்டிலிருந்து விலகிப் பொதுவுடைமையின் பக்கம் போய்விட்டார்.

பொதுவுடைமைக் குழுவில் இருந்த போதும் அக்குழுவின் திறனாய்வாளர்கள் இலக்கியவாதிகளுக்குச் செய்து கொடுத்த இரும்புச் சட்டையை அணிந்து கொள்ள அவர் தயாராய் இல்லை.

காதலைப் பாடுவது உலகமகாக் குற்றம், மன்னிக்க முடியாத சமூகத் துரோகம் என்று 'முற்போக்குத் திறனாய்வாளர்கள் சர்வாதிகாரச் சட்டங்களை இயற்றிக் கொண்டிருந்த போது அவர், துணிந்து, கனவுகள் + கற்பனைகள் =காகிதங்கள்' என்ற காதல் கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார்.

'முற்போக்குத் திறனாய்வாளர்கள் உங்களைத் தூக்கிலே போடுவார்கள், வேண்டாம்' என்று அவரை நான் எச்சரித்தேன்.

அதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. இது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

நான் எதிர்பார்த்தது போல் முற்போக்காளரிடமிருந்து மீராவுக்குக் கல்லடி கிடைக்கவில்லை. மாறாகப் பூங்கொத்துக்கள் கிடைத்தன.

இதற்குக் காரணம் மீரா அவர்கள் குழுவைச் சார்ந்தவர் என்பது தான்.

குழு மனப்பான்மை எந்த அளவுக்கு நேர்மையற்றிருக்கும் என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணம்.

'கனவுகள்' ஒரு மரபை உண்டாக்கி (Trend Setting), அதைப் பின்பற்றி ஏராளமான வசன கவிதைக் காதல் தொகுதிகள் வெளிவரச் செய்தது என்பது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு.

மீராவின் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஒரு புதிய நவில் முறையைப் (Way of Expression) பார்க்கலாம்.

'கனவு'..... களின் உள்ளடக்கம், உருவம் இரண்டிலிமிருந்து வேறுபட்டிருந்தது, அதன் பின்னால் வந்த 'ஊசிகள்'.

'கனவு'.....களின் வசனம் பூவின் மேல் படிந்திருக்கும் பனித்துளியைப் போலிருந்தது.

'ஊசிகளின் வசனம் சமுதாய அங்கதம் என்ற அதன் நவில் பொருளுக்கேற்ப, சிறிதாக. கூராக, நஞ்சு தடவப்பட்டிருந்தது.

இப்போது 'குக்கூ', இதுவும் முந்தைய தொகுதிகளிலிருந்து மாறுபட்டது.

ஹைகூ தமிழில் பிரபலமாகிப் பரவிக் கொண்டிருந்த போது மீரா, நானும் ஹைக்கூ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த இலக்கணத்தை அப்படியே பின்பற்றவில்லை. பெயர் கூட 'குக்கூ' என்று வைத்திருக்கிறேன் என்று என்னிடம் கூறி, ஓரிரண்டு கவிதைகளையும் சொன்னார்.

இது நடந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 'குக்கூ' கூண்டிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கிறது.

சிறிய வடிவம், படிமக் காட்சி, பிராணிகளின் செயல்கள் மூலமாக வாழ்வின் வினோதங்களை வெளிப்படுத்துவது, காட்சிகளில் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைத் தரிசித்தல் போன்ற ஹைகூவின் பண்புகள் 'குக்கூ'விலும் இருந்தாலும் வேறுபாடுகளும் உண்டு.

மூன்று வரி என்ற அடியளவை மீரா எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. 'குக்கூ'வின் வரிகள் நவில் பொருளுக்கேற்பக் கூடுதலாகவோ, குறைவாகவோ அமைந்திருக்கின்றன.

மீராவின் மரபுத்தோய்வு 'குக்கூ'வில் அவரை இயைபுத் தொடையைக் கையாளச் செய்திருக்கிறது.

இந்த இயைபுத் தொடை சில இடங்களில் இயற்கையாய் அழகாய் அமைந்திருந்தாலும், பல இடங்களில் செயற்கையாகப்படுகிறது.

ஹைகூவில் புழு, பூச்சி, பறவை, விலங்குளின் செயல்களைக் கூர்மையாகக் கவனித்து, அவற்றைச் சித்தரிப்பதன் மூலமே வாழ்வின் விசித்திரத்தைக் கூறிவிடும் பண்பு உண்டு.

இஸ்லா போன்ற கவிஞர்கள் இதில் வல்லவர்கள்.

மீராவுக்கும் இத்தகைய பார்வை வாய்த்திருக்கிறது.

கோழியும் சேவலும்

குப்பையைக் கிளறும்

விடியற் காலையில்

கண்மூடிக் கிடக்கும்

ஊர்நாய் ஒரு மூலையில்

இரவெல்லாம் குரைத்த அசதியில்

என்ற கவிதையில் இதைப் பார்க்கலாம்.

இதைப் போன்றே அடுத்த வீட்டில் பால் குடித்து விட்டுத் தன் வீட்டு மாடியில் வந்து படுக்கும் பூனை (21) தன் கல்லறையைச் சுற்றி வரும் வளர்ப்பு நாய் (47), செம்மறி முதுகில் சவாரி செய்யும் சுகத்தை அனுபவிக்கும் கரிச்சான் குருவி (53) ஆகியவற்றைச் சித்தரிக்கும் போதும் 'குக்கூ'வில் ஹைக்கூவின் மணம் வீசுகிறது.

இதுதான் வேலை

மல்லாந்து படுத்து

இதுதான் வேலை

மல்லாந்து படுத்து

சிகரெட் புகையை

புதிய சிமெண்ட் ஆலை

என்ற கவிதையில் ஹைகூவுக்கே உரிய படிமக் காட்சி அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் ஹைகூவில் இல்லாத 'நவீனத்துவம்' இந்தப் படிமத்தில் இருக்கிறது.

திசையெங்கும்

இருள் திரைகள்....

வைகறை வந்தது

கம்பீரமாய்க்

கண் விழித்துப் பாய்கின்றன

கதிர்க் குதிரைகள்

என்ற படிமம் அழகாக இருப்பதோடு, சூரியத் தேரை இழுக்கும் ஏழு குதிரைகளின் தொன்மத்தை மீண்டும் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிடுகிறது.

கும்பிட்டுப் போனான்

குமரன் தீமுட்டி,

மல்லிசேரி பீடியை

எடுத்துப் பற்றவைத்தான்

மாயனத் தோட்டி

எரியும் அப்பா பிணத்தில்

என்ற கவிதையில் மனிதர்களின் குரூரம் மனம் துணுக்குறும்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நகைச்சுவையோடு எள்ளுவது மீராவுக்குக் கைவந்த கலை.

பழமை புதுமை

இரண்டுக்கும் நாங்கள் பாலம்

எலி வாகனம்

ஹெலிகாப்டர் வாகனம்

இரண்டையும் கொண்டாடும்

எங்கள் காலம்.

என்ற கவிதையில் இதைக் காணலாம்.

'குக்கூ'வின் தனித்தன்மை ஹைகூவைத் தமிழ்ப் படுத்தியிருப்பது.

'கனவுகள்...' போலவே இதுவும் ஒரு மரபைத் தொடங்கி வைக்கலாம்.

தமிழ்க் காற்றில் மீரா தீட்டிய புதுவர்ணம் குக்கூ

சாகாத வானம்நாம், வாழ்வைப் பாடும்

சங்கீதப் பறவை நாம், பெருமை வற்றிப்

போகாத நெடுங்கடல்நாம், நிமிர்ந்து நிற்கும்

பொதியம்நாம், இமயம்நாம், காலத்தீயில்

வேகாத பொசங்காத தத்து வம்நாம்,

வெங்கதிர் நாம், திங்கள்நாம், அறிவை மாய்க்கும்

ஆகாத பழமையினை அகற்றிப் பாயும்

அழியாத காவிரிநாம், கங்கை யும்நாம்!

என்ற எழுச்சி முழக்கம் கவிஞர் மீராவின் முதல் முகவரிச் சீட்டு.

மேடைதோறும் தமிழ் முழக்கம் செய்த கவிதை மனச் சான்றோர்களின் நெஞ்சில் நிலைத்து கேட்போர் மனதில் தைத்த கவிதை அது. தமிழ்க் கவிதைக்கு நிகழ்கால வரலாற்றுப் பெருமையினை வரைந்து தந்த மீராவின் கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு முகவரிச்சீட்டுதாம், கவிஞர் தம் முகவரி மட்டுமல்ல, தமிழ்க் கவிதையின் முகவரியும் கூட.

1965-ல் வெளிவந்த "இராசேந்திரன் கவிதைகள்" புதுப்பார்வை கொண்ட ஒரு மரபுக் கவிஞரைச் சிம்மாசனம் ஏற்றியது. பாரதிதாசனின் அணி

வரிசையில் இருந்து தனித்தொரு கவிவரிசை விரிவதை அடையாளம் காட்டியது. 1971-ல் வெளிவந்த 'கனவுகள் கற்பனைகள் காகிதங்கள்' காதல் இளைஞர்கள் எல்லோரையும் கவிஞர்களாக மாற்றிய விசித்திரத்தைத் தமிழ்நாடு காணத்தந்தது. 1975-ல் வெளிவந்த ஊசிகள் கனவுச் சிறகுகளைக் கட்டி வைத்துவிட்டு சமுதாய நோய் முதல் நாடும் விமர்சன ஊசிகளாய் எங்கும் இறங்கின. கேலிப் பேச்சால் நகை நயவீச்சாய் ஊசிகள் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைக்கு புதுமுகம் வரைந்து தந்தன. "என்னைப் பொறுத்தவரை இலக்கிய உப்பரிகையில் உலாவுவதை விடச் சமுதாய நடைபாதைகளைச் செப்பனிடுவதையே முக்கியமாகக் கருதுகிறேன்" என்ற கவிஞர் தம் முகவரிச் சீட்டுடன் வெளிவந்த ஊசிகள் புதுக்கவிதையின் அடிப்படை வெளியீட்டு மொழி எள்ளலும் கேலியும், அவை கிளத்தும் நகை நயந்த சமூக விமர்சனமும் தாம் என்பதை உணர்வுத் திளைப்பும், புதுத் தமிழ்க் கவிதையின் 'புது அகம் புதுப் புறம்' என நேர்ப்பட உரைத்தன. இந்த இரு கவிதைத் தொகுதிகள், தம் தமிழ்ப் பார்வையாலும் சமூகப் பார்வையாலும் ஒரே நேரத்தில் பெருந்தொகையான வாசகர்களின் கவிஞராகவும், எண்ணற்ற இளங்கவிஞர்களின் ஆதர்சமாகவும், திகழ்ந்தவர் மீரா. தான் தடம் பதித்தும் பிறர் தடம் பதிக்க வழித்தடம் நல்கியும் கவிப்பணியாற்றிட அவர்தம் சொல்வலிவும், மனவலிவும் உதவின. நெடிய இடைவெளிக்குப் பின் இதோ கவிஞரின் இன்னொரு முகவரிச்சீட்டு "குக்கூ".

20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்திரன் கவிஞரின் தேர்ந்தெடுத்த சில கவிதைகளின் ஆங்கில மொழியாக்க நூலினை வெளியிட்டார். அப்பொழுது அதில் 'குக்கூ' என்ற பெயரில் சில குறும் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. விரைவில் தனியொரு தொகுதியாக எல்லா 'குக்கூ'வும் வர்ணமய மாலையாக வரும் என்றார் கவிஞர். ஆனால் என்ன காரணமோ, 'குக்கூ' பாட்டுக் கூடுகளை கவிஞர் வெகுநாட்களாகத் திறக்கவே இல்லை. கூடு திறந்து காற்றுப்பேறு பெற பட்டாம் பூச்சிகள் காத்துக் கிடப்பதைப் போல இவ்வளவு

நாட்கள் கழித்துக் கூடுகள் திறக்கின்றன. இப்போது, இதோ உங்கள் கைகளில் குக்கூ சங்கீத மாலை.

ஊத்திரைக்குப் படம் வெளிவரும் முன் ஒரு முன்னோட்டக் காட்சி நடப்பது போல இந்த முன்னுரைக் காட்சியில் மீராவின் குக்கூ எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்திருக்கிறது. என்ன சொல்வது இப்போது! சுருக்கமாய் சொல்வதெனில் மீரா மீராதான். மீசையில் செம்மண் படுவதெனில் விழுந்தாலும் மகிழ்ச்சி அவர்க்கு! (அவருடைய என்னுடைய சிவகங்கை மண் செம்மண் – விழுந்தும் எழுந்தும் புகழ் பெற்ற வரலாற்று மண்). எனவே கவிஞரின் குக்கூக்கள் இதோ செம்மண் மேனி துலங்க எழுந்து வருகின்றன.

இவற்றிற்கு ஜப்பானிய உடையும் இல்லை, நடையும் இல்லை. மூன்று வரிச் சட்டங்களும் இல்லை. படிமம் கட்டாயம் என்ற சட்டகமும் இல்லை. தமிழ்ச் சாயல், தமிழ்ப்பாட்டு, தமிழ்க் காற்று – இவை 'ஹைகூ' என்று கூவுமா என்ன? 'குக்கூ' என்று தான் கூவும். மீரா மீரா தான்!

நகை நடைகள், சிந்தனை நறுக்குகள், மனப்பதிவுகள், விமர்சனச் சாட்டைகள், மெல்லிய புனைவுகள், விரித்து வைத்த மனித நேய ஆலாபனைகள் – என்று மீராவின் முகவரிகள் குக்கூ-களில் சங்கதிகளாய் ஆவர்த்தனங்களாய் 'கலக்குகின்றன'. இதுவரை தமிழ் 'ஹைகூ' கவிதைகள் காணாத (இயற்கைப்) புனைவு அற்ற பொதுமொழி, கிராமத்து அன்னிய வசீகரம், மனிதத்தன்மை பளிச்சிடும் எளிமை போன்ற (மீராவின் வழக்கமான) 'முத்திரை'களில் இந்த குக்கூக்குள் புதுப்பொலிவு பெற்றுத் திகழ்கின்றன.

”கூடல் நகரில்

கூட்டம்

கூட்டம் கூட்டம்

கூட்டம் கூட்டம் கூட்டம்

கூட்டம் பார்க்க”

என்ற வெளியீட்டுக்கு முன்னரே ஏற்கனவே "ரிலிஸாகி விட்ட "முதற் பாட்டு தொட்டு ஒவ்வொரு பாட்டிலும் கவிஞரின் தனிப்பார்வை பளிச்சிடுகிறது.

தமிழர் தம் அரசியல் பண்பாட்டுக் களங்களைத் தொட்டு நிற்கும் சில குக்கூக்கள்.

கோரப்புயல்

சாய்ந்தன சரிந்தன

கோடி மரங்கள்

தப்பின

சில கொடி மரங்கள்.

என்று இயற்கை அழிவுக்கும் வாழும் துயருக்கும் இசைக்கப்படுகிறது ஒரு குக்கூ.

யாரோ வைத்த நெருப்பில்

ஏழைக் குடிசைகள் எரிந்ன,

வளரும் புகையில்

மாளிகை சில தெரிந்தன.

என்று 'எரிவதில்' புது அர்த்தம் தெரியக் காட்டும் இன்னொரு குக்கூ.

வாழ்வின் நகர் அடையாளங்களில் நலங்கள் காணாமல் போய்க் கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறது ஒரு 'முக்காலடிக்கல்'.

நகர்க்கரம் தீண்டும்

கிராமத்து வயல்களில்

காணோம் செந்நெல்

முளைத்துள்ள தெங்கும்

வெள்ளையடித்த

முக்காலடிக்கல்.

மீராவின் கவிதைகளுக்கு எப்போதும் வசீகரம் தருவது அவரின் புது நோக்குதான். வாழ்வின் ஒவ்வொரு சிறு நிகழ்வுகளில் உள்ள எதிர்வுகள்,

மறுபொருள்கள் ஆகியவை நகைபட நயம்பட உரைப்பது அவர் பாணி. இதற்குக் 'குக்கூ'களில் ஏகப்பட்ட இடம் வாய்த்திருக்கிறது.

இலக்கியக் கூட்டத்தில் முன் வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கும் 'காது கேட்காத மாதூ' பற்றி, குவியல் குவியலாய் அழகல் மாம்பழம் விற்கும் கிழம்' பற்றி, 'தெருக்கல்லை எடுத்தாலே 'ஐயோ சாமி' என்று விண்ணப்பிக்கும் ஆசாமி பற்றி, நகரப் பேருந்தில் கறிவேப்பிலை மணம் பரப்பும் 'கறிகாய் கண்ணம்மா' பற்றி, தாத்தா காந்திதான் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்தார் என்று 'தள்ளாடும் குடி மகன்' பற்றி, பிணமாய் நடித்த படத்தை இல்லத்தில் மாட்டி வைத்த நடிகர் பற்றி, மாலை கட்டி வாழும் மயில்சாமி ஒரு நாள் மாலை சூட்டும் மயில்சாமியாக வருவது பற்றி எழுதப் பெற்றுள்ள சித்திரங்கள் எல்லாம் கவிதைகளாகி விட்ட சின்னஞ்சிறு கதைகள் எனலாம். ஒவ்வொன்றிலும் தெரிகிறது நம் காலத்து மனிதர்களின் வாழ்க்கை. நம் வாழ்க்கை வண்ணம் பெற்றுவிட்ட இக்கவிதைகளை 'ஹைகூ' என்பதை விட 'குக்கூ' என்றுதானே கூற வேண்டும்.

நம் வாழ்க்கைத் தடங்கள் எல்லாமே மீராவின் குயில்கள் இளைப்பாறும் இடங்களாகி விடுகின்றன. கவிஞரின் நகையும், பகையும் துவங்கும் பல தடங்கள் இதில் அடக்கம்.

உறவினர் வீட்டுக்

கல்யாணங்களுக்காய்க்

காத்துக் கிடக்கும் பெட்டியில்,

என் மனைவியின்

ஏழெட்டுப் பட்டுச் சேலைகள்

-வெட்டியில்...

என்ற கிண்டலும் சரி

தோளில் ஏறித்

தொற்றிக் கொண்டா

தோகை கன்னம் தொடுவது?

சூ மந்திரக்காளி...

நான் அந்தக்

கிளியாகக் கடவது!

என்ற கேலியும் சரி

தேக்கடிக் கரையில்

துதிக்கையைத்

தூக்கிக் காட்டிக்

குட்டியிடத்தில் சொன்னது

யானை ஒன்று,

'அதோ பார் படகில்

மனிதர்கள்' என்று

என்ற அபூர்வப் புனைவும் சரி

காவல் நிலையம் அருகில்

மலர்ந்த பூக்கள்

விற்கும் இந்தப்

பூக்காரிகளின்

முகங்களைச்

செய்தது யார் சருகில்?

என்ற கோபம் சோகம் கலந்த வேதனைகளும் சரி நகலெடுக்க முடியாத
தனி ஆவர்த்தனங்கள். அவை 'தாசூர் சாகித்யம்' போல் மீராவின தனி
சாகித்யம் எனலாம்.

பறவைகள் பேச்சைக்

கேட்டுக் கெட்டன.

இலைகள், பாவம்....

பறக்க முடியாமல்

விழுந்து விட்டன.

போன்ற 'மூர்ச்சை'களிலும்

பின்னால் இருந்த

என் மடிச் சந்தில்

வந்து விழுந்தது....

மாற்றான் தோட்டத்து

மல்லிகை

ஓடும் பேருந்தில்!

போன்ற ரச பேதங்களிலும்

இதுதான் வேலை

மல்லாந்து படுத்து

சிகரெட் புகையை

ஊதி ஊதித் தள்ளும்

எங்கள் ஊருக்கு வந்த

புதிய சிமெண்ட் ஆலை.

போன்ற நறுக்குகளிலும் மீராவின் தனிப்பார்வை புலப்படுகிறது.

குக்கூ எனக் கூவும் இந்தக் கவிதைகள் மீராவின் மெளனத்தை மட்டும் கலைக்கவில்லை. தமிழ்க் கவிதை உலகில் நிலவும் பேச்சற்ற பிடிவாத மெளனத்தையும் கலைக்கும்.

இயல் - 3

சிறுகதைகள்

1. புதுமைப்பித்தன் - செல்லம்மாள்
2. கு.ப. ராஜகோபாலன் - கனகாம்பரம்
3. கு. அழகிரிசாமி - ராஜா வந்திருக்கிறார்
4. கி. ராஜநாராயணன் - கதவு
5. ஜெயகாந்தன் - முன் நிலவும் பின் பனியும்
6. சுந்தரராமசாமி - பிரசாதம்
7. அசோகமித்திரன் - புலிக் கலைஞன்
8. பிரபஞ்சன் - அப்பாவின் வேஷ்டி
9. சோ. தர்மன் - சோக வனம்
10. அம்பையின் வீழ்தல்

நாவல் : இமயம் - செல்லாத பணம்

1. புதுமைப்பித்தன் – செல்லம்மாள்

செல்லம்மாளுக்கு அப்பொழுதுதான் மூச்சு ஒடுங்கியது. நாடியும் அடங்கியது. செல்லம்மாள் பெயரற்ற வெற்றுடம்பு ஆனாள். அதாவது பதியின் முன்னிலையிலே, உற்றார் உறவினருக்கு ஐந்நூறு அறுநூறு மைல் தூரத்திலே, பட்டணத்துத் தனிமையிலே மாண்டு போனாள்.

நெற்றியில் வியர்வை ஆறாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்த பிரமநாயகம் பிள்ளை, கையிலிருந்ததைவிட்டு முடிப்பைச் சற்று எட்ட வைத்துவிட்டு, செல்லம்மாளாக இருந்த அந்த உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சற்று அரைக்கண் போட்டப்படி திறந்திருந்த இமைகளை மூடினார். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வசமிழந்து கிடந்த கைகளை எடுத்து நெஞ்சின் மேல் மடித்து வைத்தார். இடது கால் சற்று ஒரு புறமாக மடித்து கோணியிருந்தது. அதை நிமிர்த்தி, இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து வைத்துக் கிடத்தினார். வாயிதழ் சற்றுத் திறந்திருந்தது. அதையும் மூடினார். செல்லம்மாள் இறந்துவிட்டாள் என்று உள்மன உணர்ச்சி இருந்ததே ஒழிய, ஸ்பரிசத்தில் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அப்பொழுதுதான் மூச்சு அடங்கியது.

ஒரு பெரும்பளுவை இறக்கிக் கழுத்துக்கு ஆசுவாசம் கொடுப்பது போலவே, அவரது மனசிலிருந்து பெரும் பளு இறங்கியது. மனசிலே, மரணப் பிரிவினால் துன்பப் பிரவாகம் மதமதகுடைத்துக் கொண்டு பெருகி அவரை நிலைகுலையச் செய்யவில்லை சுகதர்மிணியாக இருந்த ஒரு ஜன்மத்துக்குத் துன்பச் சுமை குறைந்துவிட்டது என்பதிலே அவருடைய மனசுக்கு ஒரு நிம்மதி.

பிரமநாயகம் பிள்ளைக்கு மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சாவின் சாயையிலே அவரது மனம் நிலை குலையவில்லை. அதனால் பிரமநாயகம் பிள்ளையைப் பந்தவினையறுத்த யோகி என நினைத்துவிடக் கூடாது. அல்லது அவரது மனசுக்கு வேலி போட்டுப் பாதுகாத்து வளர்த்து, 'போதி' மரம்

வரையில் கொண்டு விடும் ஞானமிகுந்த சுத்தோனப் பெருந்தகையல்ல அவரது பிதா, வறுமை, நோய், சாக்காடு மூன்றையும் நேரில் அனுபவித்தவரே.

பிரமநாயகம் பிள்ளை வாழ்வின் மேடு பள்ளங்களைப் பார்த்திருக்கிறார் என்றால், அவர் ஏறிய சிறு சிறு மேடுகள் யாவும் படிப்படியாக இறங்கிக் கொண்டே போகும் பள்ளத்தின் கோளாறுகளேயாகும். வாழ்வு என்ற ஓர் அனுபவம் அவருக்கு ஏற்படும் போது அவர் மேட்டிலிருந்துதான் புறப்பட்டார்.

குடும்பத்தின் சகல செலவுகளுக்கும் வருஷந்தோறும் வருமானம் அளிக்கும் நிலபுலன்களைப் பங்கிட்டால் பட்டினி கிடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவு துண்டுகளாகப் பாகப்படுத்துவதை அவசியமாக்கும் அளவுக்கு வம்ச விருத்தி உடையவர் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் பிதா.

பிரமநாயகம் பிள்ளை நான்காவது குழந்தை. சிறு வயசில் படிப்பில் சற்றுக் குடிசையாக இருந்ததால், மற்றவர்களுக்குக் கையெழுத்து வாசிக்கும் வரையில் கைகாட்டிவிட்டு அவரைப் படிப்பித்தார் அவர் தகப்பனார். அவருக்கு இருந்த பொருள் வசதி, மகன் ஊரை விட்டு ஐந்நூறு, அறுநூறு மைல் எட்டி வந்தும், பட்டினி கிடக்காமல் மட்டும் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கே கல்வி வசதி அளித்தது. உற்ற பருவத்தில் பிரமநாயகம் பிள்ளைக்குச் செல்லம்மாள் கையைப் படித்து, அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்க்க வைக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

பிரமநாயகம் பிள்ளையின் தகப்பனார் காலமானார். சொத்து பாகமாயிற்று. குடும்பக் கடன் விவகாரம் வியர்சசிய எல்லையை எட்டாதபடி மூத்தவர் இருந்த சமாளிக்க பிரமநாயகம் பிள்ளை ஜீவனோ பாயத்துக்காகச் செல்லம்மாளைக் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்து தஞ்சம் புகுந்தார்.

சென்னை அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்து அக்கினிப் பரீட்சை செய்தது. செல்லம்மாள் வீட்டிலே அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்துச் சோதித்தாள். குணத்தினால் அல்ல, உடம்பினால் அவருக்கு

உடம்பு நைந்து விட்டது. பிள்ளைக்கு வெளியில் சதா தொல்லை. வீட்டிலே உள்ளூர அரிக்கும் ரணம்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை ஒரு ஜவுளிக்கடையில் வேலை பார்க்கிறார். ஜவுளிக்கடை முதலாளி, ஒரு ஜோடி ஜீவன்கள் உடலைக் கீழே போட்டுவிடாமல் இருக்க வேண்டிய அளவு ஊதியம் தருகிறார். செல்லம்மாளின் வியாதி அதில் பாதியைத் தின்று விடுவதுடன் கடன் என்ற பெயரில் வெளியிலும் படருகிறது.

பிரமநாயகம் பிள்ளைக்கு மனசில் எழும் தொல்லைகள், முதலில் ரணம் காட்டி பிறகு ஆறி மரத்துப் போன வடுவாகிவிட்டன. சம்பளத்தேதி என்று ஒன்று இல்லை. தேவையான போது வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம். அதாவது தேவையை முன்கூட்டி எதிர்பார்த்து, அதற்காக முதலாளியின் மனசைப் பக்குவமடையச் செய்து, பிறகு தினசரி இடைவிடாமல் கேட்டுக்கேட்டு, வழக்கம் போல் இன்றும் கிடைக்காது என்று மன ஒய்ச்சலுடன் கேட்கும் போது, நிதானத்தைக் குலைக்கும்படியாக அவர் கொடுத்து விடுவதைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்புவதே அவர் வேலை பார்க்கும் ஸ்தாபனத்தின் வளமுறை. இப்படியாக, மாதம் முழுவதும் தவணைவாரியாகத் தேவைகளைப் பிரித்து, ஒரு காரியத்துக்காக எதிர்பார்த்த தொகையை அத்தியாவசியமாக முளைத்த வேறு ஒன்றுக்காகச் செலவழித்துவிட்டு, பாம்பு தன் வாலைத் தானே விழுங்க முயலும் சாதுர்யத்துடன் பிரமநாயகம் பிள்ளை தமது வாழ்வின் ஜீவனோபாய வசதிகளைத் தேவை என்ற எல்லை காணமுடியாத பாலைவனத்தைப் பாசனம் செய்ய, தவணை என்ற வடிகால்களை உபயோகிக்கிறார்.

செல்லம்மாளுக்கு உடம்பு இற்றுப் போயிற்று. இடைவிடாத மன உளைச்சலும் பட்டினியும் சேர்ந்து நோய் அவளைக் கிடத்திவிடும். காலையில் கண்ட ஆரோக்கியம் மாலையில் அஸ்தமித்துவிடும். இதை முன்னிட்டும் சிக்கனத்தை உத்தேசித்தும் பிரமநாயகம் பிள்ளை நகரின் எல்லை கடந்து,

சற்றுக் கலகலப்புக் குறைவாக உள்ள, மின்சார வசதி இல்லாத இடத்தில் வசித்து வந்தார். அதிகாலையில் பசியை ஆற்றிக் கொண்டு கைப்பொட்டணத்துடன் கால் நடையாகவே புறப்பட்டுத் தமது வயிற்றுப் பிழைப்பின் நிலைக்களத்துக்கு வந்துவிடுவார். பிறகு அங்கிருந்து நன்றாக இருட்டி செயலுள்ளவர்கள் சாப்பிட்டுக் களைப்பாறும் தருணத்தில் வீட்டு நடையை மிதிப்பார். செல்லம்மாள் அன்றையப் பொழுதைக் கழித்த நிலைதான் அவரது சாப்பாட்டுக்கு மூலாதார வசதி வரும் போது வீடு இருட்டி, வெளிவாசல் கதவு தாழிடாமல் சாத்திக் கிடந்தது என்றால் அவர் உள்ளே சென்று கால் முகம் கழுவி அநுட்டானாதிகளை முடித்துக் கொண்ட பிற்பாடு அடுப்பு மூட்டினால்தான் இரு ஜீவன்கள் பசியாறுவதற்கு மார்க்கம் உண்டு. அவர் வீடு அடையும் தருணத்தில் அந்தப் பிராந்தியத்துக் கடைகள் யாவும் மூடிக் கிடக்குமாகையால் வீட்டில் உள்ளதை வைத்துத்தான் கழிக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் வீட்டில் உள்ளது என்பது காலியான பாத்திரங்கள் என்ற பொருட் பொலிவுக்குள் பந்தப்பட்டுக் கிடக்கும். அச்சமயங்களிலும் பிள்ளையவர்களின் நிதானம் குலைந்துவிடாது. வெந்நீர் வைத்தாவது மனைவிக்குக் கொடுப்பார்.

இப்படியாக, பிரமநாயகம் பிள்ளை சென்னையில் பத்து வருஷங்களையும் கழித்துவிட்டார். அவருக்கு ஒவ்வொரு சமயங்களில் ஊருக்குப் போய்விடுவோமோ என்ற துணிச்சலான நினைவு தோன்றுவதும் உண்டு. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம், சக்தியின்மை மனசில் ஆழ்ந்த ஏமாற்றத்தை, கைப்பை, தலையிட்டுவிடும். மேலும் அங்கு எப்படியெல்லாம் இருக்குமோ என்ற பயம் அவருடைய மனசை வெரூட்டியது.

சங்கடங்களை நிவர்த்திக் கொள்ளும் மார்க்கங்களைப் பற்றி அவர், அதோ கிடத்தி இருக்கிறதோ அந்தச் சடலத்துடன், அதில் மூச்சு ஓடிக்கொண்டு பேசாத சில சமயங்களில், உல்லாசமாக ஊருக்குப் போய்விடுவதில் உள்ள சுகங்களைப் பற்றிப் பேசியதும் உண்டு. செல்லம்மாள், வறண்ட உதடுகளில்

சில சமயம் உற்சாகமிகுதியால் களுக்கென்று சிரித்து வெடிப்பு உண்டு பண்ணிக் கொள்வாள். ஊர்ப் பேச்சு, தற்சமயம் பிரச்சனைகளை மறப்பதற்குச் சௌகரியமாக, போதை தரும் கஞ்சா மருந்தாகவோ அந்தத் தம்பதிகளுக்கு உபயோகப்பட்டு வந்தது.

அன்று பிரமநாயகம் பிள்ளை அதிகாலையில் பழஞ்சோற்று மூட்டையுடன் நடைப்படியைத் தாண்டும் பொழுது செல்லம்மாளுக்கு எழுந்து நடமாட முடிந்தது. இரவு அவர் திரும்பும்போது திருப்தியுடன் சாப்பிட, அவருக்குப் பிரியமான காணத் துவையலும் ஒரு புளியிட்ட கறியும் வைக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு, கையில் உமிக்கரிச் சாம்பலுடன் புழைக்கடைக்குச் சென்றாள்.

”இண்ணைக்கித்தான் சித்தெ தலெ தூக்கி நடமாடுதெ. வீணா உம்பெ அலெட்டிக்கிடாதே” என்று நடைப்படியைத் தாண்டிய திரு. பிள்ளை திரும்பி நின்ற மனைவியை எச்சரித்து விட்டு, வெளிப்புறமாகக் கதவை இழுத்துச் சாத்தி, ஒரு கையால் அதைச் சற்றுப் பிடித்து சமன் செய்து, நிலைக்கும் கதவுக்கும் இருந்த இடைவெளியில் விரலை விட்டு உள்தாழ்ப்பாளைச் சமத்காரமாகப் போட்டார். பிறகு தாழ்ப்பாள் கொண்டியில் விழுந்துவிட்டதா என்பதைக் கதவைத் தள்ளிப்பார்த்து விட்டு, தெருவில் இறங்கி நடந்தார்.

அன்று வழி நெடுக அவரது மனசு கடைக்காரப் பிள்ளையின் மனப்பக்குவத்தையும் செல்லம்மாளின் அபிலாஷைகளையுமே சுற்றிச்சுற்றி வட்டமிட்டு வந்தது.

செல்லம்மாள், பேச்சின் போக்கில், அதாவது முந்திய நாள் இரவு, நெஞ்சு வலிக்கு ஒற்றடமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, ”வருகிற பொங்கலுக்கு வீட்டு அரிசி சாப்பிட வேணும். ஊருக்கு போய்ப்போட்டு வரலாம், வரும் போது நெல்லிக்காய் அடையும், ஒரு படி முருக்க வத்தலும் எடுத்திக்கிட்டு வரணும்” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

பேச்சிலே வார்த்தைகள் மென்மையாகத்தான் இருந்தன. அதைவிட அவள் புலப்பால் கொண்டு வரும்படி கேட்டிருக்கலாம். பிரம்ம வித்தை கற்று வரும்படி சொல்லியிருக்கலாம். அவை அவருக்கு எட்டாக் கனவாகப் பட்டிரா.

”அதற்கு என்ன, பார்த்துக்கொள்ளுவோமே! இன்னம் புரட்டாசி களியலியே, அதற்கப்புறமல்லவா பொங்கலைப் பற்றி நினைக்கணும்?” என்றார்.

”அது சதிதான், இப்பமே சொன்னாத்தானே, அவுக ஒரு வளி பண்ணுவாக!” என்று அவகாச அவசியத்தை விளக்கினாள் செல்லம்மாள். 'அவுக' என்றது கடை முதலாளிப் பிள்ளையைத்தான்.

”தீபாவளிக்கு ஒங்க பாடு கவலையில்லே, கடையிலேயிருந்து வரும், இந்த வருஷம் எனக்கு என்னவாம்?” என்று கேட்டாள்.

”எதுவும் உனக்குப் பிடித்தமானதாப் பாத்து எடுத்துக்க்போட்டாப் போச்சு, மொதல்லே நீ எளுந்து தலையைத் தூக்கி உக்காரு” என்று சிரித்தார் பிரமநாயகம்.

வழி நெடுக, 'அவளுக்கு என்னத்தைப் பற்றுக் கணக்கில் எழுதிவிட்டு எடுத்துக் கொண்டு வருவது? பழைய பாக்கியே தீரவில்லையே! நாம் மேலும், மேலும் கணக்கேற்றிக்கொண்டே போனால் அனுமதிப்பார்களா? என்றெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டே நடந்தார். கடைக்குள் நுழைந்து சோற்றுப் பொட்டணத்தையும் மேல் வேட்டியையும் அவருடைய மூலையில் வைத்தார்.

”என்னடே பெரமநாயகம், ஏன் இத்தினி நாளிய? யாரு வந்து கடையெத் தெறப்பாணு நெனச்சுகிட்டே? வீட்டிலே எப்படி இருக்கு? சதி, சதி, மேலே போயி அரைப் பீசு 703 எடுத்துக்கிட்டு வா, கையோட வடக்கு மூலையிலே, பனியன் கட்டு இருக்கு வாரு, அதையும் அப்படியே தூக்கியா” என்ற முதலாளி ஆக்ளை அவரை ஸ்தாபன இயக்கத்தில் இணைத்துவிட்டது. ஒரு கஜம், அரைக் கஜம், பட்டு, பழுக்கா, சேலம், கொள்ளேகாலம், பாப்லின், டுவில்

என்றெல்லாம் பம்பரமாக வயிற்றுக் கடவுளுக்கு லக்ஷார்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

மாலை ஒன்பது மணிக்கு முதலாளிப் பிள்ளையவர்களிடம் தயங்கித் தயங்கித் தமது தேவையை எடுத்துச் சொல்லி, மாதிரி காட்டுவதற்காக மூன்று சேலைகளைப் பதிவு செய்துவிட்டு, மேல் வேஷடியில் முடிந்தவராக வீடு நோக்கி நடந்தார்.

நடைப்படியருகில் பிரமநாயகம் பிள்ளை வந்து மூட்டையை இறக்கி வைத்துவிட்டு, கதவுச் சந்துக்கிடையில் வழக்கம் போல் விரல்களை விட்டு உள்தாழை நெகிழ்த்தினார். தெருவில், இருள் விழுங்கிய நாய் ஒன்று உறக்கக் கலக்கத்துடன் ஊளையிட்டு அழுதது. அதன் ஏக்கக் குரல் அலைமேல் அலையாக மேலோங்கி எழுந்து மங்கியது.

பிரமநாயகம் பிள்ளை கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

வீட்டில் விளக்கில்லை. 'உறங்கி இருப்பாள். நாளியாகலே....' என நினைத்துக் கொண்டே நிலைமாடத்தில் இருக்க நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து அருகிலிருந்த சிமினி விளக்கை ஏற்றினார். அந்த மினுக்கட்டான் பூச்சி இருளைத் திரட்டித் திரட்டிக் காட்டியது. அதன் மங்கான வெளிச்சம் அவரது ஆகிருதியைப் பூதாகாரமாகச் சுவரில் நடமாட வைத்தது.

முதல் கட்டைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தார். செல்லம்மாள் புடைவைத் துணியை விரித்து கொங்கை வைத்து இடதுபுறமாக ஒருக்களித்துக் கிடந்தாள். வலதுகை பின்புறமாக விழுந்து தொய்ந்து கிடந்தது. அவள் கிடந்த நிலை, தூக்கமல்ல என்பதை உணர்த்தியது. பிரமநாயகம் பிள்ளை குனிந்து முகத்துக்கு நேரே விளக்கைப் பிடித்துப் பார்த்தார். கண் ஏறச் செருகியிருந்தது. நெஞ்சில் மட்டும் சிறிய துடிப்பு, சுவாசம் மெல்லிய இழை போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நிமிர்ந்து பின்புறமாகப் புழைக்கடைக்குச் சென்றார். போகும் போது அவரது பார்வை சமையற் கட்டில் விழுந்தது. உணவெல்லாம் தயாரித்து வரிசையாக எடுத்து அடுக்கி இருந்தது. அடுப்பில் வெந்நீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாவகாசமாக, கிணற்றில் ஜலம் மொண்டு கால் கைகளைச் சுத்தம் செய்து கொண்டார். திரும்ப உள் நுழைந்து அடுப்படியிலிருந்த அகல் விளக்குத் திரியை நிமிண்டித் திருத்தி ஏற்றினார். பக்கத்திலிருந்த மாடத்திலிருந்து ஒரு சுக்குத் துண்டையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு உள்கட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

சுவரின் பக்கத்திலிருந்த குத்துவிளக்கை ஏற்றிவைத்துவிட்டு. செல்லம்மாளருகில் வந்து உட்கார்ந்தார். கையும், காலும் ஜில்லிட்டிருந்தன. கற்பூரத் தைலத்தை உள்ளங்கையில் ஊற்றி, சூடு ஏறும்படித் தேய்த்துவிட்டு, கமறலான அதன் நெடியை மூக்கருகில் பிடித்தார். பிரயோஜனம் இல்லை. எண்ணெயை ஊற்றிச் சற்றுப் பதற்றத்துடன் மூக்கின் மேலும் கபாலத்திலும் தடவினார். பிறகு எழுந்து சென்று கொதிக்கும் நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் கபாலத்திலும் தடவினார். பிறகு எழுந்து சென்று கொதிக்கும் நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, கையிலும் காலிலும் நெஞ்சிலுமாக ஒற்றடமிட்டார். அதிலும் பிரயோஜனம் இல்லை. சுக்குத் துண்டை விளக்கில் கரித்துப் புகையை மூக்கருகில் பிடித்தார்.

முகம் ஒரு புறமாகச் சாய்ந்திருந்ததனால் வாக்காக இல்லை. மெதுவாக அவளைப் புரட்டி மலர்த்திப் படுக்க வைத்தார். மறுபடியும் சுக்குப் புகையைப் பிரயோகித்தார்.

இரண்டு முறை ஊதியதும் செல்லம்மாள், புகையைத் தவிர்க்கச் சிறிது தலையை அசைக்க ஆரம்பித்தாள். உடலையே அதிர வைக்கும் ஒரு பெரிய தும்மல். மறுபடியும் மயக்கம். மறுபடியும் புகையை ஊத, முனகி, சிறு குழந்தை மாதிரி அழுதுகொண்டே "தண்ணி..." என்று கேட்டாள் செல்லம்மாள்.

”இந்தா, கொஞ்சம் வாயை இப்படித் திறந்துக்கோ” என்று சிறு தம்ளரில் வெந்நீரை எடுத்து வாயை நனைக்க முயன்றார். அதற்குள் மறுபடியும் பல் கிட்டிவிட்டது. மயக்கம்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை, தாம் அனுபவபூர்வமாகக் கண்ட சிகிச்சையை மீண்டும் பிரயோகித்தார்.

செல்லம்மாள் சிணுங்கிக்கொண்டே ஏறிட்டு விழித்தாள். எங்கிருக்கிறோம் என்பது அவளுக்குப் புரியாதது போல அவள் பார்வை கேள்விகளைச் சொரிந்தது.

”நீங்க எப்ப வந்திய? அம்மெயெ எங்கே? உங்களுக்காகச் சமைச்சு வச்சிட்டு எத்தனை நேரமாகக் காத்துக்கிட்டு இருப்பா? என்றாள்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை இம்மாதிரியான கேள்விக்குப் பதில் சொல்லி, இதமாக, புரண்டு கிடந்த பிரக்ஞையைத் தெளிவிப்பதில் நிபுணர். கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை, கேட்டதற்கு உரிய பதில் சொன்னால் போதும்.

திடீரென்று செல்லம்மாள் அவரது கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு ”அம்மா, அம்மா, ஊருக்குப் போயிடுவோம். அந்தத் துரோகி வந்தா புடிச்சுக் கட்டிக் போட்டு விடுவான்.... துரோகி! துரோகி! துரோகி!....” என்று உச்சஸ்தாயியில் கத்திக்கொண்டு போனாள். குரல் கிரீச்சிட்டது. பிரமநாயகம் பிள்ளை இடது கையால் ஒரு துணியைக் குளிர்ந்த ஜலத்தில் நனைத்து நெற்றியில் இட்டார்.

செல்லம்மாள் மறுபடியும் பிதற்ற ஆரம்பித்தாள். எதிரிலிருப்பது யார் என்பது அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. ”அம்மா, அம்மா... நீ எப்போ வந்தே?... தந்தி கொடுத்தாங்களா.....? என்றாள்.

”ஆமாம். இப்பந்தான் வந்தேன். தந்தி வந்தது. உடம்புக்கு எப்படி இருக்கிறது?” என்று பிரமநாயகம் பிள்ளை தாயாக நடித்தார். செல்லம்மாளின் தாய் இறந்து ஐந்து வருஷங்கள் ஆகின்றன. இவளுக்கு இம்மாதிரிப் பிதற்றல்

வரும்போதெல்லாம் தாய் உயிருடன் இருப்பதாக ஒரு பிரமை தொடர்ந்து ஏற்படும்.

”அம்மா, எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தா.... இவுங்க இப்படித்தாம்மா... என்னைப் போட்டுட்டுப் போட்டுட்டுக் கடைக்குப் போயிடுதாக.... எப்ப ஊருக்குப் போகலாம்?... யாரு எங்காலையும் கையையும் கட்டிப்போட்டுப் போட்டா?... இனிமே நான் பொடவெயே கேக்கலே... என்னைக் கட்டிப் போடாதிய மெதுவா நகந்து நகந்தே ஊருக்குப் போயிடுதேன். ஐயோ! என்னெ விட்டுங்கன்னா! நான் உங்களை என்ன செஞ்சேன்?.... கொஞ்சம் அலுத்துவிட மாட்டியளா?..... நான் எங்கம்மையைப் பாத்துப்போட்டு வந்திடுதேன்.... அப்புறம் என்னைக் கட்டிப் போட்டுக்கிடுங்க.”

மறுபடியும் செல்லம்மாளுக்கு நினைவு தப்பியது.

வைத்தியரைப் போய் அழைத்து வரலாமா என்று நினைத்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. ”இவளை இப்படியே தனியாக விட்டுவிட்டு எப்படிப் போவது? கொஞ்ச தூரமா?

மறுபடியும் சுக்குப் பிரயோகம் செய்தார்.

நாடி மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மாள் செத்துப் போவாளோ என்ற பயம் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் மனசில் லேசாக ஊசலாடியது.

அந்தப் பயத்திலே மன உளைச்சலோ சொல்லை மீறும் துக்கத்தின் வலியோ இல்லை. வியாதியஸ்தனின் நாக்கு உணரும் ஒரு கைப்பும், அதற்குச் சான்று ஆழமாக ஒரு நிம்மதியும் இருந்தன. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் என்ன பலன் என்ற ஒரு மலைப்பு.

செல்லம்மாள் சினுங்கிக்கொண்டே ஒரு புறமாகச் சரிந்து படுத்தாள். என்ன சொல்லுகிறாள் என்பது பிடிபடாமல், காலுக்கு ஒற்றடமிட்டுச் சூடு உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்த பிரமநாயகம் பிள்ளை, ”என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு அவளது தலைப்புறமாகத் திரும்பும் முன், சுவாசம் சரியாக

ஓட ஆரம்பித்தது. செல்லம்மாள் மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தாள். முகத்தில் வெறிச்சோடிக் கிடந்த நோய்களை மங்கி அகன்றது.

பத்து நிமிஷம் கழியவில்லை. செல்லம்மாள் விழித்துக் கொண்டாள். மேலெல்லாம் பூட்டுப் பூட்டாக வலிக்குது” என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்களை மெதுவாக மூடினாள்.

”மனசை அலட்டிக் கொள்ளாமல் நிம்மதியாகத் தூங்கு, காலையில் சரியாகப் போய்விடும்” என்றார்.

”உம்” என்று கொண்டு கண்களை மூடியவள், ”நாக்கை வறட்டுது, தண்ணி” என்றாள். எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு,

”ஏந்திரியாதே, விளப்போறே” என்று கொண்டே முதுகைத் தாங்கியபடி வெந்நீரை ஒரு தம்ளரில் கொடுத்தார். அதைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, ”அது வாண்டாம், பச்சை தண்ணி கொடுங்க. நாக்கை வறட்டுது” என்றாள்.

”பச்சைத் தண்ணி குடிக்கப்படாது, வெந்நீர்தான் உடம்புக்கு நல்லது” என்று சொல்லிப் பார்த்தார். தர்க்கம் பண்ணி அவளை அலட்டுவதைவிடக் குளிர்ந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே நல்லது என்று ஊற்றிக் கொடுத்துவிட்டு மெதுவாகப் படுக்க வைத்தார்.

கண்ணை மூடிச் சில விநாடிகள் கழித்ததும், ”உங்களைத்தானே, எப்ப வந்திய? சாப்பிட்டியளா?” என்றாள்.

”நான் சாப்பிட்டாச்சு. நீ படுத்துத் தூங்கு. சும்மா ஒண்ணை மாத்தி ஒண்ணை நெனச்சுக்காதே” என்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. பதில் அவள் செவியில் விழுந்தது. பிரக்ஞையில் பதியவில்லை. செல்லம் தூங்கிவிட்டாள்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை கோரைப் பாயை எடுத்து வாசல் கதவுப் புறமாக விரித்துக் கொண்டு, ”முருகா” என்று கொட்டாவியுடன் உட்காரும்பொழுது, ஒரு கோழி கூவியது. உலகம் துயிலகன்றது. பிள்ளையவர்களுக்குச் சற்று உடம்பைச் சரிக்க இடம் கொடுக்கவில்லை. முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டே

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். மனம் மட்டும் தொடர்பற்ற பல பழைய நிகழ்ச்சிகளைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தாவிக் கொண்டிருந்தது.

பொழுதும் புலர ஆரம்பித்தது. கறிகாய் விற்பனைக்காகத் தலையில் சுமடு எடுத்துச் செல்லும் பெண்கள், வர்த்தகத்தில் சற்றுச் செயலிருந்ததால் கை வண்டியில் காய்கறி ஏற்றி நரவாகன சவாரி செய்யும் பெண்களின் குரல் பிள்ளையவர்களை நினைவுக் கோயிலிலிருந்து விரட்டியது. உள்ளே சென்று குனிந்து கவனித்தார். கொடுங்கையாக மடித்து, கன்னத்துக்கு அண்டை கொடுத்து, உதடுகள் ஒருபுறம் சுழிக்க, அவள் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தாள்.

எழுந்திருந்ததும் வயிற்றிற்கு ஏதாவது சுடச்சுடக் கொடுத்தால் நலம் என்று நினைத்தவராய் உள்கட்டுக்குச் சென்று அடுப்பைப் பற்ற வைத்துவிட்டு, புழைக்கடைப்புறம் சென்றார்.

அவர் திரும்பி வந்து "முருகா" என்று விபூதியை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டிருக்கையில் செல்லம்மாள் விழித்து எழுந்திருந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து தலையை உதறிக் கோதிக் கட்டிக்கொண்டு சினுங்கிய வண்ணம் உள்ளே ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"இப்பொ எப்படி இருக்கு? நல்லாத் தூங்கினே போல இருக்கே" என்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

"மேலெல்லாம் அடிச்சுப் போட்டாப்பலே பெலகீனமா இருக்கு. பசிக்கிது... சுடச்சுட ஏதாவது இருந்தாத் தேவலை" என்று செல்லம்மாள், தலையைச் சற்று இறக்கி, உச்சியைச் சொறிந்தபடி, புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

"அடுப்பிலே கருப்பட்டிக் காப்பிப் போட்டிருக்கேன், பல்லைத் தேச்சுப்பிட்டுச் சாப்பிட்டாப் போகுது, பல் தேய்க்க வெந்நி எடுத்துத் தரட்டுமா? என்றார்.

"வெந்நியெ ... எடுத்துப் பொறவாசல்லெ வச்சிருங்க.. நான் போய் தேச்சுக்கிடுதேன்" என்றாள் செல்லம்மாள்.

”நல்ல கதையாத்தான் இருக்கு, நேத்துக் கெடந்த கெடப்பே மறந்து போனியா? நடமாடப்படாது”.

”ஒங்களுக்குத்தான் என்ன, வரவர அசிங்கம் கிசிங்கம் இல்லாமெப்போகுது” என்று சொல்லிக் கொண்டே சுருட்டி வாரிக் கட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். கால் தள்ளாடியது.

மூசுமூசென்று இரைத்துக் கொண்டு சுவரில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டாள். பிரமநாயகம் பிள்ளை சட்டென்று பாய்ந்து அவளது தோள்பட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

”பைய என்னைப் பொறவாசலுக்குக் கொண்டு விட்டிருங்க. பல்லைத் தேக்கட்டும். நிக்க முடியல்லே” என்றாள்.

அவளுடைய விதண்டாவதத்துக்குப் போக்குக் கொடுத்து கைத்தாங்கலாகப் புழைக்கடையில் கொண்டு போய் அவளை உட்கார வைத்தார்.

பல்லைத் தேய்த்துவிட்டு, ”அப்பாடா” ”அம்மாடா” என்ற அங்கலாய்ப்புகளுடன் செல்லம்மாள் மீண்டும் படுக்கையில் வந்து படுப்பதற்குள் உடல் தளர்ந்து விட்டது. படுத்தவுடன் தளர்ச்சியாகக் கண்களை மூடினாள்.

பிள்ளையவர்கள் காப்பி எடுத்து வந்து ஆற்றிக்கொண்டு, ”பதமாக இருக்கு, குடி, ஆறிப்போச்சுன்னு சொல்லாதே” என்றார். அதற்கு அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கையமர்த்தினாள். சில நிமிஷங்கள் கழித்து மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்தாள். சிரமத்துடன் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தம்ளரிலிருந்த காப்பியைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, ”சூடே இல்லையே! அடுப்பிலே கங்கு கெடக்கா? கொஞ்சம் வச்சு எடுத்து வாருங்க” என்றாள்.

”அதெ அப்பிடயே! வச்சிறு, வேறெ சூடா இருக்கு, தாரேன்” என்று வேறு ஒரு பாத்திரத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் எடுத்து வந்து தந்தார்.

காப்பியை எடுத்து நெஞ்சுக்கு இதமாக ஒற்றடமிட்டுக் கொண்டு சாவகாசமாக ஒவ்வொருமிடறாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்த செல்லம்மாள். "நீங்க என்ன சாப்பிட்டிய?" என்றாள்.

"பழையது இருந்தது ஓர் உருண்டை சாப்பிட்டேன். நீ காப்பியைச் சீக்கிரம் குடி. நேரமாகுது வைத்தியனைப் போய் பார்த்துக்கிட்டு வாரேன்" என்றார்.

"வைத்தியனும் வேண்டாம், ஒண்ணும் வேண்டாம் எனக்கு எனன் இப்ப? வீணாக் காசெக் கரியாக்காதிக. புளிப்பா எதுவும் தின்னாத் தேவலை. புளிச்ச தோசைமாவு இருந்துதே. அதெ என்ன பண்ணிய? என்றாள்.

"புளிப்பாவது கத்திரிக்காயாவது? காப்பியைக் குடிச்சுப்பிட்டுப் படுத்திரு, நான் வைத்தியனைக் கூட்டிக்கிட்டு வாரேன்", நேத்துக் கெடந்த கெடப்பு மறந்து போச்சுப் போலே!" என்று எழுந்தார்.

"அந்தக் காப்பியை ஏன் வீணாக்கிறிய? நீங்க சாப்பிடுங்களேன்" என்றாள் செல்லம்மாள்.

வைத்தியனைத் தேடிச் சென்ற பிரமநாயகம் பிள்ளை, பஞ்சத்தில் அடிபட்டவன் போன்ற சித்த வைத்திய சிகாமணி ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். இருவரும் உள்ளே நுழைந்த போது படுக்கையில் செல்லம்மாளைக் காணவில்லை.

அடுப்பங்கரையில் 'சுர்' 'சுர்' என்று தோசை சுடும் சப்தம் கேட்டது. வைத்தியரைப் பாயை விரித்து உட்கார வைத்துவிட்டு, "என்னத்தைச் சொன்னாலும் காதுலே ஏறமாட்டேன்கிறதே, இன்னம் என்ன சிறுபிள்ளையா? என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் பிள்ளை.

வேர்க்க விறுவிறுக்க, செல்லம்மாள் தன் சக்திக்கு மீறிய காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாள். கை நடுக்கத்தால் தோசைமாவு சிந்திக் கிடந்தது. தட்டத்தில் ஒரு தோசை கரிந்து கிடந்தது. அடுத்தது வாக்காக வரும் என்று எண்ணெய்

மிளகாய்ப் பொடி முதலிய உபகரணங்களுடன் தோசைக் கல்லை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் செல்லம்மாள். அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

”போதும் போதும், சிரிக்காதே! வைத்தியர் வந்திருக்கிறார். ஏந்திரி” என்று அவளைக் கையைப் பிடித்துத் தூக்கினார்.

”இதெக் கல்லை விட்டு எடுத்துப் போட்டு வருகிறேன்”.

”நீ ஏந்திரி” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெந்து கொண்டிருந்த தோசையுடன் கல்லைச் சட்டுவத்தால் ஏந்தி எடுத்து அகற்றினார்.

வைத்தியன் நாடியைப் பரிச்சித்தான். நாக்கை நீட்டச் சொல்லிக் கவனித்தான்.

”அம்மா, இப்படி இருக்கிறபோது நீங்க எழுந்திரிச்சு நடக்கவே கூடாது. உடம்பு இத்துப் போச்சு. தெகன சக்தியே இல்லியே! இன்னும் மூணு நாளைக்கு வெறும் பால் கஞ்சிதான் ஆகாரம் உடம்புக்கு வலு கொஞ்சம் வந்ததும் மருந்து கொடுக்கலாம். காப்பியைக் கொஞ்ச நாளைக்கி நிறுத்தி வையிங்க. காலையிலும் ராத்திரியிலும் பால், மத்தியான்னமாக் கஞ்சி, படுக்கையெ விட்டு எந்திரிக்கவே கூடாது. ஐயா, மயக்கம் வந்தா இந்தச் செந்தூரத்தைத் தேனில் குழப்பி நாக்கிலெ தடவுங்க. இந்தத் தைலத்தை மூக்குத் தண்டிலும் பொட்டிலும் தடவுங்க, நான் மூணு நாள் கழிஞ்சு வருகிறேன்” என்று மருந்துக்குக் கையில் ஒரு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

”பாத்துப் பாத்து, நல்ல வைத்தியனைத் தேடிப் புடிச்சாந்திய, பால் கஞ்சி சாப்பிடணுமாம், ஆய்! நான் என்ன காச்சக்காரியா? ஒடம்பிலே பெலகீனம் இருக்கிறதெக் கண்டுபிடிக்க வைத்தியனா வரணும்? மனுசான்னா மயக்கம் வாரதில்லையா! வந்தா, வந்த வளியாப் போகுது” என்றாள் செல்லம்மாள்.

இந்தச் சமயத்தில் வெளியில், ”ஐயா, ஐயா” என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

”என்ன, முனிசாமியா! உள்ளே வா. ஏன் வரலேன்னு கேட்டு விட்டாகளாக்கும். வீட்டிலே அம்மாவுக்கு உடம்பு குணமில்லே, நேத்துத்

தப்பினது மறு பிழைப்பு, நாளைக்கு முடிஞ்சா வருகிறேன் என்று சொல்லு. முனிசாமி, நீ எனக்கு ஒரு காரியம் செய்வாயா? அந்த எதிர்ச்சரகத்திலே ஒரு மாட்டுத்தொழுவம் இருக்குது பாரு, அங்கே பால்கார நாயுடு இருப்பார். நான் கொஞ்சம் கூப்பிட்டேன் என்று கூட்டிக்கொண்டு வா” என்று அனுப்பினார்.

”என் பேரிலே பளியெப் போட்டுக் கடைக்குப் போகாமே இருக்க வேண்டாம். போய்ச் சம்பளப் பணத்தெ வாங்கிக்கிட்டு வாருங்க” என்றாள் செல்லம்மாள்.

”அடெடெ! மறந்தே போயிட்டேன். நேத்துப் பொடவை எடுத்தாந்து வச்சேன். உனக்கு எது புடிச்சிருக்கு பாரு. வேண்டாததெக் குடுத்து அனுப்பிடலாம்” என்று மூட்டையை எடுத்து வந்து வைத்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

”விடியன்னையே மூட்டையைப் பாத்தேன்” கேக்கணும்னு நெனச்சேன், மறந்தே போச்சு” என்று கூறிக்கொண்டே மூட்டையிலிருந்த மூன்று புடைவைகளையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள்.

”எனக்கு இந்தப் பச்சைதான் புடிச்சிருக்கு. என்ன வெலையாம்?” என்றாள்.

”அதெப்பத்தி ஒனக்கென்ன? புடிச்சதெ எடுத்துக்கோ” என்று பச்சைப் புடைவையை எடுத்து அலமாரியில் வைத்துவிட்டு, மற்ற இரண்டையும் மூட்டையாகக் கட்டிச் சுவரோரத்தில் வைத்தார்.

”கண்டமானிக்குக் காசெச் செலவு பண்ணிப்புட்டு, பின்னாலே கண்ணைத் தள்ளிக்கிட்டு நிக்காதிய. நான் இப்பவே சொல்லிப்பிட்டேன்” என்று கண்டிப்புப் பண்ணினாள் செல்லம்மாள்.

வந்த பால்கார நாயுடுவிடம் மூன்று தினங்களுக்குச் சுத்தமான பசும்பாலுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, கடை முதலாளிகளிடம் தாம் கேட்டதாக ரூ.15 வாங்கி வரும்படியும், சேலை மூட்டையைச் சேர்ப்பித்து விடும்படியும் முனிசாமியிடம் சொல்லியனுப்பினார்.

அன்று பாலில் தலை சாய்க்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து செல்லம்மாளுக்கு உடம்பு மோசமாகிக் கொண்டே போயிற்று. கஷீணம் அதிகமாயிற்று. மத்தியான்னம் அவளைக் கவனித்துக் சுச்ருசை செய்ததன் பயனாக, அடுப்பில் கிடந்த பால் கஞ்சி, பசை மாதிரிக் குளு குளு என்றாகிவிட, பிரமநாயகம் பிள்ளை அதில் வெந்நீரை விட்டுக் கலக்கி அவளுக்குக் கொடுக்க முயன்றார். பலவீனத்தினால் அரோசிகம் அதிகமாகிவிடவே உடனே வாந்தி எடுத்து விட்டது. ஆனால் குமட்டல் நிற்கவில்லை. செல்லம்மாள் நினைத்து நினைத்து வாயிலெடுக்க ஆரம்பித்தாள். உடல் தளர்ச்சி மிகுந்துவிட, மறுபடியும் பழைய கோளாறுகள் தலை தூக்க ஆரம்பித்தன.

அருகில் இருந்து கொண்டு காலையும் கையையும் பிடித்துப் பிடித்துப் கை ஓய்ந்ததுதான் மிச்சம். பகல் மூன்று மணிக்கெல்லாம் சோர்வு மேலீட்டால் செல்லம்மாள் மயங்கிக் கிடந்தாள். செத்துப்போய் விடுவோமோ என்ற பயம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு சமயங்களிலும் மூக்கும் கையும் குரக்கு வலித்து இழுத்து வாங்க ஆரம்பித்தன.

”எனக்கு என்னவோ ஒரு மாதிரியாக வருது, வேறொரு வைத்தியனைப் பார்த்தால் தேவலை” என்றாள் செல்லம்மாள்.

”உடம்பு தளர்ந்திருப்பதால் இப்படி இருக்கிறது. சொல்லுகிறபடி, ஆடாம அசங்காமெ படுத்துக் கிடந்தாத்தானே! பயப்பட வேண்டாம். எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்” என்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

அவருக்கும் உள்ளுக்குள் சற்று விபரீதமாகப் பட்டது. ”கொஞ்ச நேரத்தில் பால்காரன் வருவான். பாலை வாங்கி வைத்து விட்டு டாக்டரை கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். குன்னத்தூர் அத்தையெ வரச்சொல்லிக் காயிதம் எழுதட்டா? என்றார்.

எனது என்னத்துக்கு? அவளாலே இந்தத் தூரா தொலைக்குத் தன்னந்தனியா வந்திக்கிட முடியுமா? கொஞ்சம் கருப்பட்டிக் காப்பி சுடச்சுடப்

போட்டுத் தாரியளா? இந்த வாந்தியாவது செத்தெ நிக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சற்று கண்ணை மூடினாள்.

”இந்த மாங்கொட்டைத் துண்டெக் கொஞ்சம் வாயிலே ஒதுக்கிக்கோ, நான் காப்பி போட்டுத் தாரேன்” என்று அடுப்பாங்கரைக்குச் சென்றார்.

அவர் அடுப்பைப் பிரித்துவிட்டு அனலில் சற்று வெந்நீர் இடலாம் என்று தவலைத் தண்ணீரை அடுப்பேற்றும் போது பால்காரனும் வந்தான்.

கருப்பட்டிக் காப்பியைச் செல்லம்மாள் அருகில் வைத்துவிட்டுப் பாலைக் காய்ச்சி ஒரு பாத்திரத்தில் ஊற்றி வைத்துவிட்டு, ”நான் போய் டாக்டரைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று வெளியே புறப்பட்டார்.

”சுருக்க வந்து சேருங்க, எனக்கு ஒருபடியா வருது” என்று மூடிய கண்களைத் திறக்காதபடி சொன்னாள் செல்லம்மாள். அவ்வளவு தளர்ச்சி, வெளிக்கதவு கிறீச்சிட்டு, பிரமநாயகம் பிள்ளை புறப்பட்டு விட்டதை அறிவித்தது.

அவர் திரும்பி வரும்போது பொழுது கருக்கிவிட்டது. எவரோ ஓர் ஒன்றரையணா எல்.எம்.பி.யின் வீட்டு வாசலில் அவரது வருகைக்காகக் காத்துக் காத்து நின்றார். அவரும் வருவதாகக் காணவில்லை. கவலை, கற்பனையால் பல மடங்கு பெருகித் தோன்ற நிலைமையும் விலாசமும் தெரிவித்து, உடனே வரும்படி கெஞ்சிக் கடுதாசி எழுதி வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்ததும் அவர் கண்ட காட்சி திடுக்கிட வைத்தது. செல்லம்மாள் முற்றத்தில் மயங்கிக் கிடந்தாள். சற்று முன் குடித்த காப்பி வாந்தியெடுத்துச் சிதறிக் கிடந்தது.

அவசர அவசரமாக விளக்கை ஏற்றினார். வெந்நீரை எடுத்து வந்து அவள் மேல் சிதறிக் கிடந்த குமட்டல்களைக் கழுவி, அவளைத் தூக்கி வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார்.

வைத்தியன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற செந்தூரத்தைத் தேனில் குழப்பி நாக்கில் தடவினார். மூக்கிலும், கால், கைகளிலும் தைலத்தைத் தடவினார். பிரக்ஞை வரவில்லை. மூச்சு இழையோடிக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும் தைலத்தைச் சற்றுத் தாராளமாக விட்டு உடலில் தேய்த்து மயக்கம் தெளிவிக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்.

அச்சமயம் வெளியே ஒரு ரிக் ஷா வந்து நின்றது, "ஸார்! உள்ளே யார் இருக்கிறது? என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே கைப்பெட்டியும் வறுமையுமாக டாக்டர் உள்ளே வந்தார்.

"நல்ல சமயத்தில் வந்தீர்களையா! என்று சொல்லிக்கொண்டே அவரை வரவேற்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

"இப்போ என்ன?" என்றபடியே அருகில் வந்து உட்கார்ந்து கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார். வாயைத் திறக்க முயன்றார். பல் கிட்டிவிட்டிருந்தது.

"ஒரு நெருப்புப் பெட்டி இருந்தாக் கொண்டு வாருங்க, ஊசி குத்தணும்" என்றார்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை அருகில் மாடத்தில் இருக்கும் நெருப்புப் பெட்டியை மறந்துவிட்டு அடுப்பங்கரைக்கு ஓடினார். அவரது வருகைக்காகக் காத்திருப்பதற்காக மோட்டுவளையைப் பார்க்க முயன்ற டாக்டரின் கண்களுக்கு மாடத்து நெருப்புப் பெட்டி சுடவைத்துச் சுத்தப்படுத்தினார். கையில் நெருப்புப் பெட்டியுடன் அசடு வழிய வேர்வை வழிய நின்று கொண்டிருந்த பிரமநாயகம் பிள்ளையிடம், இடது கையைச் சற்று விளக்கருகில் தூக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு, மருந்தைக் குத்தி ஏற்றினார். இரண்டொரு விநாடிகள் இருவரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செல்லம்மாள் சிணுங்க ஆரம்பித்தாள்.

டாக்டர் மெதுவாகத் தம்முடைய கருவிகளை எடுத்துப் பெட்டியில் வைத்தார். கொஞ்சம் சீயக்காய்பொடி இருந்தால் கொடுங்கோ" என்று

கேட்டார். பிரமநாயகம் பிள்ளை வேட்டி துவைக்கும் வெள்ளைச் சவுக்காரக் கட்டியைக் கொடுக்க, மௌனமாகக் கை கழுவி விட்டு, "தூங்குகிறாப் போலிருக்கிறது. எழுப்ப வேண்டாம். எழுந்தால் பால் மட்டும் கொடுங்கள். இம்மாதிரிக் கேஸ்கள் வீட்டில் வைத்திருப்பது சவுகரியக் குறைச்சல் ஐயா, ஆஸ்பத்திரிதான் நல்லது" என்று கூறிக்கொண்டே பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்து நடந்தார்.

முன்தொடர்ந்த பிள்ளை, "எப்படி இருக்கிறது?" என்று வியமாகக் கேட்க "இப்பொழுது ஒன்றும் சொல்லுவதற்கில்லை. எதற்கும் நாளை காலை வந்து என்னிடம் எப்படி இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள், பிறகு பார்ப்போம், இந்த ரிக் ஷாக்காரனுக்கு ஒரு நாலணா கொடுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார். மடியிலிருந்த சில்லறை மனித மாட்டின் மடிக்கு மாறியது. ரிக் ஷா செல்லுவதைப் பார்த்து நின்று விட்டு உள்ளே திரும்பினார்.

செல்லம்மாள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை ஓசைப்படாமல் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தொட்டால் விழித்து விடுவாளோ என்ற அச்சம்.

அவளுடைய நெஞ்சின் மேல் ஓர் ஈ வந்து உட்கார்ந்தது, மென்மையான துணியின் மேல் அதற்கு உட்கார்ந்திருக்கப் பிரியம் இல்லை. மறுபடியும் பறந்து வட்டமிட்டு, அவளது உள்ளங்கையில் உட்கார்ந்தது, மறுபடியும் பறந்து, எங்கு அமர்வது என்று பிடிபடாதது போல வட்டமிட்டுப் பறந்தது. கடைசியாக அவளுடைய உதட்டின் மேல் உட்கார்ந்தது.

"தூ தூ" என்று துப்பிக்கொண்டு உதட்டைப் புறங்கையால் தேய்த்தபடி செல்லம்மாள் விழித்துக் கொண்டாள்.

சற்று நேரம் அவரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"உங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட இரக்கமு இல்லை. என்ன இப்படி போட்டுட்டுப் போயிட்டியளே" என்று கடிந்து கொண்டாள்.

”நாள் இல்லாமலிருக்கப்போ நீ ஏந்திரிச்சு நடமாடலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

”நான் செத்துத்தான் போவேன் போலிருக்கு, வீணாத் தடபுடல் பண்ணாதிய, என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடினாள்.

”உடம்பில் தளர்ச்சியாக இருக்கிறதால் தான் அப்படித் தோணுது, காலைப் பிடிக்கட்டா?” என்று மெதுவாகத் தடவிக்கொடுத்தார்.

”அப்பாடா! மேலெல்லாம் வலிக்குது. உள்ளக்குள்ளே ஜில்லுன்னு வருது. என் கையைப் புடிச்சிக்கிட்டுப் பக்கத்திலேயே இருங்க” என்று அவர் கையைச் செல்லம்மாள் தன் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, ”அம்மையெப் பாக்கணும் போல இருக்கு” என்று கண்களைத் திறக்காமலே சொன்னாள்.

”நாளைக்கு உடனே வரும்படி தந்தி கொடுத்தாப் போகுது, அதுக்கென்ன பிரமாதம்?” என்றார் பிள்ளை. அவருக்குப் பயம் தட்டியது. பிரக்ஞை தடம் புரண்டுவிட்டதா?

”ஊம், துட்டெ வீணாக்க வேண்டாம். கடுதாசி போட்டால் போதும். அவ எங்கெ வரப்போறா? நாளைக்காவது நீங்க கடைக்குப் போங்க” என்றாள் செல்லம்மாள்.

”நீ கொஞ்சம் மனசெ அலட்டிக்காமே படுத்துக்கோ” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் கைப்பிடிப்பிலிருந்து வலது கையை விடுவித்துக்கொண்டு நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

”வலிக்குது, தாகமா இருக்கு, கொஞ்சம் வெந்நி” என்றாள்.

”வெந்நி வயத்தைப் பெரட்டும், இப்பந்தானே வாந்தியெடுத்துது?” என்றார். மெதுவாக அவள் கைகள் இரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். செல்லம்மாளுக்குக் காலையிலிருந்த

முகப்பொலிவு மங்கி விட்டது. உதடுகள் சற்று நீலம் பாரித்து விட்டன. அடிக்கடி வறட்சியைத் தவிர்க்க உதட்டை நக்கிக் கொண்டாள்.

”நெஞ்சில் என்னமாவோ படபடவென்று அடிக்குது” என்றாள் மறுபடியும்.

”எல்லாம் தளர்ச்சியின் கோளாறுதான், பயப்படாதே” என்று நெஞ்சைத் தடவிக்கொடுத்தார்.

ஒரு விநாடி கழித்து, ”பசிக்குது, பாலைத் தாருங்க. நான் தூங்குதேன்” என்றாள் செல்லம்மாள்.

”இதோ எடுத்து வாரேன்” என்று உள்ளே ஓடிச் சென்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. பால் திறைந்து போயிருந்தது. அவருக்குத் திக்கென்றது. மாடத்திலே உலர்ந்து போல எலுமிச்சம் பழம் இருந்தது. அதை எடுத்து வெந்நீரில் பிழிந்து சர்க்கரையிட்டு அவளருகில் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். சற்று நேரம் சூடான பானகத்தைக் குடிக்கும் பக்குவத்துக்கு ஆற்றினார்.

”செல்லம்மா!” என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டார்.

பதில் இல்லை. மூச்சு நிதானமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

”செல்லம்மா, பால் தெரைஞ்சு போச்சு, பானகம் தாரேன். குடிச்சுப்புட்டுத் தூங்கு” என்றார்.

”ஆகட்டும்” என்பது போல அவள் மெதுவாக அசைந்தாள்.

சிறு தம்ளரில் ஊற்றி மெதுவாக வாயில் ஊற்றினார். இரண்டு மடக்குக் குடித்து விட்டுத் தலையை அசைத்துவிட்டாள்.

”என், வெளக்கை....” விக்கலுடன் உடல் குலுங்கியது. நெஞ்சு விம்மி அமர்ந்தது. காலும் கையும் வெட்டி வாங்கின.

அதிர்ச்சி ஓய்ந்ததும் பிள்ளை பானகத்தைக் கொடுத்தார். அது இதுபுறமும் வழிந்து விட்டது.

பாத்திரத்தை மெதுவாக வைத்துவிட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

உடல்தான் இருந்தது.

வைத்த கையை மாற்றாமல் பூதாகாரமாகச் சுவரில் விழுந்த தமது சாயையைப் பார்த்தார். அதன் கைகள் செல்லம்மாள் நெஞ்சைத் தோண்டி உயிரைப் பிடுங்குவனபோல் இருந்தன.

சித்த வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தில் மிஞ்சிக் கிடந்தவற்றை உடம்பில் பிரயோகித்துப் பார்த்தார். "இனிமேல் ஆவது ஒன்றுமில்லை" என்பது தெரிந்தும் தவிட்டு ஒற்றம் கொடுத்துப் பார்த்தார்.

அவரது நெற்றியின் வியர்வை அந்த உடலின் கண் இமையில் சொட்டியது.

அரைக்கண் போட்டிருந்த அதை நன்றாக மூடினார். குரக்குவலி இழுத்த காலை நிமிர்த்திக் கைகளை நெஞ்சில் மடித்து வைத்தார்.

அருகில் உட்கார்ந்திருவர் பிரக்ஞையில் தளதளவென்று கொதிக்கும் வெந்நீரில் அழைப்புக் கேட்டது.

உள்ளே சென்று செல்லம்மாள் எப்போதும் குளிக்கும் பருவத்துக்குப் பக்குவப்படுத்தினார். உடலை எடுத்து வந்தார். "செல்லம்மாள் இவ்வளவு கனமில்லையே" என்னமாக் கனக்கிறது!" என்று எண்ணமிட்டார்.

தலை வசப்படாமல் சரிந்து சரிந்து விழுந்தது.

கீழே உட்கார வைத்து, நின்று தமது முழங்காலில் சாய்த்து வைத்துக் தவலைத் தண்ணீர் முழுவதையும் விட்டுக் குளிப்பாட்டினார். மஞ்சள் இருக்குமிடம் தெரியாததனால் அதற்கு வசதி இல்லாமற் போய்விட்டது. மேல்துணியை வைத்து உடலைத் துவட்டினார்.

மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார். அவளுக்கு என வாங்கிய பச்சைப் புடைவை அந்த உடலில் சுற்றிக் கட்டப்பட்டது. நெற்றியில் விபூதியும், குங்குமமும் இட்டார். தலைமாட்டினருகில் குத்துவிளக்கை ஏற்றிவைத்தார். எப்பொழுதோ ஒரு

சரஸ்வதி பூஜைக்கு வாங்கின சாம்பிராணி ஞாபகம் வந்தது. கனல் எடுத்து வந்து வைத்துப் பொடியைத் தூவினார். நிறை நாழி வைத்தார்.

செல்லம்மாள் உடம்புக்குச் செய்ய வேண்டிய பவித்திரமான பணிவிடைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு அதையே பார்த்து நின்றார்.

கூடத்தில் மூச்சுத் திணறுவது போல் இருந்தது. வெளிவாசலுக்கு வந்து தெருவில் இறங்கி நின்றார்.

ஊசிக்காற்று அவர் உடம்பை வருடியது.

வானத்திலே தெறிகெட்டுச் சிதறிக் கிடந்த நட்சத்திரங்களில் திரிசங்குக் கிரகமண்டலம் அவர் கண்ணில் பட்டது. அவருக்கு வான சாஸ்திரம் தெரியாது. சங்கு மண்டலத்தின் கால் தூரத்தில் தெரிந்த கறுப்பு ஊசிக் கோபுரத்தில் மாட்டிக் கொண்டு அஸ்தமிக்கவோ உதயமாகவோ முடியாமல் தவித்தது.

அருகில், "ஐயா!" என்றான் முனிசாமி.

"முதலாளி குடுத்தாங்க" என்று நோட்டுகளை நீட்டினான், "அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்கு?" என்றான்.

"அம்மா தவறிப் போயிட்டாங்க, நீ இந்த நோட்டை வச்சுக்க, ஒரு தந்தி எழுதித் தாரேன். அதைக் குடுத்துப்புட்டு, முதலாளி ஐயா வீட்டிலே சொல்லு, வரும்போது அம்பட்டனுக்கும் சொல்லி விட்டு வா" என்றார்.

நிதானமாகவே பேசினார். குரலில் உளைச்சல் தொனிக்கவில்லை.

பிரமித்துப்போன முனிசாமி தந்தி கொடுக்க ஓடினான்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை உள்ளே திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தார். கனவில் மீண்டும் கொஞ்சம் சாம்பிராணியைத் தூவினார்.

அந்த ஈ மறுபடியும் அந்த உடலின் முகத்தில் வட்டவமிட்டு உட்கார்ந்தது.

பிரமநாயகம் பிள்ளை அதை உட்காரவிடாமல் விரட்டுவதற்கு விசிறியால் மெதுவாக வீசிக்கொண்டே இருந்தார்.

அதிகாலையில், மனசில் வருத்தமில்லாமல், பிலாக்கணம் தொடுக்கும் ஒரு பெண்ணின் அழகையில் வெளிப்பட்ட வேஷத்தை மறைப்பதற்கு வெளியில் இரட்டைச் சங்கு பிலாக்கணம் தொடுத்தது.

2. கு.ப. ராஜகோபாலன் – கனகாம்பரம்

”மணி!” என்று வாசலில் நின்று கொண்டே ராமு கூப்பிட்டான். நண்பன் வீட்டில் இருக்கிறானோ இல்லையோ என்று அவனுக்குச் சந்தேகம்.

”எங்கேயோ வெளிலே போயிருக்கா. நீங்க யாரு?” என்று மணியின் கதவண்டை நிற்கொண்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

ராமுவுக்குக் கொஞ்சம் தூக்கி வாரிப்போட்டுவிட்டது.

மணியும் அவனும் கலாசாலையில் சேர்ந்து படித்தவர்கள். மணியின் மனைவியைப் பற்றி அவனுக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. அவளை அவன் அதுவரையில் பார்த்தது கூட இல்லை. புதுக்குடித்தனம் நடத்த அவள் சென்னைக்கு வந்து ஒரு மாதந்தான் ஆகியிருந்தது. அந்த மாதம் முழுதும் ராமு சென்னையில் இல்லை. அதற்கு முன் சாரதாவும் அவனைப் பார்த்ததில்லை.

ராமுவும் மணியைப் போல மிகவும் முற்போக்கான கொள்கைகள் உடையவன்தான். கலாசாலை விவாதங்களிலும் சர்ச்சைகளிலும் பேசியபொழுது, ஸ்திரீ புருஷர்கள் சமானார்களாகப் பழக வேண்டுமென்றும், பெண்களின் முன்னேற்றம் மிகவும் அவசியமான சீர்திருத்தமென்றும் ஆவேசத்துடன் கர்ஜித்து வந்தான். ஆனால் அநுஷ்டானத்தில் அந்தக் கொள்கைகள் சோதனைக்கு வந்தபொழுது அவன் கலவரம் அடைந்துவிட்டான். முன்பின் பரிச்சயமின்றி மணியின் மனைவி தன்னுடன் பேசியது அவனுக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. அவன் அதைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. 'வீட்டில் மணி இல்லாவிட்டால் பதில் வராது. கொஞ்சநேரம் நின்று பார்த்துவிட்டுப் போய் விடுவோம்' என்றே அவன் ஒரு குரல் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

மணியின் மனைவி சாரதா படித்த பெண்ணும் அல்ல, அசல் கிராமாந்தரம், எந்தப் பக்கத்திலும் ரெயில் பாதைக்கே இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு சோழ தேசக் கிராமத்துப் பெரிய மிராசுதாரின் பெண். அவளுடைய நடை உடை பாவனைகளிலும், அந்தச் சில நிமிஷங்களில் அவன் கண்களில் பட்டமட்டில் ஒரு விதப் புதுமாதிரியான சின்னமும் காணவில்லை.

விலையுயர்ந்த பெங்களூர் பட்டுச் சேலையை நேர்த்தியாகக் 'கொசாம்' விட்டுக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அதற்கேற்ற வர்ணம் கொண்ட பழைய மாதிரி ரவிக்கைதான் அணிந்திருந்தாள். தலைமயிரை நடுவே வகிரெடுத்துத்தான் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். பின்னல்கூட, நவநாகரிகப் போக்குப்படித் 'தொள தொள' வென்று காதை மூடிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. பின்னலை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் பூர்ணசந்திரன் போலப் பெரிய குங்குமப்பொட்டு இருந்தது. உடம்பின் மேலிருந்த வைரங்கள் பூத்துக்கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. மூக்கில் புலாக்கு இருந்தது. கைக்காரியமாக இருந்தவள், அவசரமாக யாரென்று பார்த்துப் பதில் சொல்ல வந்தாள் என்பது அவள் தோற்றத்திலிருந்து தெரிந்தது. அப்பேர்ப்பட்டவள் தன்னுடன் வந்து பேசினதும் ராமு மனம் தடுமாறிப் போனான்.

ஒரு பெண் வந்து தன்னுடன் பேசிவிட்டாள் என்பதால் அவன் கூச்சமடையவில்லை. கலாசாலையிலும் வெளியிலும் படித்த பெண்கள் பலருடன் பேசிப் பழகினவன் தான் அவன். அது அவனுக்கு சகஜமாயிருந்தது. இந்த படிக்காத பெண் தன்னுடன் பேசினதான் அவனுக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. படித்த பெண்கள் கூடப் புது மனிதர்களிடம் பேசுவது கஷ்டமாயிற்றே! அப்படியிருக்க, நவநாகரிக முறையில் ஆண்களுடன் பழகுவது என்பதே அறியாத பிரதேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் பிற புருஷனுடன் பேசுவதென்றால், அது ராமுவுக்கு விபரீதமாகப்பட்டது. ஆனால் அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் மெல்லிய தொனியுடன்தான் வெளிவந்தன.

அவன் முகத்தைப் பார்த்துக்கூடப் பேசவில்லை அவள். தலைகுனிந்த வண்ணமாகவே இருந்தாள். இருந்தாலும் அவன் மனம் என்னவோ சமாதானப்படவில்லை.

”நான்-நான்-மணியின் சிநேகிதன்...” என்று சொல்லி மேலே என்ன சொல்லுவது என்பது தெரியாமால் தத்தளித்தான்.

’இதோ வந்துடுவா உள்ளே வந்து உட்காருங்கோ’ என்றாள் சாரதா. அதைக் கேட்டதும் உண்மையிலேயே ராமு திகைத்துப் போனான். தலை கிர்ரென்று சுற்றிற்று. ஏதோ தப்புச் செய்துவிட்டவன் போலச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். ஒரு சிறு தனிவீட்டில், தனியாக இருக்கும் இளம்பெண் தன்னை உள்ளே வந்து உட்காரச் சொன்னாள்! அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

’இல்லை, அப்புறம் வரேன்’ என்று அரைகுறையாகக் கூறி தலையெடுத்துப் பார்க்காமல் வெகு வேகமாய்ப் போய்விட்டான். ஐந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் இலையும் காய்கறியும் வாங்கிக் கொண்டு மணி உள்ளே நுழைந்தான்.

’உங்க சிநேகிதராமே? வந்து தேடினார்’ என்று சாரதா குதூகலமாகக் குதித்துக் கொண்டு அவனை எதிர்கொண்டு போய்ச் சொன்னாள். அவள் மேனியும், குரலும் ஒரு படையெடுப்புப் போல் அப்பொழுது அவனைத் தாக்கின. மணி புதுக்குடித்தனத்தின் தொல்லைகளிலும் தன்னை வந்து தாக்கிய அந்த இன்ப அலையை அநுபவித்து ஆறுதல் அடைந்தான்.

’யார் அது?’ என்று சொல்லிக்கொண்டு வலி கொண்டவள் போலப் பாசாங்கு செய்து, ஹா! என்றாள்.

திடீரென்று மணியின் முகம் சிவந்தது, கோபம் பொங்கி எழுந்தது. ’எவ்வளவு தரம் சொல்லுகிறது உனக்கு? யார் என்று கேட்கிறதுக்கு என்ன கேடு உனக்கு? ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டால் என்ன மோசம்? உன் கையைப் பிடிச்சு இழுத்துடுவாளோ?’ என்று வார்த்தைகளை வீசினான்.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்து மணி சாரதாவைத் தாறுமாறாகக் கோபித்துக் கொண்டான். 'பட்டணத்தில் நண்பர்கள் அடிக்கடி வந்து தேடுவார்கள், பதில் சொல்லாமல் உள்ளே நுழைந்து கொண்டு கதவைச் சாத்திக்கொள்ளக் கூடாது, பட்டணத்தின் நாகரிகத்திற்கு ஏற்றவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்' - இந்த மாதிரி உபதேசங்கள் செய்து முடித்தான். அதன் காரணமாக இருவரும் இரண்டு நாள் பேசாமல் கூட இருந்தார்கள்.

இந்தத் தடவை, தான் சொல்லப்போகிற பதில் மணிக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கப் போகிறது என்ற நிச்சமான எண்ணத்தில், 'வேண்டிய மட்டும் பேசட்டும்' என்று சாரதா வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவன் ஓய்ந்ததும் சாமாதானமாகப் பதில் சொன்னாள்.

'யாருன்னு கேட்டேன். சிநேகிதின்னு சொன்னார். பேர் சொல்லல்லே. 'உள்ளே வந்து உக்காருங்கோ, வந்துவா'ன்னேன். அப்புறம் வரேன்னு போய்ட்டார்'.

சாரதா ஆவலுடன் மணியின் முகத்தைக் கவனித்தாள். அதில் எவ்விதமான சந்தோஷக் குறியும் தோன்றாததைக் கண்டு அவள் முகம் சுண்டிப்போய் விட்டது. சடக்கென்று திரும்பி உள்ளே போய்விட்டாள்.

மணியோ அந்த மாதிரிப் பதிலை அவளிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவே இல்லை. முதலில் அவனுக்கு முகத்தில அடித்தாற்போல் இருந்தது. அவள் பதில், பிறகு தான் சொன்னதற்கு மேலாக, அதிகமாக அவள் நடந்து கொண்டுவிட்டது அவனுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கிற்கு. அதன் பிறகு ஏன் அப்படிச் செய்தாள்? நாம் சொன்னதற்காகக் கீழ்ப்படிந்து நடந்த மாதிரியா அது? அல்லது... என்று கொஞ்சம் அவன் மனம் தடுமாற ஆரம்பித்தது. எல்லாம் சேர்ந்து அவன் வாயை அடக்கிவிட்டன. சாரதாவும் அவனைச் சாந்தப்படுத்தவோ பேச்சில் இழுக்கவோ முயலவில்லை. அவளுக்கும் கோபம்.

சாப்பாடு முடிந்து வெளியே போகும்வரை மணி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. தெருவழியாகப் போய்க்கொண்டே என்ன என்னவோ யோசித்தான். அவன் மனம் சொல்லமுடியாத வேதனையை அடைந்தது. சாரதா அவ்வளவு தூரம் பொய்விடுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. படித்த பெண் அம்மாதிரி செய்திருந்தால் அதில் ஒன்றும் விசேஷம் இராது. ஒரு கிராமாந்தரப் பெண், முகம் தெரியாதவனை உள்ளே வந்து உட்காரச் சொன்னது மிகவும் அநாகரிகம். சிநேகிதன் என்ன நினைத்திருப்பான்? என்ன தைரியம் இந்தப் பெண்ணிற்கு? என்றோ அல்லது 'சுத்த அசடு!' என்றோ நினைத்திருப்பான் அல்லது...

இம்மாதிரி யோசித்துக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தான்.

எங்கேயோ போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த ராமு, தெருவில் மணி எதிரே வருவதைக் கண்டு மிகவும் சங்கடமடைந்தான். அப்பொழுது மணியைக் கண்டு பேசுவதா வேண்டாமா என்று கூட அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்திருந்ததாகச் சொல்வதா வேண்டாமா? அவன் மனைவி சொன்னதைச் சொல்வதா வேண்டாமா? இப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சினைகள் எழுந்தன. ஒரு வேளை மணியின் அநுமதியின் பேரில் அவள் அவ்வளவு சகஜமாகப் பேசியிருந்தால் சரியாய்ப் போய்விடும். இல்லாவிட்டால் தான் சொல்லுவதால் அந்தப் பெண்ணின் அசட்டுத்தனமோ, அல்லது அறியாமையோ மணிக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினால்? அவர்களிடையே பெருத்த மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டால்? யார் கண்டார்கள்? மனித சுபாவம் எது வேண்டுமானாலும் நினைக்கும். அந்த மாதிரி மனஸ்தாபத்திற்குத் தான் காரணமாகக் கூடாது. அவள் தானாக மணியிடம் முழுவதும் சொல்லியிருக்கிறாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? சொல்லியிராவிட்டால் அசட்டுத்தனம் ஆபத்தாக அல்லவோ முடியும்?

இவ்விதம் எண்ணியவனாய், ராமு, சடக்கென்று ஒரு சந்தில் திரும்பி மணியின் கண்ணில் படாமல் தப்பினான். ஆனால் அன்று காலையில் நடந்த

சம்பவத்தைத் தன் மனத்தை விட்டு அகற்ற அவனால் முடியவில்லை. அந்தப் பால்வடியும் புதுமுகத்தின் களங்கமற்ற பார்வை, தடங்கல், திகைப்பு, பயம் இவையற்ற அந்தத் தெளிவான சொற்கள்! 'இதோ வந்துடுவா!' என்றாள் அவள். அதில் என்ன நேர்மை! என்ன மரியாதை! இன்னும், தன்னை உள்ளே வரும்படி அழைத்ததில் என்ன நம்பிக்கை! - தன் புருஷனின் நண்பன் என்றதால் ஏற்பட்டது! 'சே, சே, அந்த நாலு வார்த்தைகளில் அவள் எவ்வளவு அர்த்தத்தை வைத்து விட்டாள்! தன்னையும் நம்பினாள்... அவளா அசடு? அவள் தான் உண்மையான பெண்! நான் சந்தித்த முதல் பெண்!.... அதனால் தான் எனக்கு அந்தக் கலவரம் ஏற்பட்டது. மணியை மாலையில் கண்டு அவனிடம் சொல்ல வேண்டும்'. இந்த மாதிரி எண்ணிக்கொண்டு ராமு நடந்தான். ஆனால் தான் முதலில் அந்தப் பேச்சை எடுப்பதற்கு முன்பு, நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். மாலை ஏழு மணிக்குச் சென்றால் அவன் நிச்சயம் வீட்டிலிருப்பான் என்று எண்ணினான். மாலை ஆறு மணி இருக்கும். சாரதா வீட்டுக் காரியங்களைச் செய்து முடித்துவிட்டு அறையில் தலையை வாரிப் பின்னிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் ஒரு தட்டில் தொடுக்கப்படாத கனகாம்பர புஷ்பங்கள், எதிரே முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, ரிப்பன், சீப்பு, வாசனைத் தைலம் முதலியவை இருந்தன.

உள்ளே நுழைந்த மணிக்கு இவற்றையெல்லாம் பார்த்ததும் ஏதோ ஓர் ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

'இது என்ன பூவென்று இதை நித்தியம் வாங்கித் தலையில் வைத்துக் கொள்ளுகிறாய்?' என்று அவன் அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடித்தான்.

ஆனால், கனகாம்பரத்தைத்தான் அவன் சொல்லுகிறான் என்று நினைத்துச் சாரதா, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவனது பட்டண நாகரிகத்தை இடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள்.

'பட்டணத்துலே எல்லோரும் இதைத்தானே வச்சுக்கறா? சங்கீத வித்வத்சபைலே கூட இதைத்தானே தலைதாங்காமெ வச்சுண்டு வந்தா? என்று சாரதா சொன்னாள்.

'எல்லாம் பட்டணத்துலே செய்றாப்பலே செய்யணும்னு யார் சொன்னது? அப்படி கட்டாயமா? பட்டணத்துப் பெண்கள் மாதிரிதான் இருக்கு. அவர்கள் வைத்துக் கொள்ளுகிற கனகாம்பரமும், வாசனையில்லாத பூவை எங்கேயாவது தலையில் வைத்துக்கொள்வதுண்டா? காக்கரட்டான் பூவைத் தலையில் வச்சுக்கற பெண்களுடைய வாழ்க்கை ரஸனையும் அப்படித்தான் இருக்கும்.'

'நீங்கதானே நான் பட்டணத்துப் பெண் மாதிரி இருக்கணும்னேள்? இல்லாட்டா ஒங்களுக்கு வெக்கமா இருக்கும்னேளே? என்று சாரதா மணியின் முகக்குறியை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக்கொண்டு கூறினாள்.

'அதுக்காக மூணாம் மனுஷனைப்போய் ஆத்துக்குள்ளே வந்து உக்காருங்கறதோ?' என்று மணி ஆத்திரத்தில் கொட்டி விட்டான்.

சாரதாவின் முகம் சட்டென்று மாறுதல் அடைந்தது. என்ன கிராமாந்தரமானலும் அவள் பெண், அளவு கடந்த கோபத்துடன் மணியின் முகத்தை ஒரு நிமிஷம் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவன் எண்ணங்கள் அவன் முகத்தில் முகத்தில் அவளுக்குப் பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிந்தன. தனக்கு – தன் பெண்மைக்கு அவன் செய்த அவமரியாதையை அறிந்தவள் போல் அவளுடைய முகத்தில் ஓர் ஆழ்ந்த வெறுப்புக்குறி தோன்றிற்று. பாதி போட்ட பின்னலை அவிழ்த்து முடிந்து கொண்டு கனகாம்பரப்பூவைத் தட்டுடன் அப்படியே எடுத்து அலமாரியில் வைத்துவிட்டுச் சமையலறைக்குள் போய்விட்டாள்.

இந்த மகத்தான கோபத்தின் முன்பு மணி அயர்ந்து போனான். அடிபட்ட நாய்போல மௌனமாக அறைக்குப் போய் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்தான்.

ஏழு அடிக்கும் சமயத்தில் ராமு வந்தான். மணி கலகலப்புடன் பேச முயற்சி செய்தும் பயன்படவில்லை. வந்ததும் வராததுமாய் ராமு, 'மணி, நான் காலையில் வந்திருந்தேன். நீ எங்கே போயிருந்தாய்?' என்றான்.

'நீயா வந்திருந்தாய்?' என்று கேட்டுவிட்டு மணி மௌனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

'மணி, எனக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தில் என் பெயரைக் கூடச் சொல்ல மறந்து போனேன்'.

ராமுவின் தொண்டை அடைபட்டது. மணி தலை குனிந்து கொண்டான், அவனால் பேசவே முடியவில்லை. நண்பர்கள் இருவரும் சில நிமிஷ நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ராமு நிலைமையை ஊகித்துவிட்டான். திடீரென்று எழுந்தான்.

'மணி, நான் போய்விட்டு வருகிறேன். இதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்'.

'இங்கேயே சாப்பிடேன், ராமு?'

'இல்லை, இன்று வேண்டாம்!'

இரவு சாப்பாடு பேச்சில்லாமல் முடிந்தது. ஜன்னல் வழியே பாய்ந்த நிலவைக் கவனிப்பது போல மணி ஏங்கிப்போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். சாரதா பால் டம்ளரை எடுத்து வந்து மௌனமாக நீட்டினாள்.

அதுவரையில் அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்கக்கூட அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. அப்பொழுதுதான் தலையெடுத்துப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் தோன்றிய துக்கக் குறியைக் கண்டு அவன் பதறிப் போனான், எழுந்து அவள் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

'சாரதா!' என்று சொல்லி மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினான்.

'வேண்டாம்!' என்று சாரதா அவன் முகத்தைத் தடவினாள்.

'நான் சொன்னது...' என்று மணி தன் மனத்தை வெளியிட ஆரம்பித்தான்.

'கனகாம்பரம் எனக்குப் பிடிக்காதே! நீங்கள் சொன்னதில் தப்பென்ன?' என்று சாரதா, பெண்களுக்கென்றே ஏற்பட்ட சாதாரணத்துடன் பேச்சை மாற்றிவிட்டாள்.

3. கு. அழகிரிசாமி – ராஜா வந்திருக்கிறார்

எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே! உனக்கு இருக்கா! என்று கெட்டிக்காரத் தனமாகக் கேட்டான் ராமசாமி செல்லையா பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். தம்பையா ஆகாயத்தைப் பார்த்து யோசனை செய்தான், மங்கம்மாள் மூக்கின் மேல் ஆள்காட்டி விரலை வைத்துக் கொண்டும் கண்ணை இலேசாக மூடிக்கொண்டும் லேசாக யோசனை செய்தாள். அந்த மூவரும் ராமசாமியின் கேள்விக்ககு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறார்கள் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றப் பிள்ளைகள் அன்று பள்ளிக்கூடத்திலிருக்கும் போது ராமசாமிக்கும் செல்லையாவுக்கும் இடையே ஒரு போட்டி நடந்தது. ராமசாமி தன் 'ஐந்தாம் வகுப்பிற்குரிய இந்திய தேச சரித்திரப் புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். செல்லையா அந்த வருடம் இந்திய தேச சரித்திரம் வாங்கவில்லை. அதனால் தன்னிடமுள்ள ஒரு சிவிக்ஸ் புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் படப் போட்டியை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ராமசாமி தன் புத்தகத்தை முதலிலிருந்து ஒவ்வொரு தாளாகத் திருப்புவான். படம் இருக்கும் பக்கத்தைச் செல்லையாவுக்குக் காட்டி, "இதோ, இந்தப் படத்துக்குப் பதில் படம் காட்டு" என்பான். செல்லையா தன் புத்தகத்தைத் திறந்து அதில் உள்ள ஒரு படத்தைக் காட்டுவான், பிறகு இருவருமே புத்தகத்தைப் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டுவார்கள். யாராவது ஒருவருடைய புத்தகத்தில் அடுத்தப் படியாகப் படம்

வரும், உடனே, அந்தப் படத்துக்கு அடுத்தவன் பதில் படம் காட்ட வேண்டும். இவ்விதமாக பதிலுக்குப் பதில் படம் காட்டிய வண்ணம் புத்தகம் முழுவதையும் புரட்டுவார்கள். எவன் புத்தகத்தில் அதிகப் படங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவன் ஜெயித்து விடுவான். மற்றவன் தோற்றுப் போவான். உடனே ஜெயித்தவன், 'உனக்கு படம் காட்ட முடியல்லே! தோத்துப் போயிட்டியே!' என்று பரிகாசம் செய்வான் இந்த மாதிரியான படப் போட்டிதான் அன்றும் நடந்து கொண்டிருந்தது. போட்டி பாதியில் நிற்கிறது. அந்தச் சமயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புக் கணக்கு வாத்தியார் வந்துவிட்டார். அந்த கணக்கு வாத்தியார் மிகவும் கெடுபிடியானவர். அவர் வகுப்பில், பையன்கள் வெளியே தெரியாமல் விளையாடிக் கொண்டிருக்க முடியாது. தவிரவும் கணக்குப் போடும்போது, வாத்தியார் வந்ததும் இவருடைய போட்டியும் நின்றுவிட்டது. கடைசியில், சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வெளியே வந்த பிறகு, ஒரு வேப்பமரத்தின் அடியில் நின்று இருவரும் அந்தப் போட்டியை நடத்தினார்கள்.

ராமசாமியின் சரித்திரப் புத்தகத்தில் பாதிதான் தாண்டியிருக்கும், ஆனால் செல்லையாவின் சிவிக்ஸ் புத்தகம் முடிந்து விட்டது. செல்லையா தோற்றுப் போய்விட்டான். பக்கத்தில் நின்ற பிள்ளைகள் அவனை கேலி செய்தார்கள். தங்கள் அண்ணன் தோற்றுப் போனதைக் கண்டு, தம்பையாவுக்கும் மங்கம்மாளுக்கும் சொல்லமுடியாத வருத்தம். அந்த இடத்தை விட்டு எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். நடந்து செல்லும்போது, படப் போட்டி வேறொரு அவதாரம் எடுக்கத் தொடங்கியது. 'எங்கள் வீட்டில் அது இருக்கே, உங்கள் வீட்டில் இருக்கா?' என்று இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் கேட்க ஆரம்பித்தனர். இந்தப் புதுப் போட்டியின் கடைசிப் பகுதியில் தான் ராமசாமி, "எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே, உனக்கு இருக்கா?" என்று இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் கேட்க ஆரம்பித்தனர். இந்தப் புதுப்போட்டியின் கடைசிப் பகுதியில் தான் ராமசாமி, எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே, உனக்கு இருக்கா?' என்று இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் கேட்க

ஆரம்பித்தனர். இந்தப் புதுப் போட்டியின் கடைசிப் பகுதியில் தான் ராமசாமி, "எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே, உனக்கு இருக்கா?" என்று கேட்டான். வேப்ப மரத்தை விட்டு அரை பர்லாங் தூரத்திலுள்ள பார்வதியம்மன் கோவில் பக்கமாக வந்தாய் விட்டது. இன்னும் செல்லையாவோ தம்பையாவோ ராமசாமிக்கு பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால், மங்கம்மாள் திடீரென்று எல்லோரையும் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு ராமசாமியின் முன்னாள் வந்து நின்றாள். குழந்தைகள் எல்லோரும் மங்கம்மாவையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள், ரேகை சாஸ்திரியிடம் காட்டுவது போலக் கையை வைத்துக்கொண்டு, "ஐயோ! சில்க் சட்டை எதுக்காம்? ஹும் லேசாச் சருகு மாதிரி இருக்கும். சீக்கிரம் கிழிஞ்சி போகும். (செல்லையாவின் சட்டையைக் காட்டி) இதுதான் கனமாயிருக்கு.

"ரொம்ப நாளைக்குக் கிழியாமே இருக்கும் நல்லாப்பாரு" என்று மிகமிகப் பரிகாசமாகச் சொல்லிவிட்டு செல்லையாவின் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள். ராமசாமி திகைத்து நின்றவிட்டான். முதல் வகுப்பில் படிக்கும் மங்கம்மாள், ஐந்தாம் வகுப்பில் ராமசாமியைப் பார்த்து "தோத்துப் போயிட்டியா!" என்று ஏளனம் பண்ணினார்கள். மங்கம்மாள் செல்லையாவின் சட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவனை ஒட்டி உரசி நின்றது கொண்டாள். நடக்கும் போதும் அப்படியே நடந்து வந்தாள். அவள் மனத்திற்குள்ளே ஒரு பெருமிதம். ராமசாமி அடுத்து கேள்வியைப் போட்டான். "எங்கள் வீட்டிலே ஆறு பசு இருக்கு, உங்க வீட்டிலே இருக்கா?" இதற்குச் செல்லையா பதில் சொல்லவில்லை, மங்கம்மாளும் பதில் சொல்லவில்லை. தம்பையா, "இஷுஹதான் பணக்காரராம்! அதுதான் ரொம்பப் பெருமை ஹும்! பெருமை பீத்திக்கலாம்...!" என்று சொல்லி நிலைமையைச் சமாளிக்க முயன்றான். அது முடியவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் செல்லையா, "அது சரி எங்க வீட்டிலே ஒன்பது கோழி இருக்கு, உங்க வீட்டிலே இருக்கா?" என்று ஒரு போடு போட்டான் ராமசாமியும் தயங்கவில்லை. "நாங்கள் உங்களைப் போல கோழி

அடிச்சுச் சாப்பிட மாட்டோம். நாங்க எதுக்கு கோழி வளக்கணும்? அதுதான் எங்க வீட்டிலே கோழி இல்லே” என்றான்.” அதெல்லாம் சும்மா.

”ஒன்பது கோழி இருக்கா, இல்லையா?” என்று ஒரே பிடிவாதமாகக் கேட்டான் செல்லையா. ராமசாமிக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லையே என்று கூட வருத்தமில்லை. மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒன்று கூடிக்கொண்டு அவனைப் பரிகாசம் செய்வதை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. அதனால் ஓடினான். சிற்சில குழந்தைகள் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு நேராக வந்த மாத்திரத்தில் கூட்டத்திலிருந்து விலகி வீட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். கூட்டம் குறையக் குறைய ராமசாமியின் அவமானமும் குறைந்து கொண்டு வந்தது. மேலத் தெருவுக்குள் நுழையும் போது, ராமசாமியும் அவனுடைய எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த மூவரும் தான் மிஞ்சினார்கள். ஏனென்றால், அந்தக் குக்கிராமத்துப் பள்ளிப் பிள்ளைகளில், இவர்களுடைய வீடுகள் தான் மேலத் தெருவில் இருந்தன. ராமசாமியின் வீடு முதலாவதாக வந்தது. ‘தப்பித்தோம் பிழைத்தோம்’ என்று வீட்டுக்குள்ளே பாய்ந்தான் ராமசாமி. உடனே, வீதியில் நின்ற அந்த மூவரும், ”தோத்தோ நாயே!” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டும், கையால் சொடுக்குப் போட்டுக்கொண்டும் நின்றார்கள். அப்போது வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஒரு மீசைக்காரன் தலைப்பாக் கட்டுடன் வெளியே வந்தான். அவன் ராமசாமியின் வீட்டு வேலைக்காரர்களில் ஒருவன்.

குழந்தைகள் மூவரும் கிழிந்து போன அழுக்குத் துணியுடனும், பரட்டைத் தலையுடனும் தெருவில் நின்று, ஒரே குரலில் ”தோத்தோ நாயே!” என்று சொல்வதைப் பார்த்து, ”சீ, கழுதைகளா! போறீகளா, எண்ணமும் வேணுமா?” என்று அதட்டினான். மூன்று பேரும் நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடிவிட்டார்கள். அவர்கள் போன பிறகு ”பிச்சைக்காரக் கழுதை! தோத்தோ!... நாயே!... கழுதை! என்று தனக்குத் தானே ஏகத்தாளமாகச் சொல்லிக் கொண்டு, தன் வேலையைக் கவனிக்கப் போனான். செல்லையா, தம்பையா, மங்கம்மாள் – மூன்று பேரும் நெஞ்சோடு புத்தகக் கட்டுக்களை அணைத்துக் கொண்டு வீடு

சேரும் போது, அவர்களுடைய தாயார் தாயம்மாள் வாசல் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தாள். மங்கம்மாள் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி அம்மா...! என்று தாயம்மாளைப் பின்புறமாகக் கட்டிக்கொண்டாள். குனிந்து வாசல் தெளித்துக் கொண்டிருந்த தாய் செல்லமாக, "ஐயோ!.. இது என்னடா இது!" என்று முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு அழுவது போலச் சிரித்தாள்! அம்மா 'அழுவ'தைக் கண்டு மங்கம்மாளுக்கு அடக்க முடியாதபடி சிரிப்பு என்று அந்த கிராமத்துப் பிள்ளைகள் குறிப்பிடவார்கள். "வரலையே!" என்று பொய் சொல்லிவிட்டு, பொய்ச் சிரிப்பும் சிரித்தாள் தாயம்மாள். "நிஜம்மா?" என்று கேட்டான் தம்பையா.

"நிஜம்மா தான்!" என்று சொன்னாள் தாயம்மாள். அப்புறம் சிரித்தாள் மங்கம்மாள் விறுவிறு என்று அம்மாவுக்கு முன்னாள் வந்து நின்றாள். வலது கையிலிருந்து புத்தகக்கட்டை இடது கையில் இடுக்கிக் கொண்டாள். வலது கையின் ஆள்காட்டி விரலை மூக்கின் மேலும் புருவங்களுக்கு மத்தியிலும் வைத்துக்கொண்டு, முகத்தையும் ஒரு பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டு, "அம்மா!... எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு!... நீ பொய் சொல்றே!... ஐயா வந்துட்டாரு!" என்று நீட்டி நீட்டிச் சொன்னாள். தாயம்மாளுக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. பல்லை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, "போக்கிரிப் பொண்ணு!" என்று மங்கம்மாளின் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள். செல்லையா மிகவும் ஆழமான குரலில், "ஐயா வரல்லையாம்மா?" என்று கேட்டான். அவன் குரலில் சோகம் ததும்பி, ஏமாற்றம் இழையோடியிருந்தது. தாயம்மாள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். மூளையிலிருந்த ஒரு ஜாதிக்காய்ப் பொட்டியைச் சுட்டிக்காட்டி, "அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து பாரு மங்கம்மா" என்றாள். மூவருமே ஓடிப்போய்ப் பெட்டியைத் திறந்தனர். பெட்டிக்குள்ளே இருந்த ஜவுளிப் பொட்டணத்தை எடுத்து அவிழ்த்துப் பார்த்தனர்.

மறுநாள் விடிந்த பிறகு ஆரம்பமாகும் தீபாவளி, குழந்தைகளுக்கு அப்பொழுதே ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒரே குதூகலம்! ஒவ்வொரு துணியாக

எடுத்து, 'இது யாருக்கு இது யாருக்கு' என்று இனம் பிரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பொட்டணத்தில் இரண்டு மல் பனியன்களும், இரண்டு கால் சட்டைகளும், ஒரு பாவாடையும், ஒரு பச்சை நிறமான சட்டையும், ஒரு நான்கு முழ ஈரிழைச் சிட்டைத் துண்டும் இருந்தன. துண்டைத் தவிர மற்ற உருப்படிகள் இன்னின்னாருக்குத்தான் என்று குழந்தைகளே பங்கு போட்டுவிட்டார்கள். துண்டு யாரைச் சேருவது என்று தெரியவில்லை. உடனே செல்லையா கேட்டாள். "துண்டு யாருக்கும்மா?" ஐயாவுக்கு" என்றாள் தாயம்மாள் சிரித்துக்கொண்டு, "அப்படின்னா உனக்கு?" என்று மங்கம்மாள் கேட்டாள். தாயம்மாள் சிரித்துக்கொண்டு, "எனக்குத் தான் ரெண்டு சீலை இருக்கே இன்னும் எதுக்கு? எல்லோரும் புதுத்துணி எடுக்க நாம் என்ன பணக்காரரா?" ஐயாவுக்கு மட்டும் (பிறகு புதுத்துண்டு எதுக்காம்?" என்றாள் மங்கம்மா. "வாயாடி! வாயாடி! ஐயாவுக்கு ஒரு துண்டு கூட இல்லை. துண்டு இல்லாமே எத்தனை நாளைக்குப் பழைய வேட்டியை உடம்பிலே போட்டுக்கிட்டு அலையறது?" என்று சொல்லிவிட்டு, மங்கம்மாளைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டாள் தாய் அந்தி மயங்கி, இருட்டத் தொடங்கியது. விளக்கேற்றுவதற்காகத் தாயம்மாள் எழுந்தாள்.

விளக்கேற்றிவிட்டுக் குழந்தைகளை வெந்நீரில் குளிப்பாட்டி விட்டாள். ஐப்பசி மாதமானதால் அநேகமாக நாள் தவறாமல் மழை பெய்திருந்தது. பூமி குளிர்ந்து குழந்தைகளை ஈரவாடை அதிக வேகத்துடன் தாக்கியது. எல்லோரும் குடுகுடு என்று முற்றத்திலிருந்து வீட்டுக்குள்ளே ஓடி வந்து விட்டார்கள். குழந்தைகள் சாப்பிடும் போது தான், அவர்களுடைய அப்பா பக்கத்துக் கிராமத்துக்கு ஒரு தூர பந்துவின் திடீர் மரணத்தை அப்பா பக்கத்துக் கிராமத்துக்கு ஒரு தூர பந்துவின் திடீர் மரணத்தை முன்னிட்டுச் சென்றிருப்பதாகவும், மறுநாள் மத்தியானத்துக்குள் வந்துவிடுவார் என்றும், வரும்வரை காத்திருக்காமல் குழந்தைகளோடு தீபாவளி கொண்டாடி விட வேண்டும் என்று அவர் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார் என்றும் தாய்

தெரிவித்தாள். சாப்பாடு முடிந்தது. ராப் படம் படிக்க மாடக்குழியில் இருந்த அகல் விளக்கைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டு அதன் முன்னால் மூன்று பேரும் உட்கார்ந்தார்கள். தாயம்மாள் சாப்பிட்டுவிட்டு, எச்சில் கும்பாக்களைக் கழுவ முற்றத்துக்கு வந்தாள். முற்றத்தின் மூலையில் கொஞ்ச தூரத்துக்கு அப்பால் ஒரு முருங்கை மரம் உண்டு. அதன் நிழலில் கருப்பாக ஓர் உருவம் தெரிந்தது. பக்கத்து வீட்டு நாயாக இருக்கும் என்று நினைத்து உள்ளே வந்துவிட்டாள். மண் தரையில் முந்தானையை விரித்து ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்டு, குழந்தைகள் உரக்கச் சத்தம் போட்டுப் பாடம் படிப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் தாய். சிறிது நேரத்தில் "தரை என்னமாக் குளுருது! ராத்திரி எப்படிப் படுத்துகிடுறது?" என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய உடம்பு அவளுடைய ஸ்பரிசத்துக்கே 'ஜில்'லென்றிருந்தது. தம்பையா, அண்ணனைப் பார்த்து, "துணைக்கு வர்ரயா?" என்று கூப்பிட்டாள்.

இருட்டானதால் வீட்டு முற்றத்துக்குப் போய் ஒன்றுக்குப் போய் விட்டு வர அவனுக்கு பயம். செல்லையா துணைக்குப் போனான். இந்தச் சிறுவர்களின் கண்ணிலும் முருங்கை மரத்தடியில் இருந்த கருப்பு உருவம் தென்பட்டது. அதைப் பார்த்து பயந்து போகாமல் இவர்கள் தைரியமாக நின்றதற்குக் காரணம். ராமசாமியின் வீட்டை நோக்கிப் போகும் இரண்டு பேர் இரண்டு 'பெட்ரோமாக்ஸ்' விளக்குகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு போனதுதான். ஆள் நடமாட்டமும் விளக்கு வெளிச்சமும் சேர்ந்து தைரியம் கொடுத்தன. இருவரும் கருப்பு உருவத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். அது இவர்களைப் போன்ற ஒரு சிறுவனுடைய உருவம் தான் உடனே இருவரும் பக்கத்தில் போனார்கள். அப்பொழுது மழை இலேசாகத் தூற ஆரம்பித்தது. அதனால் முருங்கை மரத்துக்குக் கீழாகப் போய் நின்று கொண்டு, அந்தச் சிறுவனுடைய நடவடிக்கைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்கு வயது எட்டு அல்லது ஒன்பது இருக்கும். அவன் உடம்பில்

அழுக்கடைந்த கௌபீனம் ஒன்றைத் தவிர, வேறு உடைகள் கிடையாது. தரையில் உட்கார்ந்தால் குளிரும் என்று பாதங்கள் மட்டும் தரையில் படும்படியாக அவன் குத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன்னாள் மூன்று எச்சில் இலைகள் கிராமத்தில் வெண்கலக் கும்பாவில் சாப்பிடாமல், இல்லை போட்டுச் சாப்பிடுகிற வீடு ராமசாமியின் வீடுதான். அந்த வீட்டின் வாசலிலிருந்துதான் அந்த எச்சில் இலைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவற்றில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த பருக்கைகளையும், கரி வகைகளையும் எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். செல்லையாவோ தம்பையாவோ ஒன்றும் சொல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள்.

ஏற்கனவே யாரோ கடித்துச் சுவைத்துத் துப்பிய முருங்கைக் காய்ச்சுக்கைகளில் ஒன்றை இலையிலிருந்து எடுத்தான் சிறுவன். அதை இரண்டாம் தடவையாகக் கடிக்க ஆரம்பித்தான். "சீ! எச்சீ!.. என்று சொல்லிவிட்டுக் கீழே 'தூ' என்று துப்பினான் தம்பையா. சிறுவன் ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் பழையபடியும் குனிந்து கொண்டான். செல்லையாவுக்கு திடீரென்று ஏதோ உதயமானது போல், "டேய்! ஏண்டா எங்க வீட்டு வாசலிலே வந்து உட்கார்ந்திருக்கே? போடா..." என்று அதட்டினான். சிறுவன் போகாவிட்டாலும் பயந்துவிட்டான். அதனால் இடது கையால் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு, அதிவேகமாக இலையை வழித்தான். "உங்க வீட்டுக்குப் போயேன்" என்றான் தம்பையா. மழை பலமாகப் பிடித்து விடும்போல இருந்தது. அதற்குள்ளாக அவனை விரட்டிவிட்டு, வீட்டிற்குள் ஓடிவிட வேண்டும் என்று செல்லையாவும், தம்பையாவும் முடிவு கட்டினார்கள். "போடா... இல்லாட்டி உன் மேலே துப்புவேன்" என்றான் தம்பையா. சிறுவன் எழுந்திருக்கும் வழியைக் காணோம். அவனைக் காலால் மிதிக்க வேண்டுமென்று தம்பையா தீர்மானித்தான். மழை 'சட சட' வென்று பெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது. வெளியே போன குழந்தைகள் மழையில் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற திகைப்புடன் தாயம்மாள் ஓடிவந்து,

“செல்லையா!...” என்று கூப்பிட்டாள்”ம்” என்று பதில் வந்தது. இருட்டிலே அங்க என்ன பண்ணீங்க?” என்று சொல்லிக் கொண்டே மரத்தின் பக்கமாக வந்துவிட்டாள். அங்கே வந்து, நின்று யோசிப்பதற்கு நேரமில்லை மழை. ஆகவே, மூன்று பேரையும் அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்.

சிறுவன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் வந்து நின்றான். அவனுடைய உடம்பெல்லாம் ஒரே சிரங்கு. தலையில் பொடுகு வெடித்துப் பாம்புச் சட்ட மாதிரி தோல் பெயர்ந்திருந்தது. பக்கத்தில் வந்த நின்றால் ஒரு மாதிரி தூர்வாடை இந்தக் கோலத்தில் நின்றான் சிறுவன். “இது யாரம்மா?” என்று மங்கம்மாள் திகைப்போடு கேட்டாள். “யாரோ? யார் பெத்த பிள்ளையோ?” என்று சொல்லிவிட்டு, மழையில் நனைந்த குழந்தைகளைத் துவட்டப் பழைய துணியை எடுக்கப்போனாள். அவள் மறுபக்கம் திரும்பியதும் தம்பையா அம்மாவுக்குக் கேட்காமல், வாய்க்குள்ளேயே “போடா” என்று பயமுறுத்தினான் செல்லையா, “போ” என்று அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினான். இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து மங்கம்மாளும் அர்த்தமில்லாமல் “போயேன்” என்று சினுங்கிக்கொண்டே சொன்னாள் அவ்வளவு தான். திடீரென்று மடை திறந்த மாதிரி ‘கோ’ வென்று அழுது விட்டான். விஷயம் என்னவென்று தெரியாமல் பதைபதைப்புடன் ஓடி வந்தாள் தாயம்மாள். “ஏண்டா அழுகிறே?” சும்மா இரு. அவனை என்ன சொன்னீங்க நீங்க? என்று தன் குழந்தைகளைக் கேட்டாள்.”அவன் போன்னா, போகமாட்டேங்கிறான்” என்று புகார் பண்ணுவதைப் போலச் சொன்னாள் மங்கம்மாள். “சீ, அப்படி எல்லாம் சொல்லக்கூடாது! நீ சும்மா இரு அழாதேப்பா” என்று சொல்லிச் சிறுவனைத் தேற்றினாள். சிறுவன் அழுகையை அப்படியே நிறுத்திவிட்டான். ஆனால், பெருமூச்சு விடுவதை மட்டும் அவனால் நிறுத்த முடியவில்லை. “சும்மா இரு தம்பி!.. அழாதே!” என்று இரண்டாவது தடவையும் தாயம்மாள் சொன்னாள். பழைய துணியைக் கொண்டு செல்லையாவும், தம்பையாவும் உடம்பைத்

துடைத்துக்கொண்டார்கள். உடனே மங்கம்மாள் தம்பையாவைப் பார்த்து, "பாவம்! அவனுக்குக் குடு!" என்றாள்.

தம்பையா துணியைக் கொடுத்தான். "நீ சாப்பிட்டாயா?" என்று தாயம்மாள் அவனைப் பார்த்து கேட்டாள்". அவன் எச்சியைச் சாப்பிடுறான். அம்மா ராமசாமி வீட்டிலிருந்து எச்சிலையை எடுத்து வந்து சாப்பிடுறான். அசிங்கம்! என்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு சொன்னான் தம்பையா. குழந்தைகள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். "இந்தா தம்பையா! இனிமே அப்படிச் சொல்லாதே!" என்று அதட்டிவிட்டு, "நீ யாரப்பா? உனக்கு எந்த ஊரு?" என்று தாயம்மாள் சிறுவனை விசாரித்தாள். "விளாத்திகுளம்" என்றான் சிறுவன். "உனக்குத் தாய் தகப்பன் இல்லையா? "இல்லை" "இல்லையா?" என்று அழுத்திக் கேட்டாள் தாயம்மாள். "உம்... செத்துப் போயிட்டாக "எப்போ, தம்பி?" போன வருஷம் அம்மா செத்துப் போயிட்டா. ஐயா, நான் சின்னப்பிள்ளையாயிருக்கும் போதே செத்துப் போயிட்டாராம். "உனக்கு அண்ணா தம்பி ஒருத்தரும் இல்லையா?" இல்லை உடனே தம்பையா கேட்டான் "தங்கச்சியும் இல்லை?" இல்லை "பாவம்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்பையா நிறுத்திக் கொண்டான். "இங்கே எதுக்கு வந்தே? என்று தாயம்மாள் கேட்டாள். "கழுகுமலைக்குப் போறேன் "அங்கே யாரு இருக்கா?" "அத்தை" என்று பதில் சொன்னான் சிறுவன். அவன் விளாத்தி குளத்திலிருந்து கால்நடையாகவே நடந்து அந்தக் கிராமம் வரையிலும் வந்திருந்தான். இந்த இருபது மெயில் பிரயாணத்துக்கு நான்கு நாட்களாகிவிட்டன. நான்காவது தினத்தில் தான் இந்தக் கிராமத்தில் வந்து தங்க நேர்ந்தது. அதுவும் பொழுது இருட்டி விட்டதனாலும் பசியும் இருந்ததனாலும் தான் மறுநாள் விடிந்த பிறகு எட்டு மெயில் தூரம் நடந்து கழுகுமலைக்குப் போனால், அவனுடைய அத்தை தன் வீட்டில் அவனை வைத்துக் கொள்ளுவாளா, விரட்டி விடுவாளா என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அத்தையையும் அவன் பார்த்ததில்லை.

எப்படியோ, ஒரு வழியில் அவனுக்கு அவள் அதை என்றும், 'அங்கே போ' என்றும் யாரோ சொல்ல, அதை நம்பிக்கொண்டு அந்தச் சிறுவன் விளாத்திக் குளத்திலிருந்து கால்நடையாகவே நடந்து வந்திருக்கிறான். மேற்கண்ட விவரங்களை எல்லாம் சிறுவனுடைய வாய்மொழி மூலமாகவே தாயம்மாள் அறிந்து கொண்டாள். 'உன் பேரு என்ன?' என்று கடைசியாகக் கேட்டாள் தாயம்மாள் 'ராஜா' என்றான் சிறுவன். அப்புறம் அவனுக்குச் சாப்பாடு போட்டார்கள். அவன் சாப்பிட்ட பிறகு, குழந்தைகளுக்குப் படுக்கையை எடுத்து விரித்தாள். மண் தரை ஈரச் சதசதப்புடன் இருந்ததால், வெறும் ஓலைப்பாயை விரித்துப் படுப்பதற்கு இயலாமல் இருந்தது. அதனால், கிழிந்து போய்க் கிடந்த மூன்று கோணிப் பைகளை எடுத்து உதறி விரித்து, அதன் மேல் வீட்டிலிருந்த இரண்டு ஓலைப் பைகளையும் பக்கம் பக்கமாக விரித்தாள். ராஜா தெற்குக் கோடியில் படுத்துக் கொண்டான். அவனுக்குப் பக்கமாகச் செல்லையாவும் அப்புறம் தம்பையாவும் படுத்துக்கொண்டார்கள். தம்பையாவின் உடம்பு இரண்டு பாய்களிலுமே பாதிப்பாதி படிந்திருந்தது. வடகோடியில் தாயம்மாளும் மங்கம்மாளும் படுத்துக் கொண்டார்கள். தம்பையாவின் உடம்பு இரண்டு பாய்களிலுமே பாதிப்பாதி படிந்திருந்தது. வடகோடியில் தாயம்மாளும் மங்கம்மாளும் படுத்துக்கொண்டார்கள். எங்கோ தூரத்தில் ஒரு வீட்டில் சீனிவெடி வெடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. தீபாவளி மறுநாளானாலும், யாரோ ஒரு துருதுருத்த பையன் அப்பொழுதே (வேட்டுப்) போட ஆரம்பித்து விட்டான். வேட்டுச் சத்தம் கேட்டதும், "எனக்கு மத்தாப்பு..." என்றாள். மங்கம்மாள் "எனக்கும்...." என்றான். தம்பையா "நம்ம கிட்ட அதுக்கெல்லாம் பணம் ஏது மங்கம்மா? ராமசாமி பணக்காரன், அவனுக்குச் சரி, எவ்வளவு வேட்டுன்னாலும் போடுவான், "ஊஹும் எனக்கு மத்தாப்பு..." என்று முரண்டு பண்ணினாள் மங்கம்மாள்". வம்பு பண்ணாதே சொன்னாக்கேளு.

மத்தாப்பு கொளுத்தினா வயிறு நிறையாதா? காலையிலே உனக்கு தோசை சுட்டுத் தாரேன். நிறையச் சாப்பிடு, மத்தாப்பு எதுக்கு? மங்கம்மாள் தன் முரண்டை நிறுத்தவில்லை. அழுவது போல் சினுங்க ஆரம்பித்தாள் செல்லையா தூங்க ஆரம்பித்தான். அப்போது தெருவில் ஆட்கள் நடந்து செல்லும் சந்தடி கேட்டது. "சமீன் வந்து இறங்குறதுன்னா லேசா?" என்று தாயம்மாள் தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக்கொண்டு, "மங்கம்மா! நீ நல்ல பிள்ளை! பிடிவாதம் பண்ணாதே. அடுத்த வருஷம் நிறைய மத்தாப்பு வாங்குவோம். இந்த வருஷம் நாம் எவ்வளவு சங்கடப் பட்டோம்ன்னு உனக்குத் தெரியாதா? என்றாள். அப்புறம் அவளால் சரியாகப் பேச முடியவில்லை. வாய் குழறியது. மங்கம்மாளைப் பார்த்துத்தான் அவள் பேசினாள். ஆனால் அவள் உண்மையில் தன்னுடைய தாயாரிடத்திலோ, தன்னை உயிருக்கு உயிராகப் பேணி வளர்த்த ஒரு கிழவியிடத்திலோ, தான் வருஷக் கணக்கில் அனுபவித்த துயரங்களைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகச் சொல்லுவது போலவே பேசினாள். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன், "மங்கம்மாள்!... நீ கூட ஒரு நாள் சாப்பாடு இல்லாமெ பள்ளிக்கூடம் போனியே கண்ணு. உன் வயித்துக்குக் கூட அன்னிக்கு ஒருவாய்க் கூளு கெடைக்கல்லையே! (அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது) சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்படும் போது நீ மத்தாப்பு கேட்கலாமா, கண்ணு? பேசாமப் படுத்துத் தூங்கு" என்று தேற்றினாள்.

மங்கம்மாளைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுத்தாள். "ஒரு மத்தாப்பாவது வாங்கித் தா" என்றாள் மங்கம்மாள் அழுகையுடனும் துயரச் சிரிப்புடனும் தாயம்மாள் சொன்னாள். "நீ தானே இப்படிப் பிடிவாதம் பண்ணே? அந்தப் பையனைப் பாரு அவன் மத்தாப்பு கேக்கிறானா... சோறு கிடைக்காமே, எச்சிலைக் கூட எடுத்துத் திங்கறான்.... அவன் சோறு வேணும்னு கூட அழல்லே. நீ மத்தாப்பு வேணும்னு அழறே மங்கம்மா... "மங்கம்மாளுக்கு அவன் மேல் கோவம் வந்துவிட்டது. அவனைப் புகழ்ந்து தன் கோரிக்கையைத்

தாயார் புறக்கணித்துக் கொண்டுவருவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. உடனே, "அவனுக்கு ஒரே சிரங்கு! என்று திட்டுவது போலக் கடுமையாகச் சொன்னாள். "அவனுக்குத் தாய் தகப்பன் இருந்தா அப்படி இருப்பானா? தாயில்லாப் பிள்ளைன்னா யாரு கவனிப்பா? அவனோட அம்மா, முன்னாலே அவனுக்குத் தீபாவளிக்குப் புதுவேட்டி, புதுச்சட்டை எல்லாம் வாங்கிக் குடுத்திருப்பா! மத்தாப்பும் வாங்கிக் கொடுத்திருப்பா. இப்போ, அவன் அதை எல்லாம் நினைச்சுக் கேக்கிறானா பாரு, "இப்போ அவன் தூங்கிட்டான். காலையில் கேட்பான்" என்று சொல்லிவிட்டு மங்கம்மாள் சினுங்கினாள். தாயம்மாளுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. "வாயாடி" என்று சொல்லி மங்கம்மாளின் கன்னத்தைச் செல்லமாகக் கிள்ளினாள். தாயம்மாளுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. "எதை மூடிக்கிறது? ஊம்? என்று ஒரு கணம் யோசித்தால், அப்புறம், "என் பிள்ளைகளை விடவா அந்தப் பீத்தல் பெரிசு? என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து போய், மறு நாள் கட்டிக்கொள்வதற்காக துவைத்து உலர்த்தி மடித்து வைத்திருந்த உண்மையில் "பீத்தல்" இல்லாத நாட்டுச் சேலையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ராஜா உட்பட உல்லோருக்கும் சேர்த்து போர்த்தினாள். மங்கம்மாளைப் பார்த்து, சரி, படுத்துக்கோ காலையிலே எப்படியும் வாங்கித் தாரேன்" என்று சொல்லி அவளை உறங்கப் பண்ணுவதற்கு முயன்றாள்.

மூன்றாவது தடவையாகவும் சீனவெடியின் சப்தம் கேட்டது. தாயம்மாள் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டாள். 'இன்னிக்கு அங்கே யாரும் தூங்கமாட்டாக போலிக்கிறது! ஊம் அரண்மனைக் காரியம்! ஆளு போறதும் வாரதுமா இருக்கும், ராமசாமியும் தூங்காம வேட்டுப் போடுறான்!" ராமசாமியின் தகப்பனார் அந்த ஊரில் மட்டுமில்லாமல் அந்த வட்டாரத்திலேயே அவர்தான் பெரிய மிராசுதார் ஜமீன்தாரை, மிகவும் கோலாகலமாக அழைத்து வந்து தீபாவளி நடந்த அநேக தினங்களாகவே அவர் வீட்டில் ஏற்பாடுகள் நடந்து வந்தன. தீபாவளிக்கு முதல் நாள்தான்

மாப்பிள்ளை வந்து இறங்கினான். அதற்கு முன் பத்துப் பதினைதந்து நாட்களாக ஒரு நிமிஷத்திற்கு ஒன்பது தடவை, "ராஜா வர்றார், சிறப்பாகச் செய்யணும்" என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். உண்மையில் வெகு சிறப்பாகத்தான் ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன... "மங்கம்மா! பதில் இல்லை. தூங்கிவிட்டாள். தாயம்மாளும் அகல் விளக்கை அணைத்துவிட்டுத் தலையைச் சாய்த்தாள். முதல் கோழி கூப்பிட்டதும் தாயம்மாள் கண்விழித்து விட்டாள். அப்போது மணி நாலு ஆகவில்லை. நல்ல வேளையாக மழை அப்போதுதான் நின்றிருந்தது. சிறு தூவானம் மட்டும் ஓலைக் கூரையில் விழுவது, ஒரே நிதானத்துடன் சோளம் பொரிவது போலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தெருவில் வேறு சில வீடுகளில் ஏற்கனவே எழுந்து தீபாவளிப் பண்டிகையைக் கொண்டாடத் தொடங்கி விட்டதற்கு அடையாளமாக வேட்டுச் சப்தமும், வேட்டுச் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்து நாய்கள் குரைக்கும் சப்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. தாயம்மாள் எழுந்து விளக்கை ஏற்றினாள்.

பழைய வடியும் மழை பிடித்து விடக்கூடாதே என்று அவளுக்கு பயம். அதனால் குழந்தைகளை எழுப்பி, விறுவிறு என்று குளிப்பாட்டிவிட்டு, மற்ற வேலைகளை கவனிக்கலாம் என்று திட்டம் செய்தாள். குழந்தைகளுக்குப் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க மனமில்லை, கடைசியில் முனகிக் கொண்டும், புரண்டு படுத்துக்கொண்டும் ஒருவழியாக எழுந்து விட்டார்கள். அவள் ஒவ்வொரு குழந்தையாக எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்காவிட்டால் தோஷம் என்று சொன்னாள். ராஜாவுக்கோ என்ன சொன்னாலும் காதில் ஏறவில்லை". அரப்புக் காந்தும், நான் மாட்டேன்" என்று பிடிவாதமாகச் சொன்னான். ராஜா "அரப்புப் போடல்லே, சீயக்காய் போட்டுக் குளிப்பாட்டுறேன். குளிர்ச்சியாயிருக்கும் "ஊஹும்" தம்பி. சொன்னாக் கேளுடா என்னை உன் அம்மான்னு நெனைச்சுக்கோ, உனக்குக் காந்தும் படியா நான் தேய்ப்பனா? வா, எண்ணெய் தேய்ச்சிக் குளி. இந்தத்

தீபாவளியோடே பீடை எல்லாம் விட்டுப் போகும் குளிக்காம இருக்கக் கூடாதப்பா” ”இப்படி வெகுநேரம் கெஞ்சிய பிறகுதான் அவன் வேறு வழி இல்லாமல் சம்மதித்தான். ராஜா எழுந்து வந்து மணையில் உட்கார்ந்தான். ”அது தான் நல்ல பிள்ளைக்கு அடையாளம் ஒரு பிள்ளைக்குத் தேச்சி, ஒரு பிள்ளைக்கு தேக்காமல் விடலாமா? என் பிள்ளை குட்டியும் நல்லா இருக்கனுமில்லப்பா!... என்று மற்றவர்களுக்கு சொல்லுவது போலத் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டே எண்ணெய் தேய்த்தாள்.

’தாயில்லாக் குழந்தைன்னா இந்தக் கோலம் தான். நான் மூணாம் வருஷம் காய்ச்சலோட படுத்திருந்தேனே, அப்போ கண்ணை மூடியிருந்தா என் குழந்தைகளுக்கும் இந்தக் கதிதானே? அதுகளும் தெருவிலே நின்னிருக்கும்’ – இப்படி என்னென்னவோ மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாகக் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டினாள். ஆனால், தாம்மாள் பயபத்திரமாகச் சீயக்காய்த் தூளைப் போட்டுத் தேய்த்த போதிலும், ராஜா பல தடவைகள் ’ஐயோ, ஐயோ’ என்று அழுதுவிட்டான். அவன் அழும்போதெல்லாம் அவள் ’இன்னிக்கோட உன் சிரங்கு குணமாயிரும்’ என்று மட்டும் மாறி மாறிச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தாள். யாரோ எவரோ? மழைன்னு வந்து வீட்டிலே ஒதுங்கிட்டான். அவனைப் போகச் சொல்ல முடியுமா! அவன் வந்த நேரம், தீபாவளியாப் போச்சு. குழந்தைகளுக்குள்ளே வஞ்சம் செய்யலாமா? பார்க்கிறவர்களுக்கு நான் செய்யறதெல்லாம் கேலியாயிருக்கும் அவுக கேலி செய்தாச் செய்துட்டுப் போகட்டும். எனக்கும் என் குழந்தைகளுக்கும் பகவான் துணை செய்வான். ”அவள் தோசை சுட்டுக் கொடுத்தாள். அவளுடைய குழந்தைகள் புதுத்துணி உடுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலினால் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டார்கள். அவனால் மேற்கொண்டும் இரண்டு தோசைகள் சாப்பிட முடியும். இருந்தாலும் அவசரம். தெருவில் ஜன நடமாட்டம் தொடங்கிவிட்டது. மழையும் பரிபூரணமாக நின்றுவிட்டது.

உதயத்தின் ஒளி சல்லாத் துணியைப்போல அவ்வளவு மெல்லியதாக ஊரையும், உலகத்தையும் போர்த்தியது. புதுத்துணிகளுக்கு மஞ்சள் வைத்துச் செல்லையாவும் உடுத்துக் கொண்டாள். அவன் கௌபீனத்தோடு நின்றான். தாயம்மாளுக்குப் 'பகீர்' என்றது. இத்தனையும் செய்து புண்ணியமில்லாமல் போய்விட்டதே என்று கலங்கினாள். இந்த மாதிரியான ஒரு கட்டத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. சிட்டைத் துண்டை எடுத்துக் கொடுப்பதா, கொடுக்காமல் இருப்பதா? அவள் மனதுக்குள்ளே வேதனை மிக்க போராட்டம் மாதக் கணக்கில் ஒரு ரூபாய்த் துண்டு இல்லாமல் அவளுடைய கணவன் பட்ட கஷ்டத்தை வீதிவழிப் போவதற்குக் கூசியதையும், "ஒரு துண்டு வாங்க வழியில்லையே!" என்று கணவன் துயத்துடன் வாய்விட்டுப் புலம்பியதையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். இந்தத் துயரத்தின் எதிர்புறத்தில், ஒன்றும் சொல்லாமல், ஒன்றும் செய்யாமல், மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான் ராஜா. தாயம்மாளுக்குத் திக்குத் திசை தெரியவில்லை. ராஜாவின் முகத்தை எதற்கோ ஒரு முறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ராஜாவோ வெகுநேரமாகக் கண்கொட்டாமல் அவளையே பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான், "என்னைச் சோதிக்கத்தான் வந்திருக்கேடா நீ" என்று மனக் கசப்புடன் சொல்வது போலச் சொன்னாள் தாயம்மாள். ஆனால் அவளுக்கும் மனக் கசப்புக்கும் வெகுதூரம்.

மனதுக்குள் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை விடுவிக்கவே இப்படிப்பட்ட ஒரு வாசகத்தை அவள் தூக்கிப் போட்டாளே ஒழிய அவள் சொற்களில் மனக்கசப்பின் நிழல் கூடப் படியவில்லை. அப்போது மங்கம்மாள் எழுந்துவந்து அம்மாவின் கன்னங்களில் தன் உள்ளங்கைகளை வைத்து, தன் முகத்துக்கு நேராக அவளுடைய முகத்தைத் திருப்பினாள். அப்புறம் ஏதோ ரகசியத்தைச் சொல்லுவது போலச் சொன்னாள், "பாவம்! அவனுக்கு அந்தத் துண்டைக்குடு அம்மா!" குழந்தை இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி நிறுத்தினாள். ஒரு நிமிஷம் மௌனம் நிலவியது. பிறகு, திடீரென்று

தாயம்மாளின் முகம் கோரமாக மாறியது. முந்தானையால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு கேவிக் கேவி அழுதாள். அவளுடைய பெருமூச்சும் விம்மலும் வீட்டை அடைத்துக் கொண்டு கேட்டன. குழந்தைக்கு விஷயம் விளங்கவில்லை. மங்கம்மாள், தான் அப்படிச் சொன்னதாகத் தான் அம்மா அழுகிறாள் என்று பயந்துவிட்டாள். தாய், தன் பலத்தை எல்லாம் பிரயோகித்து அழுகையைத் தொண்டைக் குழியில் அழுத்தினாள். அவள் நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல் விம்மியது. குரலும் அந்த ஒரு நிமிஷத்தில் ஜலதோஷம் பிடித்ததுப்போலக் கம்மலாகி விட்டது. பிறகு தழுதழுத்துக் கொண்டே சொன்னாள் "தம்பையா" "என்னம்மா!" ஹும், ராஜாவுக்கு அந்தத் துண்டை எடுத்துக்குடு. "வீட்டு முற்றத்தில் காலை வெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த பொன்னொளியில் மஞ்சள் பூசிய முகத்துடன் புத்தாடை தரித்துக்கொண்டு நிற்கும் மங்கம்மாள், அப்போது எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஈரம் காய்வதற்கா இருக்கமில்லாதத் 'தொள தொள' என்று சடை போடப் பட்டிருந்ததால், கூந்தல், இரண்டு காதுகளையும், கன்னங்களில் பாதியையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. பரவலாகக் கிடக்கும்.

கூந்தலின் நடுவே இளங்காற்றுப் புகுந்து சிலுசிலுக்கும் போது, சுகமும், கூச்சமும் தாங்க முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டே இமைகளைக் குவித்தாள் மங்கம்மாள். வெகு நேரமாக, தாயம்மாள் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சந்தர்ப்பவசமாக, அவளுக்கு நேராக மங்கம்மாள் முகத்தைத் திருப்பினாள். "என் ராஜாத்தி மகாலக்ஷ்மி மாதிரி இருக்கா! என்று தன்னை மறந்து இன்பத்துடன் சொல்லிவிட்டாள் தாய் அவ்வளவுதான். குழந்தையின் கையைப் பிடித்து வெகுவேகமாக வீட்டுக்குள்ளே இழுத்துக்கொண்டு வந்து, திருஷ்டிப் பரிகாரமாக அவளுடைய கன்னத்தில் துலாம்பரமாகச் சாந்துப் பொட்டை எடுத்து வைத்தாள். அப்புறம் மங்கம்மாள் வீதிக்கு ஓடிவிட்டாள். ராமசாமியின் வீட்டுப் பக்கம் எச்சில் இலைகள் ஏராளமாகக் கிடந்தன. அங்கே நாலைந்து பேர் நின்று பேசிக் கொண்டும் வெற்றிலை, பாக்குப் போட்டுத்

துப்பிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். ராமசாமி நீலநிறமான கால்சட்டையும், அந்த ஊருக்கே புதிய புஷ்கோட்டும் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். மங்கம்மாளைப் பார்த்ததும் அவன் பக்கத்தில் ஓடி வந்தான், மங்கம்மாளும் அவனைப் பார்த்து நடந்தாள். இருவரும் பாதி வழியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். சந்தித்த மாத்திரத்தில், மிகவும் சந்தோஷத்துடன் ராமசாமி சொன்னான்... ”எங்க வீட்டுக்கு ராஜா வந்திருக்கார்!” ஊர்க்காரர்களைப் போல அவனும் தன் அக்காள் புருஷனை ராஜா என்று சொன்னான். ஆனால் அவன் சொன்னதற்குக் காரணம் சந்தோஷம் தானே ஒழிய மங்கம்மாளைப் போட்டிக்கு அழைப்பதற்கு அல்ல. ஆனால், அவளோ வேறுவிதமாக நினைத்து விட்டாள்.

முதல் நாள் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வந்தபோது நடந்த போட்டிதான் அவள் ஞாபகத்தில் இருந்தது. அவன் சொன்னதற்குப் பதில் சொல்லி அவனுடைய 'பெருமை'யை மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று அவள் மனம் துடித்தது. அதனால் ஒரு அரை அடி முன்னாள் நகர்ந்து வந்து நின்றாள். யாதொரு திகைப்பும், தயக்கமும் இல்லாமல் ராமசாமியைப் பார்த்து, ரேகை சாஸ்திரியிடம் காட்டுவது போலக் கையை வைத்துக் கொண்டு, மிக மிக எளனமாகச் சொன்னாள். ”ஐயோ! உங்க வீட்டுக்குத்தானா ராஜா வந்திருக்கிறார்? எங்க வீட்டுக்கும் தான் ராஜா வந்திருக்கார், வேணும்னா வந்து பாரு”.

கதவு – கி. ராஜநாராயணன்

கதவு ஆட்டம் ஆரம்பமாகியது.

பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளும் ஆரவாரத்தோடு கலந்து கொண்டார்கள். எல்லாரும் டிக்கெட்டு வாங்கிக்கிடுங்க” என்றான் சீனிவாசன். உடனே ”எனக்கொரு டிக்கட், உனக்கொரு டிக்கட்” என்று சத்தம் போட்டார்கள்.

”எந்த ஊருக்கு வேணும்? ஏய்.... இந்த மாதிரி இடிச்சித் தள்ளினா என்ன அர்த்தம்.... அப்புறம் நான் விளையாட்டுக்கு வரமாட்டேன்”.

”இல்லை, இல்லை, இடிச்சித் தள்ளலெ.”

”சரி எந்த ஊருக்கு டிக்கெட் வேணும்?”

குழந்தைகள் ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருவன் ”திருநெல்வேலிக்கு” என்று சொன்னான். ”திருநெல்வேலிக்கு, திருநெல்வேலிக்கு” என்று கூப்பாடு போட்டு சொன்னார்கள் எல்லோரும்.

லட்சுமி ஒரு துணியால் கதவைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சீனிவாசன் வெறுங்கையால் டிக்கெட் கொடுத்து முடித்ததும், கதவில் பிடித்து தொத்திக்கொண்டார்கள். சிலர் கதவை முன்னும் பின்னும் ஆட்டினார்கள். தன் மீது ஏறி நிற்கும் அக்குழந்தைகளை, அந்த பாரமான பெரிய கதவு பொங்கி பூரித்துப் போய் இருக்கும் அக்குழந்தைகளை, வேகமாக ஆடி மகிழ்வித்தது. ”திருநெல்வேலி வந்தாச்சி” என்றான் சீனிவாசன். எல்லோரும் இறங்கினார்கள். கதவைத் தள்ளியவர்கள் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஏறினவர்கள் தள்ளினார்கள். மீண்டும் கதவாட்டம் தொடங்கியது.

அது பழைய காலத்து காரை வீடு பெரிய ஒரே கதவாகப் போட்டிருந்தது. அதில் வசித்து வந்தவர்கள் முன்பு வசதி உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். இப்பொழுது ரொம்பவும் நொடித்துப் போய்விட்டார்கள். அந்த வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளில் மூத்ததற்கு எட்டு வயது இருக்கும். இன்னொரு கைக்குழந்தை. அம்மா காட்டுக்கு வேலை செய்யப் போய்விடுவாள். அப்பா மணிமுத்தாறில் கூலி வேலை செய்யப் போய்விட்டார். லட்சுமியும், சீனிவாசனும் கைக்குழந்தையை அம்மா காட்டிலிருந்து வரும்வரை வைத்துக் கொண்டு கதவோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் தெருவில் ஒரு தீப்பெட்டிப்படம் ஒன்றை லட்சுமி கண்டெடுத்தாள். படத்தில் ஒரு நாய் இருந்தது. அழுக்காக இருந்ததால்

படத்தில் எச்சிலைத் துப்பி தன் பாவாடையால் துடைத்தாள். இதனால் சில இடங்களில் இருந்த அழுக்கு படம் பூராவும் பரவிற்று. ஆனால் லட்சுமிக்கு மிகவும் திருப்தி, படம் சுத்தமாகிவிட்டது என்று. படத்தை முகத்துக்கு நேராகப் பிடித்து தலையைக் கொஞ்சம் சாய்த்துக்கொண்டு பார்த்தாள். அப்புறம் இந்தப் பக்கமாகச் சாய்த்துக் கொண்டு பார்த்தாள். சிரித்துக் கொண்டாள். காண்பிக்க பக்கத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். ஒருவரும் இல்லை. வீட்டை நோக்கி வேகமாக நொண்டி அடித்துக் கொண்டே போனாள். சந்தோஷம் தாங்க முடியாமல்.

லட்சுமி வீட்டுக்கு வந்தபோது சீனிவாசன் நாடியைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டு வாசல் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்டதும் லட்சுமி படத்தை பின்புறமாக மறைத்துக் கொண்டு "டேய் நா என்ன கொண்டு வந்திருக்கேன் சொல்லு பார்ப்போம்" என்றாள்.

"என்ன கொண்டு வந்திருக்கியோ? எனக்கு தெரியாது" "சொல்லேன் பார்ப்போம்"

"எனக்கு தெரியாது"

லட்சுமி தூரத்தில் இருந்தவாறே படத்தை காண்பித்தாள்.

"அக்கா அக்கா, எனக்கு தரமாட்டியா" என்று கேட்டுக்கொண்டே இறங்கி வந்தான் சீனிவாசன்.

"முடியாது" என்ற பாவனையில் தலையை அசைத்து படத்தை மேலே தூக்கிப் பிடித்தாள். சீனிவாசன் அவளைச் சுற்றி சுற்றி வந்தான். "ம்ஹும், முடியாது. மாட்டேன்... நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கேன் தெரியுமா?" என்றாள்.

"ஒரே தடவை பாத்துட்டுக் கொடுத்துர்றேன். அக்கா, அக்கா" என்று கெஞ்சினான்.

"பாத்துட்டுக் கொடுத்துறணும்"

"சரி"

”கிழிக்கப்படாது”

”சரி சரி”

சீனிவாசன் படத்தை வாங்கிப் பார்த்தான். சந்தோஷத்தினால் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

”டேய் உள்ளே போய்க் கொஞ்சம் கம்மஞ்சோறு கொண்டா இந்த படத்தை நம்ம கதவிலே ஒட்டணும்” என்றாள்.

”ரொம்ப சரி” என்று உள்ளே ஓடினான் சீனிவாசன்.

இரண்டு பேருமாகச் சேர்த்து கதவில் ஒட்டினார்கள். படத்தைப் பார்த்து சந்தோஷத்தினால் கைதட்டிக் கொண்டு குதித்தார்கள். இதைக் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளும் ஓடி வந்தன. மீண்டும் கதவு ஆட்டம் தொடங்கியது!

அந்தக் கதவைக் கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்க்கிறவர்களுக்கு, இந்தக் குழந்தைகள் ஒட்டிய படத்துக்குச் சற்று மேலே இதே மாதிரி வேறு படம் ஒன்றை ஒட்டி இருப்பது தெரிய வரும். அந்தப் படம் ஒட்டி எத்தனையோ நாட்கள் ஆகிவிட்டதால், அழுக்கும் புகையும் பட்டு மங்கிப் போய் இருந்தது. ஒரு வேளை அது லட்சுமியின் தகப்பனார் குழந்தையாக இருக்கும் போது ஒட்டியதாக இருக்கலாம்.

குழந்தைகள் இப்படி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது கிராமத்துத் தலையாரி அங்கே வந்தான்.

”லட்சுமி உங்க ஐயா எங்கே?”

”ஊருக்கு போயிருக்காக”

”உங்க அம்மா?”

”காட்டுக்குப் போயிருக்காக”

”வந்தா, தீர்வையைக் கொண்டு வந்து போடச் சொல்லு. தலையாரித் தேவரு வந்து தேடிட்டுப் போனாருன்னு சொல்லு”

”சரி” என்ற பாவனையில் லட்சுமி தலையை ஆட்டினாள்.

மறுநாள் தலையாரி லட்சுமியின் அம்மா இருக்கும்போதே வந்து தீர்வைப் பாக்கியைக் கேட்டாள்.

”ஐயா, அவரு ஊரிலே இல்லை. மணிமுத்தாறு போயி அஞ்சி மாசமாச்சி. ஒரு தகவலையும் காணோம். மூணு வருசமா மழை தண்ணி இல்லையே. நாங்க என்னத்தை வச்ச உங்களுக்கு தீர்வைப் பாக்கியைக் கொடுப்போம்? ஏதோ காட்டிலே போய்க் கூலி வேலை செய்து இந்தக் கொளந்தைகளைக் காப்பாத்தே பெரிய காரியம்! உங்களுக்கு தெரியாத்தா?” என்றாள்.

இந்த வார்த்தைகள் தலையாரியின் மனசைத் தொடவில்லை. இந்த மாதிரியான வசனங்களை பலர் சொல்லிக் கேட்டவன் அவன்.

”நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்மா இதுக்கு. இந்த வருசம் எப்படியாவது கண்டிப்பா தீர்வை போட்டுறோம். அப்புறம் எங்கமெலே சடைச்சிப் புண்ணியம் இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டு போய்விட்டான்.

ஒருநாள் காலை, வீட்டின் முன்னுள்ள மைதானத்தில் குழந்தைகள் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தலையாரி, நான்கு பேர் சகிதம் வீட்டை நோக்கி வந்தான். வந்தவர்கள் அந்தக் கதவைத் தூக்கிக் கழற்ற முயன்றார்கள், முடியவில்லை. குழந்தைகள் வீட்டுப்பக்கம் ஓடி வந்து பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு இது ஒரு வேடிக்கையாக இருந்தது. தலையாரியும் சேர்ந்து பிடித்து ஒரு மாதிரி சுழற்றி, நான்கு பேரும் கதவை தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அந்தக் குழந்தைகளுக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை. அதை ஒரு ஊர்வலம் என்று நினைத்தார்களோ தெரியவில்லை. ஒருவன் நாதஸ்வரம் வாசிப்பவனைப் போல் கைகளை வைத்துக்கொண்டு ”பீப்பீ..பீ....பீ...” என்று சத்தம் கொடுத்தான். இன்னொருவன் இரண்டு கைகளாலும், ஆள்காட்டி விரல்களை நீட்டிக் கொண்டு உடலைப் பின் வளைத்துத் துடைகளின் முல் ஓங்கி அடிப்பதாக பாவனை செய்து ”திடும்... திடும்... ததிக்குண... ததிக்குண” என்று தவுல்

வாசிப்பவனைப் போல் முழங்கினான். சீனிவாசனும் இதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டான். இப்படி உற்சாகமாக குழந்தைகள் கதவைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்கிறவர்களின் பின்னே ஊர்வலம் புறப்பட்டார்கள்.

தலையாரியால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லை. "இப்போ போகிறீர்களா இல்லையா கழுதைகளே" என்று கத்தினான். குழந்தைகள் ஓட்டம் பிடித்தன.

அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் போது லட்சுமி வாசல்படியில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் அவை செய்யாமல் அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. சீனிவாசனும் முகத்தை வருத்தமாக வைத்துக் கொண்டான். இப்படி வெகுநேரம் அவர்களால் இருக்க முடியவில்லை. தற்செயலாக ஒரு பெண், "நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்" என்று எழுந்தாள். உடனே எல்லோரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். லட்சுமியும் சீனிவாசனும் மாத்திரம் அங்கிருந்தார்கள். வெகு நேரம் அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பேசவில்லை.

கைக்குழந்தை அழும் குரல் கேட்கவே லட்சுமி உள்ளே திரும்பினாள். இதற்குள் சீனிவாசன் அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொள்ள போனான். குழந்தையைத் தொட்டதும் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்தான். அக்காவைப் பார்த்தான். லட்சுமியும் பார்த்தாள்.

"பாப்பாவைத் தொட்டுப்பாரு அக்கா, உடம்பு சுடுது" என்றான். லட்சுமி தொட்டுப் பார்த்தாள். அனலாகத் தகித்தது. சாயந்திரம் வெகுநேரம் கழித்து அம்மா தலையில் விறகுச் சுள்ளிகளுடன் வந்தாள். சுள்ளிகள் சேகரிக்கும் போது கையில் தேள் கொட்டி இருந்ததால் முகத்தில் வலி தோன்ற அமைதியாக வந்து குழந்தைகளின் பக்கம் அமர்ந்து கைக்குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டாள். 'உடம்பு சுடுகிறதே?' என்று தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டாள். இதற்குள் குழந்தைகள் காலையில் நடந்த சேதியை அம்மாவிடம் சொன்னார்கள்.

செய்தியைக் கேட்டதும் ரங்கம்மாவுக்கு மூச்சே நின்று விடும் போலிருந்தது, உடம்பெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு நடுக்கம் பரவியது. அவள் விடும் சுவாசத்தின் வெப்பம் அதிகமாகியது. வயிற்றில் தாங்க முடியாத ஒரு வலி தோன்றியது போல், குழந்தையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். குழந்தைகளுக்கு முன் அழக்கூடாது என்று எவ்வளவு தான் அடக்கினாலும் முடியவில்லை. "என்னைப் பெத்த தாயே" என்று அலறிவிட்டாள். பயத்தினால் குழந்தைகள் அவள் பக்கதிலிருந்து விலகிக் கொண்டார்கள். இனம் தெரியாத காரணத்தினால் அழ ஆரம்பித்தனர்.

மணிமுத்தாறிலிருந்து ஒரு தகவலும் வரவில்லை. நாட்கள் சென்றுகொண்டே இருந்தன. இரவு வந்து விட்டால் குளிர் தாங்க முடியாமல் குழந்தைகள் நடுங்குவார்கள். கதவு இல்லாததால், வீடு இருந்தும் பிரயோஜனமில்லாமல் இருந்தது. கார்த்திகை மாசத்து வாடை, விஷக்காற்றைப் போல் வீட்டினுள் வந்து வந்து அலைமோதிக் கொண்டே இருந்தது. கைக்குழந்தையின் ஆரோக்கியம் கெட்டுக் கொண்டே வந்தது. ஒரு நாள் இரவு வாடை தாங்காமல் அது அந்த வீட்டை விட்டு அவர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டது. ரங்கம்மாளின் துயரத்தை அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. லட்சுமிக்காகவும், சீனிவாசனுக்காகவுமே அவள் உயிர் தரித்திருந்தாள்.

சீனிவாசன் இப்பொழுது பள்ளிக்கூடம் போகிறான். ஒரு நாள் அவன் மத்தியானம் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பும் போது ஒரு தீப்பெட்டிப் படம் கிடைத்தது. கொண்டு வந்து தன் அக்காவிடம் காண்பித்தான். லட்சுமி அதில் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை.

"அக்கா எனக்கு சீக்கிரம் கஞ்சி ஊத்து. பசிக்கி, சாப்பிட்டு இந்தப் படத்தை ஒட்டணும்".

"தம்பீ, கஞ்சி இல்லை" இதை அவள் மிகவும் பதட்டத்தோடு சொன்னாள்.

"தம்பீ, கஞ்சி இல்லை" இதை அவள் மிகவும் பதட்டத்தோடு சொன்னாள்.

”என்! நீ காலையில் காய்ச்சும் போது நான் பாத்தேனே?”

’ஆம்’ என்ற முறையில் தலையசைத்துவிட்டு, ”நான் வெளிக்குப் போயிருந்தேன். ஏதோ நாய் வந்து எல்லாக் கஞ்சியையும் குடித்துவிட்டுப் போய்விட்டது. தம்பி கதவு இல்லையே” என்றாள் துக்கமும் ஏக்கமும் தொனிக்க தன்னுடைய தாய் பசியோடு காட்டிலிருந்து வருவாளே என்று நினைத்து உருகினாள் லட்சுமி.

சீனிவாசன் அங்கே சிதறிக் கிடந்த கம்மம் பருக்கைகளை எடுத்து படத்தின் பின்புறம் தேய்த்து ஓட்டுவதற்கு வந்தான். கதவு இல்லை. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. சுவரில் ஒட்டினான். படம் கீழே விழுந்து விட்டது.

அடுத்த இடத்தில், அடுத்த சுவரில் எல்லாம் ஒட்டிப் பார்த்தான், ஒன்றும் பியோசனம் இல்லை. ஏமாற்றத்தாலும் பசியாலும் அவன் அழ ஆரம்பித்தான். சாயந்திரம் லட்சுமி சட்டிபானைகளைத் தேய்த்துக் கழுவிக் கொண்டிருந்தாள். சீனிவாசன் முகத்தில் ஆவல் துடிக்க, மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க ஓடி வந்தான்.

”அக்கா அக்கா நம்ம பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்திலே சாவடி இருக்கு பாரு, அதுக்குப் பின்புறம் நம்ம வீட்டு கதவு இருக்கக்கா! கண்ணாணை, நான் பார்த்தேன்” என்றான்.

”அப்படியா! நிஜமாகவா? எங்கே வா பார்ப்போம்” என்று சீனிவாசனின் கையைப் பிடித்தாள். இருவரும் கிராமச் சாவடி நோக்கி ஓடினார்கள்.

உண்மைதான். அதே கதவு சாத்தப்பட்டு இருந்தது. தூரத்திலிருந்தே தங்கள் நண்பனை இனம் கண்டு கொண்டார்கள் அச்சிறுவர்கள். பக்கத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களா எனச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். ஒருவரும் இல்லை.

அவர்களுக்கு உண்டான ஆனந்ததைச் சொல்ல முடியாது. அங்கே முளைத்திருந்த சாரணத்தியும் தைவாழைச் செடிகளும் அவர்கள் காலடியில் மிதிபட்டு நொறுங்கின.

அதிவேகமாய் அந்தக் கதவின் பக்கம் பாய்ந்தார்கள். அருகில் போய் அதைத் தொட்டார்கள், தட்டிவினார்கள். அதில் பற்றி இருந்த கரையான் மண்ணை லட்சுமி தன் பாவாடையால் தட்டித் துடைத்தாள்.

கதவோடு தன் முகத்தை ஒட்ட வைத்துக்கொண்டாள். அழ வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு! சீனிவாசனை கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். முத்தமிட்டாள். சிரித்தாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. சீனிவாசனும் லட்சுமியைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவர்கள் இருவரின் கைகளும் கதவைப் பலமாகப் பற்றி இருந்தன.

4. ஜெயகாந்தன் – முன் நிலவும் பின் பனியும்

கிராமத்துக்கே அவர்களின் பெயர் மறந்து விட்டது. பெரிய கோனார் என்பதும் சின்னக் கோனார் என்பதுமே அவர்களின் பெயராகி நிலவுகிறது. சின்னக் கோனாரின் அண்ணன் என்பதனால் பெரியவருக்கு மதிப்பு. பெரிய கோனார் மதிப்போடு வாழ்ந்திருந்த காலமெல்லாம் எப்பொழுதோ முடிந்து விட்டது. அந்த வாழ்வின் எஞ்சி பகுதியை வீட்டுக்குப் பின்னாலுள்ள முந்திரித் தோப்பின் நடுவே அமைந்த தனிக்குடிசையில் வாழ்ந்து கழித்து விடுவது என்ற தீர்மானத்தில் ஏகாந்த வாசம் புரிகிறார் பெரியவர். சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு மட்டும், கைத்தடியின் 'டக் டக்'கென்ற சப்தம் ஒலிக்க, கல் வீட்டிற்குள், தோட்டத்து வாசல் வழியே பிரவேசிப்பார் பெரிய கோனார் தம்பியின் குடும்பத்தோடு அவருக்குள்ள உறவு அவ்வளவே சின்னக் கோனாரைப் போல் சொத்துக்கள் என்ற விலங்குகளோ, சொந்தங்களினால் விளைந்த குடும்பம் என்ற சுமையோ இல்லாத பெரியவரை, அந்தக் குடும்பமே அதிகம் மதித்து மரியாதை காட்டுவதற்குக் காரணம், குடும்பத் தலைவராய் விளங்கும் சின்னக் கோனார் அண்ணன் என்ற உறவுக்காக, அந்தக் குடும்பத்தின் தலைமைப் பதவியை 'கௌரவப் பதவி'யாய்ப் பெரியவருக்குத் தந்து எல்லாக் காரியத்துக்கும் அவர் அங்கீகாரம் பெறப் பணிந்து நிற்பது தான்.

முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் மனைவி இறந்த அன்றே சொந்தம் என்ற சுமை பெரியவரின் தோளிலிருந்து இறங்கி விட்டது. அவள் விட்டுச் சென்ற ஐந்து வயதுச் சிறுவன் சபாபதியைத் தனக்கொரு சுமை என்று கருதாமலும், சுமக்காமலும் இருந்து விட்டார் பெரியவர். அதற்குக் காரணம் நாலோடு ஐந்தாக இருக்கட்டுமே என்ற நினைப்பில் தனது 'புத்திரச் சுமை'யோடு சபாபதியையும் சின்னக் கோனார் ஏற்றுக் கொண்டது தான்! ஆனால் சபாபதி, தன் பொறுப்பைத் தான் சுமக்கும் வயது தனக்கு வந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்ட வயதில் பெரியவரின் எஞ்சி நின்ற சொத்துக்கள் என்ற விலங்குகளையும் அவன் கழற்றி விட்டான்.

யாரையும் மதியாத அவன் போக்கும் இரண்டாவது உலக யுத்த காலத்தில் அவன் செய்ய முயன்ற வியாபாரங்களினால் விளைந்த நஷ்டமும், கை நிறையப் பணமிருக்கிறது என்று அகம்பாவத்தில் ஆடிய ஆட்டங்களும் பெரியவரைப் பாப்பராக்கின. பிறகு ஒரு நாள் - தனது ஏக புதல்வன் பட்டாளத்துக்கு ஓடிப்போனான் என்ற செய்தி கேட்டுப் பெரிய கோனார் தனது குடிசையில் ஓர் இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டிருந்தார். தன் பிள்ளையின் செயலாலும், அவன் பிரிவாலும் மனமுடைந்த பெரிய கோனார் பண்டரிபுரம் போகும் கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிந்து யாசகம் புரிந்து, இறுதியில் யாருமற்ற அனாதையாய் பக்தர்களின் உறவோடு பகவானை அடைந்து விடுவது என்ற முடிவோடு தேசாந்திரம் புறப்பட்டுக் கிராமத்தின் எல்லையைக் கடக்கும் போது - பக்கத்து ஊர் சந்தைக்குப் போய் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த சின்னக் கோனார் - தலையில் வைத்திருந்த பெரிய பலாப்பழத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டு, அவிழ்ந்த குடுமியைக்கூட முடியாமல் ஓடி வந்து பரதேசிக் கூட்டத்தின் நடுவே இருந்த அண்ணனின் கால்களில் சாஷ்டங்கமாய் வீழ்ந்து கதறினார். அவரது பொன் காப்பிட்ட கரங்கள் அண்ணனின் புழுதி படிந்த பாதங்களை நகர விடாமல் இறுகப் பற்றி இருந்தன.

”அண்ணே... நான் உனக்கு என்ன தப்பிதம் பண்ணினேன்? நான் செத்துப் போயிட்டேன்னு நினைச்சுட்டியா...” என்று அலறினார் சின்னக் கோனார். அந்தக் காட்சி மனிதனுக்கு 'வந்து வாய்த்ததும்' 'வயிற்றில் பிறந்ததும்' மட்டும் தான் சொந்தம் என்பதில்லை என்று ஊராருக்கே உணர்த்தியது. ”என்னவோ அழியணும்னு இருந்த சொத்து அவன் மூலமா அழிந்து போச்சு... அந்த வருத்தத்திலே அவன் போயிட்டான்... அவன் ஓடிட்டான்னு உனக்கு ஏன் வருத்தம்?... நான் தானே என் மவனா வளர்த்தேன்.. அவனை!... வளர்த்தவனே அந்நியமாய்ப் போயிட்டான். அவனுக்கு நான் தானே உன் பிள்ளை .. நீயும் அண்ணியுமாத்ானே அப்பனும் ஆத்தானுமா இருந்து என்னை வளத்தீங்க?... என்னை வளத்தவனுமா எனக்கு அந்நியமாகணும்? என் சொத்து உன் சொத்து இல்லியா?... என் சொந்தம் உன் சொந்தம் இல்லியா?... என்றெல்லாம் ஊரைக் கூட்டி நியாயம் கேட்டார் சின்னக் கோனார். அன்று வேறு வழியின்றி விரக்தியுடன், மனசு மரத்துப் போனப்புறம் எங்கே இருந்தால் என்ன?’ என்று திரும்பி வந்து வீட்டுக்குப் பின்னால் முந்திரித் தோட்டத்தின் நடுவேயுள்ள குடிசைக்கு ஜாகை மாற்றிக் கொண்டு, 'கிருஷ்ணா கோவிந்தா' என்று இருபது வருஷமாய் வாழ்ந்து வரும் பெரிய கோனாருக்கு பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே வாழ்க்கையின் மீது பற்றும் பாசமும் ஏகமாய் மிகுந்து வர ஆரம்பித்து விட்டது. ஆமாம். சபாபதி மனம் மாறி அப்பனைப் பார்க்க பட்டாளத்திலிருந்து ஒருமுறை திரும்பி வந்திருந்தான். ... பிறகு அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கண் பார்வை மங்கிப் போன பெரிய கோனார் மகனைத் தடவிப் பார்த்து உச்சி மோந்து கண்ணீர் உகுத்தார். அப்போது தகப்பனின் கையை அன்புடன் பற்றிக் கொண்டு ஆதரவான குரலில் சொன்னான் சபாபதி. ”நீ ஒண்ணும் பயப்படாதே நைனா... இப்பத்தான் சண்டையெல்லாம் தீந்து போயிட்டதே... எனக்கு உசிருக்கு ஒண்ணும் ஆபத்து வராது”. அது

சரிதான்டா தம்பி... ஒனக்கு கண்ணாலம் கட்டி வைச்சப் பார்க்கணும்னு இருந்தேன்..." என்று தன் ஆசையைத் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினார் கிழவர். அதற்குச் சபாபதி சிரித்தவாறு பதிலளித்தான். "அதுக்கென்னா, கட்டிக்கிட்டாப் போச்சு.... அங்கேயே 'கோட்டர்ஸ்' தராங்க... குடும்பத்தோட போயிருக்கலாம்... பொண்ணு பார்த்து வெச்சிருக்கியா?" அட போடா... பொண்ணுக்குத் தானா பஞ்சம் வந்திடுச்சி? உன் சின்ன நைனாக்கிட்டே சொன்னா எத்தினி பொண்ணு வேணும்னு கேட்பானே!.... என்று பெரியவர் பொக்கை வாய்ச் சிரிப்புடன் ஒரு குஷியில் பேசினார். "இவ்வளவு ஆசையை வைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுரம் போகும் பரதேசிக் கூட்டத்தோடு போகக் கிளம்பினாரே மனுஷன்!" என்று நினைத்த சின்னக் கோனார் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டார். அந்த வருஷமே தஞ்சாவூரில் பெண் பார்த்து, சபாபதிக்கு கல்யாணம் நடந்தது. அதன் பிறகு சபாபதி வருஷத்திற்கு ஒரு முறை தன் மனைவியுடன் வந்து கிழவரைக் கண்டு செல்வது வழக்கமாகி விட்டது.

இந்தப் பத்து வருஷமாய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மங்க ஆரம்பித்த கண் பார்வை முற்றிலும் இருண்டுவிட்ட போதிலும் கிழவரின் மனசில் ஆசையும், பாசமும் மட்டும் பெருகிக் கொண்டுதான் இருந்தன. இப்போது அவர் தன் உடலில் உயிரைச் சிறை வைத்து வாழ்வது மகனுக்காகக் கூட அல்ல, நான்கு வருஷங்களாய் ஆண்டிற்கொரு முறை வந்து அவருடன் ஒரு மாதம் முழுக்கவும் தங்கி, பார்வையிழந்த அவரோடு கண்ணைக் கட்டி விளையாடிச் செல்வது போல் கொஞ்சிப் புரியும், முகம் தெரியாத அவர் பேரன்... அந்தப் பயல் பாபுவுக்காகத்தான் அவனோடு கழிக்கப் போகும் அந்த முப்பது நாட்களுக்காகத்தான் வருஷம் முழுமைக்கும் வாழ்கிறார் கிழவர். "பாபு".... என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் அவரது குருட்டுக் கண்கள் இடுங்கி கன்ன மூலங்களில் வரி வரியாய்ச் சுருக்கங்கள் விரிய பொக்கை வாய்ப் புன்னகையுடன் நீண்ட மோவாய் சற்றே வாளை நோக்கி வாகாகி நிமிரும்.

இருளடித்த பார்வையில் ஒளி வீசும் புகைமண்டலமொன்று உருவாகி அதில் பாபுவின் தோற்றம்... கொஞ்சம் மழலையுடன், குலுங்கும் சிரிப்புடன், குளிர்ந்த ஸ்பரிசத்துடன் தெரியும்.... அந்த உருவம் கனவில் வருவது போல் அவரிடம் தாவி வரும்... எத்தனையோ முறை தன்னை மறந்த லயத்தில் கிழவர் கைகளை நீட்டிக்கொண்டு "பாபூ"... என்று துள்ளி நிமிர்ந்து விடுவார்... பிறகு அது உண்மையல்ல, கண்ணில் தெரியும் மாயத்தோற்றம் என்று உணர்வையில் இமை விளிம்பில் பனித்த நீரும், இதழ்களில் வளைந்து துடிக்கும் புன்முறுவலுமாய்த் தலை குனிந்து விடுவார்.

தனிமையில் குடிசையில் யதார்த்த உண்மையாய் பாபுவோடு கழிக்கும் ஒரு மாதம் தவிர... அதற்கு முன்னும் பின்னுமான மாதங்கள் அவருக்கு இப்படித்தான்... இந்த லயத்தில் தான் கழிகின்றன. அது சரி, அவர்தான் பாபுவைப் பார்த்ததே இல்லையே? அவர் கண்களில் அவன் உருவம் தெரிவதெப்படி? தன் குழந்தை என்று பந்தம் பிறக்கவும், சொந்தம் கொண்டாடவும்தான் தன் குழந்தையின் முகம் தெரிய வேண்டும். குழந்தை மீது கொண்ட பாசத்தைக் கொண்டாட அந்த பக்தியை வழிபட ஒரு முகம்தான் வேண்டுமா, என்ன?..... வானத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த கடவுளை மண்ணுக்கிறக்கி மழலை சிந்தும் குழந்தையாக்கி ஓட விட்டு, ஓடித்துரத்திக் கையைப் பிடித்திழுத்து, நையப் புடைத்தெடுத்து, மடியில் கிடத்தி, மார்பில் அணைத்து, முத்தம் கொடுத்து, முலைப்பால் அளித்து,... ஆம் கடவுளைக் குழந்தையாகவும், குழந்தையைக் கடவுளாகவும் கொண்டாடும் கலையையே பக்தியாகக் கொண்ட வைஷ்ணவ குலத்தில் பிறந்தவராயிற்றே பெரிய கோனார்! ... அவர் கண்களிலே தெரியும் தோற்றம் கண்ணன் தோற்றமே எனினும் அவர் வழிபடுவது பாபுவின் நினைவைத்தான்! போன வருஷம் பாபு வந்திருந்த போது நன்றாக வளர்ந்திருந்தான். 'என்னப் பேச்சுப் பேசுகிறான்?... ஆனால் ஒரு வார்த்தையாவது கிழவருக்குப் புரிய வேண்டுமே! அவன் ஹிந்தியிலல்லவா பேசுகிறான். 'ஒரு வார்த்தை கூடத் தமிழ் தெரியாமல் என்ன

பிள்ளை வளர்ப்பு' என்று கிழவர் சில சமயம் மனம் சலிப்பார். இருந்தாலும் தன் பேரன் பேசுகிறான் என்பது முக்கியமே தவிர, என்ன பாஷையாக இருந்தால் என்ன? என்ற குதூகலத்துடன் அவனைப் பேச வைத்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பார்.

பாபுவைப்போல் சுத்தமாய் உடை உடுத்தி, காலில் ஜோடு அணிந்து, ஒரு பக்கம் அமைதியாய் உட்கார்ந்திருக்க இங்கே இருக்கும் இந்த பிள்ளைகளுக்குத் தெரியுமா? ஊஹீம், தெரியவே தெரியாதாம். கிழவர் அப்படித்தான் சொல்லுவார். தன் குடிசைக்கும் மட்டும் அவனைத் தனியே அழைத்து வருவார். பின்னால் வரும் மற்ற குழந்தைகளைப் "போ போ" என்று விரட்டிவிட்டு, பாபுவை நாற்காலியில் உட்கார வைத்து, அவன் காலடியில் அமர்ந்து, வாதுமை, கல்கண்டு, முந்திரிப்பருப்பு போன்றவற்றை ஒரு டப்பியில் அவனுக்காகச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் திண்பண்டகளைத் தந்து, பாஷை தெரியாத அவனிடம் பேசி, அவன் பேசுவதையும் ரசிப்பார் கிழவர். அவன் அவரைத் 'தாதா' என்றுத்தான் அழைப்பான். அவரும் அவனுக்குத் 'தாத்தய்யா' என்று அவர்கள் வழக்கப்படி உச்சிக்கப் பலமுறை சொல்லித்தந்ததார். அவன் அதை மறுத்து "நை...நை...தாதா" என்று அவருக்குக் கற்றுத் தந்தான். அப்போது அங்கே வந்த அவன் தாய் மீனா கிழவரிடம் விளக்கினாள். "அவனுக்குத் தமிழே பேச வரமாட்டேங்குது மாமா.. இன்னும் இரண்டு வயசு போனா கத்துக்குவான்... அங்கே யாரும் தமிழிலே பேசறவங்க இல்லை. அங்கே பக்கத்து வீட்டிலே ஒரு சர்தார் தாதா இருக்காரு... நாளு பூரா அவருகிட்டான் இருப்பான்.

உங்ககிட்ட வரமாட்டேங்கிறானே... அவருக்கிட்ட மேலே ஏறி அவரு தாடியைப் புடிச்சி இழுப்பான். அவரைத்தான் தாதா தாதா'ன்னு கூப்பிட்டுப் பழகிப்போயிட்டான். அவருக்கும் பாபுவைப் பார்க்காம இருக்க முடியாது. ஊருக்குப் புறப்படும் போது, "சீக்கிரம் வந்துடுங்க"ன்னு ஒரு பத்து தடவைக்கு மேலே சொல்லிட்டாரு. அந்த சர்தார் தாத்தை என்று அவள் சொல்லிக்

கொண்டிருக்கும் போது கிழவருக்குத் தனக்குச் சொந்தமான பேரக் குழந்தையை எவனோ வைத்துக்கொண்டு நாளெல்லாம் கொஞ்சி விளையாடி தன்னையும் விட அதிக நெருக்கமாகி அவன் பாஷையைக் கற்றுக் கொடுத்து, தன்னால் தன் பேரனுடன் பேச முடியாமல் ஆக்கிவிட்ட அந்த முகமறியா சர்தார் கிழவன் மீது எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது. ஒரு ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டார்... அந்தப் பெருமூச்சில் வருஷத்தில் பதினோரு மாதம் பாபுவோடு கொஞ்சுவதற்கு சர்தார் கிழவனுக்கு வழி இருந்த போதிலும், வருஷத்திற்கொருமுறை ஒரு மாதம் அவனோடு கழிக்கத் தனக்கு வாய்ப்பிருக்கிறதே. இதுவே போதும் என்ற திருப்தி உணர்வும் இருந்தது. ஒவ்வொரு தடவை பாபு வந்து செல்லும்போதும், அவனுக்கு ஒரு வயது கூடுகிறது என்ற மகிழ்ச்சியும், தனக்கு ஒரு வயது கழிந்து போகிறது என்ற வருத்தமும் கிழவருக்கு நெஞ்சை அடைக்கும் 'அடுத்த தடவை அவன் வரும்போது நான் இருக்கிறேனோ செத்துப் போகிறேனோ' என்ற உணர்வில் அவர் கண்கள் கலங்கும். இந்தத் தடவை மீனாவுக்குப் பேறுகாலம்.

சபாபதி மனைவியைப் பிரசவத்திற்காக அவள் தாய் வீடான தஞ்சாவூருக்கு நேரே அழைத்துப் போய்விட்டான் என்று கடிதம் வந்தபோது கிழவர் தவியாய்த் தவித்தால். ஜபல்பூரில் இருந்து தஞ்சாவூருக்கு இந்த வழியாகத் தானே அவர்கள் போயிருக்க வேண்டும். முன்கூட்டியே ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தால், மூன்று மைலுக்கு அப்பாலிருக்கும் ரயிலடிக்குப் போய் தன் பேரனை ரயிலில் பார்த்து வந்திருப்பால் அல்லவா கிழவர்! அந்த வருத்தத்தை தெரிவித்துச் சபாபதிக்குக் கடிதம் கூட எழுதச் சொன்னார். சின்னக் கோனார் மூலம் அவரும் எழுதினார். மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி வருகையில் வழக்கம் போல் கிராமத்திற்கு வந்து ஒரு மாதம் தங்கிச் செல்வதாகச் சமாதானம் கூறிப் பதில் எழுதியிருந்தான் சபாபதி. 'பாபு வருவான், பாபு வருவான்' என்று வீட்டுக் குழந்தைகளும், பெரிய கோனாரும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டு காத்திருந்தனர். கோனார் வீட்டுக்கு எதிரில்

ஒரு ராந்தல் கம்பம் உண்டு. ராந்தல் கம்பம் என்றால், சீமை எண்ணையைக் குடித்த போதையில் சிவந்த கண்களுடன் இரவெல்லாம் தெருவைக் காவல் புரியும் அசல் பட்டிக்காட்டு ராந்தல் கம்பம்தான்.

சிக்கனம் கருதியோ, நிலாவை ரசிக்க எண்ணியோ, அந்த ராந்தல் கம்பம் நிலாக்காலங்களில் உபயோகப்படுத்தப் படாமல் வெற்றுடலாய் நிற்கும். இந்த ஓய்வு நாட்களில்தான் தெருக் குழந்தைகள் நிலாவைக் கருதி அங்கே விளையாட வருவார்கள். அவர்களின் கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டில் ராந்தல் கம்பமும் 'தாச்சி'யாகக் கலந்து கொள்ளும் அறுபது வருஷங்களுக்கு முன் பெரிய கோனாரும், அவருக்குப்பின் சின்னக் கோனாரும், இந்த ராந்தல் கம்பத்தைச் சுற்றி விளையாடியிருக்கிறார்கள். அதன் பிறகு முப்பது வருஷங்களில், அவர்களின் பிள்ளைகள், இப்போது பன்னிரண்டு வயதிலிருந்து ஐந்து வயது வரையிலுள்ள சின்னக் கோனாரின் பேரக் குழந்தைகள் பதினோரு பேர் ராந்தல் கம்பத்தைச் சுற்றி ஓடி வருகின்றனர். ஒரே ஆரவாரம், சிரிப்பு கூச்சல் அப்போது தான் திண்ணையில் படுக்கை விரித்தார். சின்னக் கோனார். எதிர் வீட்டுக் கூரைகளின் மீது லேசான பனிப் படலமிருந்தபோதிலும், குளிரின் கொடுமை இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை. தெருவில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆள் நடமாட்டம் காண்கிறது. தெருவில் குழந்தைகள் எல்லாம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் சாப்பிட்ட கையைத் துடைத்துக்கொண்டு அவருகே திண்ணையின் மேல் வந்து ஏறினான். ஓர் ஏழு வயதுச் சிறுவன் "ஆர்ரா அவன்? அட்டே தம்பையாவா? ... ஏன்டா கண்ணு. நீ போயி விளையாடலியா? ம்ஹும்... நா வெளையாடலே. கதை சொல்லு தாத்தா!" கதை இருக்கட்டும்... பெரிய தாத்தா தோட்டத்துக்கு போயிட்டாரா, பாரு..." என்று சொல்லிக் கொண்டே தலை மாட்டிலிருந்து சுருட்டையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்தார் சின்னக் கோனார். "அவுரு எப்பவோ போயிட்டாரே" என்று திண்ணையிலிருந்தபடியே

வீட்டிற்குள் தன் குடுமித் தலையை நீட்டி புழக்கடை வாசல் வழியே நிலா வெளிச்சத்தில் தெரியும் தோட்டத்துக் குடிசையைப் பார்த்தான் தம்பையா.

தம்பையா. சின்னக்கோனாரின் செத்துப் போன ஒரே மகள், அவர் வசம் ஒப்புவித்து விட்டுப்போன சோகமும், ஆறுதலும் கலந்த அவள் நினைவு! தாயில்லாக் குழந்தை என்பதனால், குடும்பத்திலுள்ள எல்லோரின் அன்புக்கும் பர்த்திரமாயிருந்தான் தம்பையா. அவனும் மற்றக் குழந்தைகள் போல் அல்லாமல் அறிவும் அடக்கமும் கொண்டு விளங்கினான். ஆனால் பெரிய கோனாருக்கோ, சின்னக் கோனாரின் பேரப் பிள்ளைகளில் ஒருவனாய்தான் அவனும் தோன்றினான். அவருக்கு அவருடைய பாபு தான் ஒசத்தி! பெரிய கோனார் தோட்டத்துக்குப் போய்விட்டார் என்று தம்பையாவின் மூலம் அறிந்த சின்னவர் சுருட்டைக் கொளுத்தலானார். "தாத்தா... உனக்குப் பெரிய தாத்தாகிட்ட பயமா? ""பயமில்லேடா... மரியாதை!.. ம்... அவருக்குத்தான் கண்ணு தெரியலியே... நீ சுருட்டுக் குடிக்கிறேனு அவரு எப்படிப் பாப்பாரு? அவருக்குக் கண்ணு தெரியலேன்னா என்ன?... எனக்குக் கண்ணு தெரியுதே... அவரு எதிரே சுருட்டுக் குடிச்சி எனக்குப் பழக்கம் இல்லை... சரி நீ போய் விளையாடு!. ம்ஹும் ... நாளக்கித்தான் விளையாடுவேன். இன்னிக்கிக் கதைதான் வேணும். "நாளக்கி என்ன, விளையாட நாள் பார்திருக்கே? "நாளைக்குத்தானே சபாபதி மாமா வாராங்க.. அவங்க வந்தப்புறம் பாபுவோட வெளையாடுவேன்! என்று உற்சாகமாய்ச் சொன்னான் தம்பையா", அட்டே நம்பளையெல்லாம் ஏமாத்திப் பிடானுவ... அவுங்க வரல.. அதான் பெரிய தாத்தாவுக்கு ரொம்ப வருத்தம்..." என்று சின்னக் கோனார் சொன்னதை நம்ப மறுத்து தம்பையா குறிக்கிட்டுக் கத்தினான்.

"ஐயா.... பொய்யி, பொய்யி.... நீ சும்மானாச்சுக்கும் சொல்ற... நாளைக்கு அவுங்க வருவாங்க!" பொய்யி இல்லேடா, நெசம் தான் சாயங்காலம் கடுதாசி வந்திச்சாம் பட்டாளத்திலிருந்து.... அதனாலே இன்னிக்கு ராத்திரியே பொறப்பட்டு தஞ்சாவூர்லெருந்து நேராப்

போறாங்களாம்... அடுத்த தடவை சீக்கிரமா வர்ராங்களாம். உங்க சபாபதி மாமா எழுதியிருக்கான்....”கடுதாசி எங்கே காட்டு” என்று கேட்கும் போது தம்பையாவின் குரலில் ஏமாற்றமும் அவநம்பிக்கையும் இழைந்தன. ”கடுதாசி பெரியவர்கிட்டே இருக்கு!” ” நான் போயி பார்க்கப் போறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே திண்ணையிலிருந்து குதித்தான் தம்பையா. ”இந்த நேரத்திலேயா தோட்டத்துக்குப் போறே? விடிஞ்சி பாத்துக்கலாம்” என்று தடுத்தார் சின்னவர். ”அதுதான் நெலா வெளிச்சமிருக்குதே” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு தோட்டத்துக் குடிசையை நோக்கி ஓட்டமாய் ஓடினான் தம்பையா. தம்பையா பெரிய கோனாரைத் தேடி தோட்டத்துக் குடிசையருகே வந்தபோது, குடிசையின் முன் சருகுகளை எரித்துத் தீயில் குளிர் காய்ந்தவாறு நெருப்பில் சுட்ட முந்திரிக் கொட்டைகளைச் சிறிய இரும்புலக்கையால் தட்டிக் கொண்டிருந்தார் கிழவர். கிழவரின் எதிரில் வந்து இடுப்பில் கையூன்றிக் கொண்டு தன்னை அவர் கவனிக்கிறாரா என்று பார்ப்பவன் போல் மௌனமாய் நின்றான் தம்பையா.

கிழவர் முகம் நிமிர்த்தித் தம்பையாவுக்கு நேரே விழி திறந்து பார்த்தார். அவர் அணிந்திருந்த அலுமினியப் பிரேமில் பதித்திருந்த தடித்த கண்ணாடியினூடே அவரது கண்கடும், இமை ரோமங்களும் மிகப் பெரியதாய்த் தெரிந்தன தம்பையாவுக்கு. அந்தக் கண்ணாடியின் பலனே அவ்வளவுதான் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அந்தக் கண்ணாடியும் இல்லாவிட்டால், இருளில் எரியும் நெருப்பையோ, வெளிச்சத்தில் நிழலுருவாய்த் தெரியும் உருவங்களையோ கூட அவரால் காண இயலாது போய்விடும் அவர் பார்வை எதிரில் நிற்கும் தம்பையாவை ஊடுருவி அவனுக்குப் பின்னால் எதையோ கவனிப்பது போல் இருந்தது. அவன் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான். அவன் பின்னால் வானத்தில் வட்டமில்லாத, பிறையுமில்லாத நசுங்கிப் போன முன் நிலவின் மூளித்தோற்றம் தெரிந்தது. அந்த ஒளியை பின்ணனி போலக் கொண்டு, நிழலுருவாய்த் தெரியும்

தம்பையாவின் உருவில் எங்கோ தூரத்தில் தெரியும் பாபுவைத்தான் கண்டார் கிழவர். அவரது இமைகள் படபடத்து மூடித்திறந்தன. மீண்டும் தெரிந்த அந்த உருவத்தைக் கண்டு அவர் வியந்தார். "குருடரான பக்த சேதா தம்பூரை மீட்டிக்கொண்டு பாடும் போது அவரது இசையில் கட்டுண்ட பரந்தாமன் பாலகிருஷ்ணன் வடிவமாய் அவர் அறியாமல் அவரெதிரே அமர்ந்து கேட்பானாமே, அந்த மாய லீலைக் கதை அவர் நினைவுக்கு வர, கிழவரின் உதடுகளில் மந்தஹாஸமான ஒரு புன்னகை தவழ்ந்தது.

"பாபு" பாபு இல்லே தாத்தா, நான் தான் தம்பையா, "தம்பையாவா?... நீ எங்கே வந்தே இந்த இருட்டிலே?" "பாபு நாளைக்கி வருவானில்லே தாத்தா?... நீ அதுக்குத்தானே முந்திரிக்கொட்டை சுடறே?... சின்னத்தாத்தா சொல்றாரு. அவன் வரமாட்டானாம்..." என்று புகார் கூறுவது போல் சொன்னான் தம்பையா. பாபுவின் வருகைக்காகத் தன்னைப் போல் அவனும் ஆவலுடன் காத்திருப்பவன் என்று தோன்றவே கிழவருக்கு தம்பையாவின் மீது ஒரு விசேஷ வாஞ்சை பிறந்தது. "ஆமாண்டா பயலே, அவன் அப்பன் அவசரமாகத் திரும்பிப் போறானாம்... அதனாலே வரல்லே..." என்று கூறியதும் தம்பையாவின் முகம் வாடிப் போயிற்று. அவன் பதில் பேசாமல் மௌனமாய் நிற்பதிலுள்ள சோகத்தைக் கிழவர் உணர்ந்தார். "பின்னே ஏன் தாத்தா நீ இந்த நேரத்திலே முந்திரிக் கொட்டை சுடறே?"... என்று வதங்கிய குரலில் கேட்டான் தம்பையா. முகமெல்லாம் மலர விளைந்த சிரிப்புடன் தலையாட்டிக்கொண்டு சொன்னார் கிழவர். "அவன் நம்பனை ஏமாத்தப் பார்த்தாலும் நான் விடுவேனா?... டேசன்லே போயி பார்த்துட்டு வரப் போறேனே... அதுக்காகத்தான் இது. அந்தப் பாபுப் பயலுக்கு முந்திரிப் பருப்புன்னா உசிரு.... ரயிலு நம்ப ஊருக்கு விடிய காலையிலே வருது... அதனாலே தான் இப்பவே சுடறேன்... உக்காரு.

நீயும் உரி..." என்று சுட்டு மேலோடு தீய்ந்த முந்திரிக் கொட்டைகளைத் தம்பையாவின் முன் தள்ளினார் கிழவர். தம்பையாவும் அவர் எதிரே

உட்கார்ந்து முந்திரிக் கொட்டைகளைத் தட்டி உரிக்க ஆரம்பித்தான். திடீரென்று கிழவர் என்ன நினைத்தாரோ, தம்பையாவின் கையைப் பிடித்தார். அவன் கைகள் உரித்துக்கொண்டுதான் இருந்தன என்று நிச்சயமானதும் சொன்னார். "நீ நல்ல பையனாச்சே... கொட்டை கொஞ்சமாத்தான் இருக்கு.. நீ திங்காதே... நாம்பதான் இங்கே நெறையத் திங்கறோமே. பாபுவுக்குத் தானன் அநநந்த ஊரிலே இது கெடைக்கவே கெடைக்காது... நீதான் நல்லல்லலவனாச்சே. இந்தக் கண்ணுசாமி தான் திருட்டுப் பய... உரிக்கிறேன்னு வந்து திருடித் திம்பான்..." என்று தம்பையாவை தாஜா செய்வதற்காக சின்னக் கோனாரின் பேரன்களில் ஒருவனைத் திட்டினார்... "எனக்கு வேண்டாம் தாத்தா, கண்ணுசாமி என்னைப் பாக்க வெச்சி நெறையத் தின்னான். அதனாலேதான் அவனுக்கு வயித்து வலி வந்து வயிறே சரியாயில்லே... சாயங்காலம் கூட பாட்டி அவனுக்குக் கஷாயம் குடுத்திச்சே..." என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவன். உரித்து வைத்த பருப்புகள் வெள்ளை வெளேரென்றறறு விக்கினம் இல்லாமல் முழுசாகவும், பெரிசாகவும் இருப்பதைக் கண்டு திடீரென்று கேட்டான். "ஏந்தாத்தா! நீ பாபுவுக்காகன்னு பாத்துப் பாத்துப் பொறுக்கி வெச்சியா? எல்லாம் பெரிசு பெரிசா இருக்கு?" ஆமா... நிறைய வெச்சிருந்தேன்... கண்ணுசாமி வந்து நான் இல்லாத சமயத்திலே திருடிக்கிட்டுப் போயிட்டான்..." என்று சொல்லும்போதே, தான் ரொம்ப அல்பத்தனமாய்த் தம்பையாவும் திருடுவானோ என்று சந்தேகப்பட்டதற்காக வருத்தமுற்ற கிழவர் குழைவுடன் சொன்னார்" பரவாயில்லே, நீ ரெண்டு எடுக்கடா... பாபுவுக்குத் தான் இவ்வளவு இருக்கே. அப்படியே உள்ளே போயி மாடத்திலே ஒரு டப்பா இருக்கு. அதைக் கொண்ணாந்து இந்தப் பருப்பையெல்லாம் அதுக்குள்ள அள்ளிப்போடு" என்றார்.

தம்பையாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. முதலில் அவர் அதைத் தின்னக் கூடாது என்று எச்சரித்துவிட்டு, இப்பொழுது தின்னச் சொல்லி வற்புறுத்துவது

ஏன் என்று ஒரு வினாடி யோசித்தான். யோசித்துக் கொண்டே உள்ளே போனான். அந்த டப்பாவைக் கொண்டு வந்து எல்லாவற்றையும் அள்ளி வைத்தான். பிறகு கையிலொரு முந்திரிப்பருப்பை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கேட்டான் ” ஏறுதாத்தா என்னைத் திங்கச் சொல்றே? இல்லாட்டி பாபுவுக்கு... நாளெக்கி வயித்தெ வலிக்குமு இல்லே?” என்று பாபுவுக்கு வயிற்றுவலி வராமல் இருப்பதற்காகத் தின்பவன் மாதிரி ஒன்றை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான் தம்பையா. கிழவர் தம்பையாவைத் தலை நிமிர்த்திப் பார்த்தார். இவ்வளவு அறிவும் நல்ல குணமும் அமைந்த தம்பையா தாயில்லாதக் குழந்தை என்ற எண்ணமும், செத்துப்போன அவளைப் போலவே அறிவும், குணமும் மிகுந்த அவனது தாயின் முகமும், இத்தனை காலம் இவனைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் மற்றக் குழந்தைகளில் ஒன்றாகவே கருதி இவனையும் தான் விரட்டியடித்த பாவனையும், தாயற்ற குழந்தையை விரட்டிவிட்டுத் தன் பேரன் என்பதால் பாபுவை இழுத்து வைத்துச் சீராட்டிய குற்ற உணர்வும் அவரது நினைவில் கவிந்து கிழவரின் குருட்டு விழிகள் கலங்கின. எதிரில் நின்ற தம்பையாவை இழுத்துத் தோளோடு அணைத்துக் கொண்டார். அவர் உதடுகள் அழுகையால் துடித்தன. அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் கண்ணாடியின் இடைவெளியினூடே விரல் நுழைத்து இமை விளிமில் துளித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு பாசம் நெஞ்சில் அடைக்க, ”உங்கம்மா மாதிரி நீயும் ரொம்ப புத்திசாலியாயிருக்கே... பாவம், அவதான் இருந்து அனுபவிக்கக் குடுத்து வைக்கல்லே...” நீ நல்லா படிக்கிறியா?... நல்லா படிச்சிக் கெட்டிக்காரனா ஆகணும்” என்று தொடர்பில்லாத வாக்கியங்களைச் சிந்தினார். அவர் கழுத்தை நெருடியவாறு வாயிலிருந்த முந்திரிப் பருப்பைக் கன்னத்தில் ஒதுக்கிக்கொண்டு ”தாத்தா, தாத்தா...” என்று கொஞ்சுகின்ற குரலில் அழைத்தான் தம்பையா.

”என்னடா வேணும்?” ”நானும் உன்கூட டேசனுக்கு வர்ரேன் தாத்தா.... பாபுவைப் பாக்கறத்துக்கு...” என்று கெஞ்சினான். விடியக் காலம்பர

வண்டிக்கு நான் இருட்டோட எந்திரிச்சுப் போவேனே... நீ எந்திருப்பியா? இருட்டிலே எனக்குப் பழக்கம் தடவிக்கிட்டே போயிடுவேன்... உன்னே எப்படி கூட்டிக்கிட்டுப் போறது?... என்று தயங்கினார். கிழவர் நீ கூட எதுக்கு தாத்தா இருட்டிலே போவணும்? ராந்தல் வெளக்கே கொளுத்தி என் கையிலே குடு. நான் வெளக்கே எடுத்துக்கிட்டு முன்னாலே நடக்கிறேன். நீ என் கையெப் பிடிச்சிக்கிட்டு வந்துடு... ” என்று மாற்று யோசனை கூறினான் தம்பையா! ” ஆ! கெட்டிக்காரன் தான்டா நீ... சரி அப்ப நேரத்தோட போய்ப் படு! விடிய காலையிலே வந்து எழுப்பறேன்... நான் இங்கேதான் படுத்துக்குவேன் ” ”அங்கே தேடுவாங்களே””சின்னத் தாத்தா கிட்டே சொல்லிட்டுத்தான் வந்தேன்....” ”சரி கயித்துக் கட்டிலு மேலே படுக்கை இருக்கு.. அதிலேருந்து ஒரு சமுக்காளத்தையும் வெத்திலைப் பெட்டியையும் எடுத்துக் குடுத்திட்டுக் கட்டில்லே படுக்கையை விரிச்சி நீ படுத்துக்க...” என்று கிழவர் சொன்னதும் ஜமுக்காளத்தை எடுத்து அவருக்குப் படுக்கை விரித்த பின், கயிற்றுக் கட்டிலில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான் தம்பையா. கிழவர் இரும்புரலில் 'டொக் டொக்' கென்று வெற்றிலை இடிக்க ஆரம்பித்தார். நடுச் சாமம் கழிந்து, முதல் கோழி கூவியவுடனே பெரிய கோனார் ரயிலடிக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகித் தம்பையாவையும் எழுப்பினார். தம்பையா குதூகலத்துடன் கண் விழித்துக் கயிற்றுக் கட்டிலிலிருந்து துள்ளி எழுந்து, ”ஏந் தாத்தா, நாழியாயிடுச்சா?” என்று தகண்களைக் கசக்கிக் கொண்டான்.

”இப்பவே பொறப்பட்டாத்தான் நேரம் சரியா இருக்கும். வெளியிலே தொட்டிலே தண்ணி வெச்சிருக்கேன். போயி மொகத்தை கழுவிக்க...” என்றதும் தம்பையா குடிசைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். ”அப்பா...!” என்று பற்களைக் கடித்து மார்பின் மீது சட்டையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு நடுங்கினான் தம்பையா, வெளியே எரிநிலிருக்கும் மரங்கள் கூடத் தெரியாமல் பனிப்படலம் கனத்துப் பரவிப் பார்வையை மறைத்தது....” தாத்தா ... ஒரே பனி... குளிருது” என்று குரல் நடுங்கக் கூறினான் தம்பையா.

தாத்தா குடிசைக்குள் விளக்கு வெளிச்சத்தில் கிருஷ்ணன் படத்திற்கு எதிரே அர்ந்து உள்ளங்கையில் திருமண்ணைக் குழைத்து நாமமிட்டுக் கொண்டே சிரித்தார். பயலே உனக்கு வயசு ஏழு. எனக்கு எழுவது.. பச்சைத் தண்ணியிலே குளிச்சிட்டு வந்திருக்கேன். நீ மொகம் கழுவுறதுக்கே நடுங்குறியா? மொதல்லே அப்பிடித்தான் நடுங்கும். அப்புறம் சொகமா இருக்கும். தொட்டியிலேதான் தண்ணி நிறைய இருக்கே.. ரெண்டு சொம்பு மேலுக்கும் ஊத்திக் குளிச்சுடு... தலையிலே ஊத்திக்காதே. உன் குடுமி காய நேரமாகும்.... சீக்கிரம் நாழியாவுது” என்று அவசரப்படுத்தவே, தம்பையா சட்டையையும் நிழாரையும் அவிழ்தெறிந்துவிட்டு, ஒரே பாய்ச்சலாய்த் தொட்டியருகே ஓடினான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தபதபவென தண்ணீர் இரைக்கின்ற சப்தத்தோடு, அடிவயிற்றில் மூண்ட கிளுகிளுப்புணர்வாலும் குளிராலும் தம்பையா போடும் கூக்குரலைக் கேட்டுக் கிழவர் வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டார். ராந்தல் விளக்கையும் கொளுத்தி வைத்துக் கொண்டு முந்திரிப் பருப்பு டப்பாவுடன் தம்பையா குளித்து முடித்து வரும் வரை காத்திருந்தார் கிழவர்.

”நான் ரெடி தாத்தா, போகலாமா?” என்று குதூகலத்துடன் அழுந்த வாரிச் சுற்றியிருந்த குடுமித் தலையைக் கலைக்காமல் சரிசெய்து கொண்டு வந்தான் தம்பையா. ராந்தலைத் தம்பையாவிடம் கொடுத்துவிட்டு, ஒரு கையில் முந்திரிப் பருப்பு டப்பாவும், இன்னொரு கையில் தடியுமாகப் புறப்பட்டு, குடிசைக் கதவைச் சாத்தும் போது என்னவோ நினைத்து, ”தம்பையா அந்த முழு ரூபாய் நாணயத்தைப் பார்த்து ”ஆமாம்” என்றான். பிறகு, ”பாபுவைப் பார்த்து வெறுங்கையோடவா அனுப்புறது? என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்த ரூபாயைப் பாபுவுக்காக இடுப்பில் செருகிக் கொண்டார். மெயின் ரோடுக்கும் கிராமத்துக்கும் நடுவேயுள்ள ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியே அவர்கள் நடந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஒற்றையடிப் பாதையில் ஒரு மைல் நடந்தபின் பிரதான சாலையான கப்பிக்கல் ரஸ்தாவில்

ஏறியபோது, பனி மூட்டத்தின் கனத்தை அவர்கள் உணர முடிந்தது. எதிரே சாலையே தெரியாமல் வழியடைத்தது போல் இரந்தது. தரையெல்லாம் பனி ஈரம் மரங்களோ, காடுகளோ இல்லாததாலும், சாலை உயர்ந்து இருப்பதாலும் ஊதல் காற்று வீசுவதாலும், குளிர் அதிகமாயிற்று, கிழவர் தன் தோள் மீது கிடந்த துண்டை எடுத்து நான்காய் மடித்துத் தம்பையாவின் தலையில் போர்த்தி, முகவாய்க்குக் கீழே துண்டின் இரண்டு முனைகளையும் சேர்த்து முடிந்து கட்டி விட்டார்.

”தனது பேரனைப் பார்க்க இந்தக் குளிரில் தான் போவது தான் சரி. இவனும் ஏன் இத்தனை சிரமத்துடன் தன்னோடு வருகிறான்” என்று நினைத்தார் கிழவர். அதை அவர் அவனிடம் கேட்டபோது அவன் உண்மையை ஒளிக்காமல் கூறினான். ”எனக்கும் பாபுவைத்தான் பார்க்கணும்... ஆனா, நான் ரெயிலைப் பார்த்ததே இல்லே தாத்தா... அதுக்காகத்தான் வர்ரேன். அதோட கண்ணு தெரியாத நீ இருட்டிலே கஷ்டப்படுவியே உனக்கும் தொணையா இருக்கலாமனுதான் வர்ரேன்...” தம்பையா பேரும் ஒவ்வொரு சமயமும் கிழவருக்கு அவன் மீது உண்டான அன்பின் பிடிப்பு வலுவுற்றது.... அந்த நெடிய சாலையில் இரண்டு மைல் தூரம் நடந்த பின், ரயில் வருவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பாகவே, இருள் விலகுவதற்குள்ளாக, அவர்கள் இருவரும் அந்தச் சிறிய ரயில்வே ஸ்டேஷனை வந்தடைந்தனர் அவர்கள் வந்த நேரத்தில் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ஒரு ஜீவன் இல்லை. 'ஹோ' வென்ற தனிமையும் பனி கவிந்த விடியற்காலை இருளும், இதுவரை பார்த்திராத அந்தப் பிரதேசமும் தம்பையாவுக்கு மனத்துள் ஒரு திகிலைக் கிளப்பிற்று. அவன் தாத்தாவின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் ஸ்டேஷனுக்குள் கிடந்த ஒரு பெஞ்சின் மீது முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தனர். கிழவர் குளிர்ச்சிக்கு இதமாய் இடுப்பு வேட்டியை அவிழ்த்து உடல் முழுவதும் போரத்திக் கொண்டார்.

சட்டையில்லாத உடம்பு எவ்வளவு நேரம் குளிரைத் தாங்கும்? வெகு நேரத்துக்குப் பின் போர்ட்டர் வந்து மணியடித்தான். திடீரென்று மணியோசை கேட்டுத் திடுக்கிட்டான் தம்பையா. கிழவர் சிரித்துக்கொண்டே "அடுத்த டேசன்லேருந்து வண்டு பொறப்பட்டுடுத்து வா, அங்கே போகலாம்" என்று தம்பையாவை அழைத்துக்கொண்டு பிளாட்பாரத்துக்கு வந்தார். அவர்களுக்கு முன்பாக அங்கே மூன்று நான்கு கிராமத்து பிரயாணிகள் நின்றிருந்தனர். இப்போது பனியைத் தவிர, இருள் முற்றாகவே விலகிவிட்டது. கிழவர் பக்கத்திலிருக்கும் மனிதர்களின் முகத்தை உற்றுக் கவனித்து போர்ட்டரிடம் "வண்டி இங்கே எம்மா நாழி நிற்கும்? என்று கேட்டார். "இன்னா, ஒரு நிமிசம், இல்லாட்டி ஒன்னரை நிமிசம்" என்று பதிலளித்தான் போர்ட்டர். ஹீம்.. இந்தத் தடவை நமக்குக் கெடைச்சிது ஒன்னரை நிமிசம்தான்" என்று எண்ணிய பெரிய கோனாருக்கு வருஷம் பூராவும் பாபுவோடு கொஞ்சப் போகும் அந்த முகம் தெரியாத சர்தார் கிழவனின் ஞாபகம் வந்தது. "சீசீ!. இதுக்குப் போயி பொறாமைப் படலாமா?... பாவம், அந்த சர்தார் கிழவன். நம்மை மாதிரி எந்த ஊரிலே தன் பேரனை விட்டுட்டு வந்து நம்ப பாபுவைக் கொஞ்சி திருப்திப் படறானோ" என்று முதல் முறையாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தார் பெரிய கோனார். அப்போது பனிப் படலத்தை ஊடுருவிக் கொண்டு தூரத்திலிருந்து ஒளிக் கதிர்கள் கிழவரின் கண்களில் வீசின.

"டே... தம்மையா! வண்டி வந்துட்டுது.... நீ அந்தக் கடைசியிலே போயி நில்லு. வண்டி வந்தவுடனே ஒவ்வொரு பொட்டியா பார்த்துக்கிட்டே ஓடியா... நா இங்கேருந்து இஞ்சின் வரைக்கும் ஓடிப் பார்க்கிறேன். அங்கேயே அவுங்க இருந்தா என்னைக் கூப்பிடு..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, பேரிரைச்சலோடு ரயில் வந்து நின்றது. கிழவர் "பாபூ...பாபூ..." வென்று ஒவ்வொரு பெட்டியருகிலும் நின்று கூவியவாறு இஞ்சின் வரை ஓடினார். தம்பையா இன்னொரு கோடியில் "சவாதி மாமாவ்.. மீனா மாமீ.. பாபு" என்று கூவிக் கொண்டே ஓடி வந்தான். எல்லாப் பெட்டிகளின் ஜன்னல் கதவுகளும்

குளிர்க்காக அடைக்கப்பட்டிருந்தன"... பாபூ... பாபூ" என்ற தவிப்புக் குரலுடன் கிழவர் இஞ்சின் வரை ஓடி வந்துவிட்டார். அவருடைய பாபுவை அவர் காணவில்லை. அவன் எந்தப் பெட்டியில் சுமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறானோ? இந்தப் பணியிலும் குளிரிலும், பாச்ம என்ற நெருப்பில் குளிர் காய்ந்து கொண்டு, ஒரு குருட்டுக் கிழவன் தனக்காக வந்து நிற்பான் என்று அவனுக்குத் தெரியுமா? வண்டி புறப்படுவதற்காக முதல் மணி அடித்து விட்டது. ஒரு நிமிஷம் தனது குருட்டு விழிகளால் தன் பாபுவைக் காணவும், ஒரு தடவை அந்தப் பிஞ்சு விரல்களை ஸ்பரிசித்து இன்பமடையவும், இந்தத் தடவை தனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை என்று நினைத்த மாத்திரத்தில், அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியாமல் கிழவரின் கண்கள் கலங்கின.

ரயில் முழுவதும் கத்திப் பார்த்துவிட்டு ஓடி வந்த தம்பையா, ரயிலைப் பார்த்த மகிழ்ச்சியையும் துறந்து, கிழவரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பரிதாபமாய் நின்றான் கிழவர் வானத்தைப் பார்த்தவாறு "பாபூ" வென்று சற்று உரத்த குரலில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூவிவிட்டார். அப்போது இஞ்சினுக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஓர் இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியின் திறந்த ஜன்னலிலிருந்து ஓர் அழகிய குழந்தை முகம் எட்டிப் பார்த்துப் பெரிய கோனாரைத் 'தாதா' வென்று அழைத்தது. அந்தப் பெட்டி பிளாட்பாரத்தைத் தாண்டி இருந்ததால், கிழவர் ஆனந்தம் மேலிட்டவராய்க் கீழே இறங்கி ஓடி வந்து, அந்தக் குழந்தையிடம் முந்திரிப் பருப்பு டப்பியை நீட்டினார். "நை ஹோனா, நை" என்று குழந்தை அதைப் பெற மறுத்துக் கைகளை ஆட்டினான். கிழவரோடு ஓடி வந்த தம்பையா, பெட்டி மிகவும் உயரத்தில் இருந்தபடியால், குழந்தையின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் "பாபு பாபு" என்று அழைத்து எம்பி எம்பிக் குதித்தான். கிழவர் டப்பியைத் திறந்து "உனக்குப் பிடித்த முந்திரிப் பருப்பு" என்று திறந்து காட்டினார். டப்பியைத் திறந்து "உனக்குப் பிடிக்குமே முந்திரிப்பருப்பு" என்று திறந்து காட்டினார். குழந்தை முந்திரிப் பருப்பைக் கண்டதும் டப்பியில் கைவிட்டு அள்ளினான். "எல்லாம் உனக்குத்தான்" என்று

டப்பியை அவனிடம் கொடுத்தார். கிழவர் அப்பொழுது வண்டிக்குள்ளிருந்து முக்காடிட்ட ஸ்தூல சரீரமான ஒரு வடநாட்டுப் பெண்ணின் முகம் "கோன்ஹை" என்றவாறு வெளிப்பட்டது. கிழவனையும் குழந்தையையும் பார்த்தபோது யாரோ கிழவன் தன் குழந்தைக்கு அன்புடன் தந்திருக்கிறான் என்ற நன்றி உணர்வில் அவன் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

இரண்டாவது மணியும் ஒலித்தது. இஞ்சின் கூவென்று கூவிப் புறப்பட ஆயத்தப்படுகையில், அந்த வடநாட்டுத் தாய் தன் குழந்தையிடம் சொன்னாள். "தாதாகோ நமஸ்தேகரோ பேட்டா" குழந்தை கிழவரைப் பார்த்து "நமஸ்தே தாதாஜி என்று வணங்கினான். கிழவரும் பாசத்தால், பிரிவுணர்வால் நடுங்கும் கைகளைக் குவித்து அவனுக்குப் புரியும்படி "நமஸ்தே பாபு" என்று வணங்கினார். அப்போது வண்டி நகர்ந்தது. வண்டி நகர்ந்த போது தான், அவருக்குத் திடீரென்று நினைவு வர இடுப்பிலிருந்த ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை அவசர அவசரமாய் எடுத்துக்கொண்டோடி, குழந்தையிடம் நீட்டினார். அதைக் கண்ட அந்த வடநாட்டுப் பெண்மணிக்கோ எங்கோ தூரத்தில் பிரிந்திருக்கும் தன் கிழத்தந்தையின் நினைவு வந்ததோ?... அவள் கண்கள் கலங்கின. கலங்கிய கண்களுடன் தன் மகனிடம் கிழவர் தரும் ரூபாயை வாங்கிக் கொள்ளும்படி ஹிந்தியில் கூறினாள். சிறுவனும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, கிழவரை நோக்கிக் கரம் அசைத்தான். வண்டி விரைந்தது. "சபாபதி தூங்கறானா மீனா? எழுந்ததும் சொல்லு" என்று கிழவர் கூறியது அவர்கள் காதில் விழுந்திருக்காது. வண்டி மறையும் வரை தம்பையாவும், கிழவரும் பிளாட்பாரத்தில் நின்றிருந்தனர். கிழவர் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு, ஒரு நிம்மதி உணர்வில் சரிந்தார்.

"அடுத்த தடவை பாபு வரும்போது நான் இருக்கேனோ, செத்துப் போயிடறேனோ என்று வழக்கம் போல் நினைத்துக் கொண்டார். தம்பையா தும்மினான், "இதென்ன அபசகுணம் மாதிரித் தும்முகிறானே" என்று கிழவர் அவனைப் பார்த்தபோது, தம்பையா இரண்டாவது முறையும் தும்மி சுப

சகுனமாக்கினான். தம்பையாவைக் கிழவர் மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார். இனிமேல் பதினோறு மாதங்களுக்கு அவன்தானே அவருக்குத் துணை!...

6. சுந்தரராமசாமி – பிரசாதம்

எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். அவன்றிரவுக்குள் அவன் ஐந்து ரூபாய் சம்பாதித்தாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தலை நிமிர்ந்து முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியும். அவள் சிரிப்பதைப் பார்க்க முடியும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் குழந்தையின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாட முடியும். ஜங்ஷனுக்கு வந்தான். ஜங்ஷனுக்கு வந்தான். ஜங்ஷனிலிருந்து புறப்பட்டு வளைய வளையச் சுற்றிவிட்டு வந்தான். அதே ஜங்ஷன் தான் மெயின் ரஸ்தா ஓரத்தில் ஒரு புருஷனும் மனைவியும் ரஸ்தாவைத் தாண்டுவதற்குப் பத்து நிமிஷமாக இரண்டு பக்கமும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவள் ஒக்கலில் ஒரு குழந்தை. கோயிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. "இப்படித்தான் நானும் அவளும் நாளை கோயிலுக்குப் போய் வரவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள் அவள்' என்று எண்ணினான் அவன். குழந்தையின் பிறந்தநாளை எவ்வளவு கோலாகலமாகக் கொண்டாட ஆசைப்படுகிறாள் அவள்! அன்று மாலை பொன்னம்மை சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும் அவன் ரூபகத்திற்கு வந்தது. அவளுடைய ஆசையே விசித்திரமானதுதான். தெருவழியாகக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்து போகிற காட்சியை அவள் வியாக்கியானம் செய்ததை அவன் எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டான்.

நாளை விடியக் கருக்கலில் எழுந்திருக்க வேண்டும். சுடுதண்ணீரில் குழந்தையைக் குளிப்பாட்ட வேண்டும். பட்டுச்சட்டை போட்டு கலர்நூல் வைத்துப் பின்ன வேண்டும். அந்தப் பின்னலில் ஒரு ரோஜா "ஒன்றை ஒன்று" அதற்குத் தனி அழகு. நாம் இருவரும் குழந்தையைக் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்கிறபொழுது தெருவில் சாணி தெளிக்கும் பெண்கள், கோலம் இழைக்கும்

பெண்கள் எல்லோரும் தலைதூக்கித் தலைதூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் தலைதூக்கிப் பார்ப்பதை நான் பார்க்க வேண்டும். நான் பார்த்து, உங்களைப் பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் எல்லோரும் பார்ப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். பார்த்துவிட்டு என்னைப் பார்க்க வேண்டும். 'எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு ஒரு நிமிஷம் தான் நிற்கும் இடத்தை மறந்து சிரித்தான். சட்டென்று வாயை மூடிக்கொண்டான். தம்பதிகள் ரஸ்தாவைத் தாண்டிப் போய்விட்டார்கள் ஆனால் பொன்னம்மை போட்ட திட்டமெல்லாம் நிறைவேறுவதற்கு இன்னும் ஐந்து ரூபாய்தான் கேட்டாள். துணிமணி கடனாக வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டாள். அதை இரவோடு இரவாகத் தைக்கவும் கொடுத்து விட்டாள். சீட்டுப்பணம் பிடித்து குழந்தைக்கு மாலை வாங்கி விட்டாள்.

பால் விற்று அதையும் அடைத்து விடுவாள். பிறந்தநாளை ஒட்டிய சில்லறைச் செலவுக்காகத்தான் அவள் பணம் கேட்டாள். ஐந்து ரூபாய்க் காசு வீட்டில் காலணா கிடையாகு. காலணா என்றால் காலணா கிடையாது. அன்று தேதி இருபத்தைந்து கைத்தடியை பூட்சில் தட்டிக் கொண்டே நின்றான். எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு. அவனைப் பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஒரு தடவை பார்த்தவர்கள் அவன் முகத்தை மறக்க முடியாது. முகத்தில் ஆறாத அம்மைத் தழும்பு அடர்த்தியான புருவம். மண்டி வளர்ந்து இரு புருவமும் ஒன்றாக இணைந்து விட்டது. காது விளிம்பில் ரோமம் முக்கிற்குக் கீழ் கருவண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் பொடி மீசை அவன் பார்வை தாழ்ந்து பறக்கும் பருந்தின் நிழல் மாதிரி ஓடிற்று. நீளமாக ஓடிற்று. வட்டம் போட்டது. குறுக்கும், மறுக்கும் பாய்ந்தது. 'ஒன்றும்' அகப்படவில்லை. கழுத்தில் வேர்வை வழிந்தது. முகத்தில் சோர்வு. அங்கமெல்லாம் அசதி. சர்வீஸில் புகுந்த பின்பு இன்று போல ஒரு நாளும் விடிந்ததில்லை. யார் முகத்தில் விழித்தோமென்று யோசித்தான். கண் விழித்ததும் எதிரே சுவர்க் கண்ணாடியில் தன் முகம் தெரிந்தது ஞாபகத்திற்கு

வந்தது. சிரித்துக்கொண்டான். பகற்காட்சி சினிமா முடிந்து மனித வெள்ளம் தெருவெங்கும் வழிந்தது.

நெரிசலிலிருந்து விலகி நின்று கொண்டான். கூட்டம் குறைந்ததும் மீண்டும் நடந்தான். நாலு மணிக்கு ஆரம்பித்த அலைச்சல் மணி ஏழு அடித்து விட்டது. இன்னும் சில நிமிஷங்களில் எட்டு அடித்துவிடும் பொழுது போய்க்கொண்டே இருந்தது. 'ஒன்றும்' அகப்படாமலேயே பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தது அன்று. சைக்கிளில் விளக்கில்லாமல் போவாரில்லை. சிறு நீர் கழிப்பதற்குப் பிரசித்தமான சந்துகள் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் தாண்டி வந்தாகிவிட்டது. சந்துக்குள் நுழைபவர்களின் கண்களுக்குத் தென்படாமல், நின்று நின்று பார்த்தாகி விட்டது. கால்வலி எடுத்ததுதான் மிச்சம் ஒரு குழந்தை கூட ஒன்றுக்குப் போகவில்லை. முன்பெல்லாம் நம்மவர்கள் சாதாரண மனிதர்களாக இருந்தார்கள். இப்பொழுது பிரஜைகளாகி விட்டார்கள். பொறுப்பு உணர்ச்சி கொண்ட பிரஜைகள் நீடுழி வாழ்க! எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டான். மீண்டும் ஜங்ஷனிலிருந்து கிளம்பி, வடதிசை நோக்கி நடந்தான். நின்று நின்று நடந்தான். சிறிது நடந்துவிட்டு நின்றான். நடந்தான். நின்றான் கோபம் கோபமாக வந்தது. எதிரே வந்த டாக்சி கார்களை எல்லாம் பட்டபட்டென்று கை காட்டி நிறுத்தினான். எல்லோரும் ஒழுங்காக லைசன்ஸ் வைத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து பேர் போக வேண்டிய வண்டியில் மூன்று பேர் போகிறார்கள். நாலுபேர் போக வேண்டிய வண்டியில் டிரைவர் மட்டும் போகிறான். பேஷ்! இனிமேல் இந்த தேசத்தில் போலீஸ்காரர்கள் தேவையில்லை.

கூலிகள் யாரையாவது அதட்டிப் பார்க்கலாம். ஒருவரையும் காணோம். புதுசினிமா ஆரம்பமாகிற நாள் ஒருவரையும் காணோம் எல்லாக் கழுதைகளும் சினிமாவில் காசைக் கரியாக்குகிறார்கள். அந்தி மயங்குகிற சமயம் 'கூல்டிரிங்' கடையில் 'ஸ்பிரிட்' வியாபாரம் ஆரம்பமாகும். மதுவிலக்கு அமுலிலிருக்கும் பிராந்தியம் இது. கடையின் வாசலில் போய் நின்றுவிட்டால் போதும்.

மாதாந்திரப்படி கையில் விழுந்துவிடும். பிறந்தநாளை ஜமாய்த்து விடலாம் ஆனால் கடை பூட்டியிருக்கிறது. அவன் பாட்டிக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கும்! வியாபாரத்தைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகக் கவனிக்க வேண்டாமோ? சந்திலிருந்து ஒரு குதிரை வண்டி திரும்பி மெயின் ரஸ்தாவில் ஏறிற்று. சாரதி சிறுபயல் மீசை முளைக்காத பயல். அவனும் விளக்கேற்றி வைத்திருக்கிறான்! வண்டி அருகே வந்தது. "லேய் நிறுத்து. "குதிரை நின்றது" "ஒங்கப்பன்எங்கலே? "வரலே""ஏனாம்?" "படுத்திருக்காரு" "என்ன கொள்ளே?" வவுத்தெ வலி. "எட்டணா எடு"" என்னாது?" "எட்டணா எடுலே" "ஓம்மாண இல்லை" "ஒங்கம்மெ தாலி எடுலே எட்டணா" "இன்னா பாரும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே பயல் நுகக்காலில் நின்று கொண்டு வேஷ்டியை நன்றாக உதறிக் கட்டிக்கொண்டான். "மோறையைப் பாரு. ஓடுலே ஓடு.

குதிரை வண்டி வச்சிருக்கான் குதிரை வண்டி மனுசனாப் பொறந்தவன் இதிலே ஏறுவானாலே, "குதிரை நகர்ந்தது, தபால் ஆபிஸ் பக்கம் வந்தான் எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு எதிர்சாரி வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை பெஞ்சில் அமர்ந்தான். தொப்பியை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். தலையைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டான். கையெல்லாம் ஈரமாகி விட்டது. எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை தொடை நோவும்படி நிக்கரில் பிசைந்து பிசைந்து துடைத்துக் கொண்டான். மேற்கும், கிழக்கும் பார்த்தான். அப்பொழுது தபால் நிலையத்தை நோக்கி ஒரு கனமான உருவம் வருவது தெரிந்தது. எங்கோ பார்த்த முகம் போலிருந்தது. கிருஷ்ணன் கோயில் அர்ச்சகரோ? கிருஷ்ணன் கோயில் அர்ச்சகர் தபால் ஆபிசில் நுழைந்தார். கூர்ந்து கவனித்தான் எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு அர்ச்சகர் கையில் ஒரு நீள உறை எழுந்து பின்னால் சென்றான். அர்ச்சகர் தபால் பெட்டியருகே சென்று விட்டார் "வேய்?" சட்டென்று திரும்பினார். "இங்கே வாரும்" "இதெ போட்டுட்டு வந்துடறேன்" "போடாமெ வாரும்." அர்ச்சகர் ஸ்தம்பித்து

நின்றார். "வாரும் இங்கே" ஒரு அதட்டல் அர்ச்சகர் தயங்கித் தயங்கி வந்தார். நல்ல கனமான சரீரம்.

மொழு மொழுவென்று உடம்பு. உடம்பு பூராவும் எண்ணெய் தடவியது போல் மினுமினுப்பு. வளைகாப்புக்குக் காணும்படி வயிறு அர்ச்சகர் முன்னால் வந்து நின்றார். "அதென்னது கையிலே?" "கவர்" என்ன கவரு?" ஒண்ணுமில்லை. சாதாக் கவர்தான். தபால்லே சேர்க்கப் போறேன். "கொண்டாரும் பாப்பம்" வாங்கிப் பார்த்தான். உறையோடு ஒரு கார்டுமிருந்தது. கார்டு யாரோ யாருக்கோ எழுதியது. நீள உறை உள்ளூர் டி எஸ் பி அலுவலகத்திற்குப் போக வேண்டியது. எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு சிரித்துக் கொண்டான். "ஆமாம், அதுக்கு என்ன பண்ணப்போறீர்?" "வீட்டுக்காரி எதை எதையோ செய்யணும்னு சொல்லுதா. நான்தான் இளுத்துக்கிட்டிருக்கேன்" ஏன் இளுக்கணும்? தலைச்சன் கொழந்தே. ரொம்ப நாளைக்கப்பறம் ஸ்வாமி கண் திறந்து கையிலெ தந்திருக்கார். அதுக்கு ஒரு குறைவும் வைக்கப்படாது. வைக்க உமக்கு அதிகாரம் கிடையாது" என்று அடித்துச் பேசினார். அர்ச்சகர், "அது சரிதாய்யா. யாரு இல்லைன்னு சொல்லுதா? ஆனா கைச்செலவுக்கில்லா திண்டாட்டம் போடுது. "போயும் போயும் ராப்பட்னிக்காரன், ஸ்வாமி குளுப்பாட்டறவனைப் பிடிச்சா என்ன கெடைக்கும்? பிரசாதம் தருவன்.

கொழச்சுக் கொழச்சு நெத்தியிலே இட்டுக்கலாம். ஜரிகைத் துப்பட்டா, மயில்கண் வேஷ்டி, தங்கச்செயின் இந்த மாதிரி வகையாப் பிடிச்சா போட் போட்டு போடலாம். என்ன ஆளய்யா நீர். இது கூட தெரிஞ்சுக்காமெ இருக்கேரே" என்றார் அர்ச்சகர். எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு வாய்விட்டு சிரித்தான். "ஒரு பயலும் கையிலெ சிக்கலெ. நாயா அலஞ்சு பார்த்தேன். பிறந்தநாள் அயிட்டம் வேறே மனசிலே உறுத்திட்டு இருந்தது. அர்ச்சகரானா அர்ச்சகர்னு பாத்தேன். கையெ விரிச்சுட்டீரே! பொல்லாத கட்டைதாய்யா நீரு, "நானும் விடிஞ்சு அஸ்தமிச்சா பத்து மனுஷாளிடம் பழகுறவன்தானே?

எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு என்ன துள்ளுத்தான் துள்ளிருவான்று தெரியாதாக்கும்”, அடி சக்கையின்னானாம்! கொஞ்ச முன்னாலே யாரோ அழுதாளே, அது யாரு? யாருக்கோ பல்லு தந்தி அடிச்சுதே யாருக்கு? யாருக்குக் கையும் காலும் கிடுகிடான்று வெறச்சுதாம்?” மொதல்ல கொஞ்சம் பயந்துதான் போனேன். ஏன் பொய் சொல்லணும் இருந்தாலும் என்ன உருட்டு உருட்டிப் புட்டிர்!”செய்யுது சாமீ? இந்த சாண் வயத்துக்காகத் தானே இந்த எளவெல்லாம் இல்லாட்டி மூக்கெப் பிடிச்சுக்கிட்டு உக்காந்திரலாமே” சந்தேகமா? நான் என்ன பாடுபடறேன். கோவில்லே? கோவிலுக்குள்ளே ஏறி வந்தாலே புண்ணியாசனம் பண்ணணும். ஸ்வாமி எழுந்திருந்து பின்புறம் வழியா ஓடியே போயுடுவா. அந்த மாதிரி பக்த சிகாமணிகள்ளாம் வருவா அவாளிடம் போய் ஈ ஈன்னு இளிச்சுட்டு நிக்கறேன். உங்களெ விட்டடா உண்டா என்கிறேன். ஆழ்வார் நாயன்மார்கள் கெட்டது கேடு என்கிறேன்.

கடைசியா, போறத்தே ரெண்டணா வைக்கிறானா, நாலணா வைக்கிறானான்றும் கவனிச்சுக்கறேன். அணாவெ தீர்த்தத்தில் அலம்பி இடுப்பிலெ சொருகிக்கறேன்” என்றார் அர்ச்சகர் இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள். இரண்டு பேரும் நடந்து நடந்து போஸ்டாபீஸ் ஜங்ஷனுக்கு வந்துவிட்டார்கள். ”இந்த லெட்டரே போட்டுட்டு வந்துடறேன்” என்றான். எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு” பாத்துப் போடும். யாராவது காக்கிச் சட்டைக்காரன் வந்து புடிச்சுக்கப் போறான். யார் வீட்டிலெ நோவு எடுத்திருக்கோ?” என்றார் அர்ச்சகர். கடிதங்களைத் தபாலில் சேர்த்துவிட்டு எதிர் சாரியிலிருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்கு வந்தான். எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு. மட்டிப்பழக் குலையிலிருந்து நாலைந்து பழங்களைப் பிய்த்தான். ”இந்தாரும் சாப்பிடும்” என்று அர்ச்சகரை நோக்கி நீட்டினான் அர்ச்சகர் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டார். இரண்டு பேரும் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டார்கள். ”கணக்கிலே எழுதிக்கிடுங்க” என்றாளர் கடைக்காரர். ”சும்மா எழுதுங்க, ரெண்டு நாள் களியட்டும். செக்கு

கிளிச்சுத் தாறேன்". நடந்து இரண்டு பேர்களும் பரஸ்பரம் பிரிய வேண்டிய இடத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். "சாமி அப்பொ எனக்கு விடை கொடுங்க. ஒண்ணும் மனசிலே வச்சுக்கிடாதீங்க" என்றான் எழுபத்திமூன்று நாற்பத்தியேழு" என்ன நெனக்கிறது.

"காக்கி ஜாதியே இப்படித்தான்" என்றார் அர்ச்சகர். "எல்லாம் ஒரே ஜாதிதான்" என்றான். எழுபத்திமூன்று நாற்பத்தியேழு" அதுசரி நாளைக்கு என்ன செய்யப்போறே?" என்னசெய்துனு விளங்கெலெ. அதுக்கு முகத்திலே போய் முளிக்கவே வெக்கமாயிருக்கு. ஆயிரம் நெனப்பு நெனச்சுகிட்டு இருக்கும். சரி, நான் வாறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தான் எழுபத்திமூன்று நாற்பத்தியேழு. "ஓய், இங்கே வாரும்" என்றார் அர்ச்சகர். வந்தான் அர்ச்சகர் அரை வேஷ்டியை இலேசாக அவிழ்த்துவிட்டுக் கொண்டார். இப்பொழுது வயிற்றில் ஒரு துணி பெல்ட் தெரிந்தது. துணி பெல்டில் ஒவ்வொரு இடமாகத் தடவிக் கொண்டே முதுகுப்புறம் வந்ததும் சட்டென்று கையை வெளியில் எடுத்தார். ஐந்து ரூபாய் நோட்டு!" இந்தாரும், கையெ நீட்டும்" என்றார் அர்ச்சகர். எழுபத்திமூன்று நாற்பத்தியேழு ஒரு நிமிஷம் தயங்கிவிட்டு கையை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டான். "கொழந்தை பிறந்தநாளுக்கு குறை ஏற்படாதுன்னு தறேன்" என்றார் அர்ச்சகர். "சாமி, ரொம்ப உபகாரம், ரொம்ப உபகாரம்" என்றான் எழுபத்திமூன்று நாற்பத்தியேழு. அவன் குரல் தழதழத்தது. "ஆனந்த பாஷ்பம் ஒண்ணும் வடிக்க வேண்டாம்.

ஒண்ணாம் தேதி சம்பளம் வாங்கினதும் திருப்பித் தந்துடனும்" என்றார். "நிச்சயமா தந்துடுதேன். "கண்டிப்பாத் தந்துடனும்", "தந்துடனும்", "தரலலையோ, எச். ஸிட்டெச் சொல்லுவேன். "இருவரும் சிரித்துக்கொண்டார்கள். "நாளைக்கு நம்ம கோயிலுக்கு கூட்டிண்டு வாரும் கொழந்தெயெ. கண்ணம்மான வந்தா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவன் நதீக்கிருஷ்ணன். நானே கூடயிருந்து ஜமாய்ச்சுப்புடறேன். "சரி, அப்படியே

கூட்டிட்டு வாறேன்” ”அப்பொ நான் வறேன். முதல் தேதி ஞாபகமிருக்கட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே இருட்டில் நடந்தார் அர்ச்சகர். எழுபத்தி மூன்று நாற்பத்தியேழு அவர் மறைவதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான்.

7. அசோகமித்திரன் – புலிக் கலைஞன்

பகல் ஒரு மணியிலிருந்து இரண்டு வரை எங்களுக்கு டிபன் இடைவெளி. முன்பெல்லாம் இரண்டரை வரை என்றிருந்ததாகச் சொல்வார்கள். அப்போது காலையில் வேலை ஆரம்பிக்கும் நேரமும் பதினொன்றாக இருந்திருக்கிறது. பதினொரு மணி காரியாலயத்திற்கு வீட்டில் பத்தரை பத்தே முக்காலுக்குச் சாப்பிட உட்கார்ந்து காரியாலயத்திற்குப் பதினொன்றரைக்கு வந்து சேர்ந்து, உடனே ஒரு மணிக்கு டிபன் சாப்பிடப் போவது அசாத்தியமாக இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் காண்டினிஸ் எப்போதும் இரண்டு மணிக்குத்தான் நிஜமான கூட்டம் இருக்கும். இப்போது காலை பதினொரு மணி என்பதைப் பத்தரையாக்கி, அதையும் ஒரு மாதமாகப் பத்து என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். டிபனுக்காகப் பிற்பகல் ஒன்றிலிருந்து இரண்டு வரை. மாலை ஐந்து மணிக்கும் முடியும் காரியாலயம், இப்போது ஆறு மணி வரை நீட்டி வைக்கப்பட்டுவிட்டது.

வேலை எப்போதும் நடந்த வேலைதான். ஃபாக்டரி பிரிவு என்றிருந்த தச்சுவேலை செய்பவர்கள், எலக்ட்ரிகள் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், லாட்டரிக்காரர்கள் இவர்களுக்கு என்றுமே எட்டு மணி நேர வேலை. அதே போலக் கணக்குப் பிரிவு. அக்கவுண்ட்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட். இவர்களுக்கு எங்கே வேலை நடந்தாலும் நடக்காது போனாலும் வருடமெல்லாம் கணக்கு எழுதிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்புறம் டெலிபோன் ஆபரேட்டர் டெலிபோனுக்கு இடைவெளி, விடுமுறை என்றிருந்ததே கிடையாது. ஆதலால் இந்தப் பிரிவுகளில்

அடங்காதவர்களுக்குத்தான் அவ்வப்போது காரியாலய நேரத்திலேயே ஓய்வு கிடைக்கும். நாட்கணக்கில், வாரக் கணக்கில், மாதக் கணக்கில்.

எனக்குத் தெரிந்து ஒருமுறை எங்கள் ஸ்டூடியோ ஒன்றரை வருடம் திரைப்படமே எடுக்காமல் இருந்திருக்கிறது. ஒன்றரை வருடம் வேலையொன்றும் செய்யாமல் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு, காரியாலய நேரத்தில் மேஜை மீது காலைத்துாக்கிப் போட்டுக் கொண்டு தூங்கி, தலைமயிரை நரைக்க வைத்து, அடிவயிற்றில் ஊளைச்சதை சேர்த்து, டயாபடிஸ் நோய்க்கு இடம் கொடுத்து, சிந்தனைக்கு இலக்கு இல்லாத காரணத்தால் விழிகளுக்கு அலைபாயக் கற்றுக்கொடுத்து, பேச்சில் நிறைய உளறலை வரவழைத்துக் கொள்ளலாம். ஒன்றரை ஆண்டுக்குப் பிறகு நிஜமாகவே வேலை வந்தபோது நிர்ப்பந்த ஓய்வு ஒரு முடிவுக்கு வந்ததில் உற்சாகக் கிளர்ச்சி கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சி கொண்டு, அதே நேரத்தில் வேலை செய்யும் பழக்கம் அறுபட்டுப் போனதால் தடுமாறலாம். அப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சியையும் தடுமாற்றத்தையும் இன்று, நாளை என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்த நாளில் தான் அவன் ஒரு பிற்பகல், நாங்கள் டிபன் முடித்து வெற்றிலை புகையிலை போட்டுச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

"என்னப்பா வேணும்?" என்று சர்மா கேட்டார். சர்மா ஒரு காலத்தில் டிரௌசர் அணிந்தவராகவேதான் காணப்படுவார். போலீஸ் சப்இன்ஸ்பெக்டராக வேலை பார்த்தவர். நாடகம், கதைகள் எழுதி பிரசுரம் செய்து பெயர் வாங்கி, எங்கள் ஸ்டூடியோவின் கதை இலாகாவில் ஒரு புள்ளியாகிவிட்டிருந்தார். தங்கமான பழைய நாட்களில் எங்கள் முதலாளியைத் தன்னுடைய மோட்டார் சைக்கிள் பிலியனில் ஏற்றிக் கொண்டு வெளிப்புறக் காட்சிகள் எடுக்கக்கூடிய இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார். இப்போது வேஷ்டி அணிந்து, புகையிலை போடுவதில் மிகவும் பழக்கப்பட்டுவிட்டார். அவர் எழுந்து நின்றால் கழுத்துக்குக் கீழ் இருதோள்பட்டையும் சச்சுரமாக

இறங்குவதுதான் அவர் ஒரு காலத்தில் தேகப்பயிற்சி அமைத்துக் கொடுத்த உடற்பாங்கு கொண்டவர் என்பதைக் காண்பித்தது.

சிறு அறை. சிறிதும் பெரிதுமாகப் பழங்காலத்து மேஜைகள் மூன்று. பெரிய மேஜை பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த சர்மாதான் அந்த அறைக்குச் சபாநாயகரெனக் கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிகளைத் தவிர இன்னும் ஒன்று அதிகப்படியாக இருந்தது. எங்களுடையது எல்லாமே வெவ்வேறு விதமான பழங்கால நாற்காலிகள். அதிகப்படியான நாற்காலியில் ஒரு கால் குட்டை. யார் வந்து அதில் உட்கார்ந்தாலும் ஒருபுறம் சாய்ந்து, அதில் உட்கார்ந்தவரை ஒரு கணம் வயிற்றைக் கலக்கச் செய்யும். வந்தவன் அந்த நாற்காலியின் முதுகுப் புறத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

"என்னப்பா வேணும்?" என்று சர்மா கேட்டார்.

"சனிக்கிழமை வீட்டுக்கு வந்தேனுங்க" என்று அவன் சொன்னான்.

"சனிக்கிழமை நான் ஊரிலேயே இல்லையே?" என்று சர்மா சொன்னார்.

"காலையிலே வந்தேனுங்க. நீங்க கூட ஒரு குடையை ரிப்பேர் பண்ணிட்டிருந்தீங்க"

"ஓ, நீயா? வேலாயுதமில்லை?"

"இல்லீங்க, காதர் டகர் பாயிட் காதர்"

"நீ வந்திருந்தயா?"

ஆமாங்க, வெள்ளை சொன்னான். ஐயாவை வீட்டிலே போய்ப்பாருன்னு"

"யாரு வெள்ளை?"

"வெள்ளைங்க. ஏஜண்ட் வெள்ளை."

இப்போ சர்மாவுக்கு விளங்குவது போலிருந்தது. வெள்ளை என்பவன்தான் எங்கள் ஸ்டூடியோவில் பெரிய கூட்டங்களைப் படம் எடுக்க வேண்டியிருந்தால் நூற்றுக் கணக்கில் ஆண்களையும், பெண்களையும்

சேர்த்துக் கொண்டு வருபவன். கூட்டமாக இருப்பதைத் தவிர அவர்களிடமிருந்து நடிப்பு ஒன்றும் தேவைப்படாது. நபருக்கு ஒரு நாளைக்கு சாப்பாடு போட்டு இரண்டு ரூபாய் என்று கணக்கு, வெள்ளை ஒரு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு விடுவான்.

"இப்போ ஒண்ணும் கிரவுட் சீன் எடுக்கலையேப்பா?" என்று சர்மா சொன்னார்.

"தெரியங்க. உங்களைப் பார்த்தா ஏதாவது ரோல் தருவீங்கன்னு அவரு சொன்னாரு."

"யாரு சொன்னாரு"

"அதாங்க, வெள்ளை சாரு"

சர்மா எங்களைப் பார்த்தார். நாங்கள் இருவரும் அந்த ஆளைப் பார்த்தோம். குள்ளமாகத்தான் இருந்தான். ஒரு காலத்தல் கட்டுமஸ்தான உடம்பு இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது தோள்பட்டை எலும்பு தெரிய இருந்தான். நன்றாகத் தூங்கியிருந்த அவனுடைய தாடை மூட்டுக்கள் அவனுடைய கரிய கன்னங்களை அளவுக்கு மீறி ஒட்டிப் போனதாக காண்பித்தன. வெள்ளை கொண்டு வரும் ஆட்கள் எல்லாரும் அநேகமாக அப்படித்தான் இருப்பார்கள். ராமராஜ்யம் பற்றி படம் எடுத்தால் கூடப் படத்தில் வரும் பிரஜைகள் தாது வருஷத்து மக்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

"நான் வெள்ளைகிட்டே சொல்லியனுப்பறேன்" என்று சர்மா சொன்னார். நாங்கள் சாய்ந்துகொண்டோம். பேட்டி முடிந்துவிட்டது.

அவன் "சரிங்க" என்றான். பிறகு குரல் சன்னமடைந்து, "உடனே ஏதாவது பார்த்துக் கொடுத்தீங்கன்னா கூடத் தேவலாம் சார்" என்றான்.

"ஷூட்டிங் ஒண்ணும் இன்னும் ஆரம்பிக்கலையேப்பா, கிரவுட் சீனெல்லாம் கடைசியிலேதான் எடுப்பாங்க"

"அதுக்கில்லீங்க. ஏதாவது ரோல் தாங்க".

"உனக்கு என்ன ரோல்பா தர முடியும்? அதோ காஸ்டிங் அசிஸ்டெண்ட் இருக்காரு. அவர்கிட்டே எல்லா விவரமும் தந்துட்டுப்போ.

நான்தான் காஸ்டிங் அசிஸ்டெண்ட். வந்தவன் மாதிரி ஆயிரக்கணக்கான நபர்களின் பெயர், வயது, உயரம், முகவரி எல்லாம் குறித்து வைத்திருந்தேன். அந்தக் குறிப்புகளிலிருந்து தேவைப்படும்போது நான்கு பேருக்குக் கடிதம் போட்டால் மூன்று கடிதங்கள் திரும்பி வந்துவிடும், விலாசதாரர் வீடு மாறிப் போய்விட்டார் என்ற. அப்புறம் எல்லாம் வெள்ளைதான்.

ஆனால் அவன் என் பக்கம் திரும்பவில்லை. இந்த மூவரில் சர்மாதான் மிக முக்கியமானவர் என்று அவன் தீர்மானமாக இருந்தான்.

"நீங்க பாத்துச் சொன்னாதாங்க ஏதாவது நடக்கும்" என்றான்.

"உனக்கு நீஞ்சத் தெரியுமா?" என்று சர்மா கேட்டார்.

"நீச்சலா?" என்று அந்த ஆள் திரும்பக் கேட்டான். பிறகு, "கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியுங்க" என்றான்.

"கொஞ்சமெல்லாம் தெரிஞ்சாப் போறாது. ஒரு ஆளு மேலேந்து ஆத்துலே பாய்ஞ்சு நீஞ்சிப் போற மாதிரி ஒரு சீன் எடுக்க வேண்டியிருக்கும். அதுக்கு நீ போறாது."

"எனக்கு டகர் பாயிட் வரும்க. என் பேரே டகர் பாயிட் காதர்தானுங்க."

"அதென்ன டகர் பாட்?"

"டகர் பாயிட்டுங்க. டகர். டகர் இல்லே?"

இப்போது எல்லாரும் கவனமாக இருந்தோம். ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

அவன் சொன்னான். "புலிங்க, புலி, புலி பாயிட்"

"ஓ, டைகர் ஃபைட்டர், டைகர் ஃபைட், நீ புலியோட சண்டை போடுவியா?"

"இல்லீங்க. புலி வேஷம் போடுவேங்க. அதைத்தான் டகர் பாயிட்னுவாங்க இல்லீங்களா?"

"புலி வேஷக்காரனா நீ? புலி வேஷமெல்லாம் சினிமாவுக்கு எதுக்கப்பா? புலி வேஷமா? சரி, சரி. வெள்ளை வரட்டும். ஏதாவது சான்ஸ் இருந்தா கட்டாயம் சொல்லி அனுப்பறேன்.

"நான் ரொம்ப நல்லா டகர் பயிட் பண்ணுவேங்க. நிஜப்புலி மாதிரியே இருக்கும்"

"நிஜப்புலிக்கு நிஜப்புலியே கொண்டு வந்துவிடலாமே?"

"இல்லீங்க, நான் செய்யறது அசல் புலி மாதிரியே இருக்கும். இப்ப பார்க்கிறீங்களா?"

"ஆஹாம், வேண்டாம்பா, வேண்டாம்பா,"

"சும்மா பாருங்க சார். ஐயாவெல்லாம் எங்கே புலியாட்டம் பார்த்திருப்பாங்க."

"ஏன், ஒவ்வொரு மொகரத்துக்கோ ரம்ஜானுக்கோ தெருவில் புலி வேஷம் நிறையப் போகிறதே?"

"நம்பளது வேற மாதிரிங்க. நிஜப்புலி மாதிரியே இருக்கும்."

அவன் எங்கிருந்தோ ஒரு புலித் தலையை எடுத்தான். அப்போதுதான் அவன் ஒரு துணிப்பையை எடுத்து வந்திருந்தது தெரிந்தது. புலித்தலை என்பது தலையின் வெளித்தோல் மட்டும். அதை அவன் ஒரு நொடியில் தன் தலையில் அணிந்து கொண்டு முகவாய்க்கட்டை அருகே அந்தப் புலித் தலை முகமுடியை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டான். அவன் சொந்தக் கண்களோடு ஒரு சிறுத்தையின் முகம் உடையவனாக மாறினான். அறையை ஒரு விநாடி அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டான்.

"பேஷ்" என்று சர்மா சொன்னார். நாங்கள் அவனையே பார்த்த வண்ணம் இருந்தோம்.

அவன் கைகளை ஒரு முறை உடம்பைத் தளர்த்திக் கொண்டான். அப்படியே குனிந்து நான்கு கால்களாக நின்று முகத்தை திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான்.

"பேஷ்" என்று சர்மா மீண்டும் சொன்னார்.

அவன் பூனைபோல் முதுகை மட்டும் உயர்த்தி உடலை வளைத்துச் சிலிர்த்துக் கொண்டான். பிறகு வாயைத் திறந்தான். நாங்கள் திடுக்கிட்டோம். அவ்வளவு நெருக்கத்தில் அவ்வளவு பயங்கரமாகப் புலி கர்ஜனையை நாங்கள் கேட்டது கிடையாது.

அவன் மீண்டும் ஒரு முறை புலியாகக் கர்ஜித்துத் தன் பின்பக்கத்தை மட்டும் ஆட்டினான். அப்படியே நான்கு கால்களில் அறையில் காலியாயிருந்த நாற்காலி மீது பாய்ந்து ஒடுங்கினான். நாற்காலி தடதடவென்று ஆடியது. நான் "ஐயோ" என்றேன்.

அவன் நான்கு கால் பாய்ச்சலில் என் மேஜை மீது தாவினான். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் சர்மா மேஜை மீதும் பாய்ந்தான். சர்மா மேஜை மீதும் தாறுமாறாகப் பல காகிதங்கள், புத்தகங்கள், வெற்றிலைப் பொட்டலம் முதலியன சிதறி இருந்தன. ஒன்றின் மீது கூட அவன் கால்கள் படவில்லை. அவன் சர்மா மேஜை மீது பதுங்கி சர்மாவைப் பார்த்து மீண்டுமொரு முறை குலை நடுங்க வைக்கும் முறையில் கர்ஜித்தான். அங்கிருந்து அப்படியே உயர மேலே பாய்ந்தான். நாங்கள் எல்லோரும், "ஓ" என்று கத்திவிட்டோம்.

அது பழங்காலத்துக் கட்டிடம், சுவரில் நெடுக சுமார் பத்தடி உயரத்தில் இரண்டங்குலத்திற்கு விளிம்பு மாதிரி இருந்தது. ஒரு பக்கச் சுவரில் அந்த விளிம்புக்குச் சிறிது உயரத்தில் ஒரு ஒற்றைக் கம்பி போட்ட ஜன்னல் வெண்டிலேட்டராக இருந்தது. அதில் ஏகமாகப் புழுதி, அழுக்கு ஒட்டடை படிந்து இருந்தது.

அவன் நான்கு கால்களையும் வைத்து ஆளுயரத்திற்கும் மேல் எகிறி எங்கள் தலைக்கு மேல் அந்த ஈரங்குலச் சுவர் விளிம்பில் ஒரு கணம் தன்னைப்

பொருத்திக் கொண்டான். பிறகு கைகளால் வெண்டிலேட்டர் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு மீண்டும் புலிபோலக் கர்ஜித்தான்.

"பத்திரம்பா, பத்திரம்பா" என்று சர்மா கத்தினார். அந்த உயரத்தில் அவன் முகத்துக்கு நேரே கூரை மின்சார விசிறி பிசாசாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கும் அந்த விசிறிப் பட்டைகளுக்கும் நடுவே சில அங்குலங்கள் கூட இருக்காது.

அவன் அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து அப்படியே நாற்காலி மீது தாவினான். அப்படியே எம்பித் தரையில் குதித்தான்.

நாங்கள் திகிலடங்காத அதிர்ச்சியில் இருந்தோம். சிறுத்தை முகத்திலிருந்த அவன் கண்கள் புலிக்கண்களாகமின்னின. இன்னொரு முறை சிறுத்தை பயங்கரமாக வாயைப் பிளந்து கர்ஜித்தது. அடுத்த கணம் அவன் உடல் தளர்ந்து தொங்கியது. அவன் எழுந்து நின்றனாகொண்டான்.

சர்மாவால் கூட பேஷ் என்று கூற முடியவில்லை. அவன் சிறுத்தை முகமுடியைக் கழற்றிவிட்டான்.

நாங்கள் எல்லோரும் பேச முடியாமல் இருந்தோம். அவன்தான் முதலில் பழைய மனிதனானான்.

"நான் கட்டாயம் ஏதாவது பார்க்கறேம்பா" என்று சர்மா சொன்னார். அவர் குரல் மிகவும் மாறியிருந்தது. அவன் கையைக் குவித்துக் கும்பிட்டான்.

"நீ எங்கேயிருக்கே?" என்று சர்மா கேட்டார். அவன் மீர்சாகிப்பேட்டை என்று சொல்லி, ஒரு எண், சந்தின் பெயர் சொன்னான். நான் குறித்துக் கொண்டேன். அவன் தயங்கி, "ஆனா, எவ்வளவு நாள் அங்கே இருப்பேன்னு தெரியாதுங்க" என்றான்.

"ஏன்?" என்று சர்மா கேட்டார்.

"இல்லீங்க..... என்று ஆரம்பித்தவன் சடாலென்று சர்மா காலில் விழுந்தான்.

"எழுந்திருப்பா எழுந்திருப்பா காதர்" என்று சர்மா பதறினார். நாங்கள் எழுந்து நின்றிருந்தோம். அவனும் எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். "நம்ம சம்சாரம் வீட்டுப் பக்கமே வராதேன்னு சொல்லியிருக்குங்க என்றான். அவன்தான் சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பு புலியாக இருந்தான்.

"நான் சம்பாரிச்ச எவ்வளவோ மாசமாகுதுங்க. அது தான் என்ன பண்ணும்? நாலு குழந்தைங்க. எல்லாம் சின்னச் சின்னது. அவன் இப்போது அழுது கொண்டிருந்தான்.

சர்மாவுக்கு ஏதோ தோன்றி, "நீ இன்னிக்குச் சாப்பிட்டாயா?" என்று கேட்டார்.

அவன் "இல்லீங்க" என்றான். அவன் அன்றில்லை. எவ்வளவோ நாட்களாகச் சாப்பிடவில்லை என்பது கூடக் கேட்கத் தேவையற்றதாயிருந்தது.

சர்மா அவர் ஜேபியில கையை விட்டார். நாங்களும் உடனே எங்கள் பைகளில் துளாவினோம். சில்லறை எல்லாம் சேர்ந்து இரண்டு ரூபாயிருக்கும். சர்மா, "இந்தா இதைக் கொண்டுபோய் முதல்லே காண்டினுக்குப் போய் நன்னாச் சாப்பிடு" என்றார்.

அவன் "வேண்டாங்க" என்றான்.

"என்ன வேண்டாம்? போய்ச் சாப்பிடுப்பா முதல்லே" என்று சர்மா சொன்னார்.

"ஏதாவது ரோல் வாங்கித் தாங்க ஐயா" என்று அழுதுகொண்டே அவன் சொன்னான்.

சர்மாவுக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்து நான் பார்த்ததில்லை. "கொடுத்த பணத்தை நீ எப்பட்யா வாங்கிக்க மாட்டேன்னு சொல்லுவே? பணத்தை மறுத்தா உனக்குப் பணம் எங்கேய்யா வரும்? ஒரு சல்லீன்னாலும் லஷ்மீய்யா, உனக்கு எங்கேய்யா லஷ்மீ வருவா? போ, வாங்கிக் கொண்டு முதல்லே சாப்பிடு" என்று கத்தினார்.

அவன் அழகை ஓய்ந்து பணத்தை வாங்கிக் கொண்டான். சர்மா இதமாகச் சொன்னார். "ரோல்லெல்லாம் என் கையிலே இல்லேப்பா. உனக்கு முடிஞ்சது நான் செய்யறேன். போ, முதல்லே வயத்துக்கு ஏதாவது போடு," பிறகு என்னைப் பார்த்து "கொஞ்சம் இவனைக் காண்டினுக்கு அழைச்சுண்டு போய் சாப்பிட வை" என்றார். நான் உடனே எழுந்தேன்.

அவன் "வேண்டாங்க, நான் போய்ய் சாப்பிடறேங்க. நான் போய்ச் சாப்பிடறேங்க" என்றான். பிறகு மீண்டும் எங்களுக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு வெளியே போனான்.

நாங்கள் சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தோம். சர்மா அவரையறியாமல் சிறிது உரக்கப் பேசிக் கொண்டார்.

"இவனுக்கு என்ன பண்ணறது? இங்கே இப்போ எடுக்கறது ராஜா ராணிக் கதைன்னா?"

ஆனால் இவர் வெறுமனே இருந்துவிடவில்லை. இரு வாரங்கள் கழித்து மீண்டும் கதை இலாகா கூடியபோது கதாநாயகன் புலி வேஷமணிந்து எதிரிக் கோட்டைக்குள் நுழைவதாகப் படமெடுக்கலாம் என்று சம்மதம் பெற்றுவிட்டார். புலியாட்டமாகக் காண்பிக்கும்போது கதாநாயகனுக்குப் பதில் காதர் "டூப்" செய்யலாம். அவனுக்கு ஒரு நூறு ரூபாயாவது வாங்கித் தரலாம்.

நான் காதருக்குக் கடிதம் போட்டேன். நான்கு நாட்களில் வழக்கம் போல அக்கடிதம் திரும்பி வந்தது. விலாசதாரர் இல்லையென்று.

சர்மா வெள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு காதரைத் தேடினார். நாங்களும் எங்கெங்கோ விசாரித்துத் தேடினோம். கதாநாயகன் எதிரிக்கோட்டைக்குள் நுழையும் காட்சி எடுக்கப்பட வேண்டிய நாள் நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது. காதர் கிடைக்கவில்லை.

அவன் கிடைத்திருந்தாலும் அதிகம் பயன் இருந்திருக்காது. அந்த ஒரு மாதத்திற்குள் வெளியான ஒரு படத்தில் கிராமிய சங்கீதத்துடன் அந்தக்

கதாநாயகன் காவடி எடுப்பதாக காட்சி வந்திருந்தது. அந்தப் படம் தமிழ்நாடெல்லாம் தாங்க முடியாத கூட்டத்தைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் எடுக்கும் படத்தில் கதாநாயகன் கரகம் எடுப்பதாக தீர்மானிக்கப்பட்டது.

8. பிரபஞ்சன் – அப்பாவின் வேஷடி

அப்பாவிடம் ஒரு பட்டு வேஷடி இருந்தது. அப்பாவிடம் வெண்பட்டும், பொன்னிறப் பட்டு வேஷடிகளும் நிறைய இருந்தாலும் கூட, குழந்தைகளாகிய எங்களுக்கு அவருடைய சிவப்புப் பட்டு வேஷடியே அற்புதமானதாகத் தோன்றியது.

சிவப்பென்றால் சுத்தச் சிவப்பும் இல்லை. குங்கும வண்ணமும் இல்லை. செப்புப் பாத்திரத்தைப் புளிபோட்டு விளக்கிப் படிக் கல்லில் வைத்து விட்டுக் குளிப்பார்களே. அப்போது பார்த்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள்! உதயகாலத்துச் சூரிய ரேகைகள் பட்டுத் தகதகக்குமே, அந்தச் செப்புப் பாத்திரம் – அது மாதிரியான வேஷடி அது.

முழுதும் செப்புக் கலரும் இல்லை. கரை பச்சை நிறம். நாலுவிரல் அகலம். கரையில் சரிகை வேலைப்பாடுகள். சரிகை வேலைப்பாடு என்ன என்கிறீர்கள்? வாத்துகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அணிவகுத்துச் செல்கிற சித்திரம். அவை வாத்துகள் அல்ல; அன்னப்பறவைகள் என்றாள், அம்மா. நாங்கள் அன்னப்பறவைகளை நிறத்தில் பார்த்ததில்லை. அந்த வேஷடியின் கரையில்தான் பார்த்திருக்கிறோம். எதுவானால்தான் என்ன? உயிருள்ள ஜீவராசிகள்.

அந்த வேஷடி சாதாரணமாகக் கண்களில் காணக் கிடைப்பதில்லை. அப்பா, அதை அவருடைய ஆளுயர், மிக அகலமான அலமாரியில் வைத்திருப்பார். அந்த மாதிரி அலமாரிகள் எல்லாம் இப்போது கிடைப்பதில்லை. ஒற்றை ஆள் அகலம்தானே இப்போதைய அலமாரிகள்.

அதுவோ மூன்று அலமாரிகளை பக்கம் பக்கமாக நிறுத்தி வைத்ததுபோல் இருக்கும்.

அப்பா அலமாரியில் இருந்து, அதை எடுக்கப்போகும் நேரம் எங்களுக்குத் தெரியும். எனக்கும் என் தங்கை ராஜேஸ்வரிக்கும். பண்டிகை, மற்றும் தாத்தாவுக்கு தெவஷம் முதலான நாட்களில்தான் அது வெளிவரும். அந்த நாட்கள்தான் எங்களுக்கு முந்தியே சொல்லப்பட்டிருக்குமே! அப்பா குளித்துவிட்டு வந்து அந்த வேஷ்டியைத்தான் எடுத்து உடுத்துவார். அப்பா எப்போது குளித்து விட்டு வருவார் என்று தவம் கிடப்போம், அலமாரிக்கு முன்னால்.

அப்பாவுக்குக் குளிக்க ஒரு மணி நேரம் அவசியப்படும். அநியாயத்துக்கு என் அவர் தாமதம் பண்ணுகிறார் என்று இருக்கும். அது குழந்தைப் பருவம். கேள்விகளால் மட்டுமே ஆன பருவம். இப்போது தெரிகிறது. குளிப்பது அழுக்குப் போகவா? அழுக்குப் போகக் குளித்தது யார்? குளிப்பது ஒரு சுகம். உச்சந்தலையில் விழுந்த குளிர்ச்சி வழிந்து வழிந்து பாதத்துக்கு வருகிற இன்பத்துக்குத் தானே குளிப்பது... குளித்த பின் ஏற்படுகிற புத்துணர்ச்சிக்குத்தானே குளிப்பது? அப்பா ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக் கொண்டது நியாயம் என்றே தோன்றுகிறது.

சரி! குளித்ததும் சட்டுப் புட்டென்று வந்து வேஷ்டியை எடுப்பார் என்றா நினைக்கிறீர்கள்? அதுதான் இல்லை. குளித்தும், கோமணத்தோடு வாசலுக்கு வந்து நின்று விடுவார். ஈரத்தைப் பாதி தானும், மீதி சூரியனும் துடைக்க வேணும். நாங்கள் அப்பாவையே பார்த்துக் கொண்டு இருப்போம். நீர் முத்துக்கள் அவர் முதுகில் கோடு கிழித்துக் கொண்டு இறங்குவதைப் பார்க்க வியப்பாய் இருக்கும். அவர் முதுகே ஒரு பெரிய தாமரை இலையாகவும், நீர்த்துளிகள் முத்துக்களாகவும் தோணும். நிதானமாகவும், அங்குலம் அங்குலமாகவும் துடைத்து ஈரம் போக்குவார். அப்பாவின் உடம்பு சிவந்து

போய்விடும். ஏற்கனவே அவர் சிவப்பு. குளித்தபின், உடம்பு பழுத்துவிட்டது மாதிரி இருக்கும்.

‘மணியாகுது.. சீக்கிரம் வந்து படைச்சா என்ன?’ என்பாள் அம்மா. இதைக் கோபமாகவும் குற்றச்சாட்டாகவும் சொல்வாள் என்கிறீர்களா! இல்லை! இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான் ஆகட்டுமே என்று அப்பாவைத் தட்டிக் கொடுப்பதுபோல் இருக்கும். கூரை எரவானத்தில் ஒரு கையை வைத்துக் குளிந்து, வாசலில் நிற்கும் அப்பாவைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு அம்மா இதைச் சொல்கையில் எங்களுக்குக் கோபம் கோபமாய் வரும்.

அப்பாடா! ஆச்சு... ஒரு வழியாகக் குளித்து முடித்துத் துவட்டிய துண்டை இடையில் கட்டிக்கொண்டு, கோமணத்தை உருவிப் பிழிந்து, பத்துத் தடவை ஈரத் தூசி பறக்க உதறி உதறி வாசலில் கட்டியிருக்கும் கொடியில் காயப்போடுவார். அது காற்றில் பறந்து விடாமல் இருக்க, முனைகள் இரண்டையும் பிடித்து முடிச்சுப் போடுவார். அப்புறம் தலைமுடியை, தலையைக் கவிழ்த்துத் தட்டித் தட்டி ஈரம் போக்குவார். தெறிக்கும் நீர்த்தூசுகள், சின்னஞ் சிறு கொசுக் கூட்டம் மாதிரி இருக்கும்.

அப்புறம் கூடத்துக்கு வருவார், அப்பா. சடாரென்று வந்தால் தேவலையே! அதுதான் இல்லை. கூடத்து மிதியடியில் காலை இப்படி அப்படிப் புரட்டிப் புரட்டி நன்கு மணல், மண்போகத் துடைப்பார். காலில் ஒரு துளி அழுக்கு இருக்காது. அழுக்கு அவரது ஜென்மப் பகை ஆச்சே! எங்களுக்குத் தெரியுமே. அப்புறம்தான் அலமாரியைத் திறப்பார், அப்பா.

அந்தக் கணம் ஓர் அபூர்வமான கணம். கதவைத் திறந்ததும், குபீரென்று பச்சைக் கற்பூர வாசனை வந்து தாக்குமே, சிலிர்க்க அடிக்குமே உடம்பை, அந்தக் கணம் அதற்காகத்தானே காத்திருக்கிறோம். இத்தனை நாழி காத்திருக்கிறோம். நாங்கள் மூக்கு, வாய் இரண்டையும், கரை மீன் திறப்பது போலத் திறந்து திறந்து மூடி அந்த வாசனையை அனுபவிப்போம். அலமாரிக்குள் ஒரு சின்ன ஜாதிக்காய் பெட்டி வைத்திருப்பார். அந்தப்

பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கும்? ஒருநாள், 'அப்பா... அப்பா... அந்தப் பெட்டியை எனக்குக் காட்டுப்பா!' என்றேன். அப்பா சிரித்துக்கொண்டே என்னைத் தூக்கிப் பெட்டியண்டைக் காட்டினார். ஒரு வெள்ளைத் துண்டில் சுற்றி வைக்கப்பட்ட வேஷ்டி, சுருள் சுருளாகச் சுற்றி வைக்கப்பட்ட காகிதம், (பத்திரங்கள் என்று பின் நாளில் தெரிந்து கொண்டேன்) ராணி, ராஜா படம் போட்டு நோட்டுகள், தங்கக் காசுகள், அப்பாவுடைய சிவப்புக்கல், வெள்ளைக்கல் மோதிரங்கள் எல்லாம் இருந்தன. ராஜி பொறுத்துக் கொள்வாளா என்ன? 'நானும் பார்க்கணும்பா...' என்றாள். அப்பா அவளையும் பெட்டித் தரிசனம் பண்ணி வைத்தார்.

அப்பா இப்போது அந்தப் பெட்டியைத் திறந்தார். ஜாக்கிரதையாக அந்தச் சிவப்பு வேஷ்டியை எடுத்துக்கொண்டு அறைக்குள் போனார். துவைத்துக் காயப்போட்ட அன்டிராயர்கள் அப்பா அறையில், கொடியில் தொங்கும். அவைதாம் எவ்வளவு பெரியவை! ஒன்றை வெட்டி ராஜிக்கு பாவாடையும், சட்டையும் தைக்கலாம் என்று இருக்கும். அப்பா முட்டிவரை நீளும். அந்த அன்டிராயரைப் போட்டுக்கொண்டு, அதன் மேல் வேஷ்டியைக் கட்டிக் கொண்டால் தான் அப்பாவுக்கு நிற்கும்!

அப்பா வேஷ்டியைக் கட்டிகொண்டு வெளியே வருவார். அட்டா... நெருப்பைச் சுற்றிக்கொண்டு வருவதுபோல் அல்லவா இருக்கும். அந்த வேஷ்டியில் தான் அப்பா எவ்வளவு அழகாகத் தெரிந்தார். அவரால் அந்த வேஷ்டிக்கு மகிமையா, அல்லது அந்த வேஷ்டியாலா? அப்பாவை அப்போது கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் போல் இருக்கும். கட்டிக் கொள்வேன். பச்சைக் கற்பூரத்தின் வாசனையோடு, அந்தப் பட்டு சில்லென்று குளிர்ச்சியாய், பாப்பாவின் கன்னம்போல மிருதுவாய் இருக்கும். அதைத் தடவித் தடவிச் சந்தோஷம் கொள்வேன்.

அந்த வேஷ்டியோடுதான் பண்டிகை மற்றும் விசேச நாட்களில், தெவஷத்தின்போது அப்பா பூஜை எல்லாம் செய்வார். பூஜை என்றாலே

எனக்கு நினைவில் நிற்பவை இரண்டு விஷயங்கள்தாம். ஒன்று சாப்பாடும் அன்றைக்கு சீக்கிரம் ஆகாது, தாமதம் ஆகும். வடை, பாயசம் என்று பட்டியல் நீள்வதால் அப்படி. ரெண்டாவது, அந்த நாட்களில் இனிப்புப் பட்சணங்கள் கட்டாயம் இருக்கும். தவிர சொந்தக்காரர்கள் நிறையப்பேர் வருவார்கள். மரம் ஏறிய கையோடு குடுக்கையும், வடமுமாகச் சிலர் வருவார்கள். தென்னை மரத்தைத் தேய்த்து ஏறிய காரணமாகவும், கள்ளுக்குப் பாளை சீவியதன் காரணமாகவும், அவர்கள் மேல் கள்நெடி அடிக்கும். கள் வாசனை, பூவைப்போலவே நல்ல வாசனைதான். சாப்பிட உட்காருவதற்காகக் குடுக்கையைச் சுவர் ஓரம் சாய்த்து வைப்பார்கள். அதில் உள்ள அரிவாளின் பளபளப்பு என்னைக் கவர்ந்த ஒன்று. அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்க்கும் தைரியம்தான் இன்று வரை ஏற்படவில்லை. அந்த அரிவாளின் கூர்மையும் பட்டின் பளபளப்பும் சமம்.

இளமைக்காலத்தில் எனக்குள் ஒரு லட்சியம்தான். பெரியவர்கள், 'நீ பெரியவன் ஆனதும் என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்று கேட்பார்கள். டக்கென்று பதில் சொல்வேன். 'நான் டாக்டராவேன்' – இல்லையெனில், 'நான் இன்ஜினியர் ஆவேன்' என்று சமயத்தில் ஞாபகத்துக்கு வந்ததைச் சொல்வேன். கேட்டவர்கள் திகைத்துப் புருவத்தை மேலே உயர்த்தி என்னைப் பார்ப்பார்கள். அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் பெருமை நிலை கொள்ளாது.

ஆனால், இந்த டாக்டர் பெருமையும், இன்ஜினியர் பெருமையும் என் மனசுக்குள் இல்லை. பெரியவர்களுக்கு முன் நான் பொய்தான் சொன்னேன். இந்தப் பொய் ரசிக்கத்தக்க பொய். பெரியவர்கள் துண்டமாக்கிக் கொடுத்திருந்த இதை அவர்களிடமே திரும்பவும் நான் வீசினேன். சந்தோஷமாக வாலை ஆட்டிக் கொண்டு அவர்கள் அதை விழுங்கிக் கொண்டார்கள்.

இதைச் சொல்ல வெட்கம் என்ன? எனக்குப் பெரியவன் ஆனதும் அப்பாவின் வேஷ்டியைக் கட்டிக் கொள்ளவேண்டும்! இதுவே என் லட்சியமாக

இருந்தது. நான் பெரியவன் ஆக ஆசைப்பட்டது இதற்காகத்தான். பெரியவன் ஆனால் அப்பாவைப் போல மீசை முளைக்குமே! மார்பில் சுருள் சுருளாக முடி முளைக்குமே.. முக்கியமான விசேஷ நாட்களில், அந்தச் சிவப்புப் பட்டு வேஷ்டியைக் கட்டிக்கொண்டு நான் சாமி கும்பிடுவேனே... நான் பெரியவன் ஆக வேண்டுமே!

மடித்தே வைக்கப்பட்டுக் கிடந்ததால், அந்த வேஷ்டி எப்போதும் மடிப்புக் குலையாமல் இருக்கும். மடிப்புகள் பிரிக்க முடியாதனவாக இருக்கும். கடைசி வரை அன்னங்கள் முழுமையாகவே இருந்தன. சரிகைக்கரை இற்று விழவில்லை. நெசவு நேர்த்தி அப்படி. அது அந்தக் காலத்துக் கை வேலைத் திறன். அவசர வாகன யுகம் தோன்று முன்பே தோன்றிய ஒரு நெசவுக் கலைஞனின் கை நேர்த்தி அப்படி உருவாகி இருந்தது. 'இதை எங்கு வாங்கியது?' என்று அப்பாவிடம் கேட்டு வைத்துக் கொள்ளவில்லை நான். காவிரிக்கரையில், சோற்றுக்குப் பஞ்சம் இல்லாத, வெற்றிலை பாக்குப் போட்டு சிவந்த வாயுடன், உடம்பில் இளஞ்சூடு பரவிய திருப்தியில் ஒரு மனிதன் தன் மனைவியோடு சேர்ந்து நெய்த வேஷ்டியாக இது இருக்க வேண்டும். மாயவரம், கூரைநாடு, திருபுவனம் என்று ஏதாவது ஒன்றாய் இருக்கக் கூடும். பிறப்பிடம், மூலம் எதானால் என்ன? பிறந்த பயனை? கர்மாவைக் குறைவற, பரிபூரணமாகச் செய்தது அது என்பது சத்தியம்.

எனக்குக் கல்யாணங்களுக்குப் போவதில் அந்தக் காலத்தில் பெருத்த ஆர்வம் இருந்தது. காரணம் இதுதான். மாப்பிள்ளை பட்டுடுத்திக் கொண்டு இருப்பார். பட்டு வேஷ்டியைப் பார்ப்பதே இன்பமான அனுபவமாக இருக்கும். எத்தனை, எத்தனை வகையான பட்டுடுத்திப் பெண்கள் கல்யாணங்களுக்கு வருகிறார்கள்! பட்டுப் புடவைகளை வைத்துக்கொண்டு கல்யாணங்களுக்கு ஏங்குகிறார்கள் பெண்கள். கல்யாணங்களே உலகில் இல்லாது போனால், இந்தப் பெண்கள் கண்ணீர் வடிப்பார்கள். பட்டுடுத்தி யாரிடம் காட்டிப் பரவசப் பட்டுக் கொள்வது?

என் கனவுகள் கூட அந்தக் காலத்தில் பட்டாய் இருந்தன. கனவுகளில் அன்னப்பறவைகள் அணிவகுத்து வரும். ஆகாயம் செம்புக் கலரில், கத்தியாய் மின்னும். அந்தச் செம்பு ஆகாயத்தின் ஊடே, பச்சை நிறத்தில் ஒரு நீளமான ஆறு. அந்த ஆற்றில் அந்த அன்னங்கள் நீந்தின.

அந்த வேஷ்டியை அப்பா துவைத்து நான் இரண்டு முறை பார்த்திருக்கிறேன். குழந்தைப் பாப்பாவைக் குளிப்பாட்டுவது மாதிரி இருக்குமே! அதற்குச் சுடு தண்ணீர் ஆகாது. பச்சைத் தண்ணீரில் தான் அதைக் குளிப்பாட்டுவார். சவுக்காரம் அதற்கு ஆகாதாம். ஆகவே சந்தன சோப்பைத்தான் அப்பா உபயோகிப்பார். அப்பா குளித்தது மைசூர் சந்தன சோப்பில். அதற்கும் முந்தி கதம்ப சோப்பில். பிரான்சில் இருந்து வந்த கதம்ப சோப். நாங்கள் கதம்ப சோப் என்போம். இறக்குமதி நின்று போனவுடன் மைசூர்ச் சந்தன சோப். அதைத்தான் இதற்கும் போடுவார். சோப் போடுவது தடவிக் கொடுப்பது மாதிரி இருக்கும். அம்மா எங்களுக்கு எண்ணெய் தேய்த்து விடுகிற முரட்டுத் தனம் இருக்காது. அவ்வளவு மெது. கசக்கிப் பிழிய மாட்டார். மெதுவாக நீரில், அகலவாக்கில் வேஷ்டியின் முனைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அலசுவார். பிறகு, தண்ணீர்த் துளி எங்கள் மேல் தெறிக்க, உதறுவார். ரொம்பவும் உதறக்கூடாது. நாள்பட்ட துணி, கிழித்துவிடக் கூடும். உதறும்போது. மழைச் சாரலில் நிற்பதுபோல் இருக்கும், எங்களுக்கு. அப்புறம் நிழலில் காயப்போடுவார். வெயில் பட்டால் நிறம் வெளுக்கக்கூடும். காய்ந்ததும் அப்பாவுக்குச் சொல்ல வேண்டியது எங்கள் பொறுப்பு. நாங்கள் மாற்றி மாற்றி அஞ்ச நிமிஷத்துக்கு ஒரு முறை துணியைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்போம். காய்ந்து விட்டதா என்று பார்ப்பதற்காகத்தான். எங்களுக்கு இது ஒரு சாக்கு. அந்தச் சாக்கில் வேஷ்டியைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாமே!

சாயங்காலம் வாக்கில் வேஷ்டி காய்ந்து விட்டிருக்கும். அப்பாவிடம் சொல்ல ஓடுவோம். அப்பாவே வந்து, நிதானமாக அதைக் கொடியில் இருந்து

எடுத்து, மூலை பிசிறில்லாமல் இழுத்து மடித்து, மீண்டும் அந்தப் பெட்டிக்குள் வைத்துவிடுவார். இனி அதன் உபயோகம் அடுத்த நல்ல நாளில்தான்.

நாளடைவில் எனக்குல் மீசை முளைத்தது. ஒரு சிநேகிதனின் சகோதரிக்கு லவ் லட்டரும் கொடுத்தேன். உதை வாங்கினேன். நியாயம் தானே! அப்புறம் கல்லூரிக்குச் சென்றேன். என்னமோ படித்தேன். என் மூளையை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ள எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருந்தன.

என் கவனத்தைக் கவர எவ்வளவோ நிகழ்ச்சிகள், நடப்புகள், உலகம் ஜீவத் துடிப்போடு ஒவ்வொரு கணமும் அல்லவா பிறந்து இறந்து, தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது. என் மனசில்தான் எத்தனை ஆவாகனங்கள்.... கம்பன்; கதை சொல்லிகள்; கொடி மரத்து மூலை வக்கீல் ஜெகந்நாதையர் மகள் உமா மகேஸ்வரி எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை உருமாற்றி அடித்து விட்டார்களே, கம்பியை நகையாக்குவது போல...! இடையிடையே அந்தச் செப்புப் பட்டு வேஷ்டியும் என் நினைவில் ஆடும். நீ எங்கு, எவ்வாறு இருக்கிறாய்?

அதைப் போற்றிக் கொண்டாடி, பயன் துய்க்க அப்பா இல்லை. பெட்டியுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் அது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆண்டுகள் பல கழிந்து சொந்த ஊருக்கு வந்தபோது ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

அப்போது விநாயக சதுர்த்தி வந்தது. நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. ராஜி, கல்யாணம் செய்துகொண்டு போய்விட்டிருந்தாள். நான்தான் பிள்ளையார் வாங்கி வந்தேன். அச்சுப் பிள்ளையார்தான். மூக்கும், முழியும் கன கச்சிதம். இந்தச் சாமிதான் என்ன அழகான கற்பனை! என்னையே படைக்கச் சொன்னாள், அம்மா.

மனசுக்குள் ஒரு படபடப்பே எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்தப் பெட்டிக்குள் இருக்கும் வேஷ்டியை நினைத்துத்தான். சுய நினைவின்றித்தான் குளித்தேன். ஈரம் போகாமல் துவட்டிக்கொண்டு, அப்பாவின் அலமாரியைத்

திறந்தேன். அந்தப் பச்சைக்கற்பூர வாசனை இன்னும் இருந்தது. வாசனை போகாது போலும்! அனுபவித்தேன். உடன் ராஜி இல்லையே என்று வருத்தமாய் இருந்தது. ஜாக்கிரதையாகப் பெட்டியையும் திறந்தேன். அப்பாவின் மோதிரங்களைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் அங்கு இருந்தன. மோதிரங்கள், என் கல்லூரிக் கட்டணமாகவும், சாப்பாட்டுச் செலவாகவும் ஏற்கனவே மாற்றம் அடைந்திருந்தன.

வேஷ்டியை வெளியே எடுத்தேன். அதன் மேல் சுற்றிய துண்டை நீக்கினேன். அதே குழந்தையின் மென்மை. அதே கத்தியின் பளபளப்பு. அதே வாசனை. கொஞ்சம் கூட நிறம் மங்கல் இல்லை.

இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டேன். மனசு அப்பாவை நினைத்துக் கொண்டது. மயிர்க் கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. வாழை இலையைச் சுற்றிக் கொண்டது போல் இருந்தது. அவ்வளவு மழமழப்பு.

மனைப் பலகையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு பிள்ளையாருக்கு முன் அமர்ந்தேன். ஓர் ஓசை, முனகலோடு வேஷ்டி உயிரை விட்டது. என் பின் பக்கத்து மடிப்புகள் தோறும் நீளம் நீளமாகக் கிழிந்திருந்தது. எழுந்து நின்று கொண்டேன். இருட்டில் குழந்தையின் கையை மிதித்து விட்டாற்போல் இருந்தது.

அடுப்பங்கரையிலிருந்து அம்மா, கொழுக்கட்டைப் பாத்திரத்தோடு வந்தாள்.

”என்னடா, கிழிஞ்சு போச்சா... போவட்டும்... அப்பா காலத்து வேஷ்டி! உனக்கு எப்படி உழைக்கும்.... போயி, உன் வேஷ்டியைக் கட்டிக்கிட்டு வந்து காரியத்தைப் பாரு!” என்றாள் அம்மா.

நான் என் டெரிகாட்டன் வேஷ்டியை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, பிள்ளையாருக்கு முன் உட்கார்ந்தேன். டெரிகாட்டன் வேஷ்டிதான் எனக்குச் சரி என்று பட்டது. ஆனாலும் மனசுக்குள் எங்கோ வருத்தமாகத்தான் இருந்தது.

9. சோ. தர்மன் – சோக வனம்

கற்பாறைகளின் இடுக்குகளிலும் கூட தன் வேர் பதித்து நீருறிஞ்சி மண் நீக்கி காற்றைச் சுவாசிக்கும் ஆத்ம வெறியில் தலை நீட்டி சுட்டெரிக்கும் அக்னி ஜ்வாலையின் சூரியத் தகிப்பில் உயிர் பெற்று தன் இனம் பெருக்கும் இனவிருத்தி என்னும் மாய வலைக்குள் சிக்கிக் கொண்டுதான் அந்த இரண்டு இளம் கிளிகளும் ஆனந்தித்துச் சுகித்திருந்தன. காற்றைவிடவும் வனங்களின் ஏகாந்த மௌனத்திலும் இலைகள் சலசலக்கும் தாலாட்டிலும் நறுமணம் வீசும் காட்டுப் பூக்களின் செளந்தர்ய வாசனையில் நாசிகளின் மென்னுணர் நரம்புகள் புடைக்க கிளைவிட்டுக் கிளை தாவி, காற்றில் உதிரும் பூக்களெனப் பறந்து உல்லாசமாய் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் களித்திருந்தன, அந்த இளஞ்சோடிக் கிளிகள். உடற்சூட்டின் கதகதப்பில் திரவம் உறைந்து அணுக்கள் இறுகிக் கெட்டியாகி உயிர் பெற்று அசைந்து, மண் நீக்கி முளைவிடும் விதையெனத் தோடுடைத்து சூரியனின் இயற்கைச் சூட்டைப் பெறும் வேட்கையிலும், தாயின் மூச்சே காற்றென இருந்த கணம் மாறி உள்காற்றை உந்தித் தள்ளி வெளிக்காற்றில் தலை நீட்டும் முதல் ஸ்பரிசத்திற்காய் காலுதைக்கும் குஞ்சுகள் பொரிக்க இடம் தேடிப் புறப்பட்டன ஜோடிக் கிளிகள்.

தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நியதியை மீற முடியாமல் கிளைகளின் மேல் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும், கிளைகளிலிருந்து தொங்கும் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும் உதாசீனப்படுத்தி விட்டு மரப்பொந்துகள் தேடி வனங்களின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் தேடி அலைந்தன. மலைக் குகைகளின் கல் பொந்துகள் மாறித்தான் மரப்பொந்துகள் உண்டாயிற்று போலும். தான் ஜனித்த தாய் வீட்டை நினைத்து காற்றில் அடையாளமிட்டிருந்த திசையில் பறந்து இடந்தேடியடைந்தன. தன் தாய் வீட்டை அந்த இடத்தில் காணாமல் விக்கித்து நின்றன. தன் வீடு இருந்ததற்கான அடையாளத்தையே காணவில்லை. திசைமாறி விட்டோமோ என்று திகைத்து அடையாளங்கள் தேடினால் அடையாளங்களாக நின்ற

மரங்களையும் காணவில்லை. “ஆகா... எவ்வளவு பெரிய இலவ மரம் தன் தாய்வீடாயிருந்தது. எவ்வளவு உயரம், எத்தனை பொந்துகள். பக்கத்திலேயே கூடாரமாய் கிளை பரப்பி வெய்யில் முகமே காணாமல் எந்நேரமும் நீருக்குள் இருக்கிற மாதிரியான குளிர்ச்சியில் அசைந்தாடி பறவைகள் எல்லாவற்றையும் ‘வா, வா’ என்று கையசைத்துக் கூப்பிடும் நிலவாகை மரத்தையும் காணவில்லை. சந்தன வாசனை எங்கே போயிற்று? அடர்ந்த மட்டியும் கோங்கும் பிள்ளை மருதும் இருந்த இடம் எது? ஆயிரம் கைகள் விரித்தாற்போல் நின்ற தேக்கு எங்கே போயிற்று. தன் தாய்வீட்டில் வாசற்படிபோல் பொந்தின் அடியில் இருந்த பெரிய கணுவில் நிற்குகொண்டு இரையூட்டிய தன் தாயின் அலகும் தங்களின் அலகும் எவ்வளவு கச்சிதமாய் பொருந்தி மூடும் இரைகளை அலகு மாற்றிய பின் விருட்டெனப் பறந்து காற்றில் கலக்க எத்தனை தோதாயிருந்தது. அம்மரத்தின் கணு முற்றிப் பழுத்து வெடித்த பலாவின் மணத்தை இந்த நாசி உணரவே வழியிலலியே. உயிர்ப்பித்த பூமியா அத்தனை மரங்களையும் உள் வாங்கிக் கொண்டு ஏப்பம் விட்டது? கடுகளவு விதையையும் பெரிய மரமாக்கி வனமாக்கும் மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்காது. மண் விழுங்கும் சருகுகள் கூட உரமாகி உயிர் பெற்று மரமாய்த்தானே வெளிவருகிறாது. அப்படியெனில் இந்த மரங்கள் எங்கே போய் ஒளிந்து கொண்டன. பெரு நெருப்பில் கருகியிருந்தால் தடயம் எங்கே. சாம்பலையும்கூட உரமாக்கி செடிகளுக்கு அளித்து பூ பிஞ்சு காய் பழம் விதையென சகக்ரச் சுழற்சியின் விதிக்கு மண் தானே ஆதாரம். அப்படியிருக்க மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்க முடியாது.”

கனிந்து காம்பறுந்து தரையில் விழும் விதை சுமந்த பழங்களை கையேந்தி வாங்கிக் கொள்ளும் மண்போல் தன் உடலுக்குள் சூல் கொண்ட பழங்களைப் பத்திரமாய் இறக்கி வைக்க இடம் தேடியலைந்தன கிளிகள். மழை மேகங்களைச் சுமந்துகொண்டு வனமெல்லாம் அலையும் காற்றைப் போல் அலைந்தன கிளிகள். வயசாகி கிழடு தட்டி நரை திரண்டு முடியுதிர்ந்து

வழுக்கையாகி சுருக்கங்கள் கண்டு பொந்துகளாகிப் போன மரங்கள் வனமெங்கும் தேடியும் கண்ணில் படவே இல்லை. நாகங்கள் உலா வரும் தரையில் தன் விதையை விதைக்க முடியாது. மென் பழங்களை மட்டுமே கொத்தும் செவ்வலகினால் மரப்பட்டைகளைக் குடைந்து பொந்துகள் உண்டாக்க முடியாது. கிளிகளின் அலகுகளும் பழுத்துத் தொங்கும் பழங்களும் வெவ்வேறல்ல. வாய்விட்டுக் கதறாமல் ஊமையாய்ச் சுற்றி வனங்களை வட்டமிட்டே காலங்கடந்து போனது. இனிமேல் ஒரு நாள் தாமதித்தால் கூட தன் வம்சம் தரையில் விழுந்து மடிந்து போகும். விதையைப் புஷ்பிக்கும் பூகிக்கு முட்டையைப் புஷ்பிக்கும் கலை மறந்து போனது. விதைவேறு, முட்டை வேறா? விதைக்குப் பூமி, முட்டைக்குப் பறவை. அப்படியானால் பூமியும் பறவையும் ஒன்றுதானே.

கனத்த வயிற்றின் சூல் விரட்ட, வனத்தை மறந்த பெண் கிளி சிறகடித்துப் பறந்தது வெகு தூரம். சோகத்தில் முகஞ்சுளித்த ஆண் கிளியின் இயலாமை, மரப்பொந்து கண்ணில் படவேயில்லை. கிழடு தட்டி வைரம் பாய்ந்த பொந்துகள் உள்ள மூத்த மரங்களைக் காணவேயில்லை. மரங்களற்று செடிகளாகிப் போன வனங்கள். பல்வேறு மலர்களின் செளந்தர்ய நிறங்களும் மணங்களும் அற்ற வனம். பழங்களின் வாசனைகள் இல்லாத வனம். கூட்டங் கூட்டமாய்த் திரியும் காட்டு மிருகங்களற்ற வனம்.

வெகு நேரம் பறந்து இறக்கை ஓய்ந்து வெட்ட வெளியில் ஒற்றையாய் நின்ற மொட்டைப் பனைமரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து எட்டிப் பார்த்தன. செத்த பனஞ்சிராய்கள் உள் விழுந்த ஆழப் பொந்து பெண் கிளி உள்ளே போய் முடங்கிக் கொண்டது. மொட்டைப் பனையின் உச்சியிலிருந்து ஆண் கிளி கழுத்துருட்டிப் பார்த்தது. கண்ணெட்டும் தூரம்வரை வெட்டவெளி.

மொட்டைப் பனையை ஒட்டிச் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலை. ஓயாமல் கேட்கும் வாகன இரைச்சலும் ஹாரன் சத்தமும். பக்கத்திலேயே சாலையோரக் கேண்டன், இரவு பகல் எந்நேரமும் ஒளி வெள்ளத்தில் மிதக்க சத்தமாய்க்

கூச்சலிடும் ஸ்டீரியோ சினிமாப் பாடல்களும் புகை கக்கும் உயர்ந்த குழாயும், காற்றில் பரவி வரும் விசித்திரமான பிரியாணி வாசனையையும் வாகனங்கள் கக்கிச் செல்லும் டீஸல் பெட்ரோல் புகை நாற்றத்தை சுவாசித்து முகஞ் சுளித்தது ஆண்கிளி. பறந்து வந்த களைப்புத் தீர தாகம் தணிக்கப் பறந்து வெளியில் சென்றது ஆண் கிளி. மலையருவிகள் கொட்ட சிற்றோடைகளில் பாம்பின் நெளிவாய், சுவை கொண்டு பாய்ந்து வரும் கண்ணாடித் தண்ணீர் தேடி அலைந்தது. தூரத்தில் தெரிந்த குளத்தில் தாழ்ப் பறந்து உற்றுப் பார்த்தது. ஓர்க்ஷாப் கழிவுகள் சேர்ந்து எண்ணெய்ப் படலம் மிதக்கும் கருமை நிறத் தண்ணீரின் நாற்றம் பிடிக்காமல் பறந்து போனது. சாலையோரக் கேண்டனிலிருந்து வெளியேறி கிடங்கில் பெருகிக் கிடந்த மீன் செதில்கள் மிதக்கும் தண்ணீரில் ஒரு கொக்கு தவமிருக்கக் கண்டதும் கிளி பறந்து போனது. தூரத்தில் நடுக்காட்டில் பம்புசெட் கிணற்றின் உப்புத் தண்ணீர் வாய்க்காலில் தொண்டை நனைத்துப் பறந்து வந்தது.

மொட்டைப் பனையின் உச்சியில் உட்கார்ந்து எட்டிப் பார்த்த ஆண் கிளியின் முகத்தில் இளஞ்சூட்டின் வெக்கை படிந்தது. ஆண் கிளி புரிந்து கொண்டது. சாலையோரக் கேண்டனில் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழியே எறிந்த பொட்டலங்களில் ஒட்டியிருந்த பிரியாணித் துகள்களையும் புளியோதரைப் பருக்கைகளையும் கொண்டுபோய் இரையாகக் கொடுத்தது. சில நேரம் ஆண் கிளி முட்டைகளுக்குக் காவல் காக்க பெண்கிளி வந்து கேண்டனில் சாப்பிட்டுவிட்டு போனது. ஒருநாள் யாரோ எச்சிலையில் சிவப்பாய் பழங்கள் கிடக்க, கிளி சந்தோஷத்துடன் ஆவலாய் கொத்தித் தின்னப் போனபோதுதான் தெரிந்தது. அந்தப் பழம் வேறெந்த உயிர்ப்பிராணிகளுமே தின்னாத, மனிதர்கள் மட்டுமே தின்கிற தக்காளிப் பழமென்று. ஏமாற்றமடைந்த கிளி ஒரு குழந்தை கோபத்தில் விட்டெறிந்த காய்ந்த ரொட்டித் துண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தது. ஒருநாள் பாலிதீன் பையின் கொஞ்சம் மீதம் இருந்த தண்ணீரை யாரோ தூக்கி எறிய, தொண்டை

நனையக் குடித்து தாகம் தீர்த்தது. ஒரு வேளை அண்ணாந்து குடிக்கும் போதோ அல்லது பிளாஸ்ட்டிக் பையை பல்லால் கடித்துக் கிழிக்கும் போதோ கை தவறி விழுந்திருக்கலாம் இல்லையெனில் எந்தக் குழந்தையாவது கோபத்தில் தன் அப்பா அம்மா மீது எறிந்து குறி தவறிக் கீழே விழுந்திருக்கலாம்.

இரவில் எந்நேரமும் கண்களைக் கூச வைக்கும் வாகனங்களில் வெளிச்சங்களும் இடைவிடாது கேட்கும் இரைச்சல்களும் பேயாய் அலறும் ஹாரன் சத்தங்களும் கேண்டன்களில் அலறும் ஸ்பீக்கரின் ஓலங்களும் தூக்கத்தை மறக்கடித்தன. காய்ந்த பணஞ் சிராய்களின் உறுத்தல் வேறு. ஆனாலும் ரொம்பவும் பயமுறுத்தியது ஓயாமல் ஒலிக்கும் ஹாரன்களின் சத்தம்தான். வனத்தில் எப்போதாவது யானையோ சிங்கமோ புலியோ அல்லது இடியோ மின்னலோ பெரிய சத்தத்தையும் பயத்தையும் உண்டுபண்ணும். அந்த பயம் சமயத்தில் இரண்டுநாள் கூட மறக்க முடியாமல் அடிவயிற்றைக் கலக்கும். ஆனால் இங்கேயோ ஒரு நிமிஷம் தவறாமல் பயங்கர சத்தம். சத்தமே வாழ்க்கையென்றாகிப் போயிற்று கிளிகளுக்கு. ஒரு நாள் சில வித்தியாசமான சத்தங்கள் கேட்கவும் இரு கிளிகளும் ஆவலாய் பனைமேல் நின்று எட்டிப் பார்த்தன. தூரத்தில் சில மயில்களும் இன்னும் சில குயில்களும் ஒரு புறாக் கூட்டமும் இருக்கக் கண்டு சந்தோஷமாய் பொந்துக்குள் போய் முடங்கிக் கொண்டன. படை படையாய்ச் சென்ற சிட்டுக் குருவிக் கூட்டம் மொட்டைப் பனையை ஒட்டிப் பறந்தது.

ஒவ்வொரு தடவையும் தன் குஞ்சுகளுக்கு இரையூட்டும்போது அதன் தாய் பாஷையான கிகீகீ சத்தத்தைக் குஞ்சுகள் கேட்கவிடாமல் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மேலெழும்பி அழுக்கியது. தொண்டை வலிக்கக் கத்தியும் தன் தாய் பாஷையை குஞ்சுகளின் காதுகளில் கேட்கவைக்க முடியாமல் தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் தொண்டை வறண்டு ஓய்ந்து போயின. தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நிறம் மாறி குஞ்சுகள் கிளிப்பச்சை நிறமிழந்து செம்பச்சையாய் வளர்ந்தது கண்டு தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று

ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டன. தன் குஞ்சுகள் எழுப்பும் சத்தம் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மாதிரி ஒலிக்கக் கண்டு இரு கிளிகளும் பதறித் துடித்தன. பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழி விட்டெறிந்த அரைக் கொய்யாப் பழத்தை ஆசையாய் கொண்டு வந்து ஊட்டியது தாய்க்கிளி. பழங்களின் வாசனையறியாத ருசியறியாத குஞ்சுக்கிளி தூ.. வென்று துப்பி உமிழ்ந்தபோது தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் கண்ணீர் விட்டு அழுதன.

கொஞ்ச நாள் கழித்து வாகனங்களே வராத நிமிஷ நேர இடைவெளியில் மொட்டைப் பனையிலிருந்து ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் சில பேர் பேய் என்றார்கள். சில வருடங்களுக்கு முன் ஒன்றோடொன்று மோதி நொறுங்கிச் செத்த டிரைவர்களின் ஆவி பனையில் குடியேறிவிட்டது என்றார்கள். பேய்கள் வாசஞ் செய்யும் மொட்டைப் பனையை தூரோடு வெட்டிச் சாய்த்து பேய்களின் அழிவிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்கப்புறம் ஜனங்கள் பயமற்று நடமாடினார்கள். காற்றில் சிறகசைத்துப் பறந்து குஞ்சுக் கிளிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வனம் சேர்ந்தன தாய்க்கிளிகள். மரங்கள் குறைந்து செடிகள் நிறைந்திருந்த வனம் இப்போது செடிகள் குறைந்து கொடிகள் நிறைந்த வனமாய்க் காட்சியளித்தது. கிளிகளின் வித்தியாசமான ஹாரன் அலறலில் வனம் நடுங்கியது. அருகருகே வசிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட சிங்கங்களும் புலிகளும் சிலிர்த்துக் கொண்டன. ஒன்றிரெண்டாய் உயிர் வாழும் யானைகள் தும்பிக்கைகள் தூக்கி மிரண்டு நின்றன. வானத்திலிருந்து ஓயாமல் கேட்கும் ஹாரன் சத்தம் வனமெங்கும் எதிரொலித்தது. தன் வம்சத்தின் சாபம் என்றெண்ணிய தாய்க்கிளிகளும் ஓடிப் பதுங்கிக் கொண்டன.

குஞ்சுக்கிளிகள் இரண்டும் வித்தியாசமான மணம், சூழல், இரைகல் கண்டு முகஞ்சுளித்துக் கவலையோடிருந்தன. பழம் கொத்தித் தின்னவும், எதிரியின் கண் முன்னாலேயே மரத்தின் இலையா மாறி தப்பிக்கவும் தெரியாமல் ஓயாமல் ஹாரன் சத்தத்தை ஒலித்துத் திரிந்தன. ஒருநாள் இச்சி

மரத்தின் உச்சியில் நின்று இரண்டு கிளிகளும் பலமாய்க் கத்தின. நடுக்காட்டுக்குள் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் வாகனங்கள் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு போவதைப் போல் விடாமல் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது. திடீரென்று எதிர்திசையிலிருந்து பக்கத்திலேயே ரயில் வண்டியெழுப்பும் பயங்கரமான ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் கிளிகள் இரண்டும் மெளனியாய் நின்று கவனித்தன. ரயில் வண்டியின் ஹாரன் சத்தம் தங்களை நோக்கி மிக அருகே நெருங்கி வந்தது. மீண்டும் கிளிகள் உற்றுப் பார்த்தன. தங்களை நோக்கி இரண்டு மயில் குஞ்சுகள் கூவிக் கொண்டே வருவதைக் கண்ணுற்றன.

வனமெங்கும் பஸ் ஹாரன் சத்தமும் ரயில் ஹாரன் சத்தமும் விடாமல் கேட்கத் தொடங்கின. சில நாள் கழித்து நடுவனத்தில் ஆலைச் சங்கின் பயங்கரச் சத்தம் கேட்டது. எல்லாப் பிராணிகளும் உற்றுப் பார்த்தன. குயிலொன்று கூவிக் கொண்டு போன சத்தமது. சில நேரம் மிஷின்கள் ஓடும் பாக்டரிச் சத்தங்கூட கேட்கத் தொடங்கியது. பல்வேறு வாகனங்களின் பாக்டரிகளின் விதவிதமான பயங்கரச் சத்தங்கள் வனமெங்கும் ஒலிக்க வனம் சுருங்கிக் கொண்டே வந்தது. வரவர வனத்தின் செளந்தர்யம் குறைந்து விகாரம் குடி கொண்டது. கடைசியாய் படைபடையாய்ப் பறந்து வந்த சிட்டுக்குருவிகள் ஊசிப் பட்டாசுகளாய் வெடித்துச் சிதறிச் சத்தமெழுப்பி மரக்கிளைகளுக்குள் மறைந்து கொண்டன. தன் செவிப்பறைகள் கிழிந்து ஊமையாகிப் போன வனம் நாளாவட்டத்தில் சுண்ணாம்புக் காளவாசலாய் மாறி அக்னியாய் தகித்தது. வனத்தைத் தேடியலையும் எஞ்சிய பறவைகள் எழுப்பும் பலவிதமான ஹாரன் சத்தங்கள் மட்டும் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன வனங்களையும் கடந்து.

நாவல் -இமயம் -செல்லாத பணம்

முன்னுரை

மனித வாழ்வானது கூட்டு உழைப்பிலிருந்து தனி உழைப்பாக மாறிய நிலையில் உடைமைச் சமூகமாக மாறியது என் மானிடவியலார்

கூறுகின்றனர் உடைமைச் சமூகத்தில் ஆண்களின் வாழ்வு . வெளியுறவுகளோடும் பெண்ணின் வாழ்வு குடும்பத்தோடும் பிணைக்கப்பட்டது ஆணுக்கு இல்லாத . கட்டுப்பாடுகள் பெண்களுக்குப் பண்பாடு என்ற பெயரில் ஏற்றப்பட்டன பெண்கள் வீட்டுப் பணிகளில் . தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதும் கணவனின் சொற்களைத் தட்டாது செய்வதிலும் முழுமையைக் காண்கிறாள். மனைவி, மகள், தாய் என்னும் உறவுகள் ஆணுக்குச் சேவை செய்பவர்களாகவே வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கின்றனர் . மனைவியாக கணவனுக்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுவதுதான் குடும்பப் பெண்ணின் தலையாயக் கடமை என வலியுறுத்தப்படுகிறது. காதல் உறவுகள் மறுக்கப்படும் நிலையில் பெண்ணின் செயல்பாடுகள் ஒடுக்கப்பட வேண்டியவை எனப் பொதுச்சமூக உளவியல் கட்டமைக்கப்படுகிறது. தந்தை, தாய் ஆகியோரை எதிர்த்துத் தான் விரும்பியவனையே மணக்கும் பெண் சீரழிவான வாழ்வை அடைவாள் என்னும் போக்கு மக்களிடம் இருக்கிறது. சமீபக்காலத்தில் பெண்கள் குடும்பத்தாரால் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டும் கொலை செய்யப்பட்டும் வருகின்றனர். சாதி, சமய ஏற்றத் தாழ்வுகள் தந்தைமைச் சமூகத்தில் மிக இன்றியமையாதனவாக்கக் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில் பெண்ணின் வாழ்வு குடும்ப அமைப்பிற்குள் பொது சமூக நீரோட்டத்திலும் கடும் ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாவதைக் காணமுடிகிறது. தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் விளிம்பு நிலையினரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இமையத்தின் நாவல்களில் ஒன்றான செல்லாத பணம் என்பதில் பெண்ணின் வாழ்வு அமையும் விதம் குறித்து இக்கட்டுரை அமைகிறது.

இமையத்தின் செல்லாத பணம்

எழுத்தாளர் இமையம் தனது படைப்பான செல்லாத பணம் நாவலை 2016-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் எழுதி வெளியிட்டார். இவருடைய நாவல்கள், படைப்புகள் அனைத்தும் க்ரியா பதிப்பகத்தின் மூலம்

வெளிவனவாகும். இவருடைய தலைச்சிறந்த படைப்பான கோவேறு கழுதைகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரிவினருக்குள் இருக்கும் உள் ஒடுக்குதலை வெளிப்படுத்தியதாகும். பணமதிப்பிழப்பு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட ஆண்டிற்குப் பின்னர் வெளிவந்த நாவல் ஆதலின் இந்த நாவல் அதைப் பற்றியதாக இருக்கும் என்ற கணிப்பு பலருக்கும் இருந்தது. ஆனால் தந்தைமைச் சமூகத்தில் பெண் தனக்கான வெளியை உருவாக்கிக் கொள்வதில் இருக்கும் சமூக எதிர்வினையாகவே இந்த நாவல் அமைந்துள்ளது. காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு பெற்றோரை எதிர்த்து வாழும் பெண் வாழ்வில் நிறைவை அடையாமல் தீயினால் கருகி இறந்து போகும் நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள். அவளது உடல் மருத்துவமனையில் இருக்கும் போது தாய், தந்தை, கணவன், உறவினர்கள் அனைவரும் மருத்துவமனையில் இருக்கின்றனர். எவ்வளவு பணம் செலவழித்தும் தன் மகளைக் காப்பாற்றி விட வேண்டும் என்ற முனைப்பு கொண்ட தந்தையின் எதிர்பார்ப்பைக் குலைத்து இறந்து போகிறாள் ரேவதி. எவ்வளவு பணம் இருந்தாலும் இறப்பின் விளிம்பில் இருப்பவரை காப்பாற்றாத நிலையில் அது செல்லாத பணமாக இருக்கிறது எனக் கதை முடிவடைகிறது. இதில் பெண் எடுக்கும் முடிவுகள் தவறானவை என்பதே போதனை செய்யப்படும் கருத்தாக அமைகிறது. அது பலரின் உரையாடல்கள் வழி வெளிப்படுகிறது. செல்லாத பணம் நாவலுக்காக இமையம் 2019-ஆம் ஆண்டு சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றார்.

குடும்ப அமைப்பில் பெண்

நிலையான ஓர் அமைப்பாக இந்தியச் சமூகத்தில் கருதப்படும் அமைப்பு குடும்பம் ஆகும். குடும்பத்தின் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகள் குறித்து மானிடவியல் ஆய்வுகள் காணப்படுகின்றன. மனிதனைச் சமூகவயப்படுத்தும்

அமைப்பாக குடும்பமே திகழ்கிறது. திருமணம், குடும்பம் இரண்டும் ஒன்றிணைந்தே காணப்படும்

ஆணியச் சமூகத்தில் குடும்பத்தின் தலையாயக் கடமையே பெண்ணைத் தன் சாதிக்குள் களங்கமில்லாமல் திருமணம் செய்து கொடுத்தல்தான் எனக் கூறுகிறார். அப்படியான ஒரு மனநிலை உடைமைச் சமூக ஆணியக் கருத்தியல்களால் பெண்ணுக்குள் ஏற்றப்பட்டு இருக்கின்றன.

ரேவதியும் காதலும் பெற்றோரின் அவஸ்தையும்

இந்நாவலில் ரேவதியின் தாய், அவளது தோழி, உறவினர்கள் ஆகியோரால் மனம் மாற்றப்பட முயற்சிகள் நடக்கின்றன. அமராவதியும், நடேசனும் அவளது காதலனான ரவியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவளை விட்டு விடும்படிக் கூறுகின்றனர். ரவியின் அக்கா கோகிலா அவர்களுக்கு மறுப்பாக அவர்களுடைய பெண்ணைத்தான் அடக்கமாக வளர்க்கவில்லை என்று கூறுகிறாள். அமராவதி அதற்காக கோவித்துக் கொள்கிறாள். 'கோகிலா அமராவதியை நேருக்கு நேர் பார்த்து ஒங்க பொண்ணுக்கிட்டயும் ஒரு வாத்த சொல்லி வைங்க என்று சொன்னதும் அமராவதிக்குத் தலைகால் புரியாத அளவுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. எம்பொண்ணுதான் திமிர் எடுத்து அலையுறாளா சத்தமாகக் கேட்டாள். நான் அப்படி சொல்லப் பொட்டச்சி எடம கொடுக்கலன்னா எந்த ஆம்பளதான் என்ன செய்ய முடியும்ன்னுதான் சொன்னன். கோகிலாவின் சமாதானப் பேச்சை அமராவதி கேட்கவில்லை. முன்பை விட சத்தமாகவும், கோபமாகவும் ஆத்திரம் பொங்க் சொன்னாள். ராவும், பகலும் ஓயாம தொந்தரவு செஞ்சா ஒரு பொண்ணு என்னதான் செய்வா? பொட்டச்சி மனசு ஏரக்கப்பட்ட மனசுதான்? வளப்பு சரியா இருந்தா எல்லாம் சரியா இருக்கும் என்று அழுத்தமாகச் சொன்னாள் என்ற உரையாடல் ரேவதியின் காதலால் அவளுடைய பெற்றோர் காதலனின் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்களிடம் எல்லாம் பேசுகிறார்கள். பொண்ணை வளர்க்கத் தெரியாமல் வளர்த்ததாக கோகிலா கூறவும் ஆணின் ஒழுங்கு பற்றிக் கேள்வி எழுப்புகிறாள்

ரேவதியின் தாய் அமராவதி. அவர்களுக்குள் எவ்வித சமாதானமும் ஏற்படவில்லை.

காதல் குறித்து பெற்றோரின் கவலை

ஆண்கள் காதலிப்பது குறித்து அவனுடைய பெற்றோரோ உறவினர்களோ யாதொரு கவலையும் கொள்வதில்லை. ஆனால் பெண்ணின் காதல் குறித்து மிகுந்த கவலை கொள்வதனை நடேசன், அமராவதி ஆகியோரின் செயல்பாடுகள் சுட்டுகின்றன. நடேசன் ரேவதியுடன் பேசுவதை நிறுத்தி விடுகிறார். அவள் மேல் கோபித்துக் கொண்டு இவ்வாறு செய்வதால் அவள் மனம் திரும்பி விடுவாள் என்று எண்ணுகிறார். ஆனால் ரேவதி தான் பிடித்த பிடியில் ரவியைத்தான் திருமணம் செய்வேன் என்று கூறுகிறாள். அவளுக்குக் கிரகம் சரியில்லை. அதனால்தான் இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறாள் என்று கருதுகின்றனர். 'கிரகக் கோளாறாக இருக்குமோ என்று அமராவதி சந்தேகப்பட்டாள். அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். காலேஜில் படித்து விட்டு வரும் வரை தங்கம் என்று பெயர் எடுத்த பெண்ணுக்குத் தங்கியிருந்த வீட்டில் தங்கியிருந்த ஒன்றிரண்டு மாதங்களில் புத்தி ஏன் தடுமாறிப் போயிற்று கிரகக் கோளாறுதான் காரணம் என்றால் பரிகாரம் செய்து நிவர்த்தி செய்து விடலாம் என்ற கூற்று பெண்ணின் அறியாமையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஏமாற்றப்படும் பெண்ணாக ரேவதி அவர் ஏமாறுவதற்குக் காரணம் கிரக நிலை என்று கவலைப்படும் தாய் என நாவலில் இரு வகையான பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

சங்க காலம் முதல் பெண் காதலில் ஈடுபடுவதைப் பெற்றோர் அனுமதித்தது இல்லை. களவுக் காதல் குறித்த அச்சம் பெண்ணுக்கும், தோழிக்கும், தாய்க்கும் இருப்பதைக் காணலாம். அது போல்தான் நாவலில் அமராவதியின் அச்சமும் காணப்படுகிறது. ரேவதியைக் கண்காணித்து அவளது செயல்களை நேர் செய்ய போராடுகிறாள்.

ரேவதியின் தோழியால் மனம் மாற்ற முயற்சி

கல்லூரியில் படிக்கும் போது அவளுடைய தோழியால் அவளுக்கு அறிவுரை கூறப்படுகிறது. ஆனால் எதையும் ரேவதி காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாள். அவளது தோழி அருண்மொழி இருக்கான்கிற ஒரே காரணத்துக்காக ஒருத்தனக் காதலிக்க முடியுமா? கல்யாணம் கட்டிக்க முடியுமா. நீ செய்யுறது நம்ப சாதிக்கே அசிங்கம் என்று சொன்னாள். சாதி இங்க எங்க வந்திச்சி – தமிழ் நாட்டுல சாதி இல்லாம எது இருக்கு? எது நடக்குது? ரேவதி பதில் சொல்லவில்லை – நல்லா படிக்கிறது மார்க் எடுக்கிறது மட்டுமே புத்திசாலித் தனமில்ல. ஒன்னோட முகம் எப்படியிருக்குன்று கண்ணாடியில கூறுகிறாள். மேலும் அவளுக்கு அறிவுரை கூறும் அருண்மொழி கூட முருகனைக் கொண்டு சென்னை சென்று விட்டான் என்றுக் கூறப்படுகிறது. தங்கையின் காதல் குடும்பத்திற்கு இழிவைத் தரும் என்று கருதுகிறாள். ஆனால் அவன் காதலிப்பது மட்டும் பிரச்சினையில்லை என்பது போலக் கூறப்படுகிறது. 'நீ செய்யுற மாதிரி ஒங்கப்பா செய்யுற மாதிரி நானும் ஒதுங்கிப் போயிட்டா ஒன்னோட அப்பாவோட மானம் போற மாதிரி ஏதாச்சும் நடந்திடுமோன்னு பயப்படுறேன் என்று சொல்லும் போதே அமராவதிக்கு அழுகை வந்து விட்டது. ஓடிப் போனா போவட்டும் சனியன் தொலையட்டும். கரும காரியம் செஞ்சிடலாம் என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னான் முருகன். நம்ப குடும்ப மானம் போயிடுமே அசிங்கமா இருக்கு என்று சொல்லி தலையில் அடித்துக் கொண்டான் முருகன்.

ரேவதியின் திருமண வாழ்வு

தான் பிடித்த பிடியில் ரவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள் ரேவதி. அவள் திருமணமாகி சென்ற பின்னால் அவ்வப்போது வீட்டிற்கு வருவாள். ரவி தன்னைக் கொடுமைப்படுத்துவதாகக் கூறுவாள். 'கல்யாணமாயி முத ஏழெட்டு மாசம் பேச்சு வாத்த இல்ல. குழந்த உண்டானதும் ஆஸ்பத்திரி செலவ யாரு பாக்கறதுன்னு கேட்டு அடிச்சான். தகவலு தெரிஞ்சி நான்தான் போயி ஆஸ்பத்திரியில சேத்தன். புள்ளையோடதான் எங்க வீட்டுக்கு வந்தா.

எங்க சார் பேசல. பத்து நாளு வச்சிருந்து அனுபிவுட்டன். ரெண்டாவது புள்ளைக்கும் துரத்திவுட்டுட்டான். நான் தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழச்சிட்டுப் போன்ன். அப்ப வந்து ஒரு பத்து நாளு இருந்தா. அப்பயும் ஒங்க ஊட்டு சனங்க பேசலியா. இல்ல. சரிதான். அதுக்குப் பின்னால் எப்பியாச்சும்தான் வருவா, போவா. எப்ப வந்தாலும் சர்னு வீட்டுக்குள்ளாற வர மாட்டா. வாசல்லியே நிக் குறன்னு கேப்பன். அதுக்குப் பின்னால்தான் உள்ளார வருவா வந்தாலும் ஓடனே போறன் போறன்னுதான் நிப்பா. ஒக்காந்து சாப்புடக் கூட வுட மாட்டன். கா மணி நேரம் ஆளக் காணுமின்னா ஓடனே ஆட்டோவைத் தூக்கிவிட்டு வந்து வாசல்ல நிப்பான். அவளுடைய திருமண வாழ்வு மகிழ்ச்சியாக இல்லை என்பது கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் சொத்துடைமைச் சமூகத்தில் பெண் தன்னிச்சையாகத் தனக்குப்பிடித்தவனைத் திருமணம் செய்வது குடும்ப விரோதம் ஆகும். அதனைச் செய்வதால் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியான வாழ்வு கிடைக்காது. மாறாக கணவனால் துன்பத்தை அனுபவிப்பாள் என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம் ரவி. ரேவதியை எங்காவது வெளியில் சென்று சிறிது வந்தால் கூட அடிப்பான் என்று கூறப்படுகிறது.

ரேவதியின் முடிவு

சொத்துடைமைச் சமூகமானது பெண்ணையே தனக்குள் அகவயப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறது. சாதிய அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒப்புக் கொள்ளாததாகவே குடும்ப அமைப்பு தொழிற்படுகிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் நாவலில் ரவி அடித்தட்டு இனத்தவனாக்கக் காட்டப்படுகிறான். அவனது குடும்பம் பர்மாவில் புலம்பெயர்ந்து வந்ததாக்கக் கூறப்படுகிறது. புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்களின் நிலைமை மிகக் கீழ்மையானதாக இருப்பதாக அவனுடைய அக்கா கோகிலா அமராவதியிடம் கூறும்போது சொல்கிறாள். இந்தியாவிற்கு அவன் கீழ்மையானவன் என்பதை அருண்மொழியும் ரேவதிக்குச் சுட்டுகிறாள். யாருடைய பேச்சையும் கேட்காமல் அவனைத் திருமணம் செய்தாள். நாளொரு

மேனியும் அவளைக் கொடுமைப்படுத்தினாள். அவள் ரவி மீது மரண வாக்குமூலம் கொடுத்தால் அவனைப் பிடித்துக் காவல் துறையினர் சிறையில் அடைப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அவள் தான் தீக்காயம் ஏற்பட்டதற்கு ரவி காரணமல்ல என்று கூறிவிடுகிறாள். வீட்டில் சமைக்கும்போது ஓர் அசம்பாவிதம் நடந்து தீப்பிடித்து விட்டது என்று கூறுகிறாள். நாவலாசிரியர் ஒரு பெண்ணின் தன்னிச்சையான முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று தெரிகிறது. மருத்துவமனையில் கிடக்கும் ரேவதியை அவளுடைய உறவினர்கள் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் 70 சதவீதத்திற்கும் மேலாக தீக்காயம் இருக்கும் போது பிழைக்க வைப்பது கடினம் என்ற நிலையில் அவள் இறந்து போய் விடுகிறாள். அவளது பிணத்தைக் கண்டு அனைவரும் அழுகின்றனர். அந்த மருத்துவமனையில் 'காலயிலேயிருந்து இதுவரைக்கும் ஏழு பொணம் போயிருக்கு என்று லட்சுமி சொல்லிக்கும் கொண்டிருக்கும் போது காட்டு நெமிலி ல்லிதா பாடிய வாங்குறவங்க வாங்க என்று பிரேத பரிசோதனை அறையிலிருந்து வெளியே வந்த ஆள் சொன்னான். செய்தியானது நாள்தோறும் பெண்கள் திருமணம் செய்து கொடுத்த வீட்டில் தீக்குளிப்புக்கு உள்ளாகிறார்கள் என்பது புலப்படுகிறது. பெண்கள் குடும்பத்தின் வரையறைகளைக் கடைபிடிக்காதபோது இவ்வாறு அற்ப வயதில் இறக்க நேரிடுகிறது எனக் கொள்ளலாம். அதாவது இந்த நாவலின் நோக்கம் குடும்ப அமைப்பை வலுப்படுத்துவதாக அமைகிறது. குடும்ப அமைப்பிற்கு இன்றியமாயாத பெண்கள் கட்டுப்பாடுகளைக் கடைபிடித்துப் பெற்றோரின் வழி தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையென்றால் இவ்வாறு பாதி வயதில் முடிவு நேரும் என்று கூறுவதைப் போல் அமைகிறது.

இயல் - 4

தில்லையம்பூர் சந்திர சேகர கவிராஜ பண்டிதர்

ம-எ-எ-ஹீ கல்வி கேள்விகளில் ஆன்றோராசிய சாமிநாத ஐயரவர்களுக்கு இஷ்டன் தி. சந்திரசேகரன் அநேக வந்தனம். இவ்விடத்தில் மகாசந்நிதானத்தின் கடாட்சவீட்சணத்தால் யாவரும் சேமம். அவ்விடத்தில் கிருபாநிதியாகிய மஹாஸந்நிதானமும் மற்றய சுவாமிகளும் தாங்களும் மற்றையோரு முன்ன மகிழ்ந்திருக்குஞ் சப செய்திகளைக் கேட்க ஆவலுற்று எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தயை கூர்ந்து தாங்களனுப்பிய ரிஜிஸ்டர் கடிதம் நேற்றுச் சாயங்காலம் வந்து சேர்ந்தது. இன்று புறுப்பும் டைட்டில் பேஜும் அச்சுக்கூடத்திற்கனுப்பினேன். திருத்திச் சயிட் பிரித்து நேரே மஹாஸந்நிதானத்துக்கு அனுப்புவான். வந்தவுடனே அட்டி செய்யாமல் பார்த்து அடிக்கும்படி கையெழுத்து வைத்துச் சாத்துக்கவியுடன் எனக்கனுப்பினால் நான் பார்வையிட்டு அச்சிட்டு முடித்து விடுகிறேன். இதுவரையில் அச்சுக்கூடக்காரனுக்கு வெகு நஷ்டம், உடனே புறுப்பு அனுப்பும்படிக்குக் கோறுகிறேன். அந்தப் புறுப்பில் தாங்களே சந்தி கூட்டித் திருத்தியனுப்பவும். தனிப்பாடல் பாதபத்மங்களுக்குத் திக்குநோக்கித் தீர்க்க தண்டம் அடியேன் நாடோறுஞ் செய்து கொண்டிருப்பதாக விண்ணப்பஞ் செய்யக் கோருகிறேன்.

இங்ஙனம்

இஷ்டன்

தி. சந்திரசேகரன்

உ.வே. சாமிநாதையர் கடிதக் கருவூலம்

[தில்லையம்பூர் சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதர் (7-1883), சித்தூர் கல்லூரித் தமிழாசிரியர், தனிப்பாடல் திரட்டை முதன்முதலில் வெளியிட்டவர் (1862).

இதன் 1877-78-ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புக்கு உ.வே.சா. சில பாடல்களைச் சேர்த்தனுப்பினார். திருவாவடுதுறை மகாசந்நிதானம் சுப்பிரமணிய தேசிகர் மீது பரமசிவத் தம்பிரான் பாடிய மும்மணிக் கோவையை இவர் பதிப்பித்தார். இவை பற்றிய செய்திகள் இதிலும் இதற்கடுத்த கடிதங்களிலும் பேசப்பட்டுள்ளன.

தில்லையம்பூர் சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

சாமிநா தன்பிரமன் றாமகிழுங் கல்விவல

சாமிநா தன்புகழைச் சாற்றவெட்சிப் – பூமியினுள்

நல்ல பதமிழந்து நாவிழந்து காதிழந்து

வல்ல வேந்தொளித்தான் வந்து.

ம-எ-எ-ஸ் சாமிநாத ஐயரவர்களுக்கு தி. சந்திரசேகரன் அநேக வந்தனம். நாளது மீன மதி தெய்திவரை சிற்றூரில் சேமம். அவ்விடத்திய சேமாதிசயங்களுக்கு அடிக்கடி எழுதக் கோருகிறேன். தாங்கள் தயை செய்தனுப்பிய தனிப்பாடல்கள் சேர்ந்தன. மற்றச் சங்கதிகள் மஹா சந்நிதானத்துக்கெழுதிய கடிதத்தால் விசதயமாகுமே. முன்மணிக்கோவைக்கு நான் சிறப்புப் பாயிரமாக இரண்டு செய்யுளியற்றினேன். அதற்கு மகாசந்நிதான அங்கீகாரமும் போடும் வரிசைக்கிரமமும் தெரிவிக்கும்படி சந்நிதானத்துக்கு விண்ணப்பஞ் செய்திருக்கிறேன். தாங்களும் பிரஸ்தாபஞ் செய்து உடனே உத்தரவு கிடைக்கும்படி செய்யவும். இன்னம் கூட்டிய தனிப்பாடல்களைச் சேகரித்தனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூவலூர் அப்புச்சாமிப் புலவர் பாடிய தனிப்பாடலை ஷெயார் குமாரராகிய அருணாச்சலப் புலவர் அனுப்பினார். அதில் "தகரமிட்ட வளையது விடாதவர்"

என்னும் பாடலின் அர்த்தம் தெளிவாக தெரியவில்லை. தாங்கள் அறிந்து தெரிவிக்கவும்.

சந்நிதானம் சில புத்தகங்களனுப்பும்படி கட்டளையிட்டது. சிதம்பர செய்யுட்கோவை 5-ம் வச்சணந்தி மாலை யுரையொன்றும் இருக்கின்றன. வேறு புத்தகங்களில்லை. நான் பட்டணம் போவேன். அவைகளை யனுப்புகிறேன். கொண்டிருக்கிற வெளக்கு அடிக்கடி கடிதம் போட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

என்னுடைய தம்பி பொன்னுசாமி என்று பேருள்ள ஒரு பையன் கும்பகோணம் காலேஜியில் படித்துக்கொண்டு வருகிறான். அவளை தாங்கள் கொஞ்சம் பார்த்துக்கொண்டால் எனக்கு உபகாரமாக இருக்கும்.

நான் இத்தேசத்திலுள்ள ஜனங்களையும், ஆசாரங்களையும் மற்ற விருத்தாந்தங்களையுங் குறித்து செம்மையாய் அடுத்த கடிதத்தில் எழுதுகிறேன்.

இரண்டாவது பண்டிதர் நாராயணசாமி பிள்ளையை நான் மிகவும் விசாரித்ததாகச் சொல்லக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தாங்கள் சமீபத்தில் செட்டியாரவர்களைப் பார்த்திருக்கிறபடியால் அவர்களைக் குறித்து சில விருத்தாந்தங்கள் கேட்க ஆசையுள்ளவனாகவிருக்கிறேன்.

அனேக நமஸ்காரம்

ஏ.எஸ். வைத்தியநாதன்

[செட்டியார் வித்துவான் தியாகராச செட்டியார்]

வித்துவான் தியாகராச செட்டியார்

உ

சிவமயம்

மகா-எ-எ-ஸ்ரீ அய்யரவர்கட்கு வந்தனம். இவ்விடத்தி யாவரும் சேமம். அவ்விடம் சேமம் வரைந்தனுப்ப வேண்டும். தங்கள் கடிதங்களிரண்டும்

வந்தன. பி.ஏ.யவ்.ஏ. பரீசைகளில் தேறினவர்கள் விஷயங் கேட்டுச் சந்தோஷமாயிற்று. இந்த வருடம் வந்த ரிஸல்ட்டில் முழுப் பாத்தியமுள்ள தாங்கள் இந்த வருடம் நடத்துகிற பாடங்களைச் செவ்வையாய்ப் பிள்ளைகள் கவனிக்கும்படி செய்ய நடத்துகிற பாடங்களைச் செவ்வையாய்ப் பிள்ளைகள் கவனிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். மகா-எ-ஸ்ரீ ராயரவர்கள் முதலியவர்க்கும் என் வந்தனம் தெரிவிக்க வேண்டும். காலசங்காரமூர்த்தி விஷயம் தெரிந்து கொண்டேன். சப்தரிஷி செட்டி நெம்பர்க்கட்டு இந்த ஜில்லா கோர்ட்டுக்கு அனுப்பும்படி பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும். அனுப்பிய விஷயமும் தெரிவிக்க வேண்டும். அது விஷயத்தில் செலவாகிறது. கணக்கு எழுதி வைக்கும்படி தம்பியோடு சொல்ல வேண்டும். சுந்தரேசனுக்கும் தம்பி வீட்டுக் குழந்தைக்கும் நன்றாகச் சவுக்கியமான விஷயம் தெரிவிக்க வேண்டும். டைரக்டராபீஸிலிருந்து ஸர்விஸ் புக்கு வந்ததும் இவ்விடத்திலிருந்து எழுதியானதும் தெரிவிக்க வேண்டும்.

மகா-எ-எ-ஸ்ரீ சேஷ்ய்யா அவர்கள் தக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று தெரிந்துதான் துணிவாயிருக்கிறேன். பட்டணம் ஆபீஸிலுள்ளவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துவார்களென்று நினைக்கிறேன். விரைவில் அவ்விடம் வந்து யாவரையும் பார்க்க வேண்டுமென்கிற என்னுடைய பேரவாவிற்கு எப்போது நல்ல காலம் வருமோ.

சந்நிதானங்களின் தரிசனத்திற்கும் இதுவே தடையாயிருக்கிறது.

மகா-எ-ஸ்ரீ ரைடரவர்கள் ரெங்கசாமி ஐயரவர்கள் சவுக்கியமாயிருக்கும் விஷயம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

மகா-எ-ஸ்ரீ ரங்காசாரியவர்களும் அண்ணா சாஸ்திரிகளானவர்களுக்கும் என் வந்தனம் சொல்ல வேண்டும்

இங்ஙனம்

சி. தியாகராஜன்

விக்கிரம மாசி மீ 20 உ

[கந்தரேசன் உ.வே.சா.வின தம்பி. ரங்காசாரி, மனூர் ரங்காசாரி (1861-1916)

உ.வே.சாவின் மணிமேகலைப் பதிப்புக்குப் பெரிதும் உதவியவர், யங்.ஏ., F.A.]

வித்துவான் தியாகராச செட்டியார்

உ

சிவமயம்

மகா-எ ஐயரவர்கட்கு வந்தனம். இவ்விடம் சேமம். அவ்விடம் சேமம் வரைந்தனுப்ப வேண்டும். தங்கள் கடிதம் இரண்டும் வந்தன. டைரக்டராபீஸிலிருந்து சர்வீசு புக்கு வந்ததாகத் தெரிந்தது. நம்முடைய காலேஜிலிருந்து பதிலெழுதிய விவரம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அது எழுதுகிற விஷயத்தில் மகா-எ-எ-ஸ்ரீ சேஷ்ய்யா அவர்களும் கலந்து பார்வையிட்டனுப்பும்படி செய்ய வேண்டும்.

உ.வே.சாமிநாதையர் கடிதக் கருவூலம்

வித்துவான் தியாகராச செட்டியார்

உ

சிவமயம்

மகா-எ-எ-ஸ்ரீ ஐயரவர்கட்கு வந்தனம். இவ்விடத்தி யாவரும் சேமம். அவ்விடம் சேமம் வரைந்தனுப்ப வேண்டும். தாங்கள் இரண்டு தடவை அனுப்பிய குடத்தைப் புராணத்தின் இரண்டு பாகங்களும் வந்தன. ம-எ-எ-ஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகர் மூலமாய்த்தான் அச்சிட ஆரம்பித்திருக்கிறேன். இன்னும் புரூப்ஷீட் வரவில்லை. வந்தபின் தீர்மானக் காபி அவ்விடமனுப்புவேன். விரைவில் முடிவுபெறுமென்று நினைக்கிறேன். அவ்விடம் பணம் வசூல் விஷயத்தை நடத்த வேண்டுவதுதான். சதாவதானம் சுப்பிரமணிய ஐயர் பாக்கியனுப்பவில்லை. நான் ரூஉஉ கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னதாக இராமலிங்க அய்யா எழுதினார். அவ்வளவு நான் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. உத்தேசம் ரூ.கசு-க்கு மேற்படாது. அதைப் பிடித்துக்கொண்டு பாக்கியை

அனுப்பினால் நானிவ்விடத்திலதைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நாகப்பட்டினம் காலேஜ் இவ்விடம் வருவதை சி. முத்திச்சிதம்பரம் பிள்ளை எழுதினார். இன்னும் நானவர்க்கு பதிலை எழுதவில்லை. விரைவிலெழுதுவேன். அந்தப் பாதிரிமார்களே கும்பகோணத்தில் ஒரு காலேஜ் வைத்திருக்கிறதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அது உண்மையா? திருவாவடுதுறையில் வாசிக்கிற கிருஷ்ண ஐயருக்கு உறையூர்ப் புராணமொன்று கொடுக்க வேண்டுவது. இராமலிங்க அய்யாவுக்கும் ஒன்று கொடுக்க வேண்டுவது. மற்றவையைக் கூடியவரையில் விற்றால் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டாடுவது திருவிடைச்சூழி பிள்ளைத்தமிழை அச்சியற்றலாம்.

பனசைச் சுவாமிகள் என்னை சாசுவியாக கட்டளை யனுப்பிருக்கிறது. நாளது மாதம் பத்தாந் தேதி அவ்விடம் வரும்படி அ-ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயந்திரம் கும்பகோணத்துக்கு வரஎண்ணியிருக்கிறேன். துறைசை மகாசந்நிதானத்துக்கும் போவேன். என்னுடைய தேகஸ்திதி கொஞ்சம் வந்தால் என்னமாயிருக்குமோ வென்று பயப்படுகிறேன். எப்படியிருந்தாலும் சுவாமிகளனுப்பின கட்டளைக்கு வரவேண்டுந்தான். அ-உ அவசியம் வருவேன். மற்றைய செய்திகளெல்லாம் நேரில் பேசிக்கொள்வேன். இராமலிங்க ஐயர், கி.சாமிநாத செட்டியார் இவர்கட்குச் சொல்ல வேண்டும்.

இங்ஙனம்

சி. தியாகராசன்

உ.வே.சாமிநாதையர் கடிதக் கருவூலம்

இது கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் மகா-சாமிநாத அய்யவர்கட்குக் கொடுக்கப்படுவது – திருவானைக்கா.

[கிருஷ்ண ஐயர் : திருமானூர் அ. கிருஷ்ணையர், பனசைச் சுவாமிகள், திருப்பனந்தாள் மடத்தலைவர்]

சூளை சோமசுந்தர நாயகர்

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீமது சுவாமிகளுக்கு நமஸ்காரம்,
சுபம்.

தங்கள் கார்டு கிடைத்தது. அதனால் நமது ஸ்ரீ செட்டியாரவர்கள் திருவானைக்காவுக்குப் போய்விட்டார்களென்று தெரிய வந்தது. தங்கள் கார்டு கிடைப்பதன் முன்னர் ஒ புரூப்ஷீட் தங்கள் மேல் விலாசத்துக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அதைத் தாங்கள் அப்போது தானே ஷெயாருக்கு அனுப்பியிருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன். விசேட மொன்றுமில்லை ஆசிர்வாதத்தை யெதிர்பார்ப்பதன்றி. சுபம்.

அடியேன்

சூ. சோமசுந்தர நாயகர்

MRRy Saminatha Iyer Avergal

Tamil Pandit

Coombakonam College

கும்பகோணம்

[செட்டியார் : வித்துவான் தியாகராச செட்டியார்]

உ.வே. சாமிநாதையர் கடிதக் கருவூலம்

சந்திரஹரி – நாடகம்

பம்மல் சம்பந்த முதலியார்

நாடக பாத்திரங்கள்

பரமசிவம்	-	ஐகதீசன்
சந்திரஹரி	-	மறவநாட்டு மன்னன்
தாசுதேவன்	-	சந்திரஹரியின் பிள்ளை

அசத்தியகீர்த்தி	-	சந்திரஹரியின் மந்திரி
சிஷ்டவாசி	-	ரிஷி
மித்திரவசு	-	ரிஷி
ஈசநட்சத்திரன்	-	சிஷ்டவாசியின் சீஷ்யன்
கண்டகாலன்	-	ஓர் பிராமணன்
யமதர்மம்	-	தென்திசைக் கடவுள்
பாஹுவீரன்	-	ஓர் புலையன்
மதிசந்திரை	-	சந்திரஹரியின் மனைவி
கண்டிகாலி	-	கண்டகாலன் மனைவி

பேய்கள், வாயிற் காப்போர், ரிஷிப்பெண்கள், நகர் காவலாளிகள் முதலியோர்
இடம் – தெற்கு நாடு

காலம் – கலியுக ஆரம்பம்

சந்திரஹரி நாடகத்தின் கதை

இரண்டு முனிவர்களின் சபதம்

எமதர்மன், சித்திரகுப்தன், சிஷ்டவாசி முதலானோரைக் காண்பதற்கு மித்திரவசு என்னும் முனிவர் வருகிறார். அவர் பூலோகத்தில் புதுமையைக் கண்டதாகவும் மறவநாட்டு மன்னன் சந்திரஹரி என்பவன் உண்மையே பேசாதவன். பொய்யை எப்பொழுதும் பேசுவன் என்கிறார்.

மித்திரவசு சிஷ்டவாசியிடம் 'நீர் தோற்றுப்போனால் உம்முடைய புண்ணியத்தில் பாதியை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று கூறுகிறார். சிஷ்டவாசி 'நீர் தோற்றுப்போனால் கழுதையொன்றைக் கையில் ஏந்தி மூன்றுலோகங்களையும் சுற்றி வரவேண்டும்' என்று மித்திரவசுவிடம் கூறுகிறார்.

சந்திரஹரியின் பொய்கள்

சந்திரஹரி பாண்டி நாட்டிலிருந்து கொள்ளையடித்து வந்த செல்வத்தை அரசுக் கருவறையில் வைக்கும்படி கட்டளையிடுகிறான். அப்பொழுது

சிஷ்டவாசி முனிவர் தான் யாகம் செய்வதற்கு ஒன்பது பொன் வேண்டுமென்று கேட்டபொழுது தன்னிடம் பொன்னே இல்லையென்கிறான் சிஷ்டவாசி தான் வைத்திருக்கும் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைப் பெற்றுக் கொண்டு தான் திரும்பி வந்து கேட்கும்பொழுது தர வேண்டும் என்று கூறுகிறார். முனிவர் வாயிலைக் கடந்தவுடன் சந்திரஹரி தனக்கு அதிர்ஷ்டம் என்று கூறி, பாண்டிய நாட்டிலிருந்து களவாடி வந்தவர்களுக்கு நூறு பொன் கொடுத்துவிட்டு மீதியைக் கருவறையில் வைக்கச் சொல்லுகிறான்.

சந்திரஹரி அரசரிமையை இழத்தல்

சிஷ்டவாசி சந்திரஹரியின் வாயிலிருந்து உண்மையை வரவழைப்பது கடினம் என்பதை உணர்ந்து அவன் அரசரிமைப் பறிக்க திட்டமிருகிறார். அதனால் அவனை வேட்டையாடுவதற்காக ஆசிரமத்திற்கு அழைக்கிறார். ஆசிரமத்திற்கு வந்த சந்திரஹரி அங்கிருந்த முனிவரின் பெண்களிடம் மையல்கொண்டு திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறுகிறான். முனிவர் அப்பெண்களை அழைத்துவந்து திருமணம் செய்துகொள் என்று கூற, தான் பதி விரதன். அப்பெண்களைத் தனக்கு யாரென்று தெரியாது என்று பொய் கூறுகிறான்.

சிஷ்டவாசி சந்திரஹரியின் நாட்டைத் தானமாகத் தரவேண்டும் இல்லையென்றால் தான் கொடுத்த ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் திருப்பித்தருமாறு கேட்கிறார். அவன் இல்லையென்று மறுக்க, ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் தரும்வரையில் இந்தநாடு தன்னுடையது என்று கூறி அவனை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றுகின்றார். சந்திரஹரி தன்மனைவி மகனுடன் வெளியேறினான்.

சந்திரஹரியின் சூழ்ச்சிகள்

சந்திரஹரியுடன் வந்த ஈச நட்சத்திரனை ஏமாற்றுவதற்கு பல வழிகளில் முயல்கிறான்.

தென்காசி கோயிலில் மதி சந்திரையை இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அவளை யாராவது அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று பார்த்து வருவதாகக் கூறி தன் அமைச்சன் அசத்திய கீர்த்தியுடன் செல்கிறான். மதிசந்திரை ஒரு போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு தான் தவத்தில் இருப்பதாகவும், தவம் கலையும் வரை யாரும் பேசக் கூடாது என்றும் தன் மகன் தாசதேவனிடம் கூறுகிறான்.

அப்பொழுது கண்டிகாலி அங்கு வந்து தான் மிகவும் துன்பத்திலிருப்பதாகவும் அதைப் போக்க வேண்டும் என்று அழுகின்றான். மதிசந்திரைத் தான் தவத்திலிருந்து வெளிவந்தது போல நடித்து, தன் கவலையெல்லாம் போர்வையில் மறைத்து தவத்தில் இருந்ததால் நீங்கியது என்கிறான். கண்டிகாலியும் அதை உண்மையென்று நம்பி, போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு மௌனமானார்.

கண்டகாலன் தன் மனைவியைத் தேடி வருகையில் சந்திரஹரி அவனிடம் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு மதிசந்திரைக்குப் பதிலாகப் போர்வைக்குள் தவத்தில் இருந்த கண்காலியை அவள் கணவனாகிய கண்டகாலனிடமே விற்றுவிடுகிறான். ஈசநட்சத்திரனிடம் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் தருகிறான்.

தன்னுடைய மந்திரியான அசத்திய கீர்த்தியிடம் ஈசநட்சத்திரனிடமிருந்து ஒன்பதாயிரம் பொன்னைக் கவர்ந்து வருமாறு கூறுகிறான். ஈச நட்சத்திரன் தான்வைத்திருந்த பொன்னைக் காணவில்லையென்று சந்திரஹரியிடம் கூறுகிறான். சந்திரஹரியோ தனக்குத் தரகு பணமாக ஆயிரம் பொன்னைக் கேட்கிறான். ஈசநட்சத்திரன் தன்னை ஆயிரம் பொன்னிற்கு யாரிடமாவது விற்கச் சொல்கிறான். அப்பொழுது சிஷ்டவாசி அனுப்பிய பாஹிவீரன் தான் ஈசநட்சத்திரத்தைத் தேடிவந்ததாகவும், மறவநாட்டு மன்னனை உண்மையைப் பேசவைப்பதற்காக ஆயிரம் பொன்னைக் கொடுத்ததாகவும் கூறினான். அவனிடமிருந்து ஆயிரம்

பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு ஈசநட்சத்திரனை மறவநாட்டு மன்னன் என்றும் அவனிடமிருந்து எப்படியாவது உண்மையை வரவழைக்குமாறும் கூறி பாஹிவீரனுன் அனுப்பி வைக்கிறான். சந்திரஹரியின் இச்செயலைக் கண்டு சிஷ்டவாசி முனிவர் திகைக்கிறார்.

மதிசந்திரையின் சூழ்ச்சி

மதிசந்திரையின் தாசதேவனையும் பிடித்துக்கொண்டு வருமாறு ஈசநட்சத்திரனை முனிவர் அனுப்பி வைக்கிறார். மதிசந்திரை இதையறிந்து கொண்டு தன் மகனை பாம்பு கடித்து இறந்தது போல நடிக்கச் சொல்லுகின்றாள். ஈசநட்சத்திரனிடம் தன் மகன் பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டான் என்று பொய் கூறுகிறாள். அவனை எரிப்பதற்குச் சடுகாட்டிற்குச் சென்றபோது அங்கு புலையன் வேடத்திலிருந்த சந்திரஹரி பிணத்தை எரிப்பதற்கு காசுவேண்டும் என்று கேட்கிறான். மதிசந்திரையிடமிருந்து தாலியைப் பெற்றுக்கொள்கிறாள். ஈசநட்சத்திரனிடமிருந்து வாய்க்கரிசியும் முழுத்துண்டும் படிக்காசும் கேட்கிறான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டு வர ஈசநட்சத்திரன் செல்கையில் தன் மகனையும் தப்பித்துப் போகச் சொல்கிறான்.

சந்திரஹரியின் முடிவு

சந்திரஹரியின் பொய் பேசும் சாகசத்தை தவவலிமையால் அறிந்து கொண்ட முனிவர் மதிசந்திரையை தென்காசி மன்னனின் காவலர்கள் பிடித்துக்கொண்டு செல்வதையும் அறிந்து கொள்கிறார். அரசன் விதிக்கும் தண்டனையைத் தான் நிறைவேற்றுவதாகக் கூறி மதிசந்திரையைச் சந்திரஹரியிடம் அழைத்துப்போகிறார். மதிச்சந்திரையை யாரென்று தனக்குத் தெரியாது என்றும் அரசனின் குழந்தையைக் கடத்திச் சென்றது. சிஷ்டவாசிதான் என்றும் கூறி அவர் மீது வாளை ஓங்குகிறான். கல்மழை பொழிகிறது. சிஷ்டவாசி தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறார்.

இயல் - 5

அண்ணாவின் தலைசிறந்த சொற்பொழிவுகள்

சொல்லும் பயனும்

தியாகராயக் கல்லூரியில் ஆற்றிய உரை

நன்றி 1, 1951 வெளியீடு, பாரிநிலையம், சென்னை

நன்றி 2, திரு. ம. நடராசன், தமிழாசி வெளியீடு, சென்னை 18.

”அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே, பெரியோர்களே, தோழர்களே!

என்னை நீங்கள் பேச அழைத்ததற்காகப் பெருந்தன்மையோடு நன்றி செலுத்துகிறேன். தமிழ் மன்றத்தின் துவக்க விழாவில் நான் கலந்து கொள்வதால் என்னென்ன பலாபலன்கள் கிடைக்கும் என்பதை நீங்கள் அறியாமல் இருக்க முடியாது. அநேகமாக இங்கு என்னைப் புரிந்து கொண்டவர்களும் அதிகமாக இருக்க முடியாது.

இங்கு நான் பேசப்போவது எல்லாம் முடித்த முடிபுகளல்ல! நான் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுச் சிந்தனை செய்து சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் உரிமை உங்கள் அனைவருக்கும் உண்டு.

தமிழ்மொழிக்கும் உங்கள் மனப்பான்மைக்கும் சிறந்த மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாட்டிலே தமிழ் மொழியிலே பேச வேண்டுமென்ற எண்ணம் கிடையாது. அறிவும், ஆற்றலும் அதிகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்திலே ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தாலும் தமிழ்மொழியில் பேசினால்தான் மக்கள் நம்மை மதிப்பர் என்ற தளராத எண்ணம் நாட்டிலே பரவியிருக்கிறது. உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் தமிழிலே பேசி என்னை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். பல கல்லூரிகளிலே என்னைப் பேசி அழைத்து வரவேற்புரை தருகின்ற முறைக்கும் உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் தருகின்ற வரவேற்புரைக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு இருக்கின்றது.

உங்கள் கல்லூரி முதல்வர் நல்லெண்ணத்தோடு, பெருந்தன்மையோடு அதிலும் தமிழில் பேசி என்னை வரவேற்றதற்காக உண்மையிலேயே நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மற்றக் கல்லூரி முதல்வர்கள் என்னைப் பேச அழைப்பதற்கு முன் "தயை செய்து எங்கள் கல்லூரி மாணவர்களுக்காகத் தாங்கள் ஆற்றப்போகும் சொற்பொழிவு இலக்கியம் பற்றியதாகவே இருக்கட்டும்" என்பர். "மாணவமணிகளின் மனத்திலே புரட்சி எண்களைத் தூவி விடாதீர்" என்று கேட்டுக்கொள்வர். தங்கள் கல்லூரி முதல்வர் இம்மாதிரியான நிபந்தனைகளையெல்லாம் எனக்கு விதிக்காமல் என்னைப் பேச அழைத்தற்காகப் பெருமிதமடைகிறேன்.

நாட்டின் நலிவைப் போக்கப் பாடுபடும் என்னிடம் உங்களுக்கும் தவறான நம்பிக்கை இருக்காது என்பதோடு அம்மாதிரியான புரட்சிகரமான எண்ணங்களை இங்குத் தூவிவிட மாட்டேனென்ற திடமான நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருப்பதை நான் நன்கறிவேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்று வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதற்கு மூலக்காரணமானவர் நம் தியாகராயர். தியாகராயரின் குறிக்கோள் தான் திராவிட இயக்கத்தாரின் குறிக்கோள். திராவிடனாகிய நான் திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன். தியாகராயரின் வழி வந்த திராவிட இயக்கத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதிலே பெருமை கொள்ளுகிறேன்.

நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தியாகராயரை நன்கு புரிந்து கொள்ளுகிற காலம் விரைவில் வரப்போகிறது. கல்லூரி வளர்ச்சிக்காகக் கல்லூரி முதல்வர் விடுத்த வேண்டுகோளை நீங்கள் நன்கு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

தியாகராயர் பெயரால் கல்லூரிகள் மட்டுமல்ல, தியாகராயர் பெயரால் துறைமுகங்கள், பெரிய பெரிய கப்பல்கள், சங்கங்கள், மண்பங்கள் இன்னும் பலப்பல தோன்றப் போகின்றன.

கல்லூரி முதல்வர் ஆற்றிய வரவேற்புரையில், நானும் (நீதிதேவன் மயக்கம்) நாடகத்திலே பங்கெடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்.

உங்கள் கல்லூரி நடத்துகின்ற கலை விழாவிலே நடிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தற்காக உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆனால் நாடகம் ஆடிக் கல்லூரி வளர்ச்சிக்குக் காசு சேர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறதே என்பது குறித்து வருந்தாமல் இருக்க முடியுமா?

எங்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் பொறுமை, உயர்ந்த பண்பு, நல்லெண்ணம் இவை யாவும் உண்டு. திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் அனைவரும் உங்கள் கல்லூரி வளர்ச்சிக்குத் தேவையான உதவிகள் எல்லாம் செய்வோம், தியாகராயரைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நாட்டில் எங்கனும் பரவச் செய்வோம். தியாகராயரைப் பற்றிய பல ஏடுகள் எழுதி நாட்டிற்கு அளிக்க வேண்டுமென்று தலைவர் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

இப்பொழுது ஏடுகள் எழுதுவது ஆபத்தான காரியம். ஏடுகள் எழுதினால் சட்டக்கல்லூரிகளால் குத்தப்படும். தியாகராயரைப் பற்றிய ஏடுகளை நாங்கள் நிச்சயமாகத் தீட்டுவோம். ஒன்றை மட்டும் தலைவர் நினைவில் வைத்து கொள்ள வேண்டும். எங்கள் இயக்கம் எதிர்ப்பிலே வளர்ந்த இயக்கம், நாங்கள் எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாதவர்கள். எதையும் தாங்கும் இதயம் எங்களிடம் உண்டு.

அறிவாலும் ஆற்றலும் ஆகாத காரியம் இல்லை. அறிவுப் ஆற்றலும் சேர்ந்து உழைத்தால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.

நம்முடைய அடிமைத்தளைகள் நீங்க வேண்டுமானால் நம்முடைய அடிப்படைக் கட்டிடம் பலமாக இருக்க வேண்டுமென்று சர். தியாகராயர் அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டார். அவர் களத்திலே தூவிய விதை நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறது. திராவிட சமூகத்திலே தியாகராயர் ஒரு பெரிய விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கினர். பொருளாதாரத் துறை, அரசியல் துறை, சமுதாயத்துறை ஆகியவற்றில் நல்ல இடம் பெற்று உழைத்தனர்.

கல்லூரி முதல்வர் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்டார். "இனிமை ஒளி, இவைதாம் நிச்சயமான குறிக்கோள்" என்று, தம்முடையக் குறிக்கோளும்

இதுவேதான். ஒளியின் பிம்பங்களாக நாம் திகழ்கிறோம். நமது பண்டையப் பெருமைகளை நாம் உணர வேண்டும். நம்முடைய பரம்பரை பெரியது. நமது தமிழினம் மானமே பெரிதென மதித்த இனம். எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர் போல் காத்து வந்தவன் தமிழன். பிறரை எதிர்பார்த்து வாழாதவன் தமிழன். பிறருக்குப் புறமுதுகு காட்டி ஓடாதவன் தமிழன். இமயத்தில் புலி பொறித்து. கடாரத்தை வென்று ரோம் நகருக்கு பொன்னாடை விற்றவன் தமிழன். மாணவத்தோழர்களே!

இக்கல்லூரி மாணவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். உங்களுக்கு இடைவிடாத உழைப்புத் தேவை. இந்தக் கல்லூரியிலே நீங்கள் சேர்ந்து கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தற்காகப் பெருமிதமடையுங்கள். அன்று தேய்ந்து வந்த திராவிடர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து அவர்களுக்கு புத்துயிர் ஊட்டக் காரணமாகக் காட்சி தந்த பூமான் தியாகராயர். அவர் பெயர் கொண்ட கல்லூரியிலே கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததே என்று பெருமை அடையுங்கள். நாம் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதற்கு மூலக்காரணமானவர் நம் தியாகராயர் என்று அடிக்கடி சொல்லி வருகிறேன். தியாகராயர் செய்த தொண்டு மிக மிகப் பெரியது. தம்முடைய சமூகத் தொண்டைத்தான் தியாகராயர் பெரிதாக மதித்தார். அன்று தியாகராயர் திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள் முன்னேற வேண்டுமென்று பாடுபட்டதன் பலனை இன்று நாம் காண்கிறோம்.

இன்று தேவைப்படுகிற கருத்து அந்த நாளிலே தேவைப்படாமல் இருந்திருக்கலாம். செஞ்சிக்கோட்டையின் உள்ளே பகைவர்கள் யாரும் புகமுடியாதபடி அந்தக் காலத்துக்கு ஏற்பக் கோட்டை கட்டப்பட்டது. ஆனால் அந்தக் கோட்டையையோ வைத்துக்கொண்டு இந்தக் காலத்திலே யாரும் போர் செய்ய முடியாது. அந்தக் காலத்து நிகழ்ச்சியையும் இந்தக் காலத்து நிகழ்ச்சியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். எதையும் சரியோ? தப்பா?

என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சரியில்லாததைத் தூக்கி எறிய வேண்டும்.

திருப்புகழ் பாடாதே என்று சொன்னால் திருப்புகழ் பாடுபவர்களுக்குக் கோபம் வருகிறது. பூகோளத்தைப் பற்றிப் பேசக்கூடாது என்றால் நமக்குக் கோபம் வரும். பழைய கால ஏற்பாட்டிற்கும், புதிய கால ஏற்பாட்டிற்கும், எவ்வளவோ வேறுபாடு 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏ.ஆர். பி. இல்லை, போர் சமயத்தில் அதுவும் இக்காலத்தில் ஏ.ஆர்.பி. மிகவும் தேவைப்படுகிறது. அந்நாளில் இராவணனிடம் ஏ.ஆர்.பி. இருந்திருந்தால் இராமர் இலங்கையை அழித்திருக்க முடியாது. இராமரிடம் கூட அப்பொழுது ஏ.ஆர்.பி. இல்லை என்பதை அனைவரும் அறிவர். ஆனால் ஏ.ஆர்.பிக்கு பதிலாக ஹனுமான் இருந்தார். ஏ.ஆர்.பி. அன்று இருந்தாரா? இல்லையா? என்ற சந்தேகம் உங்களுக்கு இருந்தால் கம்பராயணத்தில் உள்ள யுத்தகாண்டத்தைப் புரட்டிப் பாருங்கள்

பழங்கால, முதலை மனப்பான்மை நமக்கு இருக்கக்கூடாது. பழங்கால, முதலை மனப்பான்மை இருந்தால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்காது. உலகமென்பது ஓர் உருண்டை என்று புராணம் இயற்றியவர்களுக்குத் தெரியாது.

நம் நாட்டு மக்களில் பலருக்கு இமயமலை எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாது. இமயமலை என்றால் என்ன? என்று கேட்போர் அதிகமாக இருப்பார்கள். ஆனால் நம்நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோர்க்குப் பரமசிவம் தெரியும், கையைங்கிரி தெரியும். நம்மவர்களில் பெரும்பாலோர்க்கு சைனா, ஜப்பான், அமெரிக்கா நம்முன் இருப்பது தெரியாது. கிரகங்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். அந்தக் காலப் புராணப்பித்தர்கள் மனம்போல் தங்களுக்குட்பட்ட காரியங்களையெல்லாம் புராணங்களாக எழுதிவிட்டார்கள்.

நம் மனம் ஒரு மியூசியம் போல இருக்கிறது. எது கொள்ளத்தக்கதோ அதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், எது தள்ளத்தக்கதோ அதைத் தள்ளிவிடுங்கள்!

தமிழ் என்றால் தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் குறிக்கும். தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஒன்று கூட வேண்டுமென்ற உயர்ந்த கருத்தை நன்கு வரவேற்கிறேன். அறிவுத் தெளிவோடு எதைத் தள்ள வேண்டுமோ அதைத் தள்ள வேண்டும். புலவர் மணிகள் என்னதான் திறமையோடு, எதுகை மோனையோடு, உவமை, கற்பனை நயத்தோடு இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகள் என்று சொன்னாலும் இந்தக் காலத்து மாணவர்களாகிய நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? தமிழ்ப் புலவர்கள் என்ன சொல்லியும் உங்களை நம்ப வைக்க முடியாது. பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்தால் நீங்கள் இப்பொழுது பலம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். சொன்னவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம் இதுவல்ல! அதிலும் இந்தக்கால மாணவர்களை எளிதில் ஏமாற்றிவிட முடியாது. மாணவர்கள் மனத்தைத் துலாக்கோல்போல் வைத்து, தாங்கள் கேட்பவற்றை மனமாகிய துலாக்கோலில் இட்டுப் பார்க்க வேண்டும். நேர்மையானவற்றை ஏற்க வேண்டும். மற்றவற்றைத் தள்ள வேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்கள் வழி செய்ய வேண்டும். பெருந்தன்மையோடு எந்தக் கருத்துக்கும் நீங்கள் மனத்திலே இடம் தர வேண்டும்.

எத்தகைய கருத்துக்கும் நீங்கள் மனத்திலே இடம் தருவதோடு மட்டும் நின்றுவிடக் கூடாது. மாணவமணிகளாகிய உங்களுக்கு ஆராயும் அறிவு வேண்டும். நீங்கள் அனைவரும் புத்துலகச் சிற்பிகளாக வேண்டும். உங்களிடம் தீரமும், திறமும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. இத்துடன் அறிவு, ஆராய்ச்சிகளும் தேவை. இதற்கான பண்பும், பயிற்சியும் மிகமிகத் தேவை. அறிவுத் தெளிவோடு ஆராய்ந்து இது சரி, இது தவறு என்று முடிவு கட்டும் மனப்பான்மை உங்களுக்கு வேண்டும். இதோடு திட்டவட்டமான கொள்கையும், பெருநோக்கும் உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்தைப் பரவவிட்டால் மாணவர்கள் கெட்டுவிடுவார்கள் என்று

ஆசிரியர்கள் எண்ணினால், தாங்களே கொஞ்சம் தவறு செய்வதாகத்தான் ஆகும். பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் மாணவர்களைக் கெடுப்பதற்கு பதில். உயர்த்தும், அவர்கள் மனப்பண்பை விரிவாக்கும். அவர்களை நற்கருத்துடையவர்களாக்கும். இதை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாத ஆசிரியர்கள் தான் "மாணவர்கள் கெட்டுவிடுவார்கள்" என்று கூறுவார்கள். எவரும் முற்றும் உணர்ந்தவர்கள் இல்லை. ஆசிரியர்களே பகுத்தறிவு கொண்டு பல விஷயங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள்.

சந்தேகம்

சிலருக்கு எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகம். சிலருக்கு சந்தேகிப்பதே தவறானது என்ற தவறான எண்ணம். சிலர் கண்களுக்குச் சந்தேகிப்பதே குற்றமாகத் தென்படுகிறது. அனைவரும் குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிற்கிறோம். சான்றாக ஒன்றிரண்டு செர்லலுகிறேன். கிலருக்கு நெற்றியிலே சிறிதாகக் குங்குமப் பொட்டு வைப்பது நல்லதா? அல்லது பெரியதாகக் குங்குமப்பொட்டு வைப்பது நல்லதா? என்று சந்தேகம் எழுகிறது.

காஞ்சிபுரத்திலே அன்னங்கராச்சாரியரைப் பலர் நன்கு அறிவர். அவரிடம் ஆஸ்திகர்களுக்குப் பெருமதிப்புண்டு. அவரைக் கேட்டால் நாமம் பற்றிய விளக்கத்தை நன்கு உரைப்பார், பட்டை பட்டையாகப் புரடுவார். ஏனென்றால் தூரத்திலிருப்பவர்களுக்கு நாமம் போட்டிருப்பது தென்கலையா? வடகலையா? என்பது நன்கு தெரிய வேண்டுமாம்.

விபூதி அணியும் பழக்கம் உங்கள் நாட்டில் இன்னும் இருந்து வருகிறதா என்று ஐரோப்பாவிலே கேட்டால் சர்.சி.பி. இராமசாமி ஐயர் சொல்வார். "எங்கள் நாட்டிலே விபூதி அணிவது குறைந்திருக்கிறது" என்று. இங்கே மதப் பற்றுள்ளவர்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால் "இங்கு மதப்பற்று இன்னும் குறைய வில்லை! விபூதி அணியும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது" என்பர். சர்.சி.பி. இராமசாமி ஐயரை நோக்கிப் பட்டை நாமம் போட்டுக் கொள்வது

நல்லதா? என்று கேட்டால் பட்டையாகப் போடுவதில் தான் நாமத்தின் மாண்பு இருக்கிறது என்று சொல்லுவார். இடத்திற்கு ஏற்ப அவர் பதில் சொல்லுவார். உங்கள் தலைமுறையிலே தான் இது போன்று பிரச்சினைகளுக்கு நீங்கள் தீர்ப்புக் கூற வேண்டும்.

புதிய கருத்துக்கள் பல தோன்ற வேண்டிய நேரம் இது? வேறு லோகத்திலே இருப்பதைப் பற்றிய சந்தேகங்களை இந்த லோகத்திலே கேட்பது தவறாம்.

மானத்தோடு வாழ, ஒருவனை ஒருவன் தாழ்த்தாமல் வாழ்வதற்கு உரிய ஏடுகள் தேவை. சுவையும் பயனும் எதில் இருந்தாலும் எழுத்துக் கொள்ளுங்கள். பயன் மட்டுமிருந்து சுவையில்லாமல் இருக்கக் கூடாது. சுவை மட்டுமிருந்து பயனில்லாமல் இருக்கக் கூடாது. இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்து இருக்க வேண்டும்.

மணிமேகலையின் சில வரிகள் அதாவது?

”வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது

புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது

மூப்புவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை

பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்

புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேத்கை

அவலக் கவலை கைய றழுங்கல்

தவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது

மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து

யிக்கோ யிதனைப் புறமறி பாராய்”

ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலே டாக்டர். சடகோபன் அவர்கள்

நோயாளியின் கையைப் பிடித்துப் பார்க்கும்பொழுது ”இவருக்கு வந்த நோய்

”வினையின் வந்தது வினைக்கு விளையாடுவது

புனைவன நீங்கிற் புலால் புறந்திடுவது

.....

..... புறமறி பாராய்”

என்று சொல்லிவிட்டுப் போவாரா? டாக்டர் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்.

பல நாட்களாக மணிமேகலையை விரும்பிக் கொண்டேயிருந்த உதயகுமரன், அவன் சோலை சென்றாளென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, ”அங்கே போய் மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக் கொண்டு வருவேன்” என்று உறுதி பூண்டு தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்று உபவனத்தின் மதில் வாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை அத்தேரொலியைக் கேட்டுச் சுதமதியை நோக்கி ”உதயகுமரன் என்மேல் மிக்க விருப்பமுடையவளேன்று மாதவிக்கு வயந்தமாலை முன்னர்ச் சொல்லியதைக் கேட்டுளேன், இஃது அவனுடைய தேரொலி போலும், இத்துன்பத்திற்கு யாது செய்வேன்” என்றாள். அதைக் கேட்ட சுதமதி அவளை அவ்வனத்திலிருந்து பளிங்கு மண்டபத்திற்குள் போக விட்டுப் பூட்டிவிட்டாள். அங்கு வந்த உதயகுமரன் மணிமேகலையைப் பற்றித் தனது வேட்கை தோன்ற வினவினான்.

அப்பொழுது சுதமதி உதயகுமாரனை நோக்கி,

வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாவது

..... பாராய்”

என்று உடம்பினியல்பைக் கூறினாள்.

சுனோவும் பவுடரும் போடாமல் காமத்தை அடக்க வேண்டும் என்று ஒரு தோழி சொன்ன பதில் அது. இதை வைத்துக் கொண்டு ”வினையில் வந்த இந்தக் காயம் அறிந்திய மானது” என்று எல்லாருக்கும் சொன்னால் பொருத்துமா? இடத்திற்கு ஏற்ப எதையும் சொல்ல வேண்டும். ஆங்கிலத்திலே ஒரு பாடல் உண்டு! அதாவது!”

Twinkle twinkle little star!

How I wonder what you are

Up above the world so high?

Like a diamond in the sky.

“ஏ நட்சத்திரமே! உயரத்திலே இருக்கிற நீ வைரத்தைப் போல எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்” என்று சொன்னால் ஓர் ஏழையின் மகனுக்கு என்ன தெரியும்?

”Like a diamond in the sky” என்ற வரியைப் பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் அதிகமாக இரசிப்பார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? பணக்காட வீட்டுப் பிள்ளைகள் வைரத்தைப் பார்த்திருப்பார்கள். மேலும் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகளிடம் வைர மோதிரமிருக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் நட்சத்திரத்தைப் பார்த்து ”ஏ! மின்னும் நட்சத்திரமே! நீ வைரத்தைப் போல எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாய்? மின்னும் வயிரத்தைப் போல மின்னுகிறாயே!” என்றெல்லாம் புகழுவார்கள். ஏழைப் பிள்ளையோ வைரத்தையோ பார்த்திருக்க முடியாது. அவனுக்கு வைரத்தைப் போல் மின்னும் என்றால் தெரியாது. சுவையும் பயனும் உள்ள ஏடுகள் நம் தமிழ் மொழியிலே ஏராளமாக உண்டு. அநேகர் தமிழ் ஏடுகளை மறைத்து வைத்திருந்த காரணத்தால் பலருக்குத் தமிழ் ஏடுகளைப் பற்றி நன்கு தெரியாமல் போயிற்று. தமிழுள்ளத்தை அப்படியே எடுத்துக் காட்டும் ஏடுகள் பல தமிழ் மொழியிலே உண்டு.

உங்களுக்குத் தமிழ்மொழி வளர வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை மட்டும் இருந்தால் போதாது. சுவையும் பயனும் உள்ள ஏடுகளையே நீங்கள் படிக்க வேண்டும். உதாரணமாகத் திருப்புகழிலே கலை மட்டும் இருக்கிறது. ஆனால் பயன் இல்லை. அதைவிட்டு விடுவோம். அற்புதமான கருத்துக்கள், சாரமுள்ள செய்திகள் அஞ்ஞானத்தையும், இருட்டையும் போக்கி அறிவு தரும் மின்சாரம், மோட்டார், இரயில் இவையெல்லாவற்றையும் பயன் கருதி ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

ஆத்மார்த்தம் – லோகாயுதம்

இந்த உலகத்திலே தானே முயன்று, இன்ப நல்வாழ்வு தேடிக்கொள்வது தான் லோகாயுதம். இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்து மறு உலகத்திலே நன்மைகளைத் தேடுவதுதான் ஆத்மார்த்தம், உலக நல்வாழ்வை விரும்பாதவர்கள் எவரேனுமுண்டா? ஆனால் சில போலி பக்தர்கள் லோகாயுதம் வெறுக்கப்படக் கூடியது போலவும், ஆத்மார்த்தம் விரும்பக் கூடியது போலவும் பேசி நடிக்கின்றார்கள்.

ஏசுநாதர் தம் சீடர்களுக்குச் சொன்னார்.

”ஊசியின் காதிற்குள்ளே ஓட்டகத்தை நுழைத்தாலும் நுழைத்து விடலாம். பணக்காரன் பரமண்டலத்திற்குப் போவதென்பது முடியாது” என்று

இங்கே என் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் தேசிகருக்கு எது லோகாயுதம் எது ஆத்மார்த்தம் என்பது நன்கு தெரியும். ”பொன்னார் மேனியனே” என்று அவர் பாடிய பாடலைக் கேட்பீர்கள். அரசர்களும், அரசினங்குமரிகளும் நல்ல போக போக்கியத்திலே இருக்கிறார்கள். காஞ்சிக் கோயில்களிலே முப்பது இலட்சம் ரூபாய் பெறுமான பொன், வைரம், நவரத்தினம் இவற்றாலான நகைகள் இருக்கின்றன. இதைப்போன்று நவரத்தினங்களாலான சிலுவையைக் காட்டுங்கள்! பொன்னாலான ஏசுநாதரையும் நீங்கள் எங்கும் பார்க்க முடியாது. வைரத்தால் தீட்டப்பெற்ற சிலுவையையும் நீங்கள் எங்கும் பார்க்க முடியாது. கிறிஸ்தவர்கள் கையில் வைரம் கிடைத்தால் அது லயோலா கல்லூரியாக இருக்கும், மிஷன் ஆஸ்பத்திரியாக இருக்கும். சென்னையிலே பிள்ளை பெறும் ஆஸ்பத்திரிகளிலே ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டால், அதுவும் இங்கு வைத்தியர்கள் கை விட்டால், வேலூரில் இருக்கும் மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம். வேலூரிலே உள்ள அமெரிக்கன் மிஷன் ஆஸ்பத்திரியிலே இங்குக் கைவிடப்பட்ட நோயாளியின் நோயை இடமில்லாததால் உங்களில் சிலர் ஜன்னல் ஓரத்திலே அமர்த்திருக்கிறீர்கள்.

உங்களை அப்படி அமரவைப்பதற்றிய சந்தர்ப்பம் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது, ஆகவே நீங்கள் ஜன்னலில் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்.

திருடனுக்கு முதலில் திருட வேண்டுமென்ற நோக்கமில்லை! வறுமையால் அவன் வாட்டமுறும்பொழுது தானாக அவனுக்கு உதிப்பதென்ன? திருடினால்தான் வாழ்வு என்பதுதான். இப்படி அவள் எண்ணியவுடன் தைரியமாகத் திருட ஆரம்பித்து விடுகிறானா? இல்லை! திருடப் புறப்படும்பொழுது எந்த வகையிலே திருடினால் வெற்றி கிடைக்கும் என்று திடம் போட்டுத்தான் திருட ஆரம்பிக்கிறான்? முதலாவதாகத் திருடும் பொழுது அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? திருடனைத் திருடாதே என்று சொல்லுவதற்குமுன் அவன் திருடுவதற்குக் காரணமாக இருப்பது எது? என்று அவன் சூழ்நிலையைக் கவனிக்க வேண்டும்.

இருபது நாட்களுக்கு முன் பத்திரிக்கையிலே ஒரு செய்தி வந்தது. அதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே 8 பேர் ரேஷன் ஆபீசைச் சேர்ந்தவர்களைப் போல ஒரு பணக்காரர் வீட்டில் புகுந்து "நீங்கள் மறைவான இடத்திலே நெல் மூட்டையைப் பதுக்கி வைத்திருக்கிறீர்களாமே? எங்கே? அந்த மூட்டையைக் காட்டுங்கள், பார்ப்போம்" என்று அவர்களிடம் சொல்லிச் சோதனை செய்வது போல் செய்து, அங்கிருந்த பெண்மணிகளையெல்லாம் ஒரு ஓரமாக நிற்கவைத்து அவர்களுடைய நகைகளையெல்லாம் கழற்றிக்கொண்டு வெளியிலிருந்த ஜீப்காரில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார்களாம். இது போன்ற சம்பவங்கள் பல பத்திரிக்கையிலே காணலாம்.

மேல் நாடுகளிலே மாதர்கள் நகையணியும் வழக்கமில்லை! அவர்களிடம் பணம் சேர்ந்தால் அப்பணம் பாங்கில் இருக்கும் அல்லது நல்ல கம்பெனிகளிலே பங்குகள் ஆக இருக்கும். நம் நாட்டிலேதான் பெண்மணிகள் பணத்தை நகைகளாக்கி, 6 ஜதை, 7 ஜதை வளையல்கள், வைர அட்டிகைகள்,

காதில் தோடுகள் அவற்றோடு குண்டலங்கள், சடைபில்லைகள் என்றெல்லாம் அணிந்து கொள்கிறார்கள்.

நம் நாட்டிற்கேற்றபடி சூழ்நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். நல்ல ஏடுகளை மொழிபெயர்க்கும் வேலையிலே நீங்கள் ஈடுபட வேண்டும். தேவாரம், திருவாசகம் இவற்றிலே இருக்கும் தமிழ்நாட்டு இயற்கை வளத்தைப் பற்றியெல்லாம் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுங்கள், நாங்கள் அதை வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை! நாட்டிலே நடக்கின்ற செய்தியை எழுதட்டும், வரவேற்போம். நாட்டிலே நடவாத ஒன்றைப் புனைந்து எழுவதைத்தான் நாம் தடுக்கிறோம்.

கம்பராமாயணம் நடக்காத கதை - நான் புனைந்தது - கற்பனை - நடந்த நிகழ்ச்சியல்ல - இது உண்மை! இப்படி பாகுபடுத்திப்போட்டு அடியிலே ஓர் அடிக்குறிப்பு எழுதி இறுதியிலே இப்படிக்குப் பதிப்பாசிரியர் என்று எழுதி வெளியிட்டால் நாம் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்போமே! நூலை வெளியிடும் ஆசிரியர் இந்த முறையிலே உழைத்தால் நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல சுவையும் பயனும் கிடைக்கும்.

மாணவர் கழகம் என்ற தோட்டமும், அதன் இலட்சியங்கள் என்ற மணமலர்ச் செடிகளும், செயல் வீரர்களின் கண்ணியம் என்ற தண்ணீரில் தொண்டு என்ற எருவால் வளரவிட வேண்டுமென்று சொல்லி என் உரையை இந்த அளவோடு முடிக்கிறேன்.

பொதிகை

பொதிகை நூல் நிலைய இரண்டாம் ஆண்டு விழாவில் ஆற்றிய உரை

நன்றி : 1. மாரி நிலையம், சென்னை

நன்றி : 2. அண்ணா பவள விழா மலர், அ.தி.மு.க.வெளியீடு

திரு.வி.க. அவர்கள் தலைமையில் பொதிகை நூல் நிலைய இரண்டாம் ஆண்டு

விழாவில் அண்ணா ஆற்றிய அற்புதமான உரை

”அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே! தோழர்களே!

நாத்திகம் பேசுபவன் என்று சொல்லப்படும் என்னை இங்குப் பேச அழைத்திருக்கிறீர்கள். ஒருவருக்கொருவர் கருத்து வேற்றுமைகள் இருந்தால், அதற்காகப் பிரித்து விடாமல் கூடிப் பேசும் நாள் இன்று வந்துள்ளது. பல வழிகளிலே நாம் ஒத்துப்போகிறோம். சில வழிகளிலும்தான் வேறுபடுகிறோம். நாமனைவரும் உள்ளன்போடு ஒற்றுமை அடைகிறோம் என்பதை நன்கறிந்தே, இந்நிலையத்தார் அழைப்பைத் தட்டாமல் நான் ஒத்துக்கொண்டேன். தமிழ்ப் பெரியார் திரு.வி.க. அவர்கள் பொதிகையின் உட்பொருளை நன்றாக எடுத்துரைத்தார். வேறு ஒரு தலைவரை இதற்கு நாடியிருக்கலாமே என்று அவர் கூறினார். பொதிகையில் தவழ்ந்து நடமாடும் தலைவர் திரு.வி.க. அல்லவா!

இக்கூட்டத்திற்கு அவரை விட வேறு தலைவர் யாரும் இருக்க முடியாது.

தமிழ்நாட்டிலே நல்ல தமிழிலே மேடையில் பேச முடியும் என்பதை முதன் முதல் பேசிக் காட்டியவர் திரு.வி.க.! அழகிய தமிழிலே அரசியலைப் பற்றியும் எழுத முடியும் என்பதை, முதலாவதாக எழுதிக் காட்டியவர் திரு.வி.க.! அரசியலில் புயலாகவும் தமிழில் தென்றலாகவும் இருப்பவர் நம் திரு.வி.க! நூற்களிலே நுண்ணிய உரையைத் தீட்டியவர் நம் திரு.வி.க.! எதிர்கால உலகத்துக்காகச் சிறந்த ஏடுகளைத் தயாரிப்பவர் நம் திரு.வி.க.!

பொதிகையாகிய குளிர்ப் பந்தலிலே தமிழகம் இடம் பெற்றுள்ளதைக் கண்டு பூரிப்படைகிறேன். அந்தப் பூரிப்பை நான் மறந்துவிடவில்லை. பழங்காலத்திலே நூல் நிலையங்கள் சரியாக நடத்தப் பெறவில்லை. ஓலைச் சுவடிகள் பல நன்கு காப்பாற்றப்படாமல் பற்பல இடங்களிலே சிதறிப் புாய் முன்னர் எழுதுவதற்கு வேறு சாதனம் இல்லை. அப்போது ஓலைச் சுவடி சிறந்த சாதனமாக இருந்தது. அச்சுப் பொறிகள் கண்டுபிடித்த பின்னர் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. நல்ல வசதியும் ஏற்பட்டது. அச்சுப் பொறிகள் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னர் ஓலைச் சுவடியைக் கண்டுபிடித்த அறிவுத் திறனை

நாம் பாராட்டுகிறோம். அதைப் போலவே முதன் முதலில் விலங்குகளின் மீது பொதிகளை வைத்துக்கொண்டு, நடந்து சென்று வழிப்பயணம் செய்த மக்களிடை, மரத்தினாலான சக்கரம் கண்டுபிடித்தவரைப் பாராட்டுகிறோம். முதல் முறை மரச் சக்கரத்தின் நடுவே இரும்புக் கணையை அமைத்தவரின் அறிவுத் திறனைப் பாராட்டுகிறோம். அதைப் போலவே கோபுரம் கட்டிய சிற்பத் திறமை அகழிகள் கட்டிய திறமை இவற்றைப் பாராட்டுகிறோம். முன்பு நாம் வாழ்ந்தது மன்னராட்சிக் காலம், இப்பொழுது மக்களாட்சிக் காலம், பண்டைக் காலத்திலே காடுகளிலே இருந்த விலங்குகளிடம் போரிட்டு அவைகளை ஒழித்து, காட்டை அழித்து, நாட்டை அமைத்த படைவீரர்களை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா?

கோபுரங்களிலே, அந்தக் காலத்திலே அகல் விளக்கு - இந்தக் காலத்திலே மின்சார விளக்கு. ஏன்? காலத்திற்கேற்ற மாறுதல் ஏற்படத்தான் செய்யும். கோபுரத்தைப் போல ஓரளவுக்கு இக்காலத்தில் புகைக் கூண்டை அமைக்கிறோம். ஒரு விதத்தில் பழமைக்கும், புதுமைக்கும் போராட்டம் நடைபெறுகிறது.

”எப்படித் தாழ்ந்தனையோ தமிழா!” என்று ஒருவர் இங்கு பாடியதைக் கேட்போம். அதற்குப் பதில் ”அறிவு தாழ்ந்து விட்டது” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்தத் தாழ்மை மக்கள் மனத்தில் முடமாக்கியிருக்கின்றது. வேறு இனத்தாருடைய தாக்குதல்கள், தழுவுதல்கள் நம்மிடை வந்து புகுந்தன. வந்த அறிவு தேக்கமடைகிறது. அந்தத் தேக்கத்தை நீக்குவதற்காக, அன்பர்கள் இந்நூல் நிலையத்தைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள்.

நான் காணாத ஒரு புத்தகத்தை நூல் நிலையத்தில் கண்டு எடுத்து விட்டேமானால், என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. நூல் யாரோ ஒருவருடைய சிந்தனை. அந்தச் சிந்தனையைத் தொகுத்துப் படிக்கிறோம்.

சென்னையில் வாழும் ஒருவனுக்கு டெலிபோனை உபயோகிக்கத் தெரியாமல் போனால் எப்படியிருக்கும்? தந்தி கொடுக்கத் தெரியாமல்

போனால் எப்படியிருக்கும்? துறைமுகத்தில் மிதக்கும் கப்பலைப் பார்த்து, 'ஓ! விடு மிதக்கிறதா?' என்று கேட்டால் எப்படியிருக்கும்?

உலகத்திலே விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியடைந்து, இப்பொழுது உச்ச நிலையை அடைந்துள்ளது. மேல் நாட்டிலே ஒருவர் பேசுகின்ற நிலையிலே (டெலிவிஷன்) அவர் பேசுவதைக் கேட்பதுடன் அவரையே நேரில் காணலாம். உலகமே இன்று வீட்டு வாசற்படியில் வந்து விட்டதே!

என்னுடைய விருப்பமெல்லாம், இத்தகைய நவீன விஞ்ஞான அறிவை கற்பிக்கும் நல்ல ஏடுகள் உண்டாக வேண்டுமென்பதாகும். புதிய ஏடுகள் நல்ல கருத்துக்களை உடையதாக இருக்க வேண்டும். பழைய பெரிய நூல்களில் உள்ள நல்ல கருத்துக்களையெல்லாம் தொகுத்து வெளியிட்டால், மக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

இந்த லோகத்துக்கும் அந்த லோகத்துக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றிய நூல்களை விட, இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நல்ல கருத்துடைய நூல்கள், மக்கள் மன்றத்திலே உலவினால் உலவினால் நலமல்லவா?

எல்லாக் கட்சிச் சார்பாகவும், எல்லாத் துறையிலும் வெளி வந்த நூல்களையெல்லாம் தொகுப்பு ரூ. 1000, 2000 மூலதனத்தில் ஒரு நல்ல நூல் நிலையம் ஆக அரசாங்கம் வைத்துக் காட்டலாம். எவ்வளவோ நல்ல நூல்களைத் தயாரிக்கலாம். ஆட்சித் துறையிலே பல கூறு, அறிவுத் துறையிலே பல கூறு, ஆக ஒவ்வொரு கூறுக்கும் பல நூல்கள் இயற்றலாமே!

ஜிம் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியர் "எல்லாப் பொருட்களைப் பற்றியும் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும், ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றி முழுவதும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்.

தமிழை மட்டும் படிப்பதால் நாம் முழு அறிவையும் பெற முடியாது. மற்ற மொழிகளிலே உள்ள சிறந்த நூல்களையும் படிக்க வேண்டும், சரித்திர

அறிவு பெற வேண்டுமானால் சரித்திரத்தைப் பற்றிய நூல்களைப் படிக்க வேண்டும்? அப்பொழுது தான் சரித்திர அறிவு பெருகும்.

தொகுப்பு முறையிலே பல நூல்கள் தோன்ற வேண்டும். பொய்யைக் கட்டிவிடலாம் உண்மையிலேயே நல்ல விதத்தில் ஏடுகள் அமைய வேண்டும். நாம் தேடித் தேடிக் கிடைக்காத கருத்தை நூலிலே கண்டால் மகிழ்ச்சி அடைவோம். அறிஞர் எல்லோரும் ஒன்று கூடி நல்ல திட்டம் போட்டு நல்ல ஏடுகளைத் தயாரிக்கலாம்.

நான் ஒரு நூல் நிலையம் வைத்திருந்தால், அதை எப்படி அமைப்பேன் என்பதையும் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் அல்லவா? பொய் என்ற ஏடு என்னுடைய நூல் நிலையத்திலே இருக்காது. பஜனை செய்து கொண்டு, "வாழ்வாவது மாயம், அது மண்ணாவது திண்ணம்" என்ற கருத்தைப் புகுத்தக் கூடிய ஏடுகளால் புகுத்தறிவைப் பெற முடியுமா? இத்தகைய ஏடுகள் பஜனை மடங்களோடு இருக்கட்டும். மக்களுக்கு வாழ்க்கை நிலையாமையைப் பற்றிய வழியைக் காட்டும் நூல்கள் தேவையில்லை.

உண்மையிலேயே "உலகம் மாயை, எல்லாம் ஆண்டவனின் சோதனை" என்று எழுதப்பட்ட பகுதிகளில் உட்பொருள், கருப்பொருள் எல்லாம் இருக்கும். தெருத் திண்ணையில் இந்த நூல்களைப் பற்றிய விவாதம் பலமாக நடப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள்.

பூகோளம், சரித்திரம், வீரர்களைப் பற்றிய வரலாறுகள், உலக முன்னேற்றத்துக்கு உழைத்த உத்தமர்களின் ஏடுகள், முதலியவைகளைப் பள்ளிகூடங்களில் சிறுவர்களுக்கு நன்றாகப் போதிப்பதில்லை. தம் மக்கள் கொலம்பஸ், வாஸ்கோடகாமாவைப் பற்றி நன்கு அறிய மாட்டார்கள். உலக முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்த விஞ்ஞான வர்த்தகர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஏன்?

குடையைக் கண்டுபிடித்தவர் தெரியுமா? என்று கேளுங்கள். கப்பலைக் கட்டி விட்டவர் யார்? என்று கேளுங்கள். தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

விஞ்ஞானத்திலே புரட்சி செய்து, கொடுமைக்கே ஆளான அன்பர்களைப் பற்றி அறிய மாட்டார்கள். சாக்ரடீஸின் விஷக் கோப்பை, அந்த விஷத்தால் அவர் மாண்டதை அறியமாட்டார்கள். பார் நலம் பேசிய பாபெனும் மகாணைக் கோரமாய்ச் சுட்டு கொன்றதை அறிய மாட்டார்கள். சித்திரவதை செய்து நெருப்பிலே நீராக்கி, நாடு கடத்தப்பட்டவர்களைப் பற்றி அறிய மாட்டார்கள். தாயிடமிருந்து மகனை, காதலியிடமிருந்து காதலனைப் பிரித்ததை அறிய மாட்டார்கள்.

நல்ல வரலாறுகளைப் படித்தால்தான் இளம் உள்ளத்திலே புது முறுக்கு ஏற்படும்.

இதோ என் ஒலிபெருக்கி இருக்கிறது. இதை முதலில் கண்டுபிடித்தவனைப் பற்றி எத்தனையோ பேர் பித்தன் என்றார்கள். ஒரு தடித்த கம்பி மூளையில் பொக்கை போன்று ஒன்று, அதிலே ஒருவர் பேசுவதைப் பலர் அமைதியாகக் கேட்கலாமென்று சொல்பவனைப் பித்தன் என்றுதான் சொன்னார்கள். இத்தகைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் இறங்கியிருக்கிற மனைவியால் ஏளனம் செய்யப்பட்டுப் பிரிந்தோர் எத்தனையோ பேர், தகப்பனை விட்டுப் பிரித்து, பாகப்பிரிவினை செய்து கொண்டோர் எத்தனையோ பேர், இந்த ஒலி பெருக்கியின் பெருமையைப் பற்றி அறியாமல், இதைக் கண்டு பிடித்தவர்களை அறியாமல் இந்த ஒலி பெருக்கியின் முன்னே நம்மவர் தேவாரம், திருவாசகம் பாடக் கேட்பீர்கள்.

மேட்டூர் அணைக்கட்டிலே காட்டு வெள்ளம் போன்று வரும் தண்ணீரைத் தேக்கி, நீரை நெருப்பாக்கி, அந்த நெருப்புச் சக்தியானது சூட்டை உண்டாக்காமல், நல்ல வெளிச்சத்தைத் தரும் மின்சார சக்தியைப் பாய்ச்சுகிறார்கள். இதையாவது நம் மக்கள் அறிவார்களா? அறிய மாட்டார்கள். நிலத்திற்கடியிலே, குறுகிய குகைகளிலே, தாங்கவொண்ணாச் சூட்டிலே, உடல் மெலிந்து நின்று, தங்கம் வெட்டி எடுக்கும் கோலார் தங்க வயல் தொழிலாளர்களைப் பற்றி மக்கள் அறிய மாட்டார்கள்.

திருவொற்றியூர் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் சாதிக்காய் மரங்களை வெட்டிப் போடுகிறார்கள். அவை தீக்குச்சிகளாக வெளி வருகின்றன. குச்சியில் கந்தகக் குழம்பு சரியாகச் சேராவிட்டால் அக்குச்சியை இயந்திரம் வெளியே தள்ளி விடுகிறது. இதைப் பார்த்தால், மனிதனின் மூளையிடம் இந்த இயந்திரம் போட்டியிடுகிறது என்று சொல்லலாம். இதை மக்கள் அறிய மாட்டார்கள். ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமார்த்தாவுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி மக்கள் நன்கறிவார்கள். இந்த இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தவர் எத்தனை அபாயங்களிலிருந்து தப்பியிருப்பார்? இதை மக்கள் உணர மாட்டார்கள். முத்தியானபேட்டையிலே முருகரை மயில் சுமந்தபடி ஊர்வலம் வருகிறது. இதைப் பார்க்க பல்லாயிரக்கணக்கான கூட்டம். விபூதி வாங்கப் பெண்கள் பலர் ஓடுகிறார்கள். அரை ரூபாய் கொடுத்தால், அத்தர், விபூதி, ஆறு ரூபாய் கொடுத்தால் பரிமள வாசனை வீசும் விபூதி, இதை வாங்கப் பலர் ஓடுகிறார்கள்.

விஞ்ஞான வித்தகர்கள் மக்கள் வாழ்க்கையை வளமாக்கப் பல அற்புதங்களைக் கண்டுபிடிப்பதை மக்கள் அறிய மாட்டார்கள். எதிர்கால உலகம் விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிய நல்ல ஏடுகளைத் தயாரித்து, மக்கள் மன்றத்திலே வைத்துப் பொது அறிவை விருத்தி செய்ய வேண்டும். பெண்மணிகள் காஞ்சிக் கருட சேவைக்குச் சென்றால், சேலை வாங்காமல் வருகிறார்களா? திருவண்ணாமலைத் தீபத்துக்குச் சென்றால் ஏதாகிலும் சாமான்கள் வாங்காமல் வருகிறார்களா? ஆருத்ரா தரிசனத்துக்குச் சென்றால் சாமான்கள் வாங்கலாமா வருகிறார்கள்? அந்தச் செலவுகளையெல்லாம் சுருக்கி, புத்தகம் வாங்குவதில் செலவிட வேண்டும். நம்மவர் வீடுகளிலே சென்றால் சமையலறை இருக்கும், புத்தகம் வைப்பதற்கென்று ஒரு அறையோ, ஒரு இடமோ இராது. பிள்ளையார் படம் இருக்கும். விநாயகர் அகவல் இருக்கும். அதற்குப் பக்கத்திலே பால்காரன் கணக்கிருக்கும்.

ஆங்கிலம், தமிழ் அகராதி, அட்லாஸ், சரித்திரப் புத்தகம், இவை இரா. வாங்குவதற்குப் பணமில்லை என்று குறை சொல்ல முடியாது. மற்றவற்றிற்குச் செலவு செய்வதில் ஓர பகுதியை ஒதுக்கிப் புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கென்று செலவிட வேண்டும்.

ரூ.1000, 2000 என்று நகை செய்வதில் செலவிடவில்லையா? நீண்ட சரிகை பார்டர் போட்ட சேலைகள் வாங்குவதில் செலவிட வில்லையா? மணப்பெண்ணுக்குத் தேவையற்ற பொருள்களுக்காக நூற்றுக்கணக்கில் செலவிடவில்லையா?

நூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே அதிகமாகப் பரவவேயில்லை. ஆங்கிலேயர் இலட்சக்கணக்கில் புத்தகங்களை அச்சடித்து அவர்கள் புத்தகங்களுக்கு உலகத்தையே மார்க்கெட்டாக ஆக்கிவிடவில்லையா? தமிழிலே புத்தகம் எழுதினால் எத்தனை ஆயிரம் செலவழிக்கிறது? திரு.வி.க.வின் தமிழ் ஏடு 1000மும் அதிகமானால் 2000மும் செலவாகும். தோழர் சேதுப்பிள்ளை அவர்ளின் நூலும் அந்த அளவுக்குச் செலவாகக் கூடும். மறைமலை அடிகளார் 1000 பிரதிநிகளுக்கு மேல் போடுவதில்லை என்கிறார்.

ஆங்கிலமோ மிலேச்ச பாஷை, நீச பாஷை என்கிறோம். புத்தகங்கள் செலவானதோ இலட்சக்கணக்கில்! கன்னட தேசத்தில் ஆங்கிலப் புத்தகம்! மலையாளத்திலே, மராட்டியர்கள் உள்ள இடத்தில் எல்லம் ஆங்கிலப் புத்தகம்! ஏன் யூரேஷியாவிலே, நிக்ரோக்கள் வசிக்கும் இடங்களிலே ஆங்கிலப் புத்தகம்! அது இல்லாத இடமே இல்லை!

தமிழ் மொழியிலே பல நூல்களை அச்சடித்து ஆசிரியர்கள் பலர் வீட்டில் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிகம் செலவழியாததால், அவர்களுக்கு உற்சாகமும், ஊக்கமும் குன்றிப் போகிறது.

நம் நாட்டிலே அதிகமாகச் செலவழியும் புத்தகங்கள் இரண்டே இரண்டுதான். ஒன்று பஞ்சாங்கம், மற்றொன்று இரயில்வே 'கைடு' இந்த நிலை மாற வேண்டும். பஞ்சாங்கமும் இரயில்வே கைடும் செலவழிவதைப்

போலத் தமிழ் புத்தகங்கள் செலவாக வேண்டும். பொதிகை நூல் நிலைய அறிக்கையிலே 200 நாவல்கள் இருப்பதாகப் படிக்கக் கேட்டீர்கள். இந்த நாவல்கள் எல்லாம் வீடுகளுக்குக் குடியேறி, நாவல்கள் இருந்த இடத்தில், பெரிய பெரிய அகராதிகள், அறிவூட்டும் நூல்கள், உலகப் புதுமைகளை விளக்குபவை போன்ற புத்தகங்கள், ஆராய்ச்சிக் சுவடிகள் இடம் பெற வேண்டும். இந்நிலையம் பழைய தமிழ் மலையின் பெயராகிய பொதிகை என்ற பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டிருப்பதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன். பொதிகையிலே சேர்த்து, தமிழின் இனிமையையும், நல்ல பலனையும் அடைவீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். வணக்கம்.

அக்னிச் சிறகுகள்

அப்துல் கலாம் வரலாறு

இந்தியாவின் பெருமை அப்துல் கலாம் அவர்கள் தனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் அனைத்தையும் வாழ்க்கை வரலாறாக சக ஊழியர் அருண் திவாரி உதவியுடன் “அக்னிச் சிறகுகள்” என்ற புத்தகமாக எழுதி உள்ளார்.

இளமைக் காலம்

ராமேஸ்வரத்தில் ஜெயனுல்லாபுதீன், ஆஷியம்மா தம்பதியினருக்கு மகனாக பிறந்தவர் கலாம். நடுத்தர வசதிக் குடும்பத்தில் இருந்த கலாமுக்கு படிக்க பணம் சிரமமாகவே இருந்து இருக்கிறது. மேற்படிப்பு படிக்க இவரின் சகோதரி தன் நகையை வைத்துக் கொடுத்த பணத்தில் தான் படிப்பையே தொடர்ந்து இருக்கிறார்.

இந்து முஸ்லிம்

கலாமும் சரி அவரது அப்பாவும் சரி மற்ற சமுதாயத்தினருடன் ரொம்ப இணக்கமாக இருந்து இருக்கிறார்கள். ராமேஸ்வரத்தில் இந்து முஸ்லிம் சமுதாயத்தினர் ஒற்றுமையாக இருந்ததைப் போல இவர் மேற்படிப்பு படிக்கப் போன இடத்தில் இல்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். கலாமின் தந்தையும்

ராமேஸ்வரம் கோவிலின் தலைமை குருக்கள் பஷி லட்சுமண சாஸ்திரியும் நெருங்கிய நண்பர்கள். இவர்களின் மகன்கள் கலாமும் சாஸ்திரி மகனும் ஒரே வகுப்பில் படிப்பவர்கள் மற்றும் நெருங்கிய நண்பர்கள்.

சகோதரி கொடுத்த நகை

கலாம் வளர்ச்சியில் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் சம்சுதீன் மற்றும் அவரது சகோதரியின் கணவர் ஜலாலுதீனும் முக்கியப் பங்கு ஆற்றி இருக்கிறார்கள். தனது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு முக்கியத் தருணத்திலும் இவர்களை நினைவு கூறுகிறார். இவர் படிப்பிற்கு இவரது சகோதரி தன் நகையை வைத்து கொடுத்த பணத்தில் படித்து பின் அரசு உதவித் தொகை மூலம் தொடர்ந்து இருக்கிறார். தான் வேலைக்கு சேர்ந்த பிறகு நகையை மீட்டுக்கொடுத்து விட வேண்டும் என்று கூறினார் ஆனால், மீட்டாரா என்பது பற்றி குறிப்பிடவில்லை.

விமானப் படை / பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் தொழில்நுட்ப பிரிவு

படிப்பு முடிந்ததும் இரு இடத்தில் கலாமிற்கு நேர்முகத் தேர்வு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. ஒன்று விமானப் படை இன்னொன்று பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் தொழில்நுட்ப பிரிவு. இதற்காக டெல்லி பயணம் செய்கிறார். பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் நேர்முகத்தேர்வில் அவரின் திறமைக்கு சவால் விடும் வகையில் கேள்விகள் இல்லை ஆனாலும், நேர்முகத்தேர்வை சிறப்பாகச் செய்கிறார். இதை முடித்து டேராடூன் விமானப்படை நேர்முகத் தேர்வு செல்லும் கலாம் களைப்பு, பதட்டத்தால் தேர்வாக முடியவில்லை. ஏமாற்றத்தால் உடைந்து போன கலாம் இனி என்ன செய்யப்போகிறோம் என்ற குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறார்.

எம்மதமும் சம்மதம்

கங்கையில் குளித்து மன நிம்மதி தேடி ரிஷிகேஷ் செல்லும் கலாம், அங்கே சந்திக்கும் ஒரு ரிஷியின் கருத்துக்கள் மற்றும் ஆலோசனையால் மனத்

தெளிவு பெறுகிறார். தான் அங்கே உள்ளே நுழைந்ததுமே உடலில் ஒரு அதிர்வு ஏற்பட்டதாகக் கூறுகிறார். இதன் பிறகு தனக்கு கிடைத்த வழியான பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தில் சேர்கிறார். கலாம் முஸ்லிமாக இருந்தாலும் பெரும்பாலான இடங்களில் இந்து மதக் குறிப்புகளையும் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். தன்னை எந்த மதத்தின் நபராகவும் முன்னிறுத்தாமல் புத்தகம் முழுக்க சம்பவங்களை கூறி வருவது உண்மையில் மிகப் பெரிய விஷயம்.

சம்பளம் 250 ரூபாய்

கலாமுக்கு விமானம் ஓட்ட முடியாமல் போய் விட்டதே என்ற ஏமாற்றம் இருந்தும், இங்கு விமானத்தை உருவாக்கும் பணி கிடைப்பதால் ஆறுதலடைகிறார். இவருடைய சம்பளம் 250 ரூபாய். கலாம் பின்னாளில் குடியரசுத் தலைவர் ஆனதும் போர் ஜெட் விமானத்தில் பயணித்தார்... நினைவு இருக்கிறதா? இவ்வாறு பயணித்த முதல் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரும் இவரே! தன் சிறு வயது விமான ஆசையை இதன் மூலம் ஓரளவு நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிந்தது என்று நினைக்கிறேன். இது புத்தகத்தில் இருந்தது அல்ல... நான் கூறுவது". வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற பதட்டம் இல்லாமல் இருப்பது தான் வெற்றி பெறுவதற்கான சிறந்த வழி" என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டதாக கூறுகிறார். படிக்கும் நீங்களும் இந்த வாசகத்தை மனதில் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள். அருமை!

டாக்டர் விக்ரம் சாராபாய்

டாக்டர் விக்ரம் சாராபாய் (இவரை உதாரணமாக பல இடங்களில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்), பேராசிரியர் எம் ஜி கே மேனன், அணு சக்தி கமிசன் துணைத் செயலாளர் சரஃப் ஆகிய மூவரும் தான் நேர்காணல் செய்து இருக்கிறார்கள். அக்னிச் சிறகுகள் புத்தகத்தில் படிக்க மிகவும் கடினமான பகுதி இவர் விஞ்ஞானி ஆனதுக்குப் பிறகு தான். இவர் கூறும் பெரும்பாலான பகுதிகள் எனக்கு பின்தொடர்வது சிரமமாக இருந்தது. பல விஷயங்கள்

புரியவில்லை. சில பக்கங்கள் இந்தப் பகுதியில் நான் படிக்கவே இல்லை, தூக்கம் வந்து விட்டது. ஆனால், இந்தத் துறையில் உள்ளவர்களுக்கு மிகச் சிறந்த பகுதியாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

முதல் சுதேசி செயற்கைக்கோள் எஸ் எல் வி

“எஸ் எல் வி” செயற்கைக்கோள் தயாரிப்பில் அனைவரும் கடுமையாக பணி புரிகிறார்கள். செயற்கைக்கோள் தயாராகி (10 ஆகஸ்ட் 1979) மேலெழுந்து நான்காவது கட்டத்தில் செல்லும் போது தொழில்நுட்பக் கோளாறால் கடலில் விழுந்து விடுகிறது. இதனால், விரக்தியின் எல்லைக்கே சென்ற கலாம், தன் கால்கள் மரத்து விட்டன, உடல் பலம் முழுமையும் இழந்து விட்டதாகக் கூறுகிறார். பின் மறுபடியும் போராட்டம், மன உளைச்சல்கள், மற்றவர்களின் பரிசாசம், நெருக்கடி தொடர்கிறது. பல முயற்சிகளுக்குப் பிறகு 1980 ஜூலை 18 இந்தியாவின் முதல் சுதேசி செயற்கைக்கோள் வெற்றிகரமாக விண்ணில் பாய்கிறது. இருபது வருடப் போராட்டம் முடிவிற்கு வந்தது. இதில் கலாம் அடையும் சந்தோசம், நாமே அடைவது போல இருக்கிறது.

நீண்ட பாரா

அக்னிச் சிறகுகள் புத்தகத்தில் ஒரு பகுதியைப் பற்றி கூறிக்கொண்டு இருக்கும் போதே தொடர்ந்து அடுத்த விசயம் பற்றிய பாரா துவங்கி விடுகிறது. இதில் சில வரிகளைப் படித்த பிறகே நாம் அடுத்த விசயம் பற்றி படித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம் என்று புரிகிறது. எழுத்து, சந்திப் பிழை இல்லாமல் இருப்பது நன்று. ஒரு சில இடங்களில் நீண்ட பாராவாக இருக்கிறது. இதை பிரித்துப் இருந்தால், படிக்க எளிதாக இருந்து இருக்கும்.

சக ஊழியர்களின் வெறுப்பு

இதன் பிறகு 1981 ல் ஒரு செயற்கைக்கோள் ஏவுகிறார்கள். இதில் கலாமின் பங்கு பாதி இருந்தாலும் ஊடகங்கள் இவரையே முன்னிறுத்தியதால் இதில் சம்பந்தப்பட்ட மற்ற சக ஊழியர்களின் வெறுப்பிற்கு ஆளாகிறார். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட “பத்மபூஷன்” விருதிலும் பலருக்கு அதிருப்தி.

கலாமிற்கு அவசியமில்லாமல் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக கூறுகிறார்கள். இதனால் கலாம் மன உளைச்சல் அடைகிறார். இது போன்ற “அரசியல்” பிரச்சனைகள் இல்லாமல் இருந்து இருந்தால், கலாம் இன்னும் விரைவாகவும், சிறப்பாகவும், மேலும் பல புதிய கண்டுபிடிப்புகளையும் செய்து இருப்பார் என்று முழுமையாக நம்புகிறேன்.

DRDO

இந்த நிலையில் DRDO [Defence Research and Development Organisation] என்ற அமைப்பில் சேரக் கூறி கலாமுக்கு அழைப்பு வருகிறது. இஸ்ரோவில் [ISRO – Indian Space Research Organisation] நடந்த “அரசியல்” சம்பவங்களால் என்ன செய்வது என்ற குழப்பத்தில் இருந்து பின் இவர்கள் அழைப்பை ஏற்று DRDO செல்வதாக முடிவு செய்கிறார். இஸ்ரோவில் கலாமை விடுவிக்க தாமதம் ஆனாலும், பின்னர் இங்கு இணைந்து விடுகிறார். கலாம் இஸ்ரோவில் மட்டுமே பணி புரிந்து இருந்தார், செயற்கைக்கோள் உருவாக்கத்தில் மட்டுமே இவரின் பங்கு இருந்ததாகக் கருதி இருந்தேன். ஏவுகணை தயாரிப்பில் இவர் இருந்தது பற்றி இதில் படித்த பிறகே தெரிந்து கொண்டேன். DRDO வில் இணைந்த பிறகு இங்கு உள்ளவர்களை புரிந்து கொண்டு அவர்களின் பிரச்சனைகளை அறிந்து கொள்கிறார். இதற்கு சில காலம் எடுக்கிறது. அடுத்த பணியாக “பிருத்வி” ஏவுகணை தயாரிப்பது ஆரம்பமாகிறது.

இளைஞர்களின் முக்கியத்துவம்

இதற்கு இளைஞர்கள் தேவை என்பதை உணர்ந்து அவர்களை இதில் பங்கு பெற வைத்து அனுபவம் பெற்றவர்களின் தலைமையில் துடிப்பான இளமையும் இணைந்து உற்சாகமாகப் பணியாற்றுகிறார்கள். இங்கும் மூத்த அதிகாரிகளிடம் எதிர்ப்பை சம்பாதிக்க வேண்டி வருகிறது.

பிருத்வியின் வெற்றி

பிருத்வியின் வெற்றியில் உலக நாடுகள் அதிர்ந்து விடுகின்றன. சதேசி ஏவுகணை பிருத்வியின் வெற்றி பல நாடுகளுக்கு கலக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இத்தகவல்கள் இந்தியனாக மிகவும் பெருமை அளிக்கிறது. இடையில் பிரதமர் இந்திராகாந்தி ஆய்வுக் கூடத்திற்கு வந்தது, அவர் கொலையான சம்பவத்தில் ஊரடங்கு நிலை பற்றி எல்லாம் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்.

ராஜீவ் காந்தியின் ஊக்கம்

இவருக்குப் பின் வந்த ராஜீவ் காந்தியும் தங்களுக்கு பெருமளவில் ஊக்கம் கொடுத்ததாகவும் பல விசயங்களில் தமக்கு உறுதுணையாக இருந்தது பற்றியும் கூறுகிறார். எஸ் எல் வி 3 வெற்றியால் அப்போதைய பிரதமர் இந்திரா காந்தியை பார்க்கச் செல்ல வேண்டும் என்று இவரது உயர் அதிகாரி (தவான்) கூறியதும் தான் கவனிக்கிறார், தான் சுமாரான உடையும் செருப்பும் அணிந்து இருப்பதை பிரதமரை பார்க்கச் செல்லும் போது இப்படியே எப்படி செல்வது என்ற தன் சங்கடத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். இதற்கு அவரது உயரதிகாரி நீங்கள் “வெற்றி” என்னும் அழகிய உடையை அணிந்து இருக்கிறார்கள் அதனால் கவலை வேண்டாம் என்று கூறுகிறார். இதன் பிறகு சந்திப்பு பற்றி விவரிக்கிறார்.

அக்னி தயாரிப்பும் பிரம்மாண்டமும்

இதன் பிறகு பெரிய பணியான “அக்னி” ஏவுகணை தயாரிப்பில் இவரது குழு ஈடுபடுகிறது. 500 விஞ்ஞானிகள் இதில் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள். இதற்கான திட்டமிடல் படிக்கும் போது ஷங்கர் படம் போல பிரம்மாண்டமாக உள்ளது. படிக்கும் போதே நமக்கு எப்படி இதெல்லாம் செய்து இருப்பார்கள்! அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து இருப்பார்கள்!! என்ற வியப்பு வராமல் போகாது.

கே ஆர் நாராயணன்

பாதுகாப்பு அமைச்சர் கே ஆர் நாராயணன் கலாமுக்கு மிகவும் ஆதரவாகவும் அவரது செயல்களுக்கு உற்சாகம் கொடுப்பவராகவும் இருந்து இருக்கிறார். குறிப்பாக நாராயணன் மிகவும் தொலைநோக்குப் பார்வை கொண்டவர் என்பது கலாம் கூறுவதில் இருந்து நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பணியைக் காதலித்த கலாம்

கலாம் தனது பணியை மிகவும் காதலித்து இருக்கிறார். குடும்பம் என்று வந்தால் தனிப்பட்ட பணிகளின் காரணமாக, பணியில் முழுமையாக / நேர்மையாக நடந்து கொள்ள முடியாது போகும் என்று கருதி இருக்கிறார். இதன் காரணமாகவே திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை போல இருக்கிறது. பணியை காதலித்து உங்கள் முழு உழைப்பையும் செலவிட்டு இருந்தால் மட்டுமே தோல்வி அடையும் போது அதில் ஏற்படும் வலியை உண்மையாக உணர முடியும். இது கலாமுக்கு 100% பொருந்தும் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. உண்மையாக உழைப்பவர்களின் நேர்மையை யாராவது சந்தேகப்பட்டால் அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது. கலாம் ஒவ்வொரு முறை வெற்றி பெறும் போதும் தன் குடும்பத்தினர் மற்றும் நலம் விரும்பிகள் உடனில்லையே என்ற வருத்தத்தை பதிவு செய்து இருக்கிறார். இது புத்தகம் முழுக்க சீராக வருகிறது. வெற்றி பெற்றாலும் பகிர்ந்து கொள்ள அவருடன் எவருமில்லாத இல்லாத சோகம் நமக்கும் வருத்தத்தை அளிக்கிறது. இடையில் சகோதரி கணவர், தாய், தந்தை, உயர் அதிகாரி இழப்புகள் கலாமை மிகுந்த துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்றன.

ஊடகங்களின் கேலி

“அக்னி” ஏவுகணை 1989 ஏப்ரல் 20 ல் சோதனை செய்து பார்க்க நாள் குறிக்கப்படுகிறது. இதற்காக சோதனைப் பகுதியில் உள்ள மக்களை வெளியேற்றுகிறார்கள். இதற்கு ஊடகங்கள் சர்ச்சையை கிளப்புகின்றன. நாடே எதிர்பார்க்கும் 20 ம் தேதி! ஏவுகணை கிளம்ப சில நிமிடங்கள் இருக்க,

படபடப்புடன் அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் போது தொழில்நுட்ப பிரச்சனையால் திட்டம் ரத்து செய்யப்படுகிறது. இதை ஊடகங்கள் கிண்டல் செய்கின்றன. இதைப் படிக்கும் போது மற்றும் அவர்கள் வரைந்த கேலி சித்திரங்களை பார்க்கும் போது மிகவும் மன வருத்தமாக உள்ளது. இது குறித்த நிழல் படங்களை இணைத்து உள்ளார்கள். என் சிறு வயதில், “இது எங்க கிளம்பப் போகிறது!” கிண்டல் அடித்து உள்ளேன். தற்போது இதில் உள்ள பிரச்சனைகளையும் அவர்களின் உழைப்பையும் மன அழுத்தங்களையும் போராட்டங்களையும் படித்த பிறகு வெட்கமாக உள்ளது. எப்படி கேவலமாக நடந்து கொண்டுள்ளோம் என்று அசிங்கமாக உள்ளது. அறியாமல் செய்த தவறுக்கு மானசீகமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தத் தோல்வியால் அனைவரும் துவண்டு விடுகிறார்கள். அதற்கு கலாம் “எஸ் எல் வி முயற்சியில் நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு உருவாக்கிய செயற்கைக்கோள் கடலில் விழுந்து விட்டது ஆனால், உங்களுக்கு அது போல நடக்காமல் உங்கள் கண் முன்னே முழுதாக இருக்கிறது. எனவே துவண்டு விடாமல் திரும்பக் கடுமையாக முயற்சியுங்கள்” என்று தன் அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

கடுமையான போராட்டம்

திரும்ப அனைவரும் தூக்கம் இல்லாமல் கடுமையாக உழைக்கிறார்கள். யாருக்கும் இதைத் தவிர வேறு எந்தச் சிந்தனையும் இல்லை. திரும்ப 1989 மே 1 நாள் (பத்து நாட்களில்) குறிக்கப்படுகிறது. கிளம்ப 10 நொடி இருக்கும் போது திரும்பப் பிரச்சனை. திட்டம் ரத்து செய்யப்படுகிறது. “வெளிநாடுகளில் இது சகஜம் ஆனால், ஆர்வமாக உள்ள தேசம் எங்களின் பிரச்சனைகளை புரிந்து கொள்ளவில்லை” என்று வருத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்தச் சோதனையின் போது மக்களை வெளியேற்றுவதால், அதற்கு மக்களுக்கு இழப்பீடு போல பணம் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இதை ஊடகங்கள் “இப்படியே அடிக்கடி செய்தால் ஒரு புதிய வீடு கட்டி விடலாம்” என்பதைப் போல கேலி சித்திரம் வரைந்து இருக்கிறார்கள். இது அல்லாமல் பலரும்

வாசகர்களுக்கு தீனி போட கிண்டல் கேலி என்று இவர்களை மிகவும் புண்படுத்தி இருக்கிறார்கள். பிறகு பல கடுமையான முயற்சிகளுக்குப் பிறகு தவறுகள் களையப்பட்டு அடுத்த முயற்சியாக 1989 மே 22 ல் அக்னி கிளம்ப (20 நாட்களில்) திட்டமிடப்படுகிறது.

பாதுகாப்பு அமைச்சர் கே சி பந்த் “கலாம்! நாளை அக்னி வெற்றியை கொண்டாட நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்க..

மரக்கன்றுகள்

அதற்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல், பின் யோசித்து RCI ல் [Research Centre Imarat] நட ஒரு லட்சம் மரக்கன்றுகள் வேண்டும் என்று கேட்டு இருக்கிறார். கலாம் அப்போது இருந்தே இயற்கையில் ஆர்வம் கொண்டு இருந்ததை அறிந்து கொள்ளலாம். இது போல ஆராய்ச்சி நிலையம் அமைக்கும் இடத்தில் பறவைகளுக்கு தொந்தரவு இல்லாமல் அமைக்கும் படியும் ஒரு இடத்தில் கூறி இருக்கிறார்.

பாய்ந்த அக்னி

அன்று தட்ப வெட்ப நிலை சரியில்லை, புயல் அபாயம் என்று வானிலை பயமுறுத்தியது ஆனால், இந்த முறை வெற்றிகரமாக “அக்னி” பாய்ந்து விடுகிறது. எங்களுடைய ஐந்து வார மன உளைச்சலை 600 நொடியில் சடாரென்று துடைத்து விட்டதாக குறிப்பிடுகிறார். அப்போதைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி, குடியரசுத் தலைவர் ஆர் வெங்கட்ராமன் ஆகியோர் பாராட்டுகளையும் வாழ்த்துகளையும் தெரிவிக்கிறார்கள்.

நம்பாத உலகம்

மேற்கு ஜெர்மனியின் உதவியுடன் இந்த ஏவுகணையை தயாரித்து இருப்பதாக மற்ற நாடுகள் குற்றம் சாட்டுகின்றன. இது சுதேசி ஏவுகணை என்பதை யாரும் நம்பத் தயாராக இல்லை. கலாம் வேலப்ஸ் தீவில் நான்கு மாதம் இருந்த போது இந்த தொழில்நுட்பத் தகவல்களைத் திருடி விட்டதாக

அமெரிக்க செனட் சபை, மேற்கத்திய ஊடகங்கள் கூறுகின்றன. இதற்கு கலாம் “நான் அங்கு சென்ற போது இந்த தொழில்நுட்பமே வரவில்லை” என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். கலாம் சோதனையில் ஈடுபட்டு இருந்த போது திரைப்படங்களில் வருவது போல உடன் பணி புரிவரின் வியர்வைத் துளி அமிலத்தில் விழுந்ததால், வெடி விபத்து ஏற்பட்டு உயிர் தப்பியதைக் கூறுகிறார். இதில் தீக்காயம் ஏற்பட்டவருக்கு மருத்துவமனையில் சேர்க்க படுக்கை வசதி கூட இல்லை என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். பொக்ரான் பற்றிய தகவல்கள் இல்லை. இதன் பிறகு பொது வாழ்க்கைக்கு வருவது பற்றி கூறுகிறார். “பொக்ரான் அணுகுண்டு சோதனை” பற்றி அக்னிச் சிறகுகள் புத்தகத்தில் இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன் அது பற்றி எதுவுமில்லாதது ஏமாற்றம். காரணம், உலக போலிஸ் அமெரிக்கா கண்ணில் மண்ணைத் தூவி அவர்கள் செயற்கைக்கோள் கண்காணிக்கும் நேரத்தை கணித்து யாருக்குமே தெரியாமல் இந்த சோதனை நடத்தப்பட்டது. பின் இதை பிரதமர் “வாஜ்பாய்” அறிவித்த பிறகு தான் அனைவருக்கும் தெரிந்து உலகமே அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்தது. இந்தியனாக ஒவ்வொருவரும் பெருமைப்பட்ட தருணம் அவை. அணு ஆயுத சோதனைக்காக அமெரிக்கா, இந்தியாவிற்கு பொருளாதாரத் தடை கூட விதித்தது. அக்னிச் சிறகுகள் புத்தகம் எழுதப்பட்ட ஆண்டு 1999, பொக்ரான் அணுகுண்டு சோதனை நடந்த வருடம் 1998. அதோடு 1991 ம் ஆண்டு தன்னுடைய 60 வது வயதில் அவரது பணிக்காலம் முடிந்து மூன்று வருடம் நீட்டிப்பு பெற்றது ஆக, இவருடைய அதிகாரப்பூர்வ அரசுப் பணிக்காலம் 1994 உடன் முடிந்து விட்டது.

எனவே, இது குறித்து குறிப்பிடப்படாமல் போய் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். பொக்ரான் சாதனையை இன்று வரை பெருமையாக நினைக்கிறேன். அப்துல் கலாம் ஐயா! தங்களால் இந்தியா பெருமையடைந்தது, தமிழர்கள் பெருமையடைந்தோம்.

தங்களின் உழைப்பை, நாட்டிற்கு தாங்கள் ஆற்றிய நற்பணியை இந்த உலகம் உள்ளவரை நினைவு கூறும். அக்னிச் சிறகுகள் விலை 120 ரூபாய். அனைத்து புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

1999 ல் முதல் பதிப்பு வெளியாகி "2013 மார்ச்" வரை 49 பதிப்பு வெளியாகி உள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தை படிக்கக் கொடுத்த நண்பன் பாபுவிற்கு நன்றி.

மாதிரி வினாத்தாள்
சரியான விடையை எழுதுக.

1. பாரதியின் கனவு என்ன?
2. புரட்சிக்கவி எம்மொழியின் தழுவல் இலக்கியம்?
அ. ஹிந்தி ஆ. தமிழ் இ. வடமொழி ஈ. கன்னடம்
3. i) பழமலாய் - 1943 ii) தேவதேவன் - 1940
 iii) அபி - 1930 iv) க்ருஷாங்கினி - 1948
அ. i, iv -ம் சரி ii, iii -ம் தவறு ஆ. i, iv -ம் தவறு ii, iii -ம் சரி
இ. i, ii, iii, iv -ம் சரி ஈ. i, ii, iii, iv -ம் தவறு
4. கவிஞர் கபிலனின் பிறந்த ஊர்-----
5. கதவு சிறுகதையின் ஆசிரியர் யார்?
அ. கி.ரா. ஆ. அசோகமித்ரன் இ. புதுமைப்பித்தன் ஈ. கு.ப.ரா.
6. ராஜா வந்திருக்கிறார் கதையில் இடம் பெறும் முதன்மை பாத்திரங்களைக் கூறு.
7. சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதரின் பெயரில் இடம் பெறுகின்ற ஊர் -----.
8. சந்திரஹரி நாடகத்தின் ஆசிரியர்?
அ. பம்மம் ஆ. அண்ணல் இ. பம்மல் ஈ. அண்ணா
9. நம் நாட்டில் அதிகமாக செலவழியும் புத்தகம் எத்தனை? கூறியது யார் பொருத்துக.
i) அண்ணா - இரண்டு ii) அண்ணா - ஒன்று
iii) அம்பேத்கார் - நான்கு iv) ஐந்து
அ. i, ii, iii, iv - தவறு ஆ. i, ii -ம் சரி iii, iv -ம் தவறு
இ. ii, iii, iv -ம் சரி i- தவறு ஈ. i-சரி, ii, iii, iv-ம் தவறு
10. அப்துல்கலாம் அவர்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கும் நூல்?

குறுவினா

11. 'தந்தை வறுமை எய்திடல்' பாரதியின் கருத்து யாது? சான்று தருக?
12. அமுதவல்லியின் கற்றல் திறனை எடுத்துரைக்க?

13. பிச்சமூர்த்தியின் காதல் கவிதைக் கூறும் தத்துவத்தை குறிப்பிடுக?
14. இன்குலாப் அவர்களின் கவிதை கூறும் வருணனை யாது? நிறுவுக?
15. 'அப்பாவின் வேஷ்டி' – கூறும் கதாபாத்திரங்கள் யார்? யார்?
16. 'முன்பனியும் பின்பனியும்' – காட்டும் சமூக பின்புலத்தை விளக்குக?
17. வைத்தியநாதன் தியாகராசருக்கு எழுதிய கடிதம் குறித்து குறிப்பு வரைக?
18. 'சந்திரஹரி' நாடகத்தின் பாத்திரப்படைப்புகளை ஆராய்க?
19. 'பொதிகை நூல் நிலைய விழாவில்' அண்ணா கூறிய கருத்துக்கள் யாவை'?
20. கலாம் அவர்களின் சாதனைகள் யாது? விளக்குக?

நெடுவினா

21. 'மணம்' குறித்து பாரதி கூறுவது என்ன? விளக்கு?.
22. புரட்சிக்கவியின் கதைச்சுருக்கம் நிறுவுக?
23. அப்துல் ரகுமான் – நேயர் விருப்பம் கூறும் சமூக சிந்தனை யாது? விவரி?
24. மீரா-வின் குக்கூ கூறுகின்ற யதார்த்த நடையை எடுத்துரைக்க?
25. 'சோகவனம்' காட்டும் சமுதாய சித்தரிப்பினை பதிவு செய்க?
26. 'செல்லாத பணம்' நாவலில் பெண்களின் வாழ்வியலை விவரி?
27. உ.வே.சா. அவர்களின் கடிதம் கருவூலம் குறித்து விவரிக்க?
28. சந்திரஹரி நாடகத்தின் கதைப்பின்னலை விவரி?
29. அண்ணா தியாகராயக் கல்லூரியில் ஆற்றிய உரைகளை தொகுத்தெழுதுக?
30. கலாம் அவர்கள் பணியை காதலித்த சிறப்பை ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்க?

முனைவர். க. நாகேஸ்வரி,

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை உயராய்வு மையம்,

தெ.தி. இந்துக்கல்லூரி, நாகர்கோவில்.